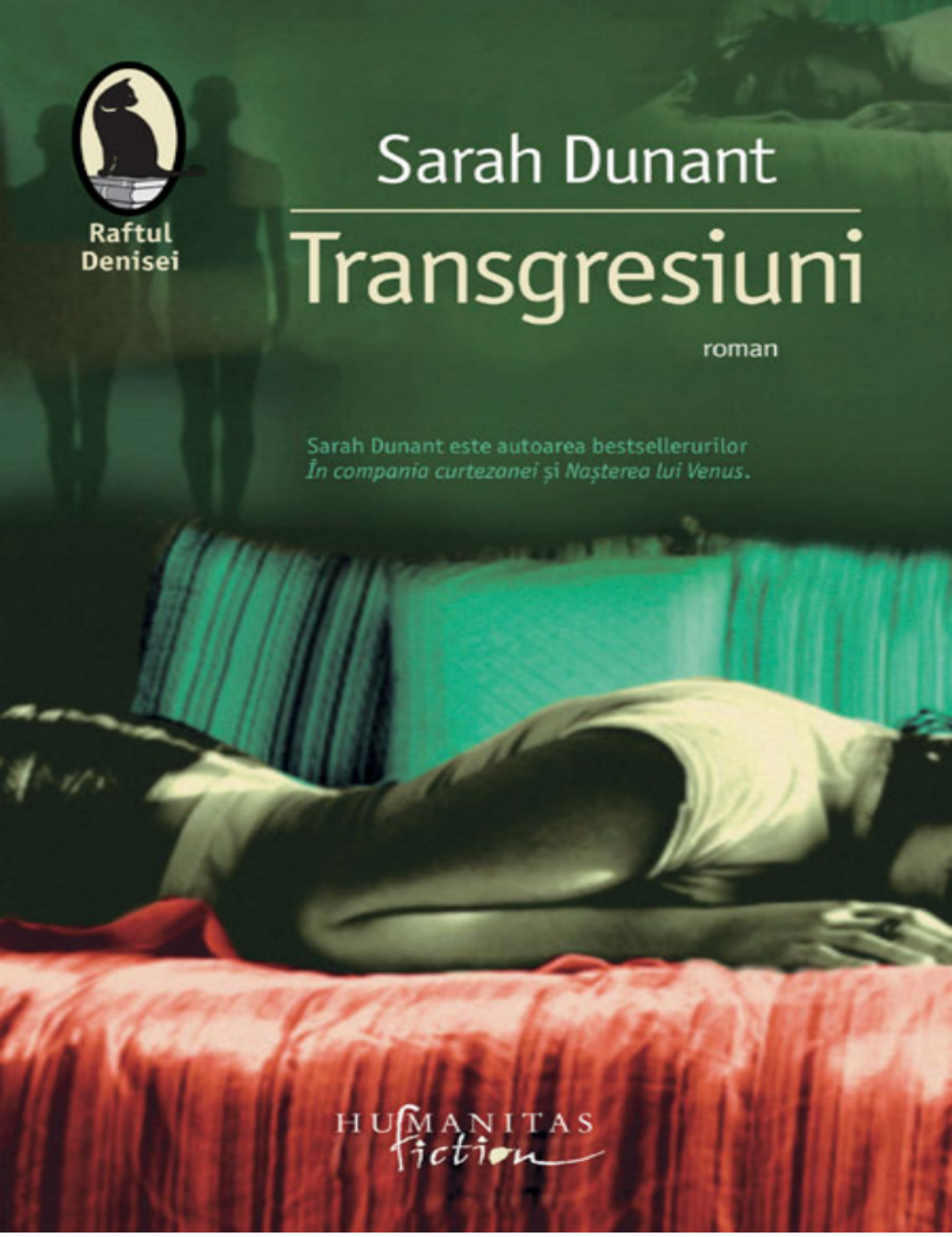
Raftul Denisei
Sarah Dunant
Transgresiuni
roman
Sarah Dunant este autoarea bestsellerurilor
În compania curtezanei și Nașterea lui Venus.
HUMANITAS
fiction

SARAH DUNANT

Transgresiuni

Traducere din limba engleză de
CARMEN CIORA şi DOMNICA DRUMEA

EDITURA HUMANITAS FICTION
2008

Coperta de
IONUŢ BROŞTIANU
Redactor
ANDREEA RĂSUCEANU
SARAH DUNANT TRANSGRESSIONS Copyright © Sarah Dunant, 1997.
AU rights reserved.
© HUMANITAS FICTION, 2008, pentru prezenta versiune românească
EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74

www.humanitas.ro
Comenzi CARTE PRIN POŞTĂ: tel./fax 021/311 23 30 C.P.C.E. - CP 14, Bucureşti e-mail: cpp@humanitas.ro www.librariilehumanitas.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României DUNANT, SARAH
Transgresiuni / Sarah Dunant; trad.: Carmen Ciora, Domnica Drumea. - Bucureşti : Humanitas Fiction, 2008
ISBN 978-973-689-211-0
I. Ciora, Carmen (trad.)
II. Drumea, Domnica (trad.)
821.111-31=135.1

Unu

Totul începuse la patru luni după ce se despărţise de Tom, deşi, bineînţeles, la vremea aceea nu făcuse mare caz de asta. Atunci fusese pur şi simplu o dimineaţă în care intrase în bucătărie şi nu reuşise să găsească CD-ul cu Van Morrison. Nu dăduse prea multă importanţă faptului şi răscolise prin raft alegând altceva.

Abia în săptămânile care urmară începu să îi simtă lipsa.

Intitulat Enlightenment, fusese înregistrat la începutul anilor nouăzeci (ani care, din punct de vedere muzical, parcă trecuseră pe lângă ea pur şi simplu) şi începea cu o piesă care se revărsa din difuzoare amplă şi vioaie, sugerând că s-ar putea să existe viaţă şi după terminarea unei relaţii eşuate. În toiul acelor zile de vară pârjolitoare, când de atâta soare şi plantele cereau îndurare, devenise un fel de imn pentru ea, oferindu-i o viziune a unui viitor în care nu îi prea mai venea să creadă.

Se obişnuise să îl pună dis-de-dimineaţă, în timp ce deschidea ferestrele franţuzeşti dinspre grădină şi îşi aşternea micul dejun pe iarba uşor îngălbenită. A doua zi după ce Tom plecase, luând cu el jumătatea lui de bucătărie, se dusese la magazin şi cumpărase un set întreg de farfurii şi căni, stupide, viu colorate, împreună cu un aparat de cappuccino strălucitor şi negru, plin de stil, extrem de italienesc. Instrucţiunile i-au dat ceva bătaie de cap - era una dintre acele femei independente care totuşi lăsau partea electronică a vieţii lor în seama bărbatului cu care erau în acel moment dar, odată stăpânite, reuşise să obţină ceşti fabuloase pline cu cafea spumoasă, din care sorbea cu desfătare, aşezată pe peluză, şi care îi lăsau mustăţi albe şi groase pe buza superioară. Dar, bineînţeles, nu exista nimeni care să le lingă. Nu că i-ar fi păsat. Dimpotrivă. După ce trăise atât de mult în umbra unei morţi lente, avea în sfârşit un sentiment calm, aproape triumfător de eliberare.

Şi totuşi Van Morrison îi lipsea. Avea şi alte albume de-ale lui pe care le putea asculta, dar proveneau din alte momente ale vieţii ei, fragmente de autobiografie muzicală de dinainte de Tom, atât de îndepărtate acum, încât îi venea greu să creadă că i se întâmplaseră cu adevărat ei. Îi plăcea acest album deoarece îl asocia cu noutatea din viaţa ei. Îl luase în aceeaşi săptămână cu serviciul pentru micul dejun, împreună cu o versiune sumbră şi melancolică a cântecelor lui Leonard Cohen, interpretate cu o voce aspră şi hârâită de o americancă pe nume Jennifer Warnes.

Muzica aceasta nouă devenise un fel de reper al progresului pe care îl făcea. Într-o zi, pe când era în maşină cu muzica celor de la The Famous Blue Coat dată la maxim, s-a imaginat pe ea însăşi peste vreo doi ani, ascultând-o din nou, într-un peisaj emoţional diferit, şi spunându-şi „Ah, da, ăsta este unul din albumele pe care m-am despărţit de Tom", de parcă ar fi fost doar un alt episod dintr-o viaţă care mergea înainte, şi nu sfârşitul ei, cum atât de des i se părea acum.

Îi lipsea Van Morrison atât de mult, încât după vreo săptămână a început o căutare sistematică, luând fiecare CD de pe raft şi verificându-l, ca nu cumva Van să nu fi nimerit din greşeală la un loc cu Morrissey sau cu Bryan Ferry. Dar micul disc strălucitor nu era de găsit nicăieri. Era mai mult uluită decât îngrijorată. Gândul îi zbură pentru moment la Tom. Poate că şi-l însuşise în unul dintre raidurile sale fulger prin casă.

În preajma despărţirii atmosfera fusese atât de încordată, încât pentru o vreme li se păruse insuportabil să se afle împreună în acelaşi timp şi în acelaşi loc. Se înţeleseseră ca el să-şi ia lucrurile de care avea nevoie când ea nu era acasă, îi lăsa bileţele; nişte mici liste dureros de formale, împănate cu tot felul de aluzii neplăcute, în care îi preciza ce şi când.

Dacă venea vorba de „când", sc ţinea de cuvânt, dar cu „ce" era mai problematic. Deseori în acele prime luni se trezea căutând o anumită carte sau un disc, numai pentru a descoperi că făcuse picioare. Sigur, unele dintre ele erau ale amândurora, şi nu ale unuia sau ale celuilalt; după şapte ani de convieţuire, îi era şi ei greu să-şi amintească ce şi al cui era.

Dar era sigură că acel album îi aparţinea. Ce naiba, lui nici măcar nu îi plăcea Van Morrison. Pentru un moment se gândi să îl sune şi să îl întrebe, dar, deşi trecuseră patru luni, încă nu se simţea în stare să îi audă vocea din nou. Ar fi crezut poate că era doar un pretext ca să îl caute, iar ea nu ar fi putut suporta ideea de a se simţi vulnerabilă în faţa aroganţei lui. Nici vorbă. Niciodată. După o vreme a presupus că rătăcise discul pe undeva. Se obişnuise să nu mai audă muzica şi uitase complet de el.

Spre sfârşitul verii plecase la New York într-o delegaţie de două zile şi fusese cazată la un hotel de la marginea Central Parkului. Abia aşteptase această excursie, prima de când era din nou o femeie liberă, ba chiar o şi prelungise cu câteva zile, ca să includă şi weekendul. Dar, odată acolo, se simţise dintr-odată inexplicabil de deprimată. Oraşul duhnea, istovit de arşiţa verii, iar munca era anostă. În cea de-a doua seară, plecase de la hotel pentru o raită pe Broadway. Dar avântul o părăsise pe la a patra intersecţie, aşa că se refugiase în Tower Records, unde aerul era de mâna a doua, dar suportabil. Din întâmplare, pe fundalul sonor era chiar Van Morrison.

Era un dublu album live înregistrat la San Francisco în 1993, dovadă nu numai că supravieţuise perfect anilor optzeci, dar şi că reuşise să mai dovedească şi ceva creativitate în acei ultimi zece ani. L-a cumpărat pe loc, împreună cu un alt album mai vechi, în concert - „Live at Belfast City Hall", precum şi cu un înlocuitor al CD-ului pe care îl pierduse.

Odată pornită să caute prin rafturi, se trezise că nu se mai putea opri. Editura cehă care o trimisese la târgul de carte îi dăduse în mână banii pe trei zile. Îi cheltui pe toţi în următoarele douăzeci de minute, cercetând listele de stoc şi cumpărând trupe pe ale căror piese fredonase sau dansase cândva, dar ale căror CD-uri nu le cumpărase deoarece erau prea scumpe şi oricum nu ar fi putut să le asculte decât în lipsa lui Tom. Îşi aminti că se gândise cândva dacă nu cumva incompatibilitatea lor muzicală generase tot răul: ce şanse puteau avea o iubitoare de rock'n'roll şi un băiat pasionat de muzică clasică ? Ideea îi revenise acum, în timp ce cumpăra sfidător o jumătate de duzină de formaţii noi, de care nu auzise decât vag , darămite să le fi ascultat. Muzică nouă pentru o viaţă nouă. Pe drumul de întoarcere spre hotel se oprise la un magazin de electronice şi cumpărase şi un CD-player portabil pe cardul ei Barclay, ca tacâmul să fie complet.

Petrecuse restul excursiei încolăcită în pat, schimbând canalele televizorului cu sonorul oprit şi căştile pornite, muzica părând mai reală decât locul în care era.

Ajunsă acasă, vara era pe sfârşite şi nu trecu mult până când fu nevoită să îşi pună un pulover pentru micul ei dejun sub cerul liber. Dar continuase. Muzica o însoţea revărsându-se prin ferestrele franţuzeşti mai tare acum şi mai puţin melancolică. Avea noroc cu capriciosul plan de urbanism victorian, atât grădina ei, cât şi cele din jur erau mari, oferind un fel de izolare urbană, iar vecinii erau fie prea departe, fie prea leneşi ca să se plângă. Poate că, după atât de multă muzică simfonică, se bucurau de această schimbare.

Sunetele îi puneau în mişcare atât picioarele cât şi mintea.

Fredona pe Bruce Springsteen şi Bob Seger, în timp ce culegea florile ofilite de trandafir sau plivea pământul de sub dalii, iar în bucătărie făcea curat pe ritmul lui Counting Crows, Radiohead şi o grămadă de alte trupe noi, ale căror melodii îi deveniseră suficient de familiare ca să le cunoască cuvintele. Îşi dăduse seama că nu se mai surprinsese cântând atât de multă vreme. Era uimită de siguranţa sunetului care izvora dintr-o personalitate altminteri atât de timidă.

O străfulgera ideea că tot acest cântat însemna pesemne că era fericită, dar cuvântul nu părea să poarte nici un fel de semnificaţie şi, în ciuda muzicii, avea încă zile în care se trezea pe la patru dimineaţa, cu sentimentul că lumea se sfârşise în timpul nopţii, iar ea era singura lăsată în viaţă ca să o jelească.

Şapte ani şi jumătate. Prea mult pentru o aventură, prea puţin pentru o viaţă de om. Şi o întrebare rămânea fără răspuns: cine era ea acum.

Poate că ar fi fost mai bine dacă l-ar mai fi văzut pe Tom din când în când, ca să-şi aducă aminte din ce scăpase. Dar deşi avea numărul lui (căzuse, ca de obicei, în picioare, un coleg de serviciu primise un post în Arabia Saudită şi eliberase un apartament de burlac în Barbican care avea nevoie de un nou chiriaş) nu îl sunase niciodată. Şi nici el pe ea.

Prieteni ai prietenilor îi spuseseră că o duce bine, este ocupat, arată bine. Oare asta să însemne că nu se gândeşte la ea niciodată, că nu îi lipseşte deloc ? Oare ea îi simte lipsa ? Răspunsul cinstit era că da, uneori, chiar dacă ultimele optsprezece luni petrecute împreună fuseseră din ce în ce mai greu de suportat; certuri care se transformau din ţipete în violenţe, cu lungi şi îngheţate perioade de armistiţiu între ele.

Erodarea sentimentelor contaminase până şi sexul, sau ce mai rămăsese din el. Pentru o vreme fusese aproape excitant; acum mai înverşunaţi şi mai egoişti, dăduseră un sens nou unei formule altfel obosite. Dar în acelaşi timp sădise şi seminţele unui dispreţ care în

cele din urmă sfârşise prin a-i otrăvi. Amândoi înţeleseseră asta, dar ea fusese cea care se răzvrătise prima, punând capăt distrugerii lor reciproce.

Retragerea lui fusese atât de imediată şi de completă, încât o făcuse să se întrebe dacă fusese vreodată acolo. Abstinenţa adusese cu sine propriile tensiuni, despre care amândoi aleseseră să nu vorbească. De pus pe lista lucrurilor neterminate. Poate că sexul va fi altfel cu altcineva: jucăuş, creativ, interesant, aşa cum obişnuiseră să o facă acum un milion de ani. Poate că la fel va fi şi pentru ea.

Nu că şi-ar fi imaginat cum. Nu îi lipsea sexul. Dimpotrivă, aproape că savura celibatul. Se bucura de noua dimensiune a patului şi de spaţiul rămas gol şi răcoros. Era şi asta o parte a plăcerii mai profunde pe care i-o oferea intimitatea singurătăţii. Petrecea ore întregi în baie, o femeie făcându-şi toaleta; bucle, ceară, creme şi răsfăţul unui corp care nu avea să fie văzut de nimeni decât de ea. Parcă era din nou adolescentă, bucurându-se de plăcerea de a fi la adăpost de orice ameninţare a unei realităţi care să îi distrugă iluziile.

Doar foarte rar, trupul o trăda. Într-o noapte, cu câteva săptămâni înainte de a merge la New York, avusese cel mai pătimaş, mai neaşteptat vis erotic: un vechi iubit într-o cameră de motel, la marginea deşertului, luând-o în zeflemea, respingând-o pentru ca până la urmă să i se dăruiască.

Se trezise scăldată în sudoare, plină de dorinţă, speriată aproape de moarte de puterea senzaţiei; de puterea şi de vulnerabilitatea pe care aceasta le dăduse la iveală.

În dimineaţa aceea îi lipsise mai mult ca niciodată albumul lui Van Morrison. Oh, cum putea omul acela să facă dragoste cu vocea; în felul acela lent şi voluptuos, nu trânteala pelvis pe pelvis cu care începuse să se obşnuiască în ultimele zile de meciuri distructive de împerechere cu Tom.

Deschisese ferestrele şi ieşise, oprindu-se în picioare pe iarbă, legănându-se cu ceaşca de cafea spumoasă în mână, bucurându-se de solitudine şi, pentru prima oară, de linişte.

Dincolo de lunga desfăşurare de grădini se vedea un joc geometric de ferestre victoriene înalte şi de acoperişuri.

Oraşul era plin de oameni pe care nu îi cunoştea şi pe care pesemne nu îi va întâlni niciodată. Întreg acest anonimat care îi răpea şi ei identitatea era surprinzător de excitant, îi conferea o limită propriei sale singurătăţi. Pentru câteva zile se trezise că privea din nou bărbaţii, întrebându-se oare cum erau la pat şi dacă o băgaseră oare în seamă. Dar era nevoie de prea multă energie ca să-şi materializeze gândurile, aşa că, până să ia avionul de New York, interesul ei se stinsese deja.

Întoarsă acasă, mai făcuse încă o ultimă tentativă de sociabilitate. Dăduse o petrecere, răsfoindu-şi agenda şi invitând şapte persoane care includeau şi un burlac - prietenul unui prieten - ca numărul de persoane să fie cu soţ. Gătise toată ziua şi aşternuse o masă ca la carte. Au venit, au mâncat, au povestit şi s-au dus. Doi dintre ei i-au trimis bileţele în care i-au spus ce seară încântătoare a fost. Fusese deprimată zile în şir după aceea.

Spre sfârşitul lui octombrie vremea se răcise prea tare ca să mai poată lua micul dejun afară. Ferestrele franţuzeşti rămaseră închise şi doar vrăbiile şi pisica ce mai grădinăreau, Millie scoţând cu ghearele bulbii sau stând în mijlocul pajiştii, pândind la nesfârşit un motan negru şi lucios care îşi luase obiceiul să îi încalce teritoriul, cu ochii lui verzi şi batjocoritori.

Stătea în picioare în spatele ferestrelor şi privea la toate acestea dinăuntru. Nu îi păsa. Încă asculta muzică, privind cum ploaia cernea, dar altele erau preocupările ei acum.

Una dintre editurile pentru care făcuse traduceri tocmai se întorsese de la târgul de carte de la Frankfurt cu un thriller superfierbinte, al unui nou scriitor ceh şi era grăbită să îl traducă, deoarece se vorbea de o posibilă ecranizare, vehiculându-se nume ca Brad Pitt şi Irene Jacob. Îl citise cu câteva luni în urmă - povestea unui poliţist newyorkez chemat să anihileze o reţea de droguri din est - şi deşi avea rezerve în ceea ce priveşte originalitatea, se decisese să îl accepte oricum, pe de o parte pentru că i se făcuse o ofertă pe care nu putea să o refuze şi pe de alta pentru că, trăind o altă limbă, ar fi fost obligată să trăiască mai puţin în sine sau măcar în acel sine pe care ea încă îl asocia cu Tom.

Pentru a marca evenimentul îşi upgradase hard-disckul şi cumpărase un dicţionar de argou. Romanul era lung, o tentativă est-europeană de bestseller, iar traducerea lui urma să îi ia tot restul anului şi chiar şi o parte din anul următor.

De ce nu ? Nu avea nimic mai bun de făcut cu viaţa ei. Când îl voi termina, îşi spusese, voi fi gata; voi ieşi ca un fluture dintr-o pupă, transformată, renăscută, gata să cuceresc lumea.

Cumpărase o sticlă de şampanie cu care să-şi marcheze începutul recluziunii. La 6.30, în prima seară cu lumina zilei aproape apusă, în prag de iarnă, se dusese jos în bucătărie să o deschidă. Ascultase albumul dublu al concertului lui Morrison de la San Francisco încontinuu, aproape toată săptămâna; o metodă bună de a se pregăti pentru traducere, conştientă de cum pot fi făcute cuvintele să danseze.

Vru să îi dea drumul, dar, când apăsă butonul, nu se întâmplă nimic. Îl apăsă din nou, apoi deschise compartimentul doar pentru a descoperi că CD-ul nu se afla acolo. Era oare sigură că de dimineaţă fusese în aparat ? Cu siguranţă nu ascultase nimic altceva, iar cutia

era încă alături. O deschise să verifice. Cel de-al doilea disc era la locul lui, în compartimentul din spate, dar celălalt, cel pe care îl tot ascultase, nu mai era. Nu era nici pe masa de lucru şi nici pe raftul de deasupra.

Pe când încă mai căuta, auzise uşiţa pentru pisici deschizându-se cu un pocnet şi Millie se năpustise înăuntru ca scăpată din iad, fără să mai apuce să-şi ia postura demnă şi victorioasă. Pe peluză, la vreo şase metri distanţă de uşă, uriaşul motan negru luase poziţie, privind nemişcat într-o tăcere triumfătoare. Se dusese şi bătuse cu degetul în ferestrele franţuzeşti. Motanul se ridică de jos, îşi ciuli urechile, după care se răsuci şi se îndepărtă alene. Millie se freca de picioarele stăpânei sale, mieunând şi cerşind afecţiune.

— Hai, fetiţo, murmurase. Este grădina ta. Nu lăsa te miri ce bărbat să te domine.

Se întoarse la căutarea ei. Dar, pe măsură ce căuta, devenise evident că discul nu mai era acolo. Nu avea nici un sens.

Fusese în aparat iar acum dispăruse. Dacă nu fusese ea cea care îl scosese din aparat, atunci cine o făcuse ? Cu excepţia celor două ore de la mijlocul zilei, când se dusese la piscină şi cumpărase şampania, fusese tot timpul acasă.

Abia atunci îşi aminti de celălalt album Van Morrison şi de brusca lui dispariţie. Şi abia atunci începu să se gândească serios la fostul ei iubit.

— Dar de ce ? Ce ar fi avut de câştigat din asta ? Oricum, credeam că îi place doar muzica simfonică.

— Aşa şi este.

— Păi şi atunci ?

— Păi, atunci, habar n-am.

— Dar crezi că e el ?

— Nu ştiu. Tu ce crezi ?

— Poate că l-ai rătăcit pe undeva.

— Nu „l-am", ci „le-am". Pe ele. Şi m-am uitat peste tot şi nu sunt.

— Deci mai lipseşte şi altceva ? Ceva de valoare ?

— Nu, nimic, am verificat.

— Păi, dacă a fost el, mi se pare un mod cam subtil de a te şicana. M-aş fi aşteptat la ceva mai direct din partea jigodiei de Tom.

— Chiar aşa este, nu ? Tresări surprinsă.

Sally izbucni în râs.

— Dragă, sigur că da, şi o ştii prea bine. Dumnezeule, când eraţi împreună, nu era seară în care să nu te jignească, umilindu-te în o mie de feluri. Nu avea nevoie de o iubită, îi trebuia o slujitoare. Totul a fost bine cât timp ai respectat partitura, când ai ieşit din rol... chiar

am discutat cu Patrick după aceea.

Ciudat, se gândi. Atâţia ani petrecuţi împreună şi nimeni nu ne-a spus vreodată cât de nepotriviţi eram. Acum toţi nu fac decât să mi-o repete. Şedea de partea cealaltă a mesei, uitându-se la Sally cum diseca o frunză de salată de parcă ar fi fost un cadavru. Pe de altă parte, nici ea nu îi spusese vreodată lui Sally părerea ei adevărată cu privire la Patrick.

Şi nici nu era indicat s-o facă.

— Scuză-mă... Ce spuneai ?

— Te întrebam dacă mai are o cheie.

— Păi... are. Şi-a luat lucrurile şi după aceea nu m-am agitat să i-o cer înapoi.

— Aha...

— Nici un aha, Sally, pur şi simplu am uitat.

— Aşa să fie, dar dacă aş fi în locul tău, eu i-aş cere-o înapoi chiar acum.

— O să i-o cer. Îşi ascunse nerăbdarea şi chemă chelnerul, făcându-i semn să aducă nota. Când se întoarse, faţa lui Sally reflecta îngrijorare.

— Dragă, cum să îţi spun, este o casă mare şi nu e greu să o iei razna acolo. Nu mi-ar plăcea să stau singură în ea.

Patrick este de părere că ar trebui să o vinzi. Ai putea să o faci, chiar şi la cotele de piaţă de acum. Ştie pe cineva care ţi-ar putea da un preţ bun.

— Ştiu, dar nu vreau să vând.

— Bine, hai să nu mai vorbim despre asta... Cum este cartea ?

— Lungă. Făcu o pauză. Apoi i se făcu milă de ea. Dar bună.

— Hm... Pot să îţi spun ceva ?

Zâmbi cu blândeţe.

— Păi, îmi spui deja.

— Cred doar că nu faci bine, asta e tot.

— De ce ? Cum adică ?

— Păi, te îngropi în căsoiul ăla doar cu un computer şi o pisică drept companie. O să te usuci. O să pierzi toată seva care ţi-a mai rămas după ce Tom a stors tot ce a putut de la tine. Cred că ar trebui să faci un efort să te întorci în lumea reală, să ieşi mai mult, să întâlneşti oameni, să îţi acorzi încă o şansă.

Dădu din cap.

— Ai dreptate, Sal. Dar eu nu sunt ca tine. Aşa sunt eu, şi mie îmi convine.

— Cum zici tu... Ridică mâinile în semn că se predă, după care transformă gestul într-o extravagantă atenţionare a chelneriţei. De data aceasta sosi şi nota. Ca să o facă să se simtă mai bine, o lăsă pe

Sally să plătească nota. Biata Sal. Mereu în căutare de oameni care să aibă nevoie de ea.

Probabil pentru că Patrick nu avea niciodată.

— Îmi închipui că asta înseamnă un răspuns negativ pentru sâmbătă seara ? Ştiu din surse sigure că tipul este foarte drăguţ.

— Sunt sigură că este, dar deocamdată vreau să-mi intru în ritm.

— Chiar şi în weekend ?

— Ştii doar cum sunt.

— Din păcate, aşa este. Dar luna viitoare ?

— Poate.

— Bine, bine. Eu am spus ce aveam de spus. Dar te rog să fii atentă... Nu uita, cu cât te îngropi mai adânc, cu atât mai greu va fi să ieşi la suprafaţă.

— O să ţin minte. Mulţumesc.

Întoarsă acasă, despachetă prăjitura cu ciocolată pe care Sally insistase să i-o cumpere la plecare (Dacă nu poţi să te distrezi cu altcineva, distrează-te singură. Câteva calorii pot face minuni) şi îşi tăie o felie lângă cappuccino. Curios ce cred ceilalţi oameni despre tine. Aşadar, credeau ceilalţi, Tom era agresorul, iar ea era victima. Cel puţin aşa se vedea din afară. Numai că nu se potrivea deloc cu părerea ei despre sine. Sigur, el se manifesta mai vizibil, vorbea mai mult şi mai tare, exprima mai multe opinii. Dar jumătate din timp nici nu se obosea să le asculte. Şi cu siguranţă nu credea că merită să le combată. Gândul acesta o şocă. Oare asta era ceea ce credea ea cu adevărat despre omul cu care trăise timp de aproape opt ani ?

Se pare că da. Se îndreptă spre raftul cu CD-uri şi trecu în revistă linia strălucitoare de titluri, în căutarea a ceva care să o facă să se simtă mai bine. În cele din urmă alese o muzică blândă şi erotismul de tabără al unui Lou Reed timpuriu îşi croi drum prin cameră. „Mergi pe calea sălbatică." Numai să poată.

Se gândi, nu pentru prima oară în viaţă, la cât de minunat era să fii muzician, să reuşeşti să spui atâtea lucruri fără să fie nevoie să te adresezi cuiva anume. Dar ea nu putea să o facă. Să fii în stare să cânţi era doar începutul. În tinereţe vocea ei fusese suficient de bună cât să i se sugereze că ar putea deveni profesionistă. Dar talentul ei fusese mereu legat de cântecele altora. Ea personal nu avea nimic de spus. Sau nimic din ceea ce ar fi fost ceilalţi interesaţi să asculte. Acum, ca traducător, reuşea cu uşurinţă să se joace cu vorbele altor oameni, dar deseori era prinsă pe picior greşit când îi venea rândul să şi le găsească pe ale ei. Poate că asta mersese prost între ea şi Tom: el vorbea prea mult doar fiindcă ea vorbea prea puţin. Sau poate că Sally avea dreptate. Poate că nu avusese suficientă sevă.

Reveni la problema CD-urilor. Se împliniseră trei zile de la dispariţia celui de-al doilea Van Morrison şi nimic care să îi sporească

suspiciunile nu se mai întâmplase. În interval de trei luni dispăruseră două albume. Nu avea niciun sens.

Cât despre Tom, cu siguranţă ăsta nu era stilul lui. Sally avea dreptate în ceea ce îl privea. Nu era numai prea subtil, dar şi cu bătaie lungă. Pe de altă parte, oricine le-ar fi luat (şi era acum sigură că dispăruseră) era evident că nu dăduse o spargere, iar Tom era singurul care mai avea o cheie. Poate că ar fi trebuit să schimbe încuietorile.

Încercă să şi-l imagineze în casă în lipsa ei: în picioare în bucătărie, trecând în revistă colecţia ei de CD-uri, hotărându-se pe care să îl aleagă, pe cel care ar fi crezut el că o să-i lipsească cel mai mult, strecurând apoi discul argintiu direct în buzunar. Sigur ştia cum va reacţiona ea; avea să fie măcar confuză, dacă nu înspăimântată. Oare era capabil de aşa ceva ? Şi care ar fi fost scopul, altul decât să-şi bată joc de ea ? Să o facă să nu se simtă în largul ei în casă, acum că era singură ? Aşa de încrâncenaţi ajunseseră spre final, încât nu putea să jure că nu a fost el. Ei bine, să îl ia dracu' dacă a fost. Asta era casa ei şi nu avea de gând să plece nicăieri, oricât ar fi de provocată.

Opri aparatul şi puse mâna pe telefon. Îi cunoştea numărul pe dinafară chiar dacă nu îl sunase niciodată. I-l scrisese pe calendarul Dali, sub tabloul pentru luna martie şi îl mutase cu conştiinciozitate în fiecare lună pe pagina următoare, căci nu dorea să îl piardă, dar nici nu îl considera suficient de important pentru a-l trece în agenda ei.

Un apel, două, trei, după care intră robotul. Vocea lui pe înregistrare era plină de încredere, chiar arogantă. „Sunt cât se poate de bine, dacă aveaţi vreun dubiu", spunea. Se aşteptase să simtă ceva la auzul ei, măcar vreo strângere de inimă, dar nu simţi nimic.

— Salut, spuse cu un glas hotărât. Eu sunt. După care continuă. Vreau să vorbesc ceva cu tine. Sună-mă, te rog.

O să fiu acasă toată seara.Vru să pună receptorul jos, dar se fâstâci un pic: Azi este marţi, marţi douăzeci şi cinci. După care: Mulţumesc, după un moment de ezitare.

Trânti receptorul. Abia acum, fără să vrea, simţi cum inima îi bate mai tare. Fii cuminte, fetiţo, îşi spuse în gând, te-ai descurcat de minune.

Îşi mai făcu o ceaşcă de cafea şi se duse sus la treabă.

Doi

Oala dădu în foc şi camera se umplu sfârâind de fum. Jake trase o înjurătură şi trânti revista, repezindu-se spre sobă.

În cădere, pagina din mijloc se deschise, etalând trupul femeii pe masă, cu buricul ei perfect străpuns de două inele: draga de Lola, bomba din Phoenix.

Oala era atât de fierbinte, încât, până să ajungă la chiuvetă,

trebui să o sprijine de marginea mesei. Apa clocotită împroşcă pagina şi sânii Lolei se umplură de vergeturi. O salvă mai întâi, dar, după ce îi mai aruncă o privire, o mototoli şi o aruncă în coşul de gunoi. Nu s-ar mai fi netezit la loc cum trebuie şi, oricum, era prea epilată pentru gustul lui. Lui îi plăceau femeile cu păr acolo, ceva în care să poţi să-ţi scufunzi degetele. Avusese noroc că nu îi deschiseseră geamantanul la vamă. Un debut grozav: poliţist american venit să facă curăţenie în oraşul străin, prins cu fotografii obscene asupra lui. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Ce alt cadou de despărţire ar fi împachetat băieţii în hârtie maro ?

Răsuci în furculiţă tăiţeii şi îi duse la gură, scuipându-i la loc după ce simţi cât de fierbinţi erau. Fierbinţi şi cleioşi.

— La dracu'!

Îşi trase mâneca puloverului peste mână, apucă oala şi o scurse în chiuvetă, după care azvârli resturile peste fata din coş. Halal mod de a-ţi petrece prima ta noapte în străinătate; o revistă porno proastă şi nişte tăiţei Pot Noodle fierţi prea mult, totul în apartamentul unui te miri ce birocrat. Doamne, astea pesemne erau condiţii privilegiate de locuit. Cu siguranţă tipii intraseră în rahatul ăla de Partid pentru spaţiul ăsta mai mare. Era suficient să începi să-ţi plângi de milă, mai ales dacă încă îţi mai aduceai aminte de gustul mâncării gătite de altcineva. Şi de atingerea trupului ei când o lua în braţe în pat. Dar gata. Nu te mai gândi la Mirka acum. E o poveste încheiată, terminată pe veci. Iar asta ar fi trebuit să fie schimbarea: o slujbă nouă, o provocare nouă, o foaie albă în maşina de scris a inimii. Păcat că trebuia să se întâmple în oraşul ei. Bine măcar că nu era şi ea acolo.

Îşi privi ceasul de la mână. Nouă şi jumătate. Dă-i naibii de tăiţei. Cu puţin noroc, la restaurantul ăla de jos încă mai serveau. Ce naiba, dacă nu înţelegea ce scrie în meniu, putea să arate spre ceea ce mâncau ceilalţi oameni. O sticlă de vin, nişte feluri din bucătăria locală, urmate de ceva viaţă de noapte. În drum spre casă, s-ar fi putut opri în vreun bar din hotelurile mai fiţoase ale oraşului. Se zvonea că acum era migraţie de rusoaice, un întreg continent nou de talente dornice de valută grea. Asta înseamnă să faci afaceri libere: dacă nu poţi vinde tancuri, poţi întotdeauna să îţi vinzi femeile. Dacă nu localnicilor, atunci turiştilor bogaţi.

Probabil că după război fusese tot aşa: americanii cu pachetele lor de mâncare grasă şi bani de la armată, cumpărând favoruri pe ciorapi de mătase şi batoane de ciocolată. Şi de ce nu ? Când făcuse sex ultima dată? Creatoarea aia de modă ţicnită pe care o cunoscuse la un bar pe Upper West Side.

O, Doamne, de-abia aşteptase să iasă din apartamentul ăla; numai cristale zornăitoare şi melodii cântate la nai. Cu toate astea, era limpede că putea să o facă şi că erau femei care încă îl mai doreau.

Jake Biderman: treizeci şi şase de ani, fese tari, nici un pic de burtă, păr bogat şi un zâmbet drăguţ când nu era cu intenţie (sau cel puţin aşa spunea Mirka).

Dar ce era stricat era pe dinăuntru. Asta însă nu se vedea.

Cu toţi ameţiţii de care e plină lumea, o grămadă de femei ar fi recunoscătoare să aibă parte de atenţiile lui, poate chiar să i se dea gratis. Pe cine păcălea oare ?

Îşi luă jacheta şi ieşi în seara caldă pragheză. Lola din Phoenix rămase în coşul de gunoi, cu mâinile şi picioarele răsfirate, cu pubisul frumos epilat decorat cu o dantelă de tăiţei Pot Noodles.

Telefonul sună în întuneric.

— La naiba. Aprinse veioza de lângă pat şi miji ochii să verifice cât era ceasul. 1.18 noaptea. Cum ridică receptorul, ştiu că era el. Cine altcineva ar fi putut fi ? Nenorocitul.

— Bună, Lizzie.

— Bună, Tom.

Sunetul vocii lui o puse pe loc în gardă.

— Te-am trezit ?

— Nu. Spălam pe jos în baie! Ceva ce tu n-ai făcut niciodată.

— Bună fată. Ţii gândacii departe. Deci, ce mai faci ?

— Sunt... sunt bine.

— Bun. Ocupată ? Am auzit că-i faci unui scriitor o mare favoare, îi faci cuvintele să cânte.

— Cine ţi-a spus ?

— O, ştii tu, prieteni comuni, care se prefac amabili, gata să mă ţină la curent. Cu siguranţă şi la tine e la fel. „Nu, îşi zise ea, nu e. Dar nici nu îi întreb."

— Ţie cum îţi mai merge ?

Cuvintele sunară absurd. Amândoi erau aşa de politicoşi; ca şi cum ar fi vorbit cu un străin sau cu o cunoştinţă, cineva pe care nu-l cunoşti încă atât de bine încât să te porţi familiar. Poate că asta erau acum. Nişte cunoştinţe. Intimitatea dintre ei dizolvându-se undeva în trecut, era deja povestea unei relaţii pe deplin încheiate.

— Bine. Sunt bine. Mi-am depus candidatura pentru un post la British Columbia. În două săptămâni mă duc la interviu. Profesor asociat, nici mai mult, nici mai puţin.

— E grozav. Sper să reuşeşti.

— Mda, în fine, sunt doar jocuri politice. După cum bine ştii.

— Da.

— Şi cum e casa ?

— E în regulă.

— Mă miră că eşti încă acolo. Chiar că trebuie să fie mare doar cu tine învârtindu-te prin ea.

„Cu mine şi cu cine mai are chef să treacă pe la mine", îşi zise ea. Urmă o pauză.

— În fine, spuse el. M-ai sunat ?

— Ă, da. Am... am vrut să te întreb dacă poţi să-mi dai cheia înapoi.

— Cheia ?

— Da, Tom, cheia. Cheia de la casă. E încă la tine.

— Chiar ? făcu el, pe un ton care lăsa limpede să se înţeleagă că ştiau amândoi foarte bine că încă o mai avea. Nu-mi aduc aminte. Dar dacă zici tu, o să mă uit. Şi dacă o găsesc, trec s-o las.

— Nu-i nevoie, poţi s-o trimiţi prin poştă.

— În fine, dacă asta te face să te simţi mai bine.

Se opri şi, în tăcerea care se lăsă, putu aproape să simtă cum politeţea se făcea ţăndări sub greutatea propriului efort.

— Ştii, nu trebuie să fii prezentă. Pot doar s-o împing în cutia poştală. Iar când rosti „împing", simţi în vocea lui o cunoscută nuanţă de iritare.

— În fine, zise ea în treacăt, hotărâtă să nu răspundă. Uite ce e, ai fost... ai fost cumva aici în ultimele săptămâni ?

— Cum adică ?

— În casă. Te-ai întors să iei ceva?

— De ce s-o fac? E ceva acolo ce mi-aş putea dori? zise el pe un ton liniştit.

— Doar că...

— Da?

— Doar că mă întrebam dacă nu ai luat cumva, din greşeală, vreunul dintre CD-urile mele.

— Din CD-urile tale ? Care dintre ele ?

„Ştii care, nenorocitule", îşi zise ea.

— Van Morrison.

— Van Morrison, repetă el, rostind numele de parcă s-ar fi referit la Papă sau la altcineva la fel de adorat (sau dispreţuit).

„Ştiu ce e, îşi zise ea. Ai băut. Eşti pilit, naiba să te ia."

— Şi de ce mi-ar fi trebuit mie Van Morrison? Din câte îmi amintesc, are o voce ca de cisternă spartă.

— Bine, bine, Tom. Nu trebuie să sari în sus. Un „da" sau „nu" e de ajuns.

Tăcu preţ de câteva clipe.

— Atunci, răspunsul e nu, nu am luat albumele tale cu Van Morrison, şi nici cu altcineva, dacă te interesează. De ce? Le-a luat altcineva?

— Nu ştiu, răspunse ea şi se opri.

— Adică bănuieşti că ai fost jefuită?

— Ă, nu. Nu... nu ştiu.

— Ştii, ar trebui să te gândeşti serios să chemi poliţia să verifice cât de sigură e casa aia. Mereu am zis că ferestrele alea din spate sunt nesigure. Ai anunţat?

Schimbarea de ton era clară. Vocea lui îşi pierduse asprimea. Nu mai era deloc agresivă, exprima doar o grijă bruscă şi concentrată care te făcea să te simţi persoana cea mai importantă din lume. La naiba, când voia putea fi atât de drăguţ.

Când voia...

— Nu, nu, n-am anunţat. Până la urmă nu e nimic, doar vreo două albume.

— Şi eşti sigură că nu sunt pe undeva prin geanta ta?

— Sunt sigură, zise ea pe un ton ferm. Geanta aceea, cu mărimea şi capacitatea ei miraculoasă de a rătăci tot ce se afla înăuntru, fusese multă vreme un motiv de glumă între ei, până când devenise o aluzie răutăcioasă. Totuşi acum intenţia nu fusese de a o lua peste picior. Ceea ce era mai dureros decât dacă ar fi fost altfel. „Nu te lăsa atrasă în chestia asta, îşi zise ea. Orice-ar fi, nu-l lăsa să te vrăjească. Şi nu începe să-i spui despre problemele tale."

— Uite ce e, Tom, trebuie să închid, e târziu. Voiam doar să verific dacă...

— ...Dacă n-am dat târcoale doar ca să te fac să te simţi rău, nu? începea iar, mierea se transforma în venin pe buzele lui. Ei bine, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar se întâmplă să am lucruri mai bune de făcut cu viaţa mea decât să te fac pe tine să regreţi că ai ieşit din ea, bine?

— Ce să-ţi spun, i-o întoarse ea. Brrr. Oricând puteai să te bazezi pe Tom. La fel de sigur ca şi vremea din Anglia.

Scoate-ţi haina din cauza căldurii şi o ploaie cu grindină te va mura pe loc.

— Ei bine, dacă vrei sfatul meu, ai face bine să-ţi pui gratii la ferestre şi să-ţi schimbi gusturile muzicale. Poate că e cineva care nu suportă sunetul vocii lui.

— Da, da, şi iarăşi da, Tom, zise, de data asta arătându-şi şi ea colţii. Nu prea am de ce să-ţi mulţumesc, nu? Şi trimite cheia.

— O să mă mai gândesc.

Receptorul rămase mut în mâna ei. Îl mai ţinu aşa preţ de câteva clipe, aşteptând să i se potolească bătăile inimii.

Convorbirea telefonică perfectă, Tom în cea mai bună formă a lui: trecând de la îngrijorare la ură atât de repede, încât îţi dădeau lacrimile. Cândva ştia să se descurce, răspunzând cu aceeaşi monedă, ba chiar mai mult. Dar lunile acestea din urmă îi încetiniseră reacţiile. O făcuseră leneşă, cum se simţise mereu în siguranţă. Măgarul.

Da, măgar. Dar mincinos? Şi asta fusese cândva în stare să ghicească. Acum nu mai era atât de sigură. Puse receptorul în furcă.

Imediat începu să sune. El trebuia să fie. Îl lăsă să sune. Dar era insistent. Într-un sfârşit îl ridică şi spuse pe un ton hotărât:

— Noapte bună, Tom. Tăcerea de la capătul celălalt al firului îi răsuna în urechi. Sper că în Canada e îndeajuns de mult loc pentru tine.

Întrerupse convorbirea şi nu mai puse receptorul în furcă.

Tom era expert în telefoane. Odată, când îi făcea curte şi se dădea peste cap să o cucerească, o sunase de treizeci şi trei de ori într-o cameră de hotel din Spania până o convinsese să zboare la Paris ca să petreacă weekendul împreună. Atunci i se păruse sufocant să fie dorită atât de mult, să pună la loc receptorul doar ca să-l ridice din nou şi să-i audă vocea, râzând, plină de dorinţă, refuzând să accepte un „nu" drept răspuns. În excursia aceea, flirtaseră preţ de o mică avere în facturi telefonice. Dar cui îi păsa? Era ca şi cum ar fi făcut dragoste la distanţă, genul de lucru care face un bărbat irezistibil. Dar acum nu. Acum în sfârşit îi întorsese spatele.

Fără discuţie, asta îl făcea să fie atât de furios. Dar oare îl făcea şi răzbunător?

Stinse lumina şi închise ochii, dar discuţia o tulburase din cale-afară şi îi era imposibil să adoarmă. Stătea întinsă şi asculta liniştea nopţii. Dormitorul ei se afla în partea din spate a casei, cu vedere spre grădină. Nici nu îţi venea să crezi că la doar câteva sute de metri distanţă se afla un drum principal. Uneori, în timpul verii, când ferestrele erau deschise, puteai auzi o bufniţă. Totuşi acum orchestraţia era mai puţin melodioasă. Un urlet ascuţit străpunse tăcerea, urmat de un alt ţipăt, mai strident, aproape ca al unui prunc care plânge. O clipă simţi un nod în stomac, până când îşi dădu seama că erau nişte pisici. Pe urmă se auzi un cor fioros de sunete repezite. Se regulau sau se încăierau ? Uneori era greu de spus. Ţipetele continuară, zbierate furioase, nişte şuierături tăioase, mici sunete ascuţite care îţi dădeau fiori.

O încăierare. Era uimitor de cât de multe cuvinte aveai nevoie ca să descrii sunetele scoase de pisici. Încercă să se gândească la toate echivalentele lor din cehă. Nu era precum număratul oilor. Când lupta încetă, era trează de-a binelea.

Simţi brusc că îi e foarte sete, mai degrabă de apă de la frigider decât de la robinet. Îşi puse un halat de casă şi coborî.

Când ajunse la palierul de jos, auzi un sunet, ca şi cum s-ar fi trântit sau ar fi căzut ceva.

Uşa de la bucătărie era încuiată, un dispozitiv de siguranţă pe care îl folosea uneori când era plecată sau noaptea, când nu voia să lase pisica să se plimbe prin casă. (Aproape inconştient, o încuiase în fiecare noapte de la plecarea lui Tom.) Răsuci cheia şi aprinse lumina în acelaşi timp. Din câte îşi putea da seama, nu se speriase fără motiv -

cel puţin nu mai mult decât era normal după ce ai auzit un zgomot răzleţ în toiul nopţii. Bucătăria era goală, însă nu neatinsă.

În mijlocul mesei, vaza cu flori fusese dărâmată, garoafele roşii şi margaretele albe zăceau împrăştiate peste tot, iar o dâră de apă verzuie se prelingea de pe margine pe podea.

Se opri o clipă, privind în jur.

— Millie ? strigă ea încet. Animalul îi răspunse cu un miorlăit jalnic de undeva de sub masă. Se aplecă şi ridică faţa de masă. Pisica se ghemuise în locul cel mai întunecat, încercând să se facă mai mică decât era. Întinse o mână să o atingă, dar pisica se retrase, scuipând uşor. Frica animalului i se păru cumva mai înspăimântătoare decât a ei, aşa că se întoarse repede, cercetând încăperea, dar nu era nimeni.

— Vino-ncoace, fetiţo, zise ea blând, ademenind-o din nou cu degetele şi, într-un sfârşit, pisica veni, udă leoarcă şi plină de răni de parc-ar fi venit de pe front, cu urechea stângă ruptă şi însângerată şi cu o lăbuţă ridicată uşor de la pământ.

— O, fetiţo, nici nu vreau să mă gândesc cu cine te-ai încăierat, zise ea cu duioşie, ridicând pisica şi ţinând-o la piept.

Blana acesteia era udă şi lipicioasă acolo unde o împroşcase apa din vază. Neîndemânarea se datorase probabil faptului că intrase în viteză prin uşiţă, sărind pe tăblia înaltă a mesei fără să se gândească. Însă motanul negru nu intrase după ea. Doar dacă, şi ăsta era pocnetul care îl auzise, uşa pisicii nu se trântise cu zgomot în urma unui musafir nepoftit. Privi în direcţia ferestrelor franţuzeşti, dar lumina nu îi îngădui să vadă nimic altceva decât propria reflexie în geam dincolo de ele, întunericul era de nepătruns. Aprinse lampa de afară, iar terasa şi prima jumătate din grădină se luminară slab, goale, fără să trădeze vreun semn de viaţă.

Ţinu pisica în braţe în timp ce îi spăla rana, pe urmă o lăsă să-i stea o vreme în poală şi să-i lingă degetele unse cu iarba-mâţei. Îi vorbi cu tandreţe, neatentă la ce spunea, dulci nimicuri:

— Prostuţo. Problema ta e că n-ai învăţat să te lupţi înainte să te faci mare. Acum e prea târziu pentru o pisică bătrână să înveţe şmecherii noi.

Cu degetele de la mâna liberă mângâia şi gâdila corpul micuţ, umblându-i prin blană, descâlcind-o ici şi colo, curăţind cu unghiile marginea unei ciudate pişcături de purice, care se infectase. Sărmana Millie. Fusese cam neglijată în ultima vreme. Născută şi crescută într-un apartament, unde singurul contact cu viaţa de afară fusese perspectiva de la o fereastră aflată la etajul al treilea, nu simţise niciodată cu adevărat libertatea. Precum şi altora mai puţin felini, noua casă i se păruse pesemne prea mare şi prea înspăimântătoare; aşa că prefera întunericul confortabil dintre sofa şi radiator, în locul izolării sălbatice din straturile de flori sau de pe întinderea uriaşă a

peluzei.

— N-are de ce să-ţi fie frică. Ştii, ar trebui să-ţi placă întunericul. E doar un motan gras şi plin de el. Dacă nu poţi câştiga prin forţă, atunci trebuie să fii şireată. Asta e tot ceea ce avem noi, fetele.

Animalul îşi întinse leneş corpul sub atingerea ei, în mod clar plăcerea fiind acum mai intensă decât durerea, şi începu să toarcă, cu un sunet ca de motor, plin şi profund, umplând tăcerea nopţii. Vezi ? Cu toţii avem nevoie de puţină afecţiune, îsi sprijini iar capul de spătarul scaunului, lăsând sentimentul de confort al pisicii să pună stăpânire şi pe ea. Se gândi la Tom, la cum dragostea lui fusese întotdeauna legată de cruzime. îşi aminti cât de greu fusese când se despărţiseră prima oară, cum în fiecare zi trebuise să se reinventeze pe sine fără el şi cât de mult îi luase să se simtă din nou cât de cât normală. Totuşi reuşise. Şi orice s-ar fi întâmplat, nu mai era cale de întoarcere.

Se gândi la carte şi la munca ei. Cu un an în urmă, nici nu le-ar fi trecut prin gând să-i facă o ofertă. Dar consecinţa renunţărilor din aceste ultime luni fusese că învăţase să se promoveze mai bine. Fusese întotdeauna pricepută în meseria ei, deşi până de curând avusese tendinţa să păstreze asta pentru sine. Însă nu avea de gând s-o mai facă. Cu şase luni în urmă, după ce Tom plecase, îşi refăcuse CV-ul şi începuse să sune oamenii, în loc să aştepte să o sune ei. Insistenţa ei îşi arătase roadele. De la conferinţe de afaceri şi povestiri stranii la romane poliţiste de succes.

Nu fusese atât de greu. Legăturile ei din Cehia erau îndeajuns de bune ca să-i spună din timp despre apariţia acestui roman deosebit (pentru cineva care încetase să mai folosească telefonul, încă mai putea măcar să scrie scrisori: aşa e întotdeauna mai uşor să nu spui nimic din ce nu doreşti oamenilor pe care nu-i cunoşti prea bine), şi contactele ei îi neteziseră drumul spre Charles, la târgul de carte. Dar era mai mult decât atât. Cunoştea foarte bine şi thrillerele. De-a lungul anilor, citise o grămadă. Era ceva legat de atmosfera lor rece care îi plăcea, felul în care personajele erau atât de frecvent înstrăinate de ele însele şi de lumea din jurul lor.

Înţelegea sentimentul acela, copil fiind îl simţise la tatăl ei, un om dezrădăcinat din ţara lui şi incapabil de a prinde rădăcini cu adevărat în alta.

Oare ce ar fi crezut el despre cartea aceasta? Cuvinte ceheşti pentru sentimente americane. Ar fi văzut-o ca pe o dovadă a unei culturi de două ori distruse, mai întâi de socialism şi apoi de capitalism. Cu siguranţă, cartea nu se sfia să aducă un omagiu Vestului şi în special acelei tradiţii răsuflate pe care America o exporta cu atâta succes, ficţiune la kilogram numai bună pentru mâncare la kilogram. În ciuda aerului comun, nu era atât de uşor de imitat, deşi

în cazul acesta scriitorul chiar se străduise; o cronică despre devastarea unei economii postsovietice, droguri şi prostituţie faţă în faţă cu farmecul mincinos al Podului Carol şi măreţia Pieţii Wenceslas. Chiar şi povestea avea un anumit ritm: poliţist bun, karma rea, un om răzbătând prin violenţă, mânat de amintirea unei iubiri pierdute.

Pentru un traducător, limbajul străzii este în sine o provocare. Dar ea era norocoasă. De când îşi aducea aminte, vorbise ceheşte. Tatăl ei nu îi vorbise niciodată în altă limbă.

Folosirea ambelor limbi devenise la fel de naturală ca şi respiraţia. Până când o dusese pentru prima dată la Praga, când avea şase ani, crezuse că ei doi erau singurii oameni din lume care o vorbeau, un fel de limbă secretă între tată şi fiică.

Numai mult mai târziu înţelesese cum acest lucru îl ajutase să îşi definească identitatea. Învăţând-o pe ea, îşi crea propriul sentiment de siguranţă. Vizita lor de atunci fusese prima de la terminarea războiului. Când plecase, era un tânăr nechibzuit, hotărât să câştige războiul şi să-şi elibereze ţara.

Se întorsese îmbătrânit înainte de vreme şi dezamăgit. Zece luni mai târziu tancurile ruseşti intraseră în Primăvara de la Praga, iar exilul lui devenise unul permanent. Mai târziu, după ce avusese infarctul, pe când ea era în primul an la universitate şi studia - ce altceva decât ceha - ea fusese cea care scrisese o scrisoare celor câtorva neamuri care le mai rămăseseră, scrisoare ce se transformase într-o elegie în limba lui maternă. Se potrivise. Spre sfârşit, tot ce îi rămăsese erau amintirile şi o limbă pe care fiica lui o păstra vie pentru el.

Uneori, când se simţea deprimată, se întreba dacă nu cumva asta era ceea ce şi făcea, o păstra încă vie, ca un omagiu adus amintirii lui.

Şi-l imagina citind peste umărul ei cartea cu imaginile ei dure, ale violenţei şi decăderii. Nu avea nevoie de dezaprobarea lui pentru a o confirma pe a ei. Ca poveste, totul fusese tratat cu un misoginism indiferent. Cât se poate de acceptabil în cadrul genului, dar cu nimic mai puţin dezgustător. Cum oare o să mă simt, se întrebase când acceptase lucrarea, singură într-o casă goală, traducând scene despre femei ameninţate şi abuzate de bărbaţi care savurau mai mult durerea lor decât propria sexualitate ? Viol, groază, tortură atât de obişnuite azi, încât deveniseră un fel de punctuaţie pentru un anumit gen de roman. Unele dintre ele vor trebui periate ca să poată să vadă lumina marelui ecran. Nu poţi să îi faci astfel de lucruri lui Irene Jacob şi să scapi cu faţa curată, chiar dacă cel care îi va linge rănile este Brad Pitt. Ca traducător, ar putea lua decizia să nu abuzeze, dar oricum trebuia să fie cât mai clar. Oricum, ştia ce are de făcut. Iar dacă imaginile deveneau prea dure, avea să lucreze numai la lumina zilei.

Nu că întunericul ar fi speriat-o. Sau, cel puţin, nu întunericul din casa aceasta. Căci în mod ciudat toată lumea era mai nou îngrijorată în ceea ce o privea. În această casă nu era nimic care să te facă să te simţi rău. Şi nici nu fusese vreodată. Ştiuse asta din primul moment în care dăduse cu ochii de ea.

Fusese prima proprietate pe care o văzuse după ce intrase în posesia moştenirii de la mama ei şi se găsea pe piaţă doar de zece zile. Fusese atât de convinsă, încât ceruse permisiunea proprietarilor să îi telefoneze lui Tom şi insistase ca el să vină direct acolo de la serviciu. Oferiseră preţul cerut chiar în aceeaşi seară. Cei doi proprietari locuiseră acolo douăzeci şi cinci de ani şi o vindeau doar pentru că devenise prea mare pentru ei, după ce copiii crescuseră şi plecaseră la casele lor. O plăcuseră, era sigură, şi îi descriseseră viaţa pe care o va avea ca pe o copie perfectă a celei pe care o avuseseră ei înşişi: cum găsiseră casa perfectă, cum făcuseră copii, agitându-se şi certându-se, privind cum ei creşteau, după care din nou singuri, dintr-odată trebuind să se restrângă. Fusese vrăjită de poveste, aproape că împărtăşise şi ea viziunea lor despre viitorul ei.

Iar casa ar fi fost perfectă pentru asta. Era una dintre acele proprietăţi de la mijlocul perioadei victoriene, terminată cu o terasă, finanţată cu bani proveniţi din speculaţiile înaintaşilor, mult mai mare decât cele din vecinătate, constructorul demonstrându-şi succesul prin folosirea măiestrită a cărămizilor şi mortarului. Era construită în jurul unei scări interioare splendide în spirală, care pornea dintr-un hol mai mare decât unul obişnuit şi dispărea în întuneric. O casă cu toate camerele extrem de generoase. La fel de mare era şi spaţiul mansardei de sub cornişă, în care credea că un translator ar putea lucra, fericit şi netulburat, cât timp bebeluşul şi-ar fi făcut somnul de dimineaţă, mulţumit, alături de mama lui.

Dar nu a fost să fie. Poate că tocmai perfecţiunea acestei imagini fusese de vină. Chiar dacă nu casa ca atare purta vina, ea era totuşi convinsă că aşa era. De fapt, pe măsură ce relaţia începuse să se deterioreze, iar ideea de a avea copii să dispară, casa devenise un fel de surogat dependent, dorindu-i pe ei, dorind lucruri, crescând, răspunzând la dragoste şi afecţiune. Şi bani. Ca şi un copil, se dovedise a fi costisitoare. Refacerea acoperişului, decorarea mansardei, construirea unei alte bucătării cu podele calde de lemn şi corpuri suspendate spaţioase înghiţiseră şi restul banilor de la mama ei în mai puţin de doi ani. Ultimele modificări costaseră atât de mult, încât fuseseră nevoiţi să facă un împrumut ipotecar comun, cu o declaraţie de obligativitate alternativă, care însă venise prea târziu ca să îi mai salveze pe vreunul din ei. Fără el, ea îl plătea acum singură. Dar şi aşa, nici prin gând nu i-ar fi trecut să o vândă. Casa era căminul ei şi o iubea. Dacă va intra în criză de bani mai târziu, poate că va lua un

chiriaş, un student spaniol sau francez care ar fi apreciat cât de specială era casa şi ar fi ţinut-o minte peste ani. Nu. Aici va rămâne. Şi va fi nevoie de ceva mai mult decât de câteva CD-uri rătăcite, chiar dacă cineva le sustrăsese, să o facă să i se întoarcă împotrivă.

O ridică pe Millie din poală, cu gingăşie. O aşeză din nou pe scaun şi stinse lumina, gata să se ducă sus. Dar, înainte să poată închide uşa, pisica i se strecură printre picioare, apoi o luă în sus pe scări, uitându-se de pe palier în jos la ea. Era clar că în seara aceea aveau să doarmă împreună.

— Prea bine, murmură. Şi aşa în momentul ăsta nu am o ofertă mai bună.

Urcară împreună scara în spirală până în camera ei.

Ceasul arăta ora 2.10 dimineaţa. Pe noptieră telefonul bâzâia nervos, modul prin care British Telecom te anunţa că nu l-ai aşezat bine în furcă. Îl îndreptă şi rămase tăcut. Se duse la geam. Lumea de afară era şi ea tăcută. Lumina rece a lunii în al doilea pătrar crea tot felul de umbre în grădină. Pe zidul din spate ceva se mişca, dar era prea întuneric ca să vezi ce anume. Negru pe negru. Biata Millie. Sau va găsi o modalitate să riposteze, sau va trebui să se dea învinsă. Pisica se încolăcise la capătul patului. Ea luase deja o decizie.

Trei

Când statul le opreşte plata gunoierilor, şi ei se opresc din colectat gunoiul.

Strada era năpădită de mizerii. Unele dintre ele vor fi reciclate de vecini. Pe cele mai multe nu le-ai fi mai atins vreodată. Ca de pildă acele şi prezervativele. Mizeria era în ton cu împrejurimile. Ia-o în sensul opus oricărei destinaţii turistice din acest oraş şi, nu după mult, stilul vechi se va transforma într-unui nou de rahat, iar tu vei ajunge în Gulag; întinderi vaste de arhitectură sovietică - rezultatul morilor de oţel staliniste care împrăştiau rahatul industrial pe care sateliţii lor îl cumpărau - case moderne pentru muncitori moderni. Amărâţii, se gândi Jake, de şapte ani în capitalism şi nu au primit prea multe pentru câte au îndurat. Cel puţin în America, dacă te naşti în rahat, asta nu înseamnă că trebuie să mori tot acolo.

Totuşi se străduiseră din plin. Cele mai multe ferestre aveau propria lor tuşă patetică: perdeaua de dantelă, vaza ieftină cu flori, piticul de porţelan. Cu toate acestea, nimeni nu dădea doi bani pe cea de-a doua fereastră din stânga, de la etajul doi. Fereastra aceasta era atât de murdară, că nu aveai nevoie să mai tragi draperiile. Un oraş plin de gunoaie. Pentru Jake nu era nimic nou.

Înăuntru camera era atât de întunecată, încât au trebuit să aprindă lumina, un bec care atârna din mijlocul tavanului. Lumina lui

nu o avantaja pe femeie. Stătea pe un scaun de bucătărie, cu picioarele uşor depărtate, cu mâinile pe genunchi, uşor încordată. Avea spre patruzeci de ani, era atrăgătoare, cu păr blond până la umeri şi cu tenul de culoarea unui trandafir englezesc în pragul veştejirii. Purta un tricou de firmă, strâmt, care îi punea în evidenţă plinătatea sânilor, peste o fustă scurtă şi neagră. Pe cineva mai puţin atrăgător ar fi arătat ca hainele unei târfe. Pe ea aveau încă o alură de stil occidental. Pe jos, lângă picioarele ei, era o pereche de colanţi.

Îşi strecură amândouă mâinile în sus pe picioare, pe sub fustă, mişcând uşor din fund ca să poată ajunge la marginea bikinilor. Îi trase uşor în jos, lăsându-i să alunece pe podea, după care ieşi cu grijă din ei. Se ridică şi, dându-şi la o parte o şuviţă care îi cădea peste faţă, ridică un picior pe scaun, fusta adunându-i-se sus pe coapse şi lăsând să se vadă o porţiune de picior gol până la rotunjimea feselor. Apoi, încet, îşi strecură degetele de la mâna dreaptă între picioare.

Împinse un pic ca să-şi facă Ioc, tatonând, jucându-se, în timp ce corpul i se mişca în ritmul propriei atingeri. Faţa nu-i trăda nici un semn de plăcere, nici un semn de emoţie, doar o poză rece fără expresie, cu ochii aţintiţi pe bărbatul care stătea în faţa ei.

El continua să o privească. Era slab, cu o paloare cadaverică, o creatură care nu mai văzuse soarele de multă vreme şi care se hrănise din întuneric. Ochii îi priveau când faţa, când degetele, cu buzele uşor întredeschise într-un simulacru de zâmbet, cu respiraţia ca un ecou.

După ce se mai jucă un pic, îşi scoase cu îndemânare degetele afară. Între ele, ţinea un tub de plastic subţire, lung de şase sau opt centimetri, lucios, cu suprafaţa uşor umedă, îl aruncă în aer. Bărbatul îl prinse cu uşurinţă, ducându-l mai întâi la nas, înainte să îl desfacă. Dinăuntru ieşi un săculeţ greu, plin cu un material alb. Îl ridică în mână, cântărindu-l cu lejeritate în palmă.

— Nouăzeci la sută pură, şopti ea uşor, ca şi cum s-ar fi amuzat de ritual, atât de al ei, cât şi de al lui. Un semn de mulţumire din partea lui Jerome. Zice că să-ţi aminteşti de la cine vine.

— Deja am făcut-o, răspunse el liniştit. Şi îmi amintesc şi de unde vine.

Ea încuviinţă, după care se aşeză la loc şi se întinse după dres; de data aceasta, cu un gest mult mai obişnuit, mult mai personal; o femeie care se îmbracă după reprezentaţie, fără să îi mai pese cine o priveşte.

— Aaah...

Ridică privirea spre el, uşor surprinsă să îl mai vadă acolo.

— Mai desfă-ţi o dată picioarele.

Ridică din umeri, cu mâna deja sub scaun, de unde degetele i se strânseră în jurul dantelei alb-gălbui.

— Regret. Eu nu fac parte din cadou, îi spuse cu răceală.

— Am spus să-ţi desfaci picioarele. Iar vocea lui era acum tăioasă. Sau ţi le desfac eu singur.

Oftă uşor, ca şi cum ameninţarea lui ar fi plictisit-o, dar făcu ceea ce i se ceruse, depărtându-şi genunchii suficient cât să lase să se vadă părul pubian de sub fustă.

El şedea, privind direct între picioarele ei. Îl lăsă să se uite.

Aproape că îi făcea plăcere. Încet, încet, îşi împinse fundul în faţă, desfăcându-şi şi mai mult picioarele, aşa încât priveliştea să fie şi mai neruşinată. El râse, aruncând săculeţul pe masă şi îndreptându-se leneş spre ea. Cu o mână îi ridică bărbia, ţinându-i-o în palmă un pic prea sus ca să fie plăcut.

După care îşi introduse cealaltă mână în ea.

— Vreau să verific dacă ceva ce îmi aparţine nu a rămas cumva acolo, spuse viclean, degetele lui făcându-şi de lucru în continuare.

Rămase absolut nemişcată, aparent indiferentă la atingerea lui.

— Satisfăcut ? întrebă după un timp, de data asta cu vocea plină de dispreţ.

El împinse violent un deget mai adânc şi în sus, cu violenţă, iar de data asta ea ţipă.

— Jigodie, rosti printre dinţii încleştaţi.

— Cunoşti şi altfel de oameni ? o întrebă, în timp ce cu cealaltă mână îşi desfăcea fermoarul. Hai să terminăm, ce zici ?

— Mda, dar mai bine ţi-ai scoate degetul de acolo dacă vrei să mai încapă ceva. Doar dacă nu cumva este mai mică decât mi-am închipuit.

— Curvă, îi spuse, lovind-o puternic peste faţă. Nu acolo o să ţi-o bag. Şi o mai lovi o dată.

Strălucirea dispăru din privirea ei. Acum nu mai era decât imaginea unei femei pe pilot automat.

— La naiba, expiră cu răsuflarea tăiată, în timp ce pielea din jurul ochiului drept începu să se umfle.

— Tu ai cerut-o, scumpete.

Afară, în cafe-barul obosit de peste drum, Jake controla din priviri fereastra de la ultimul etaj. După care mai comandă o bere şi scoase o revistă.

Apăsă pe butonul de save. Numerele micuţe din partea de jos a ecranului clipiră vesel.

Fără să se mai teamă că ar putea pierde textul, derulă pagina înapoi şi selectă unele pasaje cu ajutorul cursorului...

Îşi introduse degetele între picioare... între picioare ? Sau în crăpătură ? Crăpătură ar fi fost mult mai ofensator. Aşa că o va folosi mai târziu, când atingerea va fi făcută de un bărbat. Crăpătură. Cu siguranţă un cuvânt plin de masculinitate, cel puţin în engleză. Oftă.

La „bikini" fusese o altă problemă. La fel ca la noroi faţă de tină, alegerea a fost mai mult culturală decât lingvistică.

Primul impuls fusese să folosească „chiloţi", dar era prea formal. Doar tinerele englezoaice poartă chiloţi. Cuvântul îţi sugerează instantaneu uniforme şcolare şi bătrâni perverşi. Dar tipii ăştia trebuiau să fie periculoşi şi nu patetici.

Iar o carte care are ca ţintă hotărâtă piaţa americană trebuie să acorde doamnelor un articol de îmbrăcăminte mult mai excitant. Mai repede bikini decât învechiţii chiloţi. Decizii.

Sex şi limbaj. O permanentă provocare pentru traducător.

Reciti paginile pe care le terminase. Dacă tatăl ei ar mai fi trăit ar fi putut să îi ceară părerea. Gândul o făcu să zâmbească, întotdeauna fusese mândru de dibăcia ei. Atât de mândru oare, încât să treacă peste şocul produs de text? Un tablou uşor fanat, dar nu lipsit de forţă erotică. Mă întreb, oare femeile şi bărbaţii sunt stârniţi de aceleaşi lucruri? îi trecu prin minte. Pentru ea fusese siguranţa şi satisfacţia femeii - cel puţin în prima parte a întâlnirii - că propriul corp era în felul lui o armă. Îşi imagina în rol o versiune mai tânără a lui Catherine Deneuve, cu reminiscenţe ale personalităţii sale impenetrabile, ca o Belle de Jour din clasa de mijloc.

Imaginea în care îşi desface picioarele era în schimb o pastişă grosolană. în loc de zeitgeist a se citi Hollywood.

Orice pretenţii literare ar fi avut, scriitorul nu făcuse decât să se inspire din scena din Basic Instinct, în care Sharon Stone o face în faţa unei camere pline de poliţişti americani. Dar nu ca o replică, ci ca un abuz. Dacă scena din Basic Instinct îi dădea lui Sharon Stone nişte atuuri, cea de aici nu-i lăsa femeii absolut nimic.

Aceeaşi idee răzbătea din toată cartea; femei drăguţe care se trezeau mai repede pedepsite decât recompensate pentru dăruirea lor. Şi, cu toate acestea, părea că astfel de lucruri doreau oamenii să citească, deoarece se tradusese deja în vreo jumătate de duzină de limbi în Europa şi se vindea bine peste tot. Şi orice cifră de vânzare putea fi înmulţită cu o sută, din momentul în care versiunea engleză va apărea odată cu lansarea filmului.

Se întoarse până Ia prima descriere a femeii. Oare va observa cineva că lipseşte cuvântul „încă"? în textul original, femeia era descrisă „spre patruzeci de ani dar încă frumoasă". Lăsase deoparte calificativul. Nu chiar o omisiune subversivă (deşi ştia din publicitatea făcută că scriitorul îşi părăsise iubita din copilărie, pentru a se încurca cu un manechin străin anorexic), dar îi dăduse un sentiment de satisfacţie. Mâna tăcută a traducătorului.

Îşi privi ceasul. Şapte fără douăzeci seara. Afară era deja întuneric. O zi împlinită, ar fi spus, dacă va reuşi să facă şi duş şi să se

îmbrace ca să ajungă la timp la petrecerea dată de Sal şi Patrick. Ar fi fost prima ei ieşire în ultimele - oare câte, două, ba nu, trei săptămâni. Draga de Sally, perseverentă ca întotdeauna. Cea mai mare parte a restului cunoştinţelor sale o dăduseră de mult uitării.

Ca întotdeauna, verifică câte cuvinte făcuse în ziua aceea.

2 500. Nu stătea rău. Cu viteza asta va termina prima versiune pe la sfârşitul lui ianuarie şi ar fi putut să o predea două sau trei săptămâni mai târziu. O iarnă petrecută în compania peştilor, a prostituatelor şi a durilor. Alte fete îşi găsesc satisfacţia în altă parte. Măcar ea primea şi bani pentru asta.

Sub apa care curgea cu presiune, se gândi ceva mai mult la carte. Era la pagina 130. Jake îşi ruinase deja cariera la New York, revărsându-şi furia şi frustrările cauzate de Mirka pe stradă şi fusese expediat la Praga ca să urmărească băieţii răi, asta ca pretext, în timp ce ei îl urmăreau pe el. Progresase destul de mult. Dar se apucase serios de ea, fără weekenduri şi lucrând în cele mai multe zile până la opt sau nouă seara. Folosea o metodă serioasă şi verificată, un mod de cufundare în stilul scriitorilor, infiltrându-se în lumea lor până ce treptat devenea a ei, iar cuvintele ei le oglindeau pe ale lor. Era o plăcere tainică în asta, ca şi cum ai fi lucrat cot la cot cu un partener invizibil, care privea peste umărul tău şi îţi şoptea la ureche. Dar erau şi reversuri ale medaliei. Ca de exemplu acum, când, intrând în adâncul cuvintelor, deveneai sensibil la şuvoiul de ameninţări şi la sadismul sexual.

La început nu fusese deloc tulburată. Reuşise să ţină la o distanţă critică înţelesul imaginilor; disecând sintaxa, căutând moduri de reproducere a ritmurilor lingvistice. Dar în ultimele zile violenţa îşi croise drum pe sub pielea ei. I se întâmpla să zacă în pat noaptea, rememorând anumite scene din carte, substituindu-se acelor femei. Cum se întâmplase şi cu scena de astăzi; imaginându-se pe scaun, în camera aceea rece şi sărăcăcioasă, încrucişând şi desfăcând picioarele, cu bucuria neruşinării şi a puterii, chiar şi în momentele de durere.

Dimineaţa ştergea totul cu buretele, privind această identificare proprie ca pe o reflectare a unei sarcini rezolvate cu succes. Dar imaginile de erotism dubios dezgropaseră altceva, o serie de amintiri pe care ar fi preferat să le lase îngropate, despre o perioadă din timpul relaţiei sale cu Tom când o vizită la Amsterdam le trezise un interes comun pentru pornografie. Cumpăraseră la întoarcere un teanc din cele mai tari reviste, chicotind în timp ce treceau pe culoarul verde cu o jumătate de duzină de publicaţii obscene înghesuite sub cămaşa lui Tom, care nu fusese atât de destins cât ar fi vrut să pară. Transpirase atât de tare la trecerea prin vamă, că una dintre coperţi i se imprimase pe piele. În seara aceea, când se întinseseră în pat, ea descoperise pe pieptul lui conturul unui penis în erecţie şi al unor fese arcuite de

femeie.

Izbucniseră într-un râs isteric, sufocaţi de dorinţă.

Pe măsură ce trecuse timpul, îşi dăduse seama cu uimire că ea era cea care se excita mai mult la vederea lor, savurând anonimatul de care se bucura sexul şi modul cum pasivitatea femeilor se transforma într-o forţă proprie. Pentru o vreme le folosiseră în mod intens, bazându-se pe ele ca pe un - oare care este definiţia de piaţă? - stimulent sexual.

Se trezise mai târziu că revenea la ele şi când era singură acasă şi lucra. Descoperise că îi plăcea ficţiunea mai mult când nu trebuia să încorporeze şi un iubit real în ea. „Şi ce dacă ?" îi trecuse atunci prin cap. Nu faptul că sexul din ele ar fi fost mai ales violent sau devastator îi plăcea, ci că era... atât de lipsit de orice legătură cu realitatea. Cu cât le folosea mai des, cu atât mai uşor îşi producea orgasmul, orchestrând şi controlând ritmul şi curgerea propriei plăceri. Până când, la un moment dat, se speriase de cât de bine şi de singură puteau să o facă să se simtă.

Printr-un fel de consens, Tom şi cu ea nu le mai foloseau atât de des şi, după o vreme, le băgase într-o cutie şi le pusese sub pat, la fel cum făcea orice cuplu clasic din suburbii. Îşi imaginase la un moment dat cum viitorii lor copii le-ar fi găsit cândva, când ei n-ar fi fost acasă, şi ar fi încercat să potrivească fotografiile acelea înfăţişând explicit scene de exploatare sexuală cu imaginea domestică a părinţilor lor căsătoriţi de atâta vreme. Dar nici căsătoria şi nici copiii nu fuseseră să fie, iar când se uitase după cutie, atunci când avusese acea scurtă perioadă de retrezire a interesului sexual, la câteva luni după plecarea lui Tom, descoperise spre nemulţumirea ei că acesta luase revistele cu el. Lipsa lor o înfuriase, mai ales că, bineînţeles, nu avea cum să i le ceară înapoi.

Stătea sub duş, simţind cum apa îi curge de-a lungul corpului şi se gândea la cât de mult i-ar fi plăcut să le mai aibă.

Suficient cât să intre într-un magazin din Soho şi să cerceteze rafturile, după care să vină la casă cu ce alesese surâzând larg?

Nu, nici chiar aşa. Zâmbi, gândindu-se la cât de stingherită ar fi fost, când auzi soneria sunând două etaje mai jos. Fir-ar!

Parcă vedea că, până îşi lua ea ceva decent pe ea şi cobora să deschidă, oricine ar fi fost ar fi plecat demult. Hotărî să o lase să sune. Soneria sună din nou, mai lung de data asta, oricine ar fi fost stătea cu degetul apăsat. În cele din urmă se opri.

Termină duşul şi ieşi din el, luând din dulapul cu încălzire un prosop curat şi înfăşurându-se în căldura lui proaspătă, îşi uscă părul şi o luă spre dormitor. De pe palier putea să vadă jos în hol, pe covor, un plic de culoare galbenă.

Coborî să îl ia. Când îl luă în mână, se dovedi a fi la fel de greu

pe cât era de mare. Îl desfăcu la un capăt şi o cheie îi căzu în palmă. Nu era nevoie s-o încerce la uşa din faţă ca să ştie dacă se potrivea. În sfârşit, Tom cedase. Dar surprizele nu se terminau aici. Scormoni mai adânc şi scoase un CD care avea un bilet prins cu scotch de el. „L-am găsit numai după ce m-am întors din Canada. Scuze. Fără resentimente. Sper că mă ierţi pentru întârziere", scria.

Desprinse biletul de pe caseta de plastic. CD-ul cu imaginea unui zgârie-nori american, noaptea, era încă în ambalajul de la magazin. Deasupra fotografiei era numele, Van Morrison, iar dedesubt titlul: O noapte la San Francisco live.

Pe moment se uită la el fără să priceapă. Deci până la urmă tot el a fost. Şi asta ce mai e ? Hai că am glumit ? Auzi, „Fără resentimente". Incredibil.

Sau poate că nu. Poate că „fără resentimente" nu se referă deloc la CD, ci doar la cheie şi la cât a durat să i-o aducă înapoi. Oare? Poate că muzica era doar un cadou? Cu singura excepţie că Tom nu deosebea vreun disc de-al lui Van Morrison de altul. Să-l aleagă tocmai pe ăsta din cele zece cincisprezece disponibile în magazine era o coincidenţă prea mare. Era mai mult ca sigur o declaraţie. Dar dacă el i-l luase, de ce se mai obosise să cumpere unul nou? Sau poate ştia că nu-i mai trebuia. Căci, dacă fusese el, la ultima lui vizită ar fi văzut că ea înlocuise deja primul CD. Să nu-ţi vină să crezi. Dar de fapt, se gândi, aşa era Tom; recunoştea totul şi nimic, cu un gest crud şi generos în acelaşi timp.

Sentimentul de revoltă se transformă în furie. Cum îndrăzneşte? împinse uşa de la intrare deschizând-o, sperând că... sperând că ce? Să-l prindă în spatele ei dând târcoale ? Dar nu era nimeni acolo şi, când ieşi în stradă, şi ea era goală.

Undeva în spatele ei, foarte aproape, se declanşa o sirenă de pompieri. Se răsuci pe loc, aproape aşteptându-se să îl vadă cu mâinile ridicate în semn de predare. „Iartă-mă, Lizzie. A fost o glumă." Dar nu erau decât doi puşti care ţâşniră de după maşina unde stătuseră pitulaţi.

— Poliţia, strigă unul, izbucnind în hohote de râs. E razie.

Intră, trântind uşa în urma ei. De la telefonul din hol îi formă numărul. Bineînţeles că nu ar fi putut să fie deja acasă.

Cât să facă de aici până în Barbican? Douăzeci de minute?

Dacă era trafic, chiar mai mult. Robotul avea de data asta un mesaj mai puţin îngâmfat, se gândi. Aşteptă până la bip, dar când îl auzi îşi pierdu încrederea să vorbească, nemaifiind sigură că ar fi găsit cuvintele potrivite, care să arate cât de nemulţumită şi de furioasă era. Deşi era nevoie de mai mult curaj, ar fi fost mai bine să i-o spună drept în faţă.

Sau măcar direct la telefon.

Vru să se urce în maşină şi să se ducă direct la el acasă, ca să se certe chiar atunci, dar când fu gata, ceasul din bucătărie arăta deja ora opt şi douăzeci şi era în întârziere. După ce refuzase ultimele trei invitaţii, nu se făcea să nu se ducă nici de data asta. Sally nu ţinea de obicei prea mult la etichetă, dar nici nu i-ar fi iertat cu uşurinţă pe cei care ar fi uitat de aniversarea lui Patrick.

Trânti CD-ul pe masa de lucru. Cutia de la celălalt era încă pe raftul de deasupra. Îl luă şi le puse alături. Se simţi tentată să-l arunce pe cel nou la coşul de gunoi, de parcă ar fi fost contaminat. Dar de ce să-l pedepseşti pe Van Morrison pentru păcatele altuia? În cele din urmă rupse celofanul şi introduse discul în aparat. Ascultă primele trei piese înainte să-l oprească şi să o ia spre uşă, luând şi o sticlă de vin din mers.

Patru

Deşi nu era una din cele mai reuşite seri, nici rea nu era.

Patrick manifesta o mâncărime în fund când era vorba de evenimente sociale şi se dădea în vânt după orice petrecere, cât de măruntă, dar cel puţin asigura buna organizare a unei adunături destul de haotice în cazul unei aniversări, mai ales a uneia care de obicei se sărbătorea cu focuri de artificii.

Stimulat de încurajările lui Sally, alesese să îmbine plăcerea cu munca şi invitase colegi şi prieteni laolaltă. Erau puţine feţe cunoscute, dar locul era plin de bărbaţi care în mod obişnuit purtau costume, de data asta afişând nişte jeanşi scumpi, pulovere şi pantofi care nu văzuseră niciodată o grădină, darămite noroiul. Cei mai mulţi dintre ei aveau însoţitoare, cele mai multe erau soţiile, dar mai erau şi cei câţiva singuratici neînsoţiţi şi făcuse cu toţi cunoştinţă în cursul serii, ajutată şi încurajată de prezentările pline de entuziasm ale lui Sally.

Îi trăsni prin cap că, dacă ar fi ajuns mai destinsă, plină încă de nebuniile imaginare generate de munca ei, poate că s-ar fi concentrat să găsească unul sau doi bărbaţi cât de cât drăguţi. Sau măcar suportabili. Îşi luase până şi precauţiunea socială de a-şi lăsa maşina acasă, aşa că pe la mijlocul serii nu se plictisea prea tare. Asta nu o făcea cu nimic mai disponibilă, dar măcar o ajuta să nu se mai gândească tot timpul la Tom.

Când artificiile au făcut loc mâncării, se trezise aşezată pe o banchetă din bucătărie, lângă un tip al cărui nume nu şi-l aducea aminte. Nu era el frumosul de pe lume, dar era un pic mai puţin scorţos decât ceilalţi, cu o faţă uşor rotofeie şi cu nişte ochi care nu priveau în lături când nu se uita la tine. Au stat de vorbă, au mâncat, cu chebapul şi paharele pe genunchi. El şi-a exprimat rezervele în

privinţa talentelor cinematografice ale lui Tarantino, de o manieră care sugera inteligenţă dar şi o perversă mondenitate. Îl privi. Oare ce ai face dacă m-aş apleca şi mi-aş scoate chiloţii? îi trecu prin cap. Oare te-ai apropia? Vârfurile degetelor lui erau unse cu grăsime de la cârnaţi. Se imagină lingându-i-le. După.

Ideea era absurdă. Scandaloasă. Mai luă un pahar şi se trezi că o pufneşte râsul.

— ... aşa o cruzime... Ce s-a întâmplat ?

Îi trebui un moment să îşi revină.

— Nimic, mă gândeam la ceva.

— Dacă este atât de distractiv, vreau să aud şi eu.

— N-aş prea crede, îi răspunse.

— Nu zău? Zâmbi el, cu o curiozitate benignă, dar ea nu marşă. Momentul trecuse şi deja se simţea plictisită şi agasată în acelaşi timp.

În cele din urmă, el abandonă. După care se ridică şi o luă din loc, iar ea ştiu în momentul acela că era timpul să meargă acasă. Îşi croi drum spre holul din faţă, de unde sună la dispeceratul de taxiuri. Cei de acolo îi comunicară că va dura cel puţin cincisprezece minute. Încă se gândea dacă să accepte, când gazda ei îşi făcu apariţia.

— Eliza! Doar nu vrei să pleci ? Distracţia abia acum începe.

Sally, cu paharul în mână, la fel de beată ca şi ea.

—Trebuie să plec. M-am... m-am sculat foarte devreme azi.

— Păi, trebuie să fii obosită. Este trecut de unu.

— Chiar?

— Aaa... Se pare că te-ai distrat. Este că e grozav ?

— Cine ?

— Cine? Tipul, tipul cu care trebuia să faci cunoştinţă acum trei săptămâni. Malcolm. Păr frumos, corp splendid, ochi interesanţi.

Malcolm. Sigur. Un nume pe care îl va uita imediat.

— O să-l mai vezi?

— Eu nu. De ce? Vrei tu?

Sally izbucni în râs.

— Cred că te-ai pilit. Grozav. Cel puţin am satisfacţia că am realizat ceva în seara asta. Deci, care mai e viaţa ta?

M-am săturat să tot vorbesc cu robotul tău. Eram gata-gata să te las baltă. Dacă nu acceptai nici de data asta, crede-mă că Patrick era hotărât să schimbe macazul.

— Să schimbe macazul ?

— Îhî. Îl invita pe Tom în locul tău.

— Sper că nu e aici, tresări, un pic prea speriată.

— Sigur că nu e. N-ai grijă. I-am spus că este verboten. Şi, că veni vorba, ţi-a dat cheia înapoi ?

— Da.

— În regulă. Dar povestea cu Van Morrison ?

— Păi... hm... am dat peste ele.

— Unde ?

— În casă.

— Vezi, ţi-am spus eu. Prea de tot chiar şi pentru Tom al nostru. Şi să ştii că încă se mai gândeşte la tine.

— Ce tot spui?

— Da, se gândeşte încă la tine.

— De unde ştii?

Îi aruncă o privire ruşinată.

— Păi, Patrick a luat prânzul cu el acum două zile. Fii fără grijă, nu i-am povestit nimic. Şi oricum, când i-am spus eu lui Patrick ceva? Dar zicea că Tom era uşor dărâmat.

— Din ce cauză?

— Fusese la un interviu sau cam aşa ceva. În Canada? Şi era sigur că nu o să primească jobul. Jocuri de culise se pare.

— Mda. Cam aşa se întâmplă.

— Bietul Tom, nu? Patrick zicea că îi e dor de tine.

— A zis Tom aşa ceva?

— Doamne fereşte, nu, dar aşa crede Patrick. Mi-a zis că era cam zdruncinat. Se pare că s-a şi îmbătat şi cam regreta unele lucruri.

— Ce lucruri?

— Păi, hm, ştii tu. Pe tine şi pe el. Viaţa, mă rog, chestiile obişnuite la el. Lui Patrick i s-a făcut milă de el. De aia chiar a vrut să-l invite.

— Slavă Domnului că nu a făcut-o.

— Ai dreptate. Dar e destul de trist, nu? Făcu o pauză.

După care, văzând că nu scoate nimic de la ea, continuă:

— Ce zici, nu simţi nimic?

Zi-i Sally şi gata. Mereu gata să prindă din zbor orice bârfă, cât de mică, pentru ştirile locale. Era greu să-i ţii piept când erau amândouă treze, darămite acum.

— Ca să fiu sinceră, Sally, nu dau doi bani şi trebuie să plec.

— Dar ce faci cu taxiul?

— Iau unul de pe stradă. Şi pe al meu o să îl ia sigur altcineva.

— Bine, dar nu cumva să te duci din nou cu metroul.

Ia-o ca de la o prietenă, dar să ştii că nu arăţi prea grozav.

Ce să zic, mulţumesc, Sally. Doar că pe moment nici ea nu se simţea altfel. Aerul proaspăt îi făcu bine, temperatura din timpul nopţii coborând spre zero grade. Se simţea absurd de fericită că ieşise din casă şi se afla pe stradă. Merse cam o sută cincizeci de metri până în bulevard, unde se opri în aşteptarea unui taxi. După câteva minute, o maşină cu trei tipi se opri la semafor, iar cel din spate lăsă geamul jos.

— Hei, păpuşă? Vrei să te ducem undeva?

— Nu, mulţumesc, răspunse, cu vocea schimbată instantaneu. Aştept pe cineva.

— Sigur că da, pe mine, pufni el în râs şi se întinse să deschidă portiera. Deveni brusc încordată şi se uită în jur după ajutor. Pe partea cealaltă a drumului, un cuplu se îndepărta prea repede ca să o audă, dar în momentul acela semaforul se făcu verde, iar şoferul demară în viteza a doua, în trombă, cu pasagerul din spate ţinându-se de uşă din toate puterile.

Le mai auzi hohotele de râs pe măsură ce se îndepărtau.

Când în sfârşit un taxi îşi făcu apariţia, îi dădu adresa şi se lăsă epuizată pe bancheta din spate. Prea multă viaţă socială după atâta pauză. Nu era încă pregătită pentru toate astea. Mulţi ştiu, puţini pricep.

Locuia la capătul unui labirint de străzi cu sens unic, aşa că, pe ultima porţiune de drum, a trebuit să-l piloteze pe şofer. În timp ce luau colţul, un Mustang albastru demară de pe trotuar în direcţia opusă. Mustang, se gândi, câte probleme avuseseră ea şi Tom cu al lor. Poate că un Golf nu are tot atâta prestanţă, dar măcar te poţi baza pe el.

Plăti taxiul şi se îndreptă oarecum nesigură pe picioare spre uşă, unde orbecăi în căutarea broaştei. Taxiul încă aştepta, cu motorul pornit. Se fâstâci şi mai tare ştiind că este urmărită, dar îi fu, în acelaşi timp, recunoscătoare şoferului.

Când în sfârşit reuşi să deschidă, îi făcu cu mâna.

— Totul e-n regulă, scumpo ?

— Sigur. Mulţumesc. Noapte bună. Hm, „scumpo", ce să zic.

Odată intrată în casă, fu înconjurată de întuneric şi linişte.

„Oare ţi-am lipsit ?" se întrebă.

Îşi scoase haina şi o lăsă să cadă pe podea, mulţumită că era acasă, dar oarecum enervată de liniştea deplină. Capul şi stomacul ei cereau atenţie. Somn. De asta avea nevoie.

Dar mai întâi apă. Cât mai multă apă.

Ieşi în coridor şi se îndreptă spre scările care duceau la bucătărie. Atunci receptă sunetul, prelingându-se pe sub uşă: o voce mai dulce decât orice instrument, cu publicul de pe fundal manifestându-şi entuziasmul. Van Morrison cântând cu sufletul în San Francisco şi în bucătăria ei. O, minunat, se gândi, uşor ameţită cum era, ce piesă minunată.

Apoi realitatea o trezi ca un pumn în stomac.

Încremeni lângă uşă, cu mâna pe clanţă. O fâşie luminoasă pătrundea pe dedesubt, dar de multe ori lăsa chiar ea lumina aprinsă din raţiuni de securitate. La fel cum de obicei încuia uşa. Răsuci cheia în broască şi împinse uşa. Nu se întâmplă nimic. Împinse din nou. Nimic. Abia acum era încuiată. Oare sigur nu o lăsase descuiată când

plecase? Fusese în întârziere şi se grăbise. Răsuci din nou cheia. Nu reuşea să îşi aducă aminte. Trase aer în piept, deschise uşa şi pătrunse în încăpere.

Dincolo de uşă camera strălucea goală, aşa cum o lăsase.

Nimeni înăuntru. Absolut nimeni. Păşi uşor pe podea, îndreptându-se spre raftul unde se afla sistemul stereo, ale cărui luminiţe verzi dănţuiau în ritmul vocii lui Morrison. Dar sigur oprise muzica. Asta cel puţin îşi amintea cu siguranţă; se revedea făcând-o; degetul ei atinsese butonul, iar ea privise cum luminiţele se sting.

Când ajunse lângă aparat, piesa luă sfârşit, lăsând în loc o tăcere imensă. Apoi, numărul mic şi incandescent sări de la unu la doi şi în cameră se revărsă clar si în forţă sunetul unei viori. Ceasul digital al combinei, care înregistra lungimea fiecărei piese, sări de la patru minute şi douăzeci şi şapte de secunde înapoi la zero şi începu să cronometreze din nou secundele. Patru minute douăzeci şi şapte de secunde... prima piesă.

Se concentră asupra unei posibile explicaţii: acum patru minute şi douăzeci şi şapte de secunde, cineva a stat în faţa aparatului şi a apăsat tasta start. Nu. Imposibil. Dar în acelaşi moment îşi dădu seama că era foarte posibil. Dintr-odată simţi cum i se pune un nod în gât şi urechile începură să îi vâjâie. Patru minute şi douăzeci şi şapte de secunde. Ceea ce însemna că oricine ar fi făcut-o se afla acum în apropiere.

Poate chiar era încă în casă.

Şocul provocat de acest gând dădu drumul unui flux de adrenalină care şterse orice urmă de beţie. Se trezi brusc, cu toate simţurile în alertă. Se îndreptă spre uşa de la terasă şi o încercă. Era perfect închisă. Încercă fereastra. La fel.

Nimeni nu ar fi putut intra pe acolo. Se gândi la geamul mic de la toaleta de la parter, la care nu ajunsese niciodată să pună gratii. Porni într-acolo în grabă, cât încă nu-i pierise curajul, dar încăperea era goală, fereastra intactă, închisă, fără nicio urmă de forţare. Oricum, ar fi trebuit să fii minuscul ca să încapi pe acolo. Patru minute douăzeci şi şapte de secunde.... Derula în minte tot ce făcuse în tot timpul ăsta.

Era în taxi venind pe sens unic şi, când intrase pe stradă, un Mustang albastru tocmai pornea în direcţia opusă. Mustangul. Fusese parcat în faţa casei. Cu siguranţă. Mustang.

Cum de nu îşi dăduse seama? Aflat în aşteptare în maşina parcată, cu ochii pe ceasul de bord care îi arăta cât mai durează albumul.

Ce simplu. Dacă nu ar fi văzut maşina, nu l-ar fi suspectat în veci. Mai ales că îi înapoiase cheia chiar în aceeaşi zi.

Cheia? Dar era un Ingersol. Un Ingersol nu poate fi copiat, nu? Nu aşa spuneau cei de la pază şi protecţie? Dar ea ştia mai bine. Tom ar fi putut. Tom putea să facă orice şi-ar fi pus în minte. Un ticălos.

Dar cum de a ştiut că nu va fi acasă? Că tocmai în seara asta ieşise? Foarte simplu. Sunase mai devreme şi nu îi răspunsese nimeni. Dar, dacă el ar fi aşteptat, ar fi trebuit să îi vadă maşina parcată pe stradă. Nu era când ieşise după el. Cu siguranţă că ar fi observat-o.

Nu, era şi mai simplu. Nu avea de ce să aştepte pentru că ştia că va ieşi mai târziu. Ştia de petrecere. Patrick îi spusese de ea când luaseră prânzul împreună. Cu siguranţă. Ştia că ea va fi cea invitată, şi nu el.

Aşa că a plecat, a aşteptat un pic, după care ce-a făcut?

S-a întors, a intrat, a dat drumul la CD-player şi a aşteptat afară, având grijă să se strecoare înapoi la fiecare cincizeci de minute şi să îl pună de la capăt până când...

Dar de ce să fi făcut aşa ceva ? Era un gest de o cruzime greu de conceput. Doar ştia prea bine cât de speriată ar fi fost. Oare cât de mult trebuie să urăşti pe cineva ca să sfârşeşti astfel un lucru care şi aşa se terminase, la distrugerea căruia puseseşi chiar tu umărul? Dar dintr-odată se lumină, îşi aminti un incident dintr-o vacanţă pe care o petrecuseră în prima lor iarnă împreună: stupid, dar elocvent.

Se duseseră în Corfu când încă turiştii nu începuseră să vină, iar vremea era prea rece pentru plajă şi, ca să nu se plictisească, vizitaseră câteva peşteri din partea de nord a insulei.

Împreună cu încă o pereche de nemţi luaseră un ghid numai pentru ei, dar prestaţia acestuia fusese atât de jalnică, încât se hotărâseră să renunţe la el undeva pe la jumătatea traseului, croindu-şi singuri drum prin peisajul virgin şi tăcerea densă.

Erau în subteran cam de o jumătate de oră, colindând prin partea cea mai adâncă a peşterilor, unde suprafaţa era brăzdată de crevase şi lacuri subterane, când pe neaşteptate se stinseră luminile. Se făcu dintr-odată o beznă totală, neagră ca moartea. În acel moment el era chiar lângă ea, dar când întinse mâna să îl atingă, dispăruse. La început o luă în glumă şi continuă să i se adreseze în şoaptă în întuneric, când deodată auzi un strigăt înfiorător undeva în dreapta ei, ca şi cum cineva s-ar fi împiedicat şi ar fi căzut într-una din prăpăstii.

Orbecăi spre locul de unde venise sunetul, strigându-l pe nume, când o mână rece o luă de după gât. Groaza o făcu să sară în sus.

— Hai, Lizzie, n-a fost decât o glumă, îi spusese mai târziu, pe când o ţinea strâns la piept şi încerca să îi potolească hohotele de plâns.

— Măcar acum ştiu cât de tare mi-ai simţi lipsa.

La asta lacrimile ei se transformaseră în furie. Cearta care urmase durase zile întregi, până când soarele de primăvară timpurie,

ca şi pocăinţa lui de băieţel o făcuseră să îl ierte. Dar nu să şi uite.

Luă o sticlă de apă din frigider şi o goli pe jumătate. Se auzea acum piesa cu numărul cinci. Mai aşteptă două minute şi puse mâna pe mobil.

Abia la al şaselea apel îl prinse.

— Alo?

Îşi luă receptorul de la ureche şi îl puse în dreptul boxelor, după care dădu volumul la maxim. Pentru un tip căruia nu îi plăcea Van Morrison era o experienţă dureroasă. Nu suficient de dureroasă. Îl duse din nou la ureche.

— Bună, Tom, îl salută ţeapăn.

— Lizzie? Tu erai? Doamne, mi-ai spart timpanul. Ăă... era albumul cu pricina? Părea zdruncinat de-a dreptul.

— Mda. Van cel Neam. Tu l-ai ales.

El îi răspunse cu un râs uşor.

— Păi, ştii care este părerea mea despre el. Dar tipul de la magazinul ăla din Vancouver zicea că e bun. Piesă de colecţie, zicea. Am sunat la sonerie, dar nu erai acasă.

— Asta când?

— Poftim?

— La prima sau la a doua vizită?

— Ăăă... Nu ştiu. M-am oprit în drum spre casă. Trebuie că era...

— Nu minţi, Tom! Şi tonul ei o luă până şi pe ea prin surprindere. Măcar atât. Eşti un nemernic. Tu chiar ai o plăcere sadică să mă sperii în halul ăsta? Ce naiba ai de nu mă laşi în pace? Ne-am despărţit de comun acord, nu? A fost o hotărâre comună, sau poate că ai uitat? Sau a fost din nou doar una din măgăriile tale?

— Hei, hei! Ce te-a apucat? răspunse el pe un ton la fel de ridicat. Am adus cheia înapoi. Ca să mă ierţi că am adus-o abia acum, ţi-am cumpărat un album, iar tu mă iei la trei-păzeşte. Cred că...

— Mă doare în cot de ce crezi tu. Nu vreau decât să încetezi imediat. Ai înţeles? încetează sau o să... o să chem poliţia. Şi îşi auzi vocea cum i se curmă.

— Stai aşa, interveni el mai potolit, dintr-odată atent. Cu ce să încetez? Despre ce vorbeşti?

— Despre cum ai venit aici astă-seară şi ai dat drumul la CD-player, ca să îl găsesc la întoarcere mergând. Asta este casa mea şi nimeni, nimeni nu o să mă facă să nu mai stau în ea, ai priceput?

— Dar...

— Şi să n-aud că nu-i aşa. Ştiu că tu ai fost. Clar? Te-am văzut. Ţi-am văzut maşina. Era în faţa casei.

— Care maşină?

— Rahatul ăla de Mustang.

La celălalt capăt al liniei se lăsă brusc tăcerea. Cineva sau ceva

făcea gălăgie în fundal. El îi răspunse cuiva şi reveni la telefon.

— Ascultă, Lizzie, habar n-am despre ce vorbeşti. Nu mai am nici un Mustang. L-am vândut acum două luni unui tip din Stoke Newington. Pot să-ţi dau numărul lui dacă nu mă crezi. Am acum un Ford Capri roşu şi nu am ieşit din casă toată seara.

— Îhî, şi sunt sigură că poţi s-o şi dovedeşti.

— Ca să spun drept, chiar pot.

Apoi, ceva din vocea lui o făcu să tacă. El oftă. Vocea din fundal spunea ceva. El acoperi microfonul cu mâna. După care îl auzi din nou.

— Iartă-mă, mai eşti acolo?

— Da, îi răspunse, şi vocea ei se împuţină dintr-odată.

— Ascultă-mă, nu am fost la tine în seara asta, înţelegi? Dar mai bine mi-ai spune ce s-a întâmplat.

— Sigur nu ai fost tu? întrebă ea cu voce slabă. Nu ţi-ai făcut o copie după cheie şi nu te-ai întors în lipsa mea?

— Nu. De ce-aş face aşa ceva? Doamne, Lizzie, drept cine mă iei?

Drept un iubit părăsit, se gândi, dar chiar în acel moment ştiu cu certitudine că nu o minţea. Deci maşina de afară nu avea nimic de-a face cu el. Şi, dacă nu a fost el, atunci cine...?

Patru minute şi douăzeci şi şapte de secunde. Şi unde...? Până atunci stătuse cu spatele la uşa deschisă a bucătăriei. Se întoarse.

Dincolo de uşă, casa se ridica pe trei niveluri în noapte. Trei etaje şi o grămadă de locuri în care te puteai ascunde.

— Vrei să spui că ai impresia că a fost cineva în casă? Că a intrat cu forţa?

— Ăă... ă... nu ştiu. Când m-am întors, muzica mergea. De patru minute şi jumătate.

— Poate că l-ai lăsat pe continuu?

— Nu, aproape că strigă în receptor. Nu are autorevers. Şi l-am oprit înainte să plec. Sunt sigură.

— Păi, cu siguranţă există o explicaţie. Poate că Millie a atins butonul din greşeală.

Millie? Oare? Nu, imposibil. O lăsase sus, dormind pe pat, cu uşa de la bucătărie închisă. Doar dacă nu ieşise din casă prin altă parte şi se întorsese în bucătărie pe uşiţa pentru pisici.

— Scuze, mă...

El oftă.

— Nu-i nimic. Zău. Uite, ştiu că nu sunt pentru tine decât un rahat şi ştiu că toate bileţelele alea pe care ţi le-am trimis au fost cam nesimţite. Dar nu sunt duşmanul tău. Sau cel puţin nu mai sunt. Aşa că, dacă ai necazuri...

Şi, cel puţin atunci, pe loc, ea nu ştiu ce să îi răspundă.

Grija lui neaşteptată îi făcu poftă să plângă. Dar imediat frica se cuibări în ea şi nu se mai simţi deloc în largul ei.

— Eşti sigură că ai oprit aparatul? Nu vreau să te superi, dar pari un pic băută.

— Am fost, dar nu mai sunt. Şi da. Sunt sigură. Sunt sigură, Tom. L-am oprit.

Urmă o pauză.

— Mai eşti speriată?

— Nu, îngăimă ea, dar amândoi ştiură că minţea.

— Vrei să vin până acolo?

— Nu, nu e nevoie. Mulţumesc. Sunt bine.

— Eu n-aş zice. Şi, pentru orice eventualitate, ai aruncat o privire prin casă?

— Nu, îi răspunse cu o voce pierită.

— Vrei să rămân la telefon până o faci?

Da, rosti în gând. Oh, da, te rog. Oare ce se spune despre diavol?

— Dar... musafirul tău?

— E în regulă. Este o prietenă. Poate să aştepte.

Nu se putu abţine să nu simtă ceva în adâncul ei, ceva care nu era frică.

— Bine. Hai să începem cu pivniţa. Să scăpăm de ce-i mai greu.

Şi aşa, împreună, făcură fără grabă turul casei. În fiecare cameră controla ferestrele, sub pat, după uşă şi chiar - fără să îi spună - şi în dulapuri. Nu găsi nimic nicăieri. Nici măcar pe Millie. Un singur lucru ar fi putut constitui un motiv de îngrijorare - în dormitorul mic de la etaj nu era pus zăvorul la geam. Dar era atât de sus, că ai fi avut nevoie de o scară să ajungi la el. Îl închise acum şi strânse zăvorul atât de tare, că o durură degetele.

El rămase cu telefonul la ureche, fără să se bage, dar mereu acolo. Turul şi prezenţa lui o liniştiră. Când ajunseră la pod el spuse:

— Dar uşa aia mică de la debaraua cea mare?

— Nu cred...

— Mai bine verifică. Şi simţi că el se amuza puţin pe seama ei. Dar nu se supără. Deschise uşa şi aprinse lumina. Privirea i se opri pe un morman de saci negri şi de cutii, rămăşiţe ale unei vieţi şi ale unei relaţii terminate.

— Nimic, rosti, doar colecţia pe şapte ani din Classical Music şi The London Review of Books. Parcă spuneai că ţi-ai luat toate lucrurile.

— Vezi, te-ai prins de ce am intrat prin efracţie. De data asta se amuzară împreună. O să vin şi o să le iau într-o zi.

Dar va trebui să îmi dai voie să intru.

— Bine.

Când au ajuns din nou la bucătărie, toată groaza şi panica dispăruseră. În sinea ei ştiuse tot timpul că nu vor găsi nimic.

De fapt, chiar şi atunci când căuta, cu inima tresărindu-i de câte ori aprindea o lumină, casa nu o înspăimânta deloc.

Chiar deloc. Curios.

— Asta este. Înseamnă că totuşi a fost pisica, îi spuse.

Oricum, mulţumesc.

— Por nada. Dar, te rog, tu fă cum zic eu, bine? Mâine cheamă poliţia să se uite şi ei şi să îţi dea nişte sfaturi. După aia poţi să îi suni dacă se mai întâmplă ceva. Şi o să-ţi trimită un agent macho care să te ţină de mână în toiul nopţii.

— Aşa o să fac.

— Şi, Lizzie...

— Hm?

— Poate... Vreau să zic că ar trebui să ieşi mai des. Să te obişnuieşti să te întorci într-o casă goală.

— De unde ştii că nu ies? îl întrebă calm, nu dorea să se enerveze din nou, dar simţea că, în ciuda acestui fapt, era gata să o facă.

— Bine. Bine. Nu te enerva. Patrick mi-a zis ceva despre tendinţa ta de a te izola, asta-i tot. Eu... ă... Mă rog, dacă tu zici că eşti OK, eu sunt mulţumit.

— Sigur, răspunse hotărât. Sunt bine. Sunt până peste cap într-o traducere şi nu vreau să fiu deranjată.

— OK. Voiam numai să fiu sigur.

— Bine, acum eşti. E târziu. Mai bine te las, îi spuse, ca imediat să regrete tonul tăios. Ascultă, îmi pare rău că am sărit la tine. Sunt obosită. Am lucrat prea mult. Şi... îmi pare rău că nu ai primit postul.

— Care post?

— Cel din Canada. Sal mi-a spus că nu l-ai primit.

— Aha. Ca să vezi cum le ştie regina bârfitoarelor pe toate. Din contră, chiar acum stai de vorbă cu noul profesor asociat de istorie europeană al universităţii Simon Fraser. Semnat, sigilat şi livrat.

— Oh! Asta chiar că-i o veste bună. Şi, în timp ce rostea cuvintele, simţi că era într-adevăr bucuroasă. Felicitări. Poate că de asta se schimbase el în bine de la ultima conversaţie.

De-aici îi veneau simţul umorului şi liniştea.

— Şi când vei pleca?

— Semestrul următor. Imaginează-ţi: eu şi cinci sute de nubile fecioare de pe coasta de vest, dornice să se adape la fântâna cunoştinţelor mele.

Izbucni în râs. La fel şi altcineva aflat tot la capătul celălalt al firului. Râsul era unul subţire şi feminin. Era clar că Tom se producea

acum în faţa publicului. Era timpul să închidă.

— Nu uita că în ziua de azi sunt toate foarte serioase.

— Asta pentru că nu m-au întâlnit încă pe mine.

Oare ce spusese mama ei după ce îl întâlnise pentru prima oară. „Farmecă păsările direct în copac." Dumnezeu să le ajute pe păsărele. Oriunde s-ar afla.

— Sigur, dar nu-ţi imagina c-o să vin să pun chezăşie pentru virtuţile tale când te-or da în judecată pentru hărţuire sexuală.

— Ştiu şi eu, aş putea oricând invoca acea noapte în care te-am salvat de maniacul cu CD-ul.

O pufni râsul fără să vrea.

— Deci ce zici, Lizzie, poate bem un pahar înainte să plec? De dragul vremurilor de demult? o întrebă pe un ton foarte nesigur.

— Da, tot ce se poate.

— O să te sun. Şi nu uita, cheamă poliţia.

Închise telefonul şi se aşeză, ca să poată digera mai bine ultimul schimb de cuvinte. Cumva, între panica declanşată de CD şi toate hărţuielile lor, ea şi Tom reuşiseră să ajungă la un fel de consens. După atâta timp, aproape că nu îi venea să creadă. Poate că o va lua şi pe prietena lui la Vancouver.

Un loc splendid, Vancouver. Orizonturi largi, curenţi calzi, şansa de a lua totul de la capăt... perfect pentru un bărbat ca Tom.

Aici însă mai avea de lucru. În aparat Van Morrison culegea ultimele aplauze. Albumul se termină, iar butonul de pornire clipea în linişte în colţul lui. Rămase aşezată, uitându-se la el, după care se ridică şi se îndreptă spre etajeră.

Trecu uşor cu dosul palmei peste tastatură şi apăsă pe butonul de play. Nu se întâmplă nimic. Apăsă mai cu putere, frecând degetul de buton. Şi mai tare. Lumina se aprinse şi CD-ul alunecă la loc. Posibil.

Apoi închise combina de la butonul de pornire. Încă o dată jucă rolul pisicii, folosind palma pe post de laterală a animalului. Dar, de data asta, butonul era prea aproape de perete. Ca să îl pornească, Millie ar fi trebuit să îşi folosească lăbuţa ca pe un deget. Cu siguranţă imposibil. Dar oare putea să jure că oprise combina când plecase?

O făcu şi de data asta, asigurându-se de două ori şi scoţând-o din priză. Asta însemna că mâine trebuia să o programeze din nou, dar un somn bun merita acest sacrificiu.

Mai verifică o dată toate uşile şi ferestrele. Încă nu era nici urmă de pisică. Luă o cutie cu biscuiţi pentru pisici din bufet şi o scutură cu zgomot lângă fereastră. Când era vorba de mâncare, urechile lui Millie rivalizau cu radarul unui submarin nuclear. Aşteptă, dar pisica nu apăru. Goli o mână de biscuiţi în castronaş pentru orice eventualitate şi, scoţând telefonul din furcă, urcă la etaj şi încuie uşa în urma ei.

Abia apucase să se îndepărteze, când uşiţa pentru pisici se deschise cu un pocnet, după care se închise la loc. Dar era deja prea departe ca să o mai audă.

Cinci

Spre surpriza ei, adormise aproape instantaneu. Când se trezi, soarele răsărise, cerul era de un albastru perfect, iar linia de condens de la baza ferestrei îi spunea că afară căzuse o brumă timpurie.

Stătea încă în pat, toropită de somn. Ceasul arăta ora zece şi un sfert. Pesemne că nu îl auzise când sunase. Desluşi zgomotul înfundat al corespondenţei care fusese lăsată să cadă pe preşul din faţa uşii. Ce naiba? Era sâmbătă şi cel puţin n-o omorâse nimeni în somn. Revăzu mental ultimele ore din seara precedentă, pipăindu-şi spaima ca pe o zgârietură care vrei să vezi dacă mai doare. Dar lumina zilei topise toate umbrele şi nimic nu ar mai fi făcut-o să le caute din nou.

Se întinse pe îndelete, conştientă că ar fi putut-o împinge cu picioarele pe Millie jos din pat. Apoi îşi aminti că pisica trebuia să fie încă afară, iar uşa de la bucătărie ar fi împiedicat-o să iasă. Se gândi să se scoale şi să se îmbrace, apoi hotărî că nu are rost. O să ia micul dejun în pat, citind ziarele, şi o s-o lase mai moale. Azi n-o să facă mai mult de cinci sute de cuvinte. Sau poate chiar nimic. La urma urmei, după aventura de aseară ar putea să stea un pic departe de lumea interlopă a Pragăi. Chiar şi poliţistul ei american admira din când în când peisajul, între două crime.

Se opri o clipă şi se gândi la zilele de sâmbătă şi la cum erau ele la începutul legăturii cu Tom. Cum dormeau uneori până la prânz, iar apoi dădeau o raită prin Camden Lock ca să ia un prânz târziu la restaurantul marocan de pe faleză.

Era grozav să fii atât de leneş şi să te simţi atât de bine împreună cu cineva. Să nu-ţi pese cum arăţi sau ce faci, doar să o lălăi de parcă ai putea s-o duci aşa la nesfârşit. Oare aşa se întâmplă în căsniciile obişnuite? se întrebă. Oameni care o ţin aşa, tot înainte, din ce în ce mai bătrâni şi mai înceţi şi încep să arate ca personajele acelea vesele-triste din reclamele la planuri de pensie. Dar treaba cu ea şi Tom stătea cu siguranţă altfel. Ei aveau să rămână mereu tineri, fără pete de la ficat, fără artere îngroşate.

De mult nu se mai gândise la relaţia lor ca la ceva ce ar fi trebuit mai degrabă sărbătorit decât comemorat. Oare ce îi spusese cândva chiar nulitatea aia de Sally? „Este ca şi la morţi. Nu poţi să grăbeşti jalea. Trebuie să o laşi să-şi urmeze calea." Opt luni şi jumătate. Măcar

acum se schimbase ceva.

Vancouver, hm. Nu se va mai întoarce, de asta era sigură. O să cunoască o alta, dacă nu a cunoscut-o deja, şi o să sfârşească prin a cumpăra o casă lângă universitate şi o să li se adreseze cu „domnule" unor micuţi canadieni, cu accentul lor caraghios şi dragostea pentru aer liber. Şi, cu un pic de noroc, ei nu vor observa cum va deveni tot mai nemulţumit - căci cu siguranţă asta se va întâmpla; sau poate că totuşi se va mai maturiza un pic şi va găsi o modalitate să nu se răzbune pe ei.

Ciudat cum poţi să fii atât de sigur de viitorul altora fără să îl înţelegi totuşi pe al tău.

Se gândi un pic la comentariile lui Tom din seara trecută.

Oare chiar se transformase într-o pustnică ? Ceea ce alţii considerau a fi suferinţă, pentru ea era parte din procesul vindecării. Încercă să se imagineze trezindu-se cu un alt iubit lângă ea, îmbrăţişaţi somnoroşi, cu lumea şi dimineaţa desfăşurându-se infinit înaintea lor. Dar imaginaţia ei se încăpăţâna să nu funcţioneze, iar locul de lângă ea rămânea gol în patul mare.

Îşi puse halatul şi coborî la bucătărie. Înainte de a intra încercă uşa, să vadă dacă rămăsese încuiată, după care o descuie şi se strecură înăuntru.

Era exact aşa cum o lăsase cu opt ore în urmă, cu toate CD-urile cu Van Morrison în cutiile lor de plastic de pe etajeră, combina scoasă din priză şi plafoniera încă aprinsă estompată acum de lumina zilei. Singurul lucru schimbat era castronul pisicii, care acum era gol. Cu siguranţă că Millie venise şi plecase din nou în timpul nopţii. Se îndreptă spre uşa de la verandă şi aruncă o privire, dar nu era nici urmă de ea. La marginea terasei, unde dalele de piatră se întâlneau cu iarba, o pată maro îi atrase atenţia. Un bulgăre de pământ ?

O cârpă udă ?

Descuie şi ieşi în picioarele goale pe pietre. Se dovedi a fi o pasăre, nu una din acelea pitice, pe care câteodată, primăvara, Milie le târa plină de mândrie înăuntru prin uşiţa de pisici, ci un sturz matur. Modelul de pe pieptul lui era de o surprinzătoare armonie - mici pete cafenii-roşcate pe penele crem-închis. Era mort cu adevărat, cu ochi deschişi şi sticloşi, cu gâtul răsucit într-o poziţie nefirească. Întinse degetul şi îi atinse penele de pe piept. Rece. Murise demult.

Se uită în jur, dar Millie nu era nicăieri. Culese trupul micuţ şi traversă peluza până la cel mai apropiat strat de flori. Iarba era udă şi alunecoasă sub tălpile ei, ca şi cum ar fi mers pe nişte dâre lăsate de melci. Băgă pasărea sub un tufiş. Nu erau nici momentul şi nici vremea potrivită pentru a face gropi, şi oricum Millie ar fi dezgropat-o la loc.

Se întreba de unde venise sau, mai bine zis, unde nu avea să se mai întoarcă, îi va simţi cineva lipsa? O va căuta? Nici vorbă de identificare oficială la micuţii aceştia. Zâmbi. Gata cu ziua ei liberă. Miasmele de la morga din Praga se strecurau deja înapoi spre nările ei. Îşi făcu un cappuccino gigantic şi se abandonă inevitabilului.

Fusese lovită cu sălbăticie peste cap. Faţa era de nerecunoscut, un terci de oase şi sânge, maxilarul atât de zdrobit încât nici lucrările dentare nu ar fi putut fi recuperate. Singurul lucru rămas era părul, ud şi fără luciu, dar încă intact.

Blond. Lung. Fin. Păr de femeie. Cu un pic de noroc poate torsul va fi într-o stare mai bună. Depindea de cât de repede îl găseau.

Jake înghiţi cu greu saliva ce i se adunase în gură. Zece ani de poliţie şi credea că văzuse tot ce se putea vedea. Dar era întotdeauna loc de ceva şi mai înfiorător. Totuşi ăsta nu era un motiv ca să vomiţi. Era prea nou în slujbă ca să nu se gândească la reputaţia lui.

— Şi firea ţine-ţi când toţi şi-o pierd pe-a lor, murmură ca pentru sine.

— Ce?

— Nimic. Un poem englezesc.

— „Ceva atâta de frumos o bucurie veşnică-ţi va da", continuă ofiţerul, rotunjind cu accentul lui cuvintele. Ceea ce în cazul ăsta nu se aplică.

Christoase, ce ţi-e şi cu poliţaii ăştia europeni. Sunt tobă de carte. Unii dintre ei ştiau filmele americane chiar mai bine decât el. Le studiaseră ca pe un curs de lifestyle prin corespondenţă.

— Aşadar, Jake, cine crezi că este ?

Ridică din umeri. Realitatea era însă că ştia. Părul o dăduse de gol.

Părăsise apartamentul la patru şi un sfert cu o după-amiază în urmă, cu aceeaşi fustă scurtă neagră şi aceeaşi geacă de piele, doar că de data asta purta ochelari de soare; ochelari de soare fără să fie soare. La început crezuse că doar se fandosea, asta până când traversă strada şi se strecură chiar pe lângă el în cafenea. Atunci văzu vânătaia, mare cât o căpşună, întinzându-se deja cât să se ivească de sub lentila stângă. Dar se ţinea dreaptă totuşi - capul sus şi cu o călcătură miserupistă. Un corp frumos, aprecie, subţire, bine conservat, cu rotunjimi acolo unde trebuie, cu sânii fermi şi grei ca nişte mere coapte. Semăna un pic cu Mirka. Doamne, cât oare trebuie să mai treacă până când se va putea uita la o altă femeie fără să o compare cu ea ? Cu siguranţă mai mult decât cele şase luni care trecuseră deja.

Oricum, femeia aceasta nu era demnă de a fi comparată cu ea. Aşa cum stăteau lucrurile, nu era decât o târfă blondă, purtătoarea mesajelor sau pachetelor altora, un cadou dat spre folosinţă - sau spre chinuire - ca parte a unui plan mai mare de seducţie. Ceea ce livrase

pesemne că era doar un eşantion, o dovadă de bune intenţii care să arate puritatea şi calitatea; calitate care ar fi putut fi garantată dacă el şi şefii lui şi-ar fi plasat comenzile. Şi, dacă americanii doreau să pătrundă pe piaţa ex-sovietică, aveau nevoie de comenzile acelea.

Ei. Îi ştia atât de bine, încât le putea simţi sarea din transpiraţie. Nu că grangurii cei mari ar fi asudat prea mult. Îi plăteau pe alţii să o facă în locul lor. Partea lor presupunea raţionamentul, strategia, dansul de la masa tratativelor. Cu singura excepţie că nu era nevoie să fii un geniu ca să ştii ce e de făcut în acest moment. Cu piaţa occidentală suprasaturată, jocurile se făceau acum şi aici. Planul lor de afaceri pentru anii nouăzeci era împărţirea blocului ex-sovietic în următorii trei, patru ani, mituindu-i pe cei mărunţi, cumpărându-i pe cei mari, anihilându-i pe cei care nu se lăsau cumpăraţi. Apoi vor scădea preţurile, vor crea dependenţă şi, hocus-pocus, pieţe noi, profituri mari. Dovada funcţionalităţii capitalismului.

Cehoslovacia era locul perfect de unde se putea conduce totul. Germania la stânga, Rusia la dreapta, Ungaria şi Polonia pe celelalte două laturi, o economie în cursul unei dezvoltări suficient de rapide ca să existe bani şi genul acela de investiţii străine care le permiteau să spele banii fără să fie deranjaţi de cineva. Şi toate acestea într-un orăşel drăguţ, de poveste, în care confortul de acasă avea să se instaleze cu repeziciune, dar unde legea americană nu îi putea ajunge.

Dar asta nu era valabil şi pentru ofiţerii însărcinaţi cu aplicarea legii americane. Operaţiunea purtase amprenta lui Jake încă de la început. În State condusese vreo două operaţiuni încheiate cu succes împotriva acestor tipi, aşa că, atunci când guvernul ceh se hotărâse să facă curat şi recunoscuse că are o problemă, numele lui Jake fusese pus pe tapet. Tot departamentul ştia că avea nevoie ca naiba de un motiv ca să dispară pentru o vreme, şi care alt ofiţer de la Narcotice ar fi fost în stare să-şi croiască drum prin centrul vechi al Pragăi fără o hartă turistică sub braţ care să îl îndrume? Or, optsprezece luni de căsnicie cu o frumoasă cehoaică îţi furnizau acest motiv. Vizită la rude. Chiar dacă acestea îi vizitaseră doar de două ori, o dată înainte de nuntă şi o dată după, era oricum mai calificat decât oricare altul din toată divizia. Ca să nu mai vorbim de cele şaptezeci de cuvinte cehești pe care le învăţase ca să îşi farmece rubedeniile. Ea râsese de accentul lui, dar se vedea clar că era măgulită. La naiba, dacă ar mai fi fost împreună s-ar fi aflat acum cu el aici, în dragul ei oraş, departe de nebunia din New York. Oricum, ea se va întoarce aici. Niciodată nu avusese suficientă forţă pentru America. Dacă ar fi avut ar fi fost încă împreună. Ce nevastă de poliţist e aia care o şterge cum dă prima oară de greu?

Ducă-se, Jake, las-o să se ducă.

Aruncase o privire îndărăt, spre fereastra apartamentului.

Nu era treaba lui. Tipul din maşina de jos îl va urmări pe bărbat. Sarcina lui era femeia. Comandase un brandy pe care îl lăsase pe bar, după care se dusese la toaletă. Rămase acolo vreme îndelungată. Când se întoarse, se uită în jur ca să fie sigură că nu o urmăreşte nimeni. Luă o gură din băutură, după care trase cu putere pe nări o priză, aruncându-şi pletele peste umăr ca şi cum şi-ar fi scuturat o greutate din spinare. Mda, era frumoasă. Dar nu pentru multă vreme. La fel ca acasă. Cu toată istoria lui şi cu marile lui speranţe, dacă priveai mai bine oraşul ăsta blestemat, era tot atât de murdar ca şi New Yorkul. Căci drogaţii arată toţi la fel, oriunde în lume.

Cu o seară înainte de plecare stătuse pentru o noapte în Manhattan, coborâse în centru şi intrase la un film franţuzesc într-o cinematecă; trebuia să fie un fel de thriller al străzii.

Tipa din film era tot o drogată, dar mult prea drăguţă pentru rol şi cu prea multă culoare în obrajii ei plini. Brrr, pentru Dumnezeu, directorii ăştia de distribuţie chiar nu văzuseră niciodată cum arată în realitate o astfel de fată?

Efectul pe care-l are drogul asupra corpului dacă îl iei mai mult timp: cum îţi topeşte toată grăsimea de pe faţă, pielea devine galbenă şi articulaţiile se distrug. Nu cine ştie ce pentru cât ai plătit. Dar nu după mult timp creierul nu mai ţine cont de costuri.

Femeia de la bar nu ajunsese încă acolo, dar era doar o chestiune de timp. Termină brandy-ul şi mai comandă o şliboviţă. Băutura naţională, aşa că barmanul nici nu se mai obosi să o măsoare. Lichidul dădu pe dinafară şi se prelinse pe tejghea. Şi-o imagină lingând surplusul. Pentru un rachiu de prune, era mai mult rachiu decât prune. O simţise pe pielea lui, în prima seară la hotel, când îl pusese jos. Şi se resimţise şi toată ziua următoare. Dar ea părea că o bea de o viaţă. Scosese o oglindă mică din poşetă, îşi ridicase ochelarii şi se privise, evaluând stricăciunile, atingând uşor cu degetul marginea vânătăii. Trebuie că a început să o doară, se gândise; parcă o lovise un ciocan peste ochi. Rachiul nu o să o ajute deloc. Îşi pusese din nou ochelarii. O privea cu atenţie peste marginea ziarului, gândindu-se cum să înceapă o conversaţie. Strict vorbind era împotriva regulilor; rolul lui era să supravegheze, nu să stea de vorbă, dar aveau deja două săptămâni şi nu făcuseră nici un fel de progres. Şi cu toţii ştiau că Jake Biederman nu era omul care să lucreze după reguli.

Pusese jos ziarul şi se îndreptase spre ea, aşezându-se la vreo două scaune distanţă. Ea îi aruncase o privire derizorie, după care nu îl mai băgă în seamă. Zâmbise.

— Bună. Te doare ? O întrebă în cehă, stâlcind cuvintele, îşi arătă ochiul cu degetul ca să fie sigur că înţelesese la ce se referea.

Din nou se făcuse că nu îl aude, punându-şi bărbia în palmă şi lăsându-şi părul să îi cadă peste ochi şi obraz.

El aşteptă. După care reluă:

— Îl ştiai ?

Se scutură agasată, de parcă nu îi venea să creadă că el încă insista.

— Dispari, îi şopti dulce în engleză.

Tipul care spăla paharele la celălalt cap al tejghelei izbucni în râs.

Avea stil, trebuia să recunoască.

— Pot mai întâi să-ţi ofer ceva de băut? îi zâmbise.

Ea aruncă o privire în oglinda din spatele barului, pentru o clipă atentă la altceva. Îi urmărise privirea. Un bărbat tocmai trecuse, dispărând imediat.

Se ridicase alene, lăsându-şi fundul să-i alunece de pe scaun. Frumos executat. Se vedea că exersase îndelung. Mai aproape de ea, acum îi putea simţi mirosul, ceva între stricat şi dulce în acelaşi timp. Nu se dădu bătut.

— Hm, deci ce eşti? murmură ea calmă. American?

— Ai ghicit. Bravo.

— Era şi greu, îl ironizase ea. Deci, domnule american, îţi plac femeile străine?

— Îmi plac, îi răspunsese, chiar îmi plac.

— Grozav. Şi eu te plac. Ţara ta ne dă acum bani, din moment ce suntem de partea voastră. Bani şi nu numai.

Izbucni în râs. Ce-ai zice dacă ţi-aş oferi eu ceva de băut?

Accentul ei era cizelat şi curat, dar nu era de mirare, doar asta era slujba ei. Engleza era încă limba tranzacţiilor comerciale, legale sau ilegale. Se lăsă pe spătarul scaunului:

— N-am nimic împotrivă.

Întinse mâna în spate şi apucă paharul, îl duse la buze, trecându-şi limba pe deasupra lichidului ca pe o lingură subţire, luând o înghiţitură mică: un gest în mod deliberat provocator. El încuviinţase uşor din cap. După care ea îi aşezase paharul în faţă:

— Hai, yankeule. Asta este din partea mea. După care se răsucise pe călcâie şi pornise spre ieşirea din cafenea.

Barmanul se prefăcea că nu observă. Jake aşteptă până când ieşi pe uşă, după care se ridică şi o urmă. Era la jumătatea drumului spre ieşire, când vocea bărbatului îl prinse din urmă:

— Hei, domnul America?

Se întoarse spre el.

— Doamna ţi-a dat băutura, dar nu plătit.

Când ajunse în stradă, nu se mai vedea nicăieri. La dracu'!

Merse până la un colţ al străzii, apoi până la celălalt. Cum se întorcea pe artera principală, văzu tot ce se întâmpla parcă filmat cu încetinitorul. Pe partea cealaltă a străzii o limuzină neagră şi destul de

veche se oprise uşor, iar uşa din spate se deschisese. Pur şi simplu o săltaseră de pe trotuar cu o mişcare precisă, ca la patinaj artistic. Nici măcar nu avusese timp să se împotrivească. înainte ca uşa să se închidă, maşina accelerase şi dispăruse. Rămase încremenit, repetând mereu în minte numărul de înmatriculare, ca pe o mantră, până când reuşise să pescuiască din buzunar un pix şi o cutie de chibrituri pe care îl notase repede.

Asta fusese ultima oară când o văzuse. Până acum. Când ajunsese înapoi la bază, celălalt pândar îi spuse că bărbatul părăsise apartamentul cam la zece minute după fată şi se dusese Ia hotel. Nu observase nimic neobişnuit în înfăţişarea lui.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, un tichet de la oficiul de bagaje din gara centrală fusese predat la biroul unde lucra, cu numele lui scris pe plic. Cutia metalică pe care o găsiseră acolo fusese, după cum afirma funcţionarul de la bagaje, lăsată acolo cândva în timpul dimineţii. Nu îşi aducea aminte cine o lăsase. Dar dă-i unui tip care nu câştigă prea mult destui bani şi este suficient ca să îi ştergi orice amintire, se gândi Jake.

Mai aruncă o privire spre toată mizeria aia şi se întoarse să plece.

— Detectiv Biederman ?

Se răsuci. Legistul stătea în pragul uşii, cărunt, cu ochelari, cu un început de burtă. O imagine care îi era familiară de la o jumătate de milion de alte crime. Cadavrele şi măcelarii lor: la fel în toate culturile.

— Da, eu sunt.

— E ceva pentru dumneata. Era în căptuşeala cutiei.

— Pentru mine ?

— Da.

Jake îl urmă într-o încăpere mică de lângă laboratorul central. Deasupra unei bănci, în dreptul unui bec şi agăţată de colţuri cu o pereche de cârlige, atârna o foaie de hârtie liniată. Cuvintele scrise cu litere mari de tipar, în engleză, se vedeau clar:

BIEDERMAN, EŞTI DEPARTE DE CASĂ. NU-ŢI BĂGA NASUL ÎN TREBURILE ALTORA. SAU O SĂ Ţl-L TĂIEM.

CUM I-AM FĂCUT ŞI EI.

Luă o înghiţitură de cafea. Spuma de la cappuccino se răcise pe fundul ceştii. Nu mai era traducătoarea captivată de poveste, ci una obosită de încercarea de-a o face să sune mai puţin absurd. La prima lectură nu dăduse prea multă atenţie, dar acum, interpretând fiecare cuvânt, găsea comportamentul lui Biederman pur şi simplu ridicol. Dacă ar fi fost un detectiv numai pe jumătate atât de deştept pe cât voia cartea să se înţeleagă, nici gând să facă un lucru atât de stupid şi

să se apropie de fată.

Dar, dacă nu s-ar fi apropiat, nu ar fi fost acum ros de remuşcări pentru că contribuise la moartea ei. Iar vina, bineînţeles, poate fi o puternică motivaţie pentru eroul pe cale să înfrunte minotaurul. Mai ales dacă minotaurul mănâncă blonde la micul dejun.

Cât despre blonda propriu-zisă, ei, ea putea fi folosită pe post de carne de tun. Asta reieşise clar din momentul în care îşi desfăcuse picioarele în faţa unui străin. Pentru femei de teapa ei gama emoţiilor masculine era oricum extrem de redusă. Vinovăţia era poate cea mai importantă, urmată de dispreţ şi dorinţă amestecate. Madona şi târfa. Târfa odată rezolvată, mai rămâne madona. Mirka ar trebui să-şi facă apariţia cât mai curând. Nu poţi să o ţii pe Irene Jacob pe tuşă prea mult.

Apăsă butonul de save. Fu nevoită să admită că azi nu era tocmai cea mai bună zi a ei. Ca să ţii scânteia aprinsă şi să o faci credibilă, trebuie să intri un pic în atmosferă. Cinismul nu ajută cu nimic la traducere.

Se ridică şi îşi îndreptă şira spinării, masându-şi uşor spatele. Masa pe care stătea calculatorul era prea jos faţă de scaunul ei şi, cu fiecare pagină, spatele ei se cocoşa tot mai mult.

Privi pe fereastră. Biroul ei se găsea la ultimul nivel al casei.

De unde stătea avea o vedere largă a grădinilor celorlalţi, dar nu, dacă nu se ridica, şi a grădinii ei. În vară fusese un loc perfect de unde putea să iscodească lumea de afară: copii care se jucau, familii care făceau grătare, bătrâni care îngrijeau straturile de rubarbă, precum şi perechea de homosexuali cu terasa de pe acoperiş împrejmuită, care făceau plajă dezbrăcaţi, crezându-se ascunşi în spatele unei păduri de vegetaţie.

Dar nu şi acum. Acum era iarnă şi frunzele căzuseră din vie. O femeie undeva departe în stânga strângea nişte rufe de pe sfoară, unele dintre ele înţepenite din cauza gerului, în timp ce trei case mai încolo un bărbat cu haină şi pălărie repara ceva la gardul din fundul grădinii. Ar trebui să se grăbească. Era doar mijlocul după-amiezii, dar lumina zilei aproape că se dusese. În curând urma să se lase întunericul.

Mai devreme astăzi ca ieri. Şi azi mai devreme ca mâine. De la mijlocul lui noiembrie puteai aproape să numeri minutele cu care se micşora fiecare zi.

Tom plecase în martie, când ziua începuse să crească.

Perioada propice noilor începuturi. Aceasta ar fi fost prima ei iarnă singură în casă. Se gândise să plece undeva de Crăciun. Când îşi făcuse planul de traducere, îşi fixase un termen teoretic de predare a celor 300 de pagini, urmat de o săptămână undeva la soare. Dar broşurile înfăţişând apusuri pe Nil şi ruine în deşertul roşietic zăceau

neatinse pe biroul ei. Nu era deloc soare în cartea asta. Şi pe undeva era sigură că nici nu va pleca nicăieri.

Încă o durea spatele. Se întinse pe podea şi îşi îndreptă şira spinării, încercând să atingă cu partea ei inferioară podeaua.

Ridică încet picioarele, ţinându-le drept, până ce simţi durerea străbătându-i tendoanele spatelui. După care le coborî din nou, încet. Şi repetă mişcarea. Muşchii stomacului se alăturară corului de proteste. Se hotărî să nu îi bage în seamă.

Poate că, la urma urmei, Sally avea dreptate. Poate că petrecea prea mult timp în singurătate.

Poate şi de-aia făcuse atâta caz de povestea cu CD-ul.

Singurătatea putea induce un fel de paranoia, transformând firescul în bizar. Parcă îi şi vedea pe Sally şi pe Patrick la cină povestind: „Şi se pare că l-a sunat la două dimineaţa şi a urlat la telefon. L-a acuzat că o persecută. Ceva despre un CD-player care mergea când a ajuns acasă. Bineînţeles că era beată. Dar chiar şi aşa, nu poţi să spui că se comportă normal..."

Dar dacă pur şi simplu a lăsat CD-playerul pornit, iar Millie s-a atins de el? Sau dacă cele două Van Morrisonuri chiar au fost rătăcite, au căzut în spatele vreunui bufet din bucătărie şi ea şi-a lăsat imaginaţia ei prea bogată să completeze tabloul? Auzise tot felul de poveşti despre femeile care trăiesc singure; cultivându-şi teama şi urzind umbre acolo unde lumina este cât se poate de clară. Într-o casă plină de oameni, dispariţia unui CD ar fi pusă pur şi simplu pe seama neglijenţei cuiva. Oare plecarea lui Tom o transformase într-o nevrotică singuratică? îi auzea încă vocea trecând de la furie la îngrijorare. Poate că de fapt simţise nevoia să se răzbune. Şi ăsta fusese modul în care îşi permisese ei înseşi să se înfurie atât de tare, încât chiar să treacă la fapte.

Cu singura menţiune că nu simţea deloc că este aşa. Mă simt bine. Chiar mai bine. Mult mai mult eu însămi în lipsa lui. Sigur, mai erau şi alte momente, momente când încă simţea durerea, când sentimentul singurătăţii o făcea să îi vină să urle. Dar erau inevitabile, ca parte a procesului despărţirii; încă un pas pe lungul drum al nopţii către ziuă. În adânc era bine. Oare era ?

Mda, şi cum ştiu oare nebunii dacă sunt nebuni?

Se trezi că ideea mai mult o amuză decât o sperie. Poate că necazul ei era că într-adevăr era sănătoasă, şi nu bolnavă.

Prea fusese atâta timp drăguţă şi normală, conformându-se, cerând voie, comportându-se mai mult aşa cum trebuie decât aşa cum ar fi vrut. Ei bine, s-a terminat. Şi să-l ferească Dumnezeu pe tâlharul care ar fi crezut că este o pradă uşoară.

Se ridică şi se duse înapoi la computer ca să îl oprească, dar, când dădu să o facă, ochii i se opriră pe construcţia greoaie a unei

fraze, parcă şi mai greoaie din cauza lipsei sale de interes; în vreme ce o repară, interesul pentru cuvinte îi reveni, aşa că mai parcurse încă vreo două pagini.

Ziua luase sfârşit şi luminile stradale se aprinseseră. Jake petrecea ore în şir la biroul lui, în aşteptarea unui trup care nu mai apărea. Dar aproape totul dura mult mai mult în ţara asta blestemată. De ce să foloseşti calculatoare când poţi să foloseşti mai mulţi oameni care să umple şi mai multe dosare ? Bill Gates o să facă şi pe aici curăţenie. Şi odată cu Gates vor veni şi piraţii. Încă vreo doi ani şi profiturile de pe urma softurilor ilegale le vor egala pe cele ale vânzărilor de droguri. Dar ce fior poţi să simţi când vânezi nişte piraţi molâi de calculatoare ? Cine şi-ar fi dorit să fie un astfel de copoi ? În nici un caz Jake Biederman, asta este sigur.

Cam pe la zece localizaseră maşina răpitorilor pe lista automobilelor furate dintr-o suburbie. Doar că nu era aşa de simplu. Numărul de înmatriculare era bun, dar nu se potrivea maşina. Trucul cel mai simplu în orice ţară, să schimbi numerele între ele. Tot revenea cu gândul la episodul răpirii; modul lin şi aparent planificat în care se desfăşurase, cât de puţin se împotrivise. Parcă o vedea cum priveşte în oglinda barului la tipul care tocmai pleca. Poate că nu fusese o răpire nedorită la urma urmei. Poate că ei îl găsiseră pe el ca şi pe ea. N-ar fi fost prima oară când o bandă îşi omora curierul. Mai ales dacă acesta stătuse de vorbă cu cine nu trebuia.

În cele din urmă renunţă şi se întoarse în apartamentul lui temporar. La televizor se dădeau reluări de filme americane, iar gura lui Peter Falk se mişca în contratimp cu dialogul dublat. Dintr-odată simţi un dor nebun după original.

Îl lăsă acolo să mănânce pâine mucegăită cu cârnaţi, îngrijorat de soarta căsniciei lui şi gândindu-se mereu la Mirka, la vocea ei, la părul ei, la felul cum îşi purta sânii, la fel ca femeia bună de gură, rămasă fără ochi sub ochelarii de soare.

Dintr-odată simţi că i se făcuse foame dar, ca şi Jake, nu avea niciun chef să gătească. Nici să se uite la televizor. Puse mâna pe telefonul de pe birou şi comandă o pizza, pe care să o ia peste o jumătate de oră, după ce va trece pe la centrul de închirieri video. Luă o plasă de pe masa din hol şi ieşi.

La centru se uită prin rafturi şi, după ce dădu deoparte o grămadă de filme despre oameni ai legii corupţi şi poliţişti terminatori, alese unul în care Jeff Bridges scapă dintr-un avion în flăcări doar pentru a se trezi după aceea incapabil să mai intre în contact cu lumea. Sally ar fi văzut cu siguranţă o metaforă în asta.

Mirosul de pizza proaspăt scoasă din cuptor era foarte puternic. Stătea în maşină simţind căldura unsuroasă emanată de fundul cutiei

pe care o avea în poală şi se uita cum un grup de adolescente pierdeau vremea la colţul străzii povestind şi râzând, pline de ele, ca şi cum lumea le era datoare cu o viaţă pe care o vor accepta sau nu, după cum aveau chef. Eu nu am fost niciodată aşa, se gândi. Niciodată aşa de sigură pe mine şi de plină de viaţă. Oare doar eu eram aşa sau este vorba acum de o generaţie căreia chiar i se rupe?

Pe vizavi tocmai trecea un bărbat tânăr, cu părul dat cu gel şi jeanşi Doc Martens. Una dintre fete începu să urle ca lupul, în timp ce celelalte ţipau strident, dublând-o cu chicotelile acelea involuntare care se pare că sunt apanajul excesului de hormoni la pubertate. Tipul zâmbi afectat şi chiar roşi un pic. Hărţuire sexuală: nu se aplică la bărbaţi, le place mult prea mult. Îi lăsă în pace.

Când ajunse acasă pizza aproape i se răcise în poală. Se hotărî să o pună în cuptor pentru zece minute, până era gata salata şi deschidea o sticlă de vin. Răsuflă uşurată când, coborând scările spre uşa de la bucătărie, niciun Van Morrison nu se auzi de dincolo de ea.

Dar era, totuşi, altceva.

ÎI văzu imediat ce intră, în faţa ei, proţăpit chiar în mijlocul mesei de la bucătărie, ca un expozeu ciudat de artă: un morman perfect, strălucitor de CD-uri, construit cu o asemenea precizie, încât arăta ca un bloc-turn înalt cam până la jumătatea distanţei de la podea la plafonieră. Erau douăzeci sau poate treizeci, întreaga ei colecţie, şi toate proveneau din acelaşi loc, aceeaşi etajeră acum goală de lângă combină.

O migraţie muzicală perfectă.

„Doamne" şopti, preţ de o secundă atât uimită, cât şi speriată.

Apoi lăsă jos pizza şi luă telefonul. „Cel puţin asta înseamnă că nu sunt nebună."

Şase

Aşteptă în bucătărie, în picioare lângă obelisc, ca şi cum, dacă nu l-ar fi păzit, ar fi putut să dispară la fel de repede cum apăruse şi ei nu ar mai fi avut nimic de văzut. Promiseseră că vor veni imediat şi aşa au şi făcut.

„Ei" se dovediră a fi un el. Era un ofiţer tânăr, un bărbat voinic, cam pe cale să se reverse din uniforma strâmtă, care îl făcea să pară mai în vârstă şi mai solid. Analiză turnul, puse câteva întrebări, apoi cercetă casa, mergând sistematic din cameră în cameră, controlând toate ferestrele şi încuietorile.

Nu găsi nimic. Lucru care pe ea nu o surprinse deloc.

— Deşi trebuie să vă spun că nu sunteţi tocmai în siguranţă aici, îi spuse, zgâlţâind ferestrele franţuzeşti de la bucătărie. Un tâlhar, dacă vrea, intră pe aici fără probleme. Ca să fiţi perfect apărată, aveţi

nevoie de gratii. Şi am văzut şi broaşte mai performante... încercă din nou uşa, ridicând ivărul de pe dinăuntru, după care răsuci mânerul. Uşa se deschise. Privi în grădină, după care o închise la loc.

— Sunteţi sigură că nu aţi...

— Lăsat-o deschisă când am plecat? Da, sunt sigură.

— Şi nimic altceva nu a mai fost luat sau mişcat din loc?

— Nimic.

Se aşeză în faţa ei, de partea cealaltă a mesei, cu micul turn perfect construit între ei. Se uită o vreme când la el, când la ea, apoi îşi deschise carneţelul şi scrise câteva cuvinte.

Ridică privirea.

— Câteva date, vă rog. De când locuiţi aici domnişoară, hm... Skvorecky?

Cum pronunţia nu era prea rea, nu avea rost să îl corecteze.

— De trei ani.

— Şi niciodată nu s-a mai întâmplat aşa ceva?

— Niciodată. Mă rog, până la primul incident cu CD-ul.

— Şi asta a fost...

— Pe la sfârşitul lui iulie. Cred.

— Bun. Şi prietenul de care aţi pomenit? Când s-a mutat de aici?

— Acum nouă luni.

— Şi nu mai are o cheie?

— Nu, acum nu.

— Hmm, şi... cum v-aţi... despărţit?

Eşti cam tânăr ca să vrei să afli, se gândi ea.

— Păi... o vreme nu ne-am vorbit. Dar acum este mai bine. Ca să spun drept, sunt sigură că nu are nimic de-a face cu asta.

— Cu asta, repetă el. Să recapitulăm. Avem de-a face cu dispariţia a două CD-uri, cu un CD-player care mergea într-o noapte când v-aţi întors târziu şi cutiile astea, care ce au făcut? S-au mutat de pe etajeră pe masă, cam atât, nu?

— Mda, îi răspunse, conştientă de cât de absurd suna totul.

Nu sunt sigură de primul incident, dar sunt sigură că al doilea şi al treilea s-au petrecut în lipsa mea.

— Am înţeles. Şi nu era nicio urmă de efracţie în niciunul din aceste cazuri ?

— Nu.

— Deci dacă nu a fost o spargere, suntem în căutarea cuiva care are o cheie. Aţi pierdut vreodată vreuna? Vi s-a furat vreodată poşeta sau aţi uitat-o pe undeva şi nu aţi schimbat broaştele?

Se gândi un moment.

— Nu, nu cred. Când am cumpărat casa, proprietarii ne-au dat toate cheile. Trei seturi, şi Ie am pe toate.

— Mda, noi recomandăm ca oamenii să schimbe oricum

încuietorile atunci când se mută. Şi dumneavoastră ar trebui să o faceţi. Chiar dacă numai ca să vi le scoateţi din minte. Altceva?

— Ca de pildă?

— Păi, sunat la uşă la ore ciudate, apeluri telefonice, chestii din astea. Orice lucru neobişnuit.

Oare păsările moarte pe peluză şi ghivecele răsturnate în mijlocul nopţii ar trebui menţionate?

— Nu, răspunse, nimic.

Se frecă la nas. După care o privi din nou.

— Şi sunteţi absolut sigură că nu dumneavoastră aţi mutat discurile? Vreau să spun, când aţi dereticat sau aţi făcut ordine...

Se uitară amândoi la zgârie-norul din faţa lor. Sigur că trebuia să întrebe. De fapt, asta era ceea ce şi credea. Ca şi Sally şi Tom, care sigur au crezut la fel despre primele incidente, dar au fost prea politicoşi ca să i-o spună direct. Şi, dacă stai să te gândeşti, chiar şi ea crezuse la fel cu numai câteva ore mai înainte. Dar nu şi acum. Nici vorbă.

— Nu, răspunse cu fermitate. Dimpotrivă, sunt absolut sigură că nu le-am mutat.

El scoase un oftat.

— Păi, mi-e teamă că nu prea pot să fac mare lucru. Nu s-a comis nicio crimă şi nici, după cum v-am spus, nu se vede vreo urmă de pătrundere prin efracţie. Dar o să întocmesc un raport complet şi, dacă se mai întâmplă ceva, orice, doar sunaţi şi noi vom veni pronto.

Închise cu zgomot carnetul şi se ridică. Da, un tip voinic.

Se întrebă dacă asta îl apăra mai bine pe străzi, noaptea. Oare ea se simte mai puţin speriată acum, văzându-l atât de masiv?

— Înţeleg. Şi asta este tot? Adică nu vrei să culegi amprente sau aşa ceva?

El se făcu că se gândeşte un pic.

— Păi..., nu cred că e nevoie. Făcu o pauză. V-aţi simţi mai bine dacă m-aş mai uita o dată prin casă? Ştiţi, doar ca să fim siguri că toate sunt la locul lor?

— Nu, scutură din cap, dintr-odată scârbită de condescendeţa lui, scârbită de faptul că avea nevoie de bărbaţi ca să o ţină de mână. Nu, sunt sigură că totul este în ordine.

— Păi, atunci...

ÎI conduse la uşă, grăbită să scape de el şi totuşi prea speriată ca să îl lase să plece. El aruncă o ultimă privire spre casă, uitându-se la scara interioară care dispărea în întuneric.

— Cam mare ca să stai singur în ea, nu vă supăraţi că v-o spun. Poate că ar trebui să vă gândiţi să luaţi un chiriaş.

— Mda, îi răspunse. Poate aveţi nişte poliţişti bine antrenaţi, care nu au unde să stea? întrebă, ştiind că nu face decât să

înrăutăţească lucrurile.

— Bine, o să fac o notă pentru ofiţerul de sector. El trece de obicei pe la doamnele care locuiesc singure. O să vă poată da nişte sugestii pentru protecţie. Până una-alta am să-l sun pe lăcătuşul de pe aici. O să vă rezolve.

Exact ce-mi trebuie, îşi spuse în sine, să fiu rezolvată.

Mai bine l-aş chema pe Jake Biederman. Un poliţist care nu se teme de femei ciudate. Şi care ştie cât de rea poate să fie lumea.

După ce uşa se închise, tăcerea se grăbi să o înconjoare.

„Hei !" strigă mânioasă. „Este cineva acolo ?" Urcă pe scări şi intră în toate camerele, aprinzând toate luminile şi lăsându-le aprinse până când toată casa strălucea ca un far în noapte. Apoi căută în Pagini Aurii până dădu de un atelier de lăcătuşerie cu program nonstop. „Toate încuietorile schimbate în mai puţin de trei ore. Garantat." Cu siguranţă factura avea să fie uriaşă, dar telefonă oricum.

Înapoi în bucătărie, turnul era acolo unde îl lăsase. Se uită la el, calculând distanţa de la etajeră la masă şi de câte drumuri a fost nevoie ca să le mute, gândindu-se în acelaşi timp cine şi de ce dracu' ar fi vrut să facă asta. După care începu să îl demonteze, ţinând cont de ordinea în care fuseseră aşezate; rock'n'roll în vârf, cele câteva albume de muzică clasică rămase de la Tom la bază şi cele şase Van Morrison laolaltă, exact cum fuseseră şi pe raft. Nici un mesaj ascuns.

Sau cel puţin nu la prima vedere. De altfel, nici nu ar fi avut prea mult timp ca să compună unul. La urma urmei, nu lipsise mai mult de patruzeci de minute sau cam aşa ceva.

Le ridică pe toate deodată şi, cu ele în braţe, clătinându-se, o luă încet spre raftul de unde fuseseră mutate. Dar teancul nu avea suficientă stabilitate şi, la jumătatea drumului, se desfăcu de la mijloc, iar cutiile se împrăştiară peste tot, izbindu-se de podea. Vreo două se deschiseră la impactul cu lemnul, iar discurile mici şi strălucitoare se rostogoliră ca nişte rotiţe argintii în chiuvetă şi sub masă. Când îi căzură din mână, scoase un ţipăt puternic. După care ţipătul fu urmat de altul şi se trezi dintr-odată în mijlocul bucătăriei, plângând în hohote.

Ceva se întâmplă aici, gândi înnebunită, se întâmplă ceva ce nu înţeleg şi, dacă nu am grijă, frica o să mă împiedice să mai gândesc cum trebuie.

Îi luă ceva timp până când îşi recapătă controlul. Îşi dădu cu apă de la robinet pe faţă şi se şterse cu un şervet de bucătărie. După care respiră adânc şi se apucă să strângă discurile de pe jos, cercetându-l pe fiecare cu atenţie. Verifică să nu se fi murdărit sau spart, îl puse pe fiecare în cutia lui şi apoi la loc pe etajeră. Ultimul era un album dublu, cu cvartetele de coarde ale lui Vivaldi, pe care i-l adusese Tom odată, la întoarcerea dintr-un weekend de lucru la Milano - „Muzică

clasică la graniţa acceptabilului. Melodios. O să îţi placă la nebunie". În ciuda sarcasmului, avusese dreptate. Îi plăcuse.

Dar, din cauza asocierii pe care o făcea, nu îl mai ascultase de la plecarea lui. Acum avu dintr-odată chef să îl asculte din nou.

Muzica începu să curgă în valuri. O dădu mai tare decât ar fi cerut-o eleganţa melodiei, apoi şi mai tare, cum ar fi făcut cu un rock'n'roll. Se îndreptă spre ferestrele franţuzeşti, deblocă încuietorile de sus şi de jos şi deschise larg ambele canaturi spre grădină.

Afară se lăsase întunericul şi erau aproape zero grade.

Stătea în picioare privind în beznă, scoţând aburi ca nişte nori de fum, cu corpul încordat din cauza frigului. Asta o făcea să se simtă oarecum mai bine, temperatura de afară dându-i un motiv real ca să tremure. Dincolo de fundul grădinii un bec de siguranţă din spatele unei case se aprinse brusc, plin de forţă, ca apoi să se stingă din nou la fel de brusc. Viaţă de noapte. Tipic pentru zona aia. În lumina slabă din bucătărie surprinse o mică formă întunecată strecurându-se printre flori peste peluză. O pisică; nu Millie, ci duşmanul ei, omniprezentul motan negru. Când ajunse la jumătatea grădinii sesiză prezenţa ei, se răsuci şi o privi ţintă, cu urechile pe spate şi corpul încordat, gata să sară. Îi susţinu privirea. Apoi, tot atât de brusc, se relaxă şi o luă din loc, ca apoi să dispară. A naibii jivină. Se comporta de parcă era stăpânul locului. Cel puţin în ultimele săptămâni, de când cu războiul cu Millie, era mereu pe acolo, dormind în straturile cu flori sau unduindu-se pe coama zidului. Pe de altă parte, Millie renunţase la luptă, cel mai adesea petrecându-şi zilele şi nopţile în casă. Biata Millie. Prea tânără şi prea plină de viaţă ca să o ţii închisă în casă. Unii ar fi spus că era valabil şi pentru stăpâna ei.

Închise şi încuie ferestrele franţuzeşti, verificând şi zăvoarele. Uşile fuseseră montate în acelaşi timp cu extinderea bucătăriei, în urmă cu optsprezece luni. Încuietorile erau şi ele noi, opere de artă se pare, cu cârligul interior blocând două cuie de oţel înfipte în cele două rame. Geamul era dublu şi laminat; antiefracţie, o asigurase meşterul, deşi evident el şi poliţia nu dădeau acelaşi sens acestui cuvânt. Pe de altă parte, nu era niciun semn că cineva ar fi pătruns înăuntru pe acolo. Şi-atunci se punea întrebarea: oare cum pătrunsese ?

Nu încă, se gândi. Nu încă. Nu până când nu o să fiu gata.

Pe masă pizza era rece, încă în cutia ei. O puse în tavă şi o băgă în cuptor. Scoase un castron de salată şi începu să taie ardeii, salata şi ciupercile. Îl opri pe Vivaldi şi comută pe radio, unde cineva discuta despre ultimele descoperiri în transplanturile de măduvă şi despre cum lucruri care nu demult păreau imposibile vor fi în curând ceva obişnuit. Îi plăcea ideea şi ascultă cu atenţie, fără să se mai gândească la nimic altceva. Încet, încet bucătăria deveni din nou a ei, cuminte şi îmblânzită.

Când salata fu gata, cu sosul adăugat, scoase pizza şi desfăcu o sticlă de vin. Sunetul dopului pe care îl scotea o făcu să se simtă tot mai în siguranţă. Aprinse lumânările de pe masă, dar nu stinse şi lumina. Luase o gură sau două, când se făcu auzită soneria de la intrare. Tresări de spaimă, deşi aştepta să sune.

Prin crăpătura uşii al cărei lanţ nu-l scosese, văzu un tip între două vârste, cu o faţă obosită în formă de lună şi cu o geantă în mână.

— Lăcătuşii zilei, mormăi mai mult, ne-aţi chemat, împinse uşa în faţă ca să scoată lanţul, iar el intră, lăsând geanta într-un colţ.

— Asta este uşa din faţă, nu?

— Da.

O acţionă, urmărind cum se închide şi se deschide.

— Hmmm. O privi. Ştiţi, ar fi trebuit să mă legitimaţi.

— Poftim?

— Oricine ar fi putut să vină la dumneavoastră la uşă şi să spună că este lăcătuşul. Ar fi trebuit să cereţi o legitimaţie.

Uimitor, se gândi. Acum chiar şi băieţii buni se comportă ciudat.

— Dar voi eraţi singurii care ştiaţi că v-am chemat, îi răspunse.

— Hmm, spuse el din nou. Nici nu vă trece prin minte, îi făcu o ceaşcă de ceai, după care el se apucă de treabă.

Îi luă aproape o oră şi jumătate să monteze un Ingersol nou, la care adăugă şi un Chubb. Se aşezase pe treptele de la scară şi se uita la el. Pentru o pustnică se întâlnise cu destul de mulţi bărbaţi în seara asta. Şi simţea nevoia să îi ţină sub supraveghere.

Chiar dacă lui i se părea ciudată prezenţa ei, nu făcu nicio remarcă. Fără îndoială că era obişnuit cu femei nervoase care stau cu ochii pe fiecare mişcare a lui. Pesemne că se simte ca un medic, se gândi: mereu chemat în momente de urgenţă şi panică.

După un timp i se făcu foame şi se întoarse la pizza din bucătărie. Nu era tocmai grozavă, dar el acceptă felia care i se oferi şi aşa începură să stea de vorbă.

Când o întrebă de ce schimbă încuietorile, ea se apucă să-i explice. O ascultă, cu ochii pe gaura scobită în lemn, unde urma să fie montat cel de-al doilea butuc. Avea impresia că povestea ei nu îl impresiona deloc. Dar pesemne că auzise de cazuri şi mai grave.

— Şi poliţia v-a spus să vă schimbaţi încuietorile?

— Da.

El pufni.

— De ce? reacţiona ea. Ce părere ai?

Ridică din umeri.

— Păi, n-are ce să strice. Dar nu cred că cine a venit a făcut-o pe uşa din faţă.

— Nu?

— Păi, în primul rând, toate chestiile astea s-au întâmplat în

bucătărie, nu?

— Da.

— Păi, de ce să vină acolo, şi nu în living sau la etaj? Poţi să sperii pe cineva mult mai tare acolo, de asta poţi să fii sigură.

Şi era clar că putea. Se hotărî că nu vrea să ştie. Oare câţi ani avea? Spre şaizeci? Poate mai bătrân. Tatăl ei ar fi avut acum şaptezeci şi opt, iar mama cu nouă ani mai puţin. Fiind unicul copil al unor părinţi în vârstă, pe măsură ce crescuse, se obişnuise ca el să fie bătrân. Dar încă se întreba oare ce pierduse neavându-l în preajmă la maturitate. Poate că ar fi depins mai puţin de Tom. Tratându-l mai mult ca pe un iubit şi mai puţin ca pe un părinte. Oricum, asta nu era decât teorie. Să pierzi un părinte devreme este ghinion, să îi pierzi pe amândoi ce mai este? Piază rea sau o karma nefavorabilă? Oare orfanii au mai multe probleme cu relaţiile pe termen lung? Îi mai oferi o felie. O refuză scuturând din cap.

— Şi dumneata ce crezi?

— Despre asta?

— Îhî.

Se opri din scobit şi încercă butucul. Se potrivea perfect.

Se dădu îndărăt şi îşi admiră opera.

— O să credeţi că sunt prost.

Râse scurt.

— Nu mai prost decât mă cred toţi ceilalţi pe mine, poţi să fii sigur.

O privi.

— Cred că s-ar putea să aveţi un fel de strigoi.

Şi, în clipa în care i-o spuse, ceva i se răsuci în stomac, ceva fierbinte şi rece în acelaşi timp, şi îşi dădu seama că se aşteptase ca, la un moment dat, cineva să sugereze asta sau ceva de genul acesta.

— Ai mai... vreau să zic, ţi s-a mai întâmplat să dai peste aşa ceva?

— Nu sunt multe peste care să nu fi dat în slujba asta.

Dar da, am întâlnit case bântuite de spirite. O doamnă din East End m-a pus să îi schimb toate încuietorile de şase ori în tot atâtea luni. Şi tot degeaba. Când se scula dimineaţa, le găsea din nou deschise. Nu dispărea nimic, nimic nu era stricat. Dar uşile erau larg deschise din nou. Mai ales uşa din spate şi cele două luminatoare de pe casa scării. Un diavol mic şi împieliţat, asta era.

— Doamne, şi ce a făcut?

— Nu mai ştiu. Tot ce ştiu este că nu m-a mai chemat să i le schimb. Poate că s-a mutat. De obicei este care pe care. Doar dacă nu te resemnezi şi îl laşi în plata Domnului.

— Şi ce te face să crezi că şi aici este cazul? aproape că şopti ea.

— Nimic, numai că se cam potriveşte. Se întâmplă lucruri pe

care nu ţi le poţi explica. Nu este nimic - oare care este cuvântul pe care femeia aceea îl folosea? - malefic. E mai mult ciudat decât grav. Casa ziceaţi că este în regulă, că nu v-aţi simţit înspăimântată între evenimente. Şi totul se întâmplă în acelaşi loc. Singurul lucru ciudat este că nu vi s-a mai întâmplat înainte. Din cele câteva cazuri pe care le-am întâlnit, prezenţa se face simţită de îndată ce găseşte persoana potrivită.

Nu pot să cred, se gândi. Nu are nicio logică, este ca şi cum aş privi la televizor un documentar New Age groaznic.

Nu cred un cuvânt. Dar în acelaşi timp era perfect conştientă că credea.

— Eu... hmm, nu am fost mereu singură. Adică în primii doi ani am locuit aici împreună cu cineva. El s-a mutat doar de curând.

— Şi astea au început de atunci?

Ea încuviinţă. El plescăi din limbă.

— Păi, atunci, aş zice că aici ar trebui căutat răspunsul.

Se ridică şi introduse cheia cea nouă în broască, apoi o răsuci înainte şi înapoi. Încuia şi descuia uşor. I-o încredinţă, împreună cu două rezerve.

— Şi ce să fac? întrebă lovită de panică, gândindu-se că acum că a terminat, va pleca şi o va lăsa aşa.

El se aplecă să îşi strângă sculele.

— Cred că depinde de dumneavoastră. Adică de cât de mult vă deranjează să îl suportaţi. Uneori pleacă singuri. Este ceva legat de energia din jurul lor. Nu pot să zic că sunt expert. Puteţi să chemaţi un preot. Dacă mă gândesc bine, doamna de care v-am spus - cea cu geamurile deschise cred că asta a făcut până la urmă. A exorcizat cumva locul.

— Dar eu nu cred în Dumnezeu.

El ridică din umeri.

— Nici eu nu cred în noroc, şi totuşi joc la loto în fiecare săptămână. Oricum, aţi putea încerca. Ar fi mai ieftin decât să schimbaţi încuietorile, asta este sigur.

Începu să scrie ceva pe o bucăţică de hârtie. Poate că ştia câteva adrese pe dinafară.

— Oricum, veţi fi la adăpost de tâlhari pentru o vreme.

Ridică privirea. Dacă plătiţi numerar, pot să nu pun TVA-ul. Altfel şeful insistă ca fiecare cec să aibă codul de identificare al băncii, deşi, bineînţeles, nu este nevoie să vă treceţi şi adresa pe el.

Avu nevoie de câteva clipe ca să se prindă că ultima parte fusese o glumă. Îl privi uluită cum îi întindea factura. Oare fusese doar o glumă? Râse.

— Oh... aduc imediat un cec. Este în birou. Începu să urce scările, dar se opri pe loc şi se întoarse.

— Chiar crezi că ar putea fi asta?

El o privi şi ridică din umeri.

— Păi, m-aţi întrebat ce cred şi eu v-am răspuns. V-am spus că o să vi se pară o prostie. Cu TVA cu tot face o sută şaptezeci şi nouă de lire şi patruzeci, cu taxa de chemare inclusă.

Şapte

La câteva ore după plecarea lui încă mai era trează, în pat, cu uşa de la bucătărie încuiată, luminile de pe hol aprinse şi Millie dormind adânc la picioarele ei.

În semiobscuritatea camerei simţea casa ca întotdeauna, goală, liniştită, nechinuită de nimic, doar dacă bineînţeles nu alegi să o contaminezi cu propria ta frică. Chiar aşa cum zăcea acolo, teoretic speriată de moarte de perspectiva existenţei unei prezenţe în preajma ei, se simţea bine. În ciuda tuturor celor întâmplate.

Ce se întâmplase... Aici lucrurile se încurcau. Cum poţi să te gândeşti la forţe în care nu crezi? Cum să vizualizezi deva ce nu există?

Ce zisese lăcătuşul? Că el sau ei îşi fac de obicei simţită prezenţa imediat ce găsesc persoana potrivită? Să fie asta ceea ce i s-a întâmplat? Se despărţise de Tom şi, între timp, în spaţiul rămas devenise un fel de receptacul al unui spirit pierdut care bântuia prin jur căutând pe cineva potrivit pe care să îl înhaţe. Îşi aminti că citise undeva despre cum strigoii aveau o preferinţă pentru tinere femei, fete încă pubere.

Poate că al ei avea încă de învăţat, luând pasiunea ei pentru Van Morrison drept un fel de frondă adolescentină.

Scutură din cap. Era o prostie. Totul. Nu mai era nimic viu în casa asta în afară de ea. Ea şi subconştientul ei. Şi de când este dementă să fii obsedat de mişcarea CD-urilor pe suprafeţele din bucătărie? Nu. Singurul lucru supranatural din această seară a fost factura umflată a lăcătuşului.

Dar dacă nu ăsta era răspunsul, atunci care era? Cum poţi să explici mutarea a treizeci şi trei de CD-uri dintr-o parte într-alta a bucătăriei? Întrebarea i se tot învârtea în minte ca un roi de muşte, până nu mai putu să îi perceapă sensul din cauza bâzâitului. Cineva sau ceva intrase la ea în casă şi încerca să o sperie. Astea erau faptele. Dacă nu fusese ceva supranatural (chiar şi cuvântul suna uşor ridicol) şi nici Tom, atunci sigur fusese altcineva. Dar cine? Ce fel de intrus ar merge atât de departe doar pentru o farsă? CD-uri care dispar, un CD-player care porneşte singur, lucruri care se mişcă prin cameră? Cu greu ţi le imaginai ca pe o campanie de teroare. Dimpotrivă, era mai degrabă ştrengărie decât maliţie în toate astea.

„Sigur, dragă, că exact asta este", auzi în minte vocea lui Sally, adresându-i-se clar şi răspicat. Vai de strigoiul care şi-ar arăta muşchii pe teritoriul lui Sally. N-avea nici o şansă.

Nici o şansă.

Lăsă vocea să curgă, chiar şi numai ca să înăbuşe orice altceva. „Gândeşte-te numai. Poliţia are mereu de-a face cu chestii din astea. Sigur ţi-ai lăsat poşeta pe undeva - ştii bine ce ameţită erai în primele săptămâni după ce a plecat Tom, îţi uitai mereu lucrurile pe undeva -, cineva a luat-o, poate şi-a făcut o dublură şi netam-nesam, hai să se distreze un pic pe socoteala ta. Poate e cineva care locuieşte în apropiere, pe aceeaşi stradă sau undeva de unde poate vedea când nu eşti acasă. Mai e şi grasul ăla de la trei case de tine, genul care s-ar preta la poante din astea. Hai să speriem ciocoii. Mai întâi vreo două CD-uri, apoi un pic de intimidare. Uită-te şi tu la tine. Stai şi-asculţi poveştile de groază ale unui lăcătuş guru, ce Dumnezeu? Strigoi! O să fii numai bună de azil dacă mai continui aşa, Eliza. Tot ce ai nevoie este să ieşi mai des şi să ai un pic de..."

Reduse mental volumul. Draga de Sally. Cele mai bune metode de demolare a unui prieten. Dar dacă are şi dreptate, asta numai timpul o va demonstra. Deocamdată avem cheia potrivită, dar ne lipseşte broasca. Va trebui să aştepte şi să vadă.

În dormitor conductele de încălzire centrală murmurau înfundat sub podea, ca după o zi de lucru plină. Interesant cum atunci când te concentrezi să asculţi descoperi că liniştea nu există. Se gândi la toate celelalte nopţi de după plecarea lui Tom, nopţi în care Millie sărea din celălalt capăt al patului, dintr-odată atentă, alertată de aripa unei păsări care atinsese acoperişul sau de un şoarece croindu-şi drum prin lambriurile de la două case distanţă. Sau poate nici vorbă de chemarea sălbăticiei. Poate că ce auzise nu era deloc ceva apetisant.

Iar Millie îşi schimbase şi ea comportamentul. Nu îşi mai petrecea timpul în bucătărie, în ciuda tentaţiei reprezentate de bolul cu mâncare. Sigur, ea avea propriul ei duşman acolo jos. Cu gheare şi colţi. Ce se spune oare despre pisicile negre?

Preferatele vrăjitoarelor? O trapă pentru pisici nu are nevoie de cheie. Orice corp micuţ, înarmat cu voinţă şi poftă de mâncare îşi putea croi drum prin ea... Dar nici măcar o pisică inteligentă nu poate să înhaţe CD-uri pe post de pradă şi nici nu poate duce în labe un teanc perfect, tocmai în partea cealaltă a camerei.

Absurditatea ideii îi spori spaima, aşa că încercă să se gândească la altceva. Dar universul ei părea să-şi fi redus dimensiunile şi toate drumurile duceau înapoi în beznă.

În căutarea unui loc în care să deţină încă controlul, se întoarse la ficţiune. Dar chiar şi acolo existau puţine motive de relaxare. O fi fost Jake Biederman mai bun la chestii care se termină cu împuşcături în noapte, dar şi el era pe cale să intre în vârtejul propriului lui coşmar. După numai câteva pagini apăru următorul colet: un sac de gunoi din plastic, lăsat peste noapte într-un depozit, unde el se afla în

misiune, cu numele lui pe o etichetă legată la gât. Numele lui şi un mesaj:

JAKE, AI ACUM SETUL COMPLET.

FELICITĂRI.

Chiar înainte să îl deschidă şi să vadă rămăşiţele ciopârţite, i se întoarse stomacul pe dos din cauza mirosului, dar şi a gândului că un străin îşi bătea joc de el, anticipându-i fiecare mişcare. Şi se bucura de încurcătura lui.

Bietul Jake Biederman, se gândi. Poate că şi tu ar trebui să-ţi schimbi încuietorile de la apartament, pentru orice eventualitate. Dar asta pentru că ea ştia mai multe decât el.

Ştia ce i se pregătea unui bărbat care îşi iubea încă soţia, dar nu ştia cum să o salveze.

Destul cu puterea reconfortantă a ficţiunii. Se încovrigă sub pătură încercând să-şi şteargă din minte imaginea corpului din sac, să nu se gândească la tăieturi şi la urmele de arsură.

Un tors de femeie mutilat. Cum se face că atât de multe drumuri duc spre acelaşi coşmar misogin? Oare când a început toată această obsesie despre violenţa sexuală? Oare legendele trecutului erau tot despre vagin şi uter, sau asta este o deformare mai modernă a imaginaţiei? Poate a început odată cu Jack Spintecătorul şi transformarea ginecologiei în teroare.

Era oare o coincidenţă faptul că genul acesta de violenţă îşi avea rădăcinile cam în aceeaşi perioadă în care femeile au început să-şi ceară drepturile?

Micul impuls feminist păli şi el, nici triumfător şi nici suficient de aprig ca să poată lupta cu demonii. Stătea în pat, ascultând respiraţia liniştită a lui Millie. Şi încă mai ce? Un zgomot la parter, un pocnet sau parcă un hodorogit. Real sau imaginar?

Parcă mai conta. Odată auzit, nimic nu mai putea să o oprească. Dar dacă acel ceva sau cineva, ce o fi fost, se întorsese şi zdrăngănise la uşa din faţă numai ca să descopere că broasca fusese schimbată? Şi dacă înfuriaţi de eşec îşi croiau acum drum înăuntru prin geamul de la bucătărie?

Absurd. Nici să nu te gândeşti.

Dar dintr-odată asta nu mai fu posibil. Urechile ei filtraseră tăcerea şi localizaseră altceva; ceva zgâria undeva dedesubt. Imaginaţia ei îi dădu viaţă. Vedea o siluetă traversând podeaua bucătăriei, de data asta fără să mai dea atenţie CD-urilor, căutând o pradă mai mare, mergând la uşa de la bucătărie, spărgând încuietoarea şi urcând în linişte spre etajul de deasupra. Putea deja să-l vadă mai bine: un chip mai întunecat decât întunericul, cu trăsăturile turtite de un ciorap tras pe cap, fără personalitate, fără sentimente,

doar cu o plăcere patologică de a fi violent. Îi era atât de familiar, încât nici nu mai era nevoie să şi-l imagineze. Psihopatul şi patologia lui; plăcerea sexuală declanşată de sângele şi teroarea victimei. Imaginea era atât de exploatată, atât de grotescă, încât aproape că te aşteptai să te descurci cu mai multă uşurinţă, chiar să faci haz de asta. Doar că nu era aşa.

Frica i se împrăştie în minte ca o pată de cerneală. Cu cât încerca mai mult să se controleze, cu atât era mai convinsă că se întâmpla cu adevărat, cu atât mai precis distingea coregrafia individuală a sunetelor: deblocarea piedicii, scârţâitul uşii care se deschide, zgomotul paşilor lui pe treptele de lemn. Simţi cum panica o învăluia, împiedicând-o să respire.

Pe când el ajunsese la palier, ea se îneca deja în ecoul bătăilor propriei inimi care îi pompa sânge în tâmple.

Dar, pe măsură ce simţea că se scufundă, ceva din ea se şi eliberă. O parte din ea se afla la suprafaţă, pe marginea patului, şi se uita în jos, irascibilă şi dispreţuitoare. „Uită-te numai la tine", şi spunea cu vehemenţă. „Te sperii ca o proastă. Nu este nimeni acolo. Şi ştii prea bine. Nu e totul decât în mintea ta. Eşti bolnavă de frică. Termină. Dacă te opreşti, o să se oprească şi asta."

Şi deşi cu greutate, vocea răzbi în cele din urmă. Cu un efort care i se păru supraomenesc dădu plapuma la o parte, se ridică din pat, se duse la uşă şi o deschise.

Lumina din hol năvăli înăuntru.

Nimic. Ambele scări erau goale. Nici ţipenie de om. Nici un nebun, nici paşi, nici zgomote. Se forţă să coboare la uşa din faţă, apoi, după ce verifică dacă era închisă, o luă în jos spre bucătărie. Aşteptă la uşă trăgând cu urechea. Răsuci apoi cheia şi intră aprinzând totodată lumina. Locul era gol, iar noaptea părea de la fereastră liniştită. Niciun intrus, nici înăuntru, nici afară.

„Oricine sau orice ai fi, să ştii că nu mi-e frică de tine, mă auzi ? Aşteptă un răspuns, un CD zburător sau un scârţâit de mobilă, dar nu se întâmplă nimic. Fiindcă nu este nimeni aici, se gândi. Dacă ar fi fost, aş fi simţit."

Mai aşteptă un pic, după care urcă din nou la etaj. Millie, deranjată, ridică ochii să vadă ce era cu atâta vânzoleală.

Apucă trupuşorul cald şi îl trase spre ea, cedându-i un teritoriu de obicei interzis. Pisica se cuibări la adăpostul cald al trupului ei şi adormi la loc aproape instantaneu.

Stătea acolo, simţindu-i ritmul respiraţiei lângă pieptul ei.

Se simţea mai calmă. Secătuită. După un timp adormi şi ea.

Somnul îi fu lung şi profund. Când se trezi, devreme, era o dimineaţă strălucitoare şi auzi uruitul maşinii cu lapte undeva pe la jumătatea străzii. Se simţea ca şi când, câştigând bătălia, îşi dovedise

ei înseşi ceva, într-un mod tacit pe care nu prea îl înţelegea.

Millie se trezise şi ea şi era flămândă. Coborâră împreună, pisica învârtindu-i-se printre picioare nerăbdătoare să îşi primească micul dejun.

Acesta fusese deja pregătit.

Când descuie, priveliştea ce i se înfăţişă era complet anormală în normalitatea ei. Masa fusese pusă pentru două persoane, cu farfurii, ceşti şi farfurioare, un borcan cu marmeladă şi o cutie de cereale. Iar în mijlocul bucătăriei se aflau şase castronele, fiecare cu câte un pumn de boabe pentru pisici.

În acel moment îşi aminti de vorbele lăcătuşului şi decise că lucrul de care avea nevoie cu adevărat era un preot.

Opt

Nu erau chiar genul de servicii pe care să le găseşti în Pagini Aurii. Nu ştia cu exactitate nici care era cea mai apropiată biserică. Exista un mausoleu victorian la câteva străzi distanţă, dar din câte îşi amintea Dumnezeu se mutase de acolo cu ceva vreme în urmă, Iăsându-l la bunul plac al speculanţilor imobiliari. Cu toate acestea, trebuia să existe un preot adevărat sau vreun vicar pe undeva prin zonă. Îşi amintea vag de o circulară, cu amănunte despre slujbele familiale, împinsă pe sub uşă Crăciunul trecut. Cum pe vremea aceea era deja pe cale să-şi piardă şi mica familie pe care o avea, îndemnul la bucurie şi sărbătoare îi lăsase un gust amar, iar biletul luase direcţia coşului de gunoi.

Chiar şi acum, gândul că ar fi putut fi năpădită de simpatie şi înţelegere o făcea să i se încreţească pielea. Pe când se îmbrăca în grabă, cântări alternativele. Ca de pildă, să se ducă din nou la poliţie. Dar puteai fi sigur că, din punctul lor de vedere, deranjarea unor bufete de bucătărie şi punerea mesei nu ar fi fost cu nimic mai grav sau mai nebunesc decât mutarea CD-urilor pe partea cealaltă a bucătăriei. Pentru ei, ea deja era o femeie care încă suferea din cauza sfârşitului unei lungi poveşti de dragoste, din cauza asta gata oricând să găsească tot felul de modalităţi de a atrage atenţia asupra ei. Aproape că putea vedea cu ochii minţii raportul poliţiei.

Mai rămâneau Tom sau Sally. Dar foştii iubiţi nu sunt persoanele cele mai potrivite cărora să le ceri ajutorul când încerci să stai din nou pe picioarele tale, iar preţul pentru sfaturile lui Sally, oricât de

valoroase, nu ar fi fost decât vestea despre cât de nebună a ajuns, transmisă rapid prin telefonul fără fir până la căderea serii.

Desigur că mai putea suna şi pe altcineva dintre foştii prieteni. Dar, privind la lista din agenda ei, îşi dădu seama cât de tare se izolase în aceste ultime nouă luni. Cu unii dintre aceşti oameni nu mai vorbise de când avusese loc despărţirea, iar ceilalţi, care încercaseră iniţial să ţină legătura, renunţaseră şi ei unul câte unul. Nu erau nici momentul şi nici ocazia să reînnoade relaţiile.

Aşa că izolarea ei o aruncă în braţele bisericii. Odată ieşită în stradă nu îi fusese greu să o găsească. Fusese construită în spatele celei vechi, cu faţada ei modernă îndreptată spre o altă stradă. Cu treizeci de ani în urmă betonul şi sticla din care era făcută ar fi părut îndrăzneţe dar acum, la fel cum se întâmpla cu cele mai multe clădiri din anii şaizeci, biserica îşi purta originile arhitecturale mai mult ca pe un stigmat decât ca pe un triumf. Oare Dumnezeu are cu precădere o esenţă gotică, se întrebă, după care imediat îşi şterse întrebarea din minte. Dacă voia să obţină nişte rezultate, trebuia să ia lucrurile în serios.

Uşa din faţă a bisericii era încuiată. Printr-o fereastră lungă şi colorată de pe lateral putea să vadă un spaţiu larg deschis, cu un altar plat în faţă şi o figură chinuită din lemn suspendată pe un crucifix deasupra lui. Lumina punea în evidenţă zigzagul coastelor care aveau aceeaşi direcţie ca fibra lemnului.

Alături se afla o casă modernă, în stil georgian, cu un trandafir de iarnă căţărător deasupra uşii de la intrare. Cam prea drăgălaş pentru Londra. Se uită la ceas. Abia trecuse de nouă. Ei bine, slujitorii Domnului ar trebui să fie mereu pregătiţi, la fel ca şi doctorii. Sună la uşă. Nu dură mult şi o femeie subţire, cu părul cărunt tuns scurt şi faţa colţuroasă veni să deschidă. Purta pantaloni şi un pulover, hainele fiind cam tinereşti pentru vârsta ei.

— Bună, aş dori să vorbesc cu preotul - hmm - vicar vreau să zic.

Femeia dădu din cap şi zâmbi uşor.

— Atunci, ce-ar fi să intri?

O conduse într-o cameră mică, o combinaţie între un birou şi sala de aşteptare a unui cabinet stomatologic.

— Aşteaptă un minut, te rog.

Cine se mai mărită în ziua de azi cu un preot? se gândi.

Să fii mereu în umbra celui care execută miracolele. Aruncă o privire în jur. Pe masă se aflau nişte broşuri cu poze înfăţişându-l pe Isus înconjurat de o mână de copilaşi coloraţi în toate culorile curcubeului, iar undeva în colţ se vedea o ladă mare cu jucării folosite. Poate că serviciile pastorale au preluat şi unele îndatoriri ale asistenţei sociale. Ce caut eu aici, se gândi dintr-odată cuprinsă de panică. Am înnebunit ?

Păi, mda, aşa s-ar zice.

Femeia se întoarse, închise uşa şi se aşeză pe un scaun în faţa ei. Îşi schimbase hainele; o fustă şi un pulover de o eleganţă discretă. Subtilitatea ţinutei era oarecum compromisă de gulerul înalt care îi stătea ca o zgardă la gât.

Rămase perplexă, fără să-şi mai poată lua ochii de la el.

Dar posesoarea lui părea obişnuită cu astfel de reacţii. Îi zâmbi larg şi îi întinse mâna.

— Scuze, trebuia să îţi spun de la început. Eu sunt vicarul. Reverendul Catherine Baker. Iar tu eşti... ?

— Ăă... Elizabeth. Elizabeth Skvorecky. Scuze. Am...

— Nicio problemă. Mi se întâmplă tot timpul. Şi, din experienţa mea proprie, femeile se simt mai surprinse decât bărbaţii. O doctoriţă, prietenă de-a mea, mi-a spus că încă i se mai întâmplă şi acum, după mai bine de douăzeci de ani.

Aşa că eu m-am obişnuit cu ideea. Oricum, poţi fi sigură că sunt şi calificată pe deplin şi hirotonisită. Aşadar, cum aş putea să te ajut?

Se pare că este mai bine să fii luat pe nepregătite, gândi după aceea. Pe drum răsucise povestea pe toate părţile, ca să o facă mai acceptabilă, mai puţin neverosimilă. Dar, din cauza surprizei, o relatase cu totul altfel, mult mai aproape de ceea ce simţea.

Femeia o ascultase în tăcere, fără ca faţa ei să trădeze ceva, nici măcar duioşia sau simpatia la care te aşteptai.

— Mda, rosti în sfârşit, după ce ea terminase, ce poveste interesantă. Mă mir că nu ţi-ai ieşit din minţi de frică până acum.

— Trebuia să mă vezi acum o oră. Râse amar. Cred că nici nu mai am din ce să îmi ies, de altfel.

— Nu cred, răspunse liniştit femeia, apoi, după o scurtă pauză: şi spui că, în ciuda tuturor acestor lucruri, în casă nu se simte răul?

— Îhm... nu. Doar că nu o permit eu.

— Sigur, încuviinţă plină de înţelegere, de parcă asta i-ar fi amintit de un moment de panică similar din propria ei viaţă.

Dar nu aş crede, se gândi Elizabeth. Oare chiar nu ţi s-a întâmplat niciodată? Oare Dumnezeu îi apără pe ai lui de frica de diavol? Sau este satisfacţia de a fi rezistat probei tentaţiei?

— Spune-mi, te rog, ţi s-a mai întâmplat aşa ceva şi altă dată? Poate în altă casă, sau când erai mai tânără?

— Nu, niciodată.

Încuviinţă şi tăcu pentru o clipă. Apoi zise:

— Păi, nu ştiu ce să spun. Din ceea ce mi-ai povestit, s-ar părea că lăcătuşul tău are dreptate. Pare a fi vorba despre manifestarea unui fel de mediu.

— Mediu? Vrei să spui un spirit?

— Nu, nu chiar, spuse ea rar, asemenea cuiva care îşi alege cu

grijă cuvintele. Şi, înainte de a merge mai departe, trebuie să lămurim nişte lucruri. Orice s-ar întâmpla la tine acasă şi se pare că se întâmplă ceva foarte ciudat - nu este în niciun caz malefic. Nu are nimic de-a face cu... ştiu eu, Diavolul sau Satana, sau ceva de genul acesta.

— Sper din tot sufletul, pentru că nici nu cred în el, îi răspunse, conştientă de cât de plină de sarcasm suna remarca ei.

Femeia zâmbi uşor, părând să priceapă ceea ce i se servise.

— Aşa că, deşi sunt sigură că eşti speriată, este foarte important să ştii că nu ai de ce să fii speriată. Biserica se ocupă de unele tulburări ca acestea. Sunt mai frecvente decât ai crede. Şi, în cele mai multe dintre cazuri, se pot rezolva.

Se aşternu un moment de tăcere. Cele două femei se uitau una la alta. Habar nu are despre ce vorbeşte, se gândi Elizabeth. În ciuda a ceea ce spune, este evident că nu i s-a mai întâmplat vreodată să dea peste aşa ceva şi caută să câştige timp ca să îşi dea seama cât de tulburată sunt.

Primul impuls fu să iasă de acolo, să se ridice şi să plece.

Numai că unde să se ducă altundeva decât înapoi acasă? Iar acum că era departe de ea, îşi dădu seama că era ultimul loc de pe pământ unde ar fi vrut să se afle.

— Crezi că eu sunt de vină, nu-i aşa? Că eu îl generez?

Femeia se încruntă, iar între sprâncene i se ivi un rid adânc.

— Ca să-ţi spun drept, în acest moment habar nu am ce îl generează. Ceea ce ştiu este că aceste fenomene de tip paranormal sunt de multe ori legate de starea cuiva din casă; de furia, durerea lui, nu neapărat de sentimente negative, ci doar de lucruri care au rămas nerezolvate. Iar înţelegerea şi conştientizarea acestor legături pot ajuta la alungarea lui.

Dar asta este doar o paranteză. Ca să merg mai departe trebuie să vin acolo, să văd locul şi să discutăm mai pe larg.

Dar bineînţeles că asta depinde de tine.

Erau mai bine de douăzeci de ani de când renunţase să se mai gândească cu seriozitate la Dumnezeu; o tentativă uşoară de a cocheta în adolescenţă cu religia îi fusese înăbuşită în faşă de un vicar carismatic fără de carismă de prin partea locului. Iar de atunci, de puţinele ori când întâlnise persoane credincioase, i se păruseră de-a dreptul agresive, siguranţa lor de sine manifestându-se ca o formă de vanitate, ca şi cum ar fi fost membrii unui club în care ea nu dorea să intre. Dar femeia aceasta nu era aşa. Poate pentru că nici ea nu fusese primită atâta vreme în acest club.

Aşa că ce aş avea de pierdut? îşi spuse.

— Când ai vrea să vii?

Se hotărâră pentru ora cinci după-amiază. Un timp ales cu inteligenţă, ora umbrelor lungi când, lumina zilei se contopeşte cu

întunericul, o invitaţie perfectă pentru fantome şi vârcolaci, chiar şi în cazul celor cu o imaginaţie mai puţin bogată.

Problema care se punea era ce va face ea până atunci?

Plecă de la vicariat şi se plimbă o vreme pe străzi, dar vântul era prea rece ca să fie plăcut. Se îndreptă spre centru, unde de când fusese ultima oară se deschisese o cafenea modernă, cu o tablă neagră la intrare, pe care erau scrise cu creta ofertele speciale. Intră şi comandă un cappuccino cu un croasant dulce şi se aşeză la o masă de lângă geam, uitându-se la lumea care trecea.

Magazinul de peste drum tocmai era împodobit pentru Crăciun. Un tânăr vânzător intrase în spatele vitrinei principale şi încerca disperat să scrie, cu un spray cu vopsea, „Crăciun fericit tuturor clienţilor noştri", în oglindă. Erau deja în întârziere. Tot restul străzii era deja împodobit, obişnuita zăpadă artificială pe pervazuri false şi Moşii de plastic, aceiaşi de anul trecut, cu sacii şi burţile lor proeminente.

Crăciunul. Fusese atât de ocupată că nici nu băgase de seamă cât de aproape era. Cu cine şi-l va petrece în acest an? Fără îndoială, Sally şi Patrick se vor simţi obligaţi să o invite, dacă bineînţeles nu cumva îl invitaseră pe Tom. Indiferent cum ar fi fost, avea să supravieţuiască. Poate că ar trebui să rămână acasă şi să îl petreacă împreună cu strigoiul. Poate că, dacă îl instruia, avea să spele şi vasele şi să pună masa.

Care fuseseră cuvintele vicarului? se gândi. „Este ceva legat de obicei de condiţia emoţională a cuiva din casă." Cine altcineva dacă nu chiar ea? Doar dacă nu cumva Millie era furioasă din cauza ocupării teritoriului său. Ceea ce ar explica măcar prezenţa boabelor pentru pisici. Dar nu asta gândea vicarul. Vicarul credea că ea era cauza, ea care acţiona asemenea unei adolescente întârziate, îşi convertea excesul de emoţii într-o orgie de trucuri cinetice. Dar, dacă asta era o simplă manifestare a psihicului ei, atunci îmblânzirea lui ar fi fost atât de banală; singurele lucruri de care fusese în stare se reduseseră la aşezarea mesei şi la răsturnarea câtorva ghivece şi castroane. Păi, dacă ea ar fi fost de vină, durerea ei reprimată ar fi spart măcar câteva geamuri sau ar fi făcut să explodeze nişte aparate electrice, în nevoia de a-i reflecta adânca disperare, nu?

Dincolo de orice ironie, însă, era conştientă că era speriată. Şi, din acest motiv, nu se putea întoarce acasă.

În supermarket era mai multă lume decât văzuse ea în luni întregi. Până acum se ţinuse departe de mulţime, îşi făcuse cumpărăturile în magazine mai mici, aproape de casă, în cadrul unor scurte expediţii la final de zi, dedicate aprovizionării cu strictul necesar. Oferta din rafturi te copleşea.

Se plimba printre standuri şi punea în coş tot ce îi atrăgea

atenţia; ingrediente pentru meniuri exotice pe care nu avea să le gătească niciodată, o sticlă scumpă de coniac, mici obiecte de lux inutile, precum nişte borcane cu arome puternice pentru împrospătarea aerului, arma omului obişnuit pentru alungarea prezenţelor nedorite din casă. Când le întinse pe bandă la casă, aproape că îi spusese caseriţei, „Astea? Sunt vânătorii mei de fantome. Ce îmi recomandaţi, miros proaspăt de pajişte sau ceva mai veşnic verde?" Câte lucruri absurde. Pentru ca viaţa să fie normală şi atât de stranie în acelaşi timp.

Făcu atâtea cumpărături, încât trebui să ia un taxi până acasă. Îl plăti doar după ce descărcase toate bagajele şi deschisese uşa, în eventualitatea că fantomele se înmulţiseră între timp şi o aşteptau în spatele uşii ca să o sperie. Dar nu era himeni, cu excepţia corespondenţei şi a unui cupon cu oferte speciale de la un restaurant indian cu livrare la domiciliu.

În bucătărie peisajul se modificase oarecum. Farfurioarele erau acolo unde le lăsase, dar boabele pentru pisici dispăruseră. Inima începu să îi bată cu putere până o localiza pe Millie încolăcită pe un scaun, arătând de parcă ar fi murit şi ar fi ajuns în raiul pisicilor. Scutură scaunul şi pisica căzu, miorlăind un protest cu burta plină.

— Nu trebuia să mănânci probele, o bombăni pe când o dădea afară din cameră.

Afară un soare diluat arunca umbre palide peste peluză, iar cele câteva muşcate rămase se închiseseră sub atingerea frigului. Oftă. Bucătăria ei. Grădina ei. Îşi aminti cum în vară numai, locul acela vibra de sentimentul ei de eliberare, îşi aminti cum dansa prin camere, cu sonorul dat la maxim, cu un contract nou pe birou şi o întreagă viaţă aşternându-se în faţa ei. Unde dispăruse tot acel entuziasm extraordinar? Îngropat de gerul paranoiei şi fricii? Până şi maşina pentru cappuccino, cu ceştile ei strălucitoare şi noi nu mai părea la fel de îmbietoare. Cât de uşor se poate sfârşi totul...

Telefonul de pe perete începu să sune. Aproape că se abţinu să nu sară în sus la sunetul lui. Aşteptă ca robotul să preia convorbirea.

— Salut. Sunt Charles. Uite, mă uitam prin agendă şi am văzut că este decembrie şi mă gândeam să te întreb ce mai faci şi cum mai merge traducerea. Apropo, am ceva noutăţi, legate de ecranizare. Se pare că e la modă. Vor merge pe un scenariu bazat pe idee, şi nu pe text - oricum, nu seamănă niciodată. Dar pentru noi este perfect, nu numai datorită publicităţii gratuite, dar poate obţinem şi o fotografie pentru coperta interioară. Divina Irene Jacob mestecând un bratwurst sau cum îi mai zice. Sau poate ceva mai dur ? Un pic mai înspăimântător - ea spintecată, cu Brad golind-o de măruntaie. Mmm. Dar asta ne obligă să ne mişcăm mai repede. O lansare în vară, cu presa de rigoare, anunţând difuzarea filmului anul viitor. Ceea ce,

draga mea, cred că îţi stă pe deplin în puteri, aşa priceputã şi rapidă cum eşti. Aşa că sper că nu ai nimic împotrivă dacă devansăm un pic termenul de predare cu, să zicem, vreo şase săptămâni? Ce zici?

Robotul este un interlocutor perfect. Niciodată nu protestează. Sper că o să vorbesc şi cu persoana în cauză cât de curând. Oricum, sună-mă şi spune-mi ce părere ai. Şi lasă cuvintele să zboare. Pupici şi gânduri bune."

„Şi ţie, Charles, îşi spuse ea în timp ce apăsa cu degetul tasta de ştergere. Şi mai şi respiră..."

În amintirea timpurilor frumoase, dădu drumul aparatului de cappuccino. în timp ce apa bolborosea transformându-se în abur, se gândea ce muzică să pună ca să nu o mai audă, dar parcă până şi muzica îşi pierduse atractivitatea.

Vizita reverendului - nici în gând nu reuşea să îi spună Catherine - era încă departe. Ar fi putut să se aşeze şi să privească limbile ceasului, asigurându-se că nu le mişca nimeni sau s-ar fi putut întoarce la treabă.

Apropo de treabă. Dacă Charles vorbise serios cu devansarea termenului de predare, atunci nu prea mai avea timp de căderi nervoase cauzate de activitatea paranormală din casă. Trebuia să îi bage pe Jake şi pe Mirka în vârtejul de crize şi violenţă din care apoi să îi şi scoată. Termenul nu era imposibil de respectat, deşi un pic prea strâns ca să fie pe gustul ei. Mai ales acum. Biederman şi sufletul lui chinuit.

Ca să nu mai vorbim despre trupurile chinuite. Poate că intrase prea tare în carte, începuse să o confunde cu viaţa reală şi de aici toate problemele. Oare toate astea se întâmplaseră din cauza propriei izolări, care permisese coşmarurilor lui să se infiltreze în ale ei?

Ce tâmpenie. Pe măsură ce se gândea, totul i se părea mai simplu. Era o problemă de atitudine. Şi, dacă asta era problema, nu avea decât să înceteze să se mai străduie atât de mult, şi să o execute, nu să o simtă. Mai mult fapte decât artă. Şi, oricum, nimeni nu avea s-o citească cu prea multă atenţie.

Privi la ceas. Două fără un sfert. încuie uşa de la bucătărie şi porni spre etaj. Prizonier în lumea lui dinăuntrul calculatorului, Jake urma să fie speriat de moarte. Dar nu şi ea, se gândi, pe măsură ce urca scările. Nu şi ea.

Lăsă sacul de plastic pe mâna băieţilor de la medico-legal şi o luă spre birou, cumpărând în drum o gustare pentru micul dejun. Dar când o despachetă nu fu în stare să înghită nimic. Încercă în schimb ceva lichid. Cofeina îl izbi din plin.

Doamne, în America o asemenea concentraţie din orice fel de medicament ar fi pur şi simplu ilegală. Aici ăştia o beau ea pe apă. Dar

avea nevoie să se trezească. Se frecă îndelung la ochi. Chiar şi după un duş, încă îi mai simţea duhoarea peste tot, cuibărită în toţi porii, invadându-i nările, mirosul acum mai mult animalic decât uman. Măcar carnea moartă nu simte durerea. Singurul lucru pe care îl mai spera pentru ea era că poate murise deja pe la jumătatea calvarului. Ticăloşii, îşi aminti mirosul dulce-acrişor al trupului ei, cum îl simţise lângă el în cafeneaua aceea. Nu e nevoie de prea mult ca să transformi o fiinţă umană în gunoi de grajd. Biată mică târfuliţă. Dar nimeni nu merită aşa ceva...

Doamne, chiar şi după cafea se simţea obosit. Nu se lupta atât cu somnul cât cu frica. Frica. Asta este ceva ce nu te învaţă la Academia de Poliţie. Sau nu suficient. Nimeni nu îţi spune cât de mult seamănă cu o boală, cum îţi atacă mintea şi trupul, încărcându-ţi terminaţiile nervoase până ce încep să urle.

Dacă o laşi să te copleşească, poţi să devii pe jumătate nebun.

Secretul era să îţi controlezi memoria. Era genul de sfat pe care îl dai unui copil. Dacă o carte te sperie, nu o citi.

Aşa că, omule, dacă amintirile te sperie, uită-le. Uşor de spus, greu de făcut. Cum ar fi să ştergi amintirea unei cozi de mătură îndesată într-un vagin. Sau, şi mai rău, privirea din ochii unei fete.

Era poliţist de vreo optsprezece luni, pe teren de mai puţin de un an, încă proaspăt şi cu caş la gură. Şi nu numai acolo.

Nu era nici măcar o misiune periculoasă. Era unul din cele două duzini de oameni aduşi suplimentar să meargă din casă în casă în adormita suburbie Westchester. Căci, după cum spuneau şefii, cel pe care îl căutau putea fi pe undeva pe acolo.

Fata fusese răpită cu trei săptămâni înainte, de undeva de pe stradă, în drumul ei de la birou spre casă. O angajată obişnuită a unei corporaţii multinaţionale obişnuite. Singurul lucru diferit era faptul că tăticul deţinea compania.

Primele note de răscumpărare veniseră împreună cu o casetă cu ea pe jumătate goală într-un fel de cuşcă, cu ochii la fel ca ai iepurelui prins în bătaia farurilor, bălmăjind un text pe care i-l scrisese el despre nişte bancnote uzate şi unde să fie lăsate. Doar că, atunci când îi dăduseră ceea ce ceruse, nu venise să le culeagă. Trimisese doar o altă înregistrare bună doar de îmbogăţit biblioteca porno a poliţiei. Era unul dintre cele mai rele scenarii, spuseseră şefii, atunci când se arătau mai interesaţi de fată decât de bani. Ceea ce nu spuseseră era că mai avuseseră un caz identic cu zece luni mai înainte. Dar nimănui nu îi place să recunoască existenţa unui criminal în serie în zonă. Psihopaţi cu tabieturi. Lumea este plină de ei, ticăloşi inteligenţi.

Dar de data asta chiar aveau ceva. Când făcuseră publice amănuntele despre o dubiţă suspectă parcată în spatele birourilor, două zile mai târziu cineva declarase că o văzuse ieşind de pe o

autostradă statală. Avusese pur şi simplu noroc.

Putea să se fi dus oriunde. În oricare din cele cinci mii de imobile. Sau în nici unul din ele. Era ceva de lungă durată.

Dar Jake ştiuse cumva, chiar din momentul în care bătuse la uşă. Curios cum unele case lasă să se simtă mirosul putred a ceea ce se întâmplă înăuntru.

Tipul mirosise a prefăcătorie de la început. Avea o poveste credibilă. Era un fel de scriitor care lucra la o carte. Avea un birou dotat cu tot ce trebuie - rafturi cu cărţi, calculator, imprimantă, tot tacâmul. Dar deşi nu făcuse nici un pas greşit, ceva era putred în ceea ce îl privea. Jake simţea asta, cum stătea în uşa dormitorului şi se uita în jur, simţea trupul celui din spatele lui bubuind de tensiune. Dacă I-ar fi băgat în priză ar fi putut să lumineze naibii toată strada. Dar nu găsise nimic care să îl încrimineze. Nimic în nicio cameră.

Nici sus, nici la parter.

Doar după ce ajunsese din nou în stradă şi se uita la acoperişurile din jur îşi dăduse seama că nu verificase şi podul.

Trebuia să existe unul. Tipul de alături avea unul pe care îl transformase, iar casele erau asemănătoare. Dar, cu toate acestea, nu îşi amintea să fi văzut vreun chepeng pe nicăieri, deşi în unul din dormitoare erau două dulapuri care se înălţau până la tavan. Moştenire de familie, cu siguranţă.

Asta dacă erau goale.

Dacă ar fi avut mai multă experienţă, probabil că ar fi cerut ajutor prin radio. Dar dacă ar fi avut mai multă experienţă ar fi ştiut şi să se bazeze pe flerul lui de la bun început. Parcă maşina pe strada următoare şi se întoarse pe jos. Cum nu-i răspunse nimeni, intră pe uşa din spate.

Tipul aproape ajunsese în pod când îl prinse din urmă.

Dulapurile fuseseră împinse pe un alt perete. Îi spuse să stea pe loc dar, când omul se întoarse, văzuse că avea o armă în mână, iar gloanţele îl rataseră pe Jake la milimetru. Ale lui însă ajunseră la ţintă. Îl nimeri în partea de sus a piciorului şi, cum el tot nu se opri din tras, îl împuşcă în stomac. Se prăbuşi ca un găinaţ de pasăre direct pe podea, cu o bufnitură, chircit, urlând şi răgând ca un animal. Îi luă arma şi ceru ajutor prin radio. Abia atunci o auzi.

Încă striga când ajunse la ea. Era într-o cuşcă metalică, pe jumătate dezbrăcată, plină de rahat, tremurând cu un lanţ în jurul gleznei care o lega de barele de fier. Alături erau un blid pentru câini plin cu lături şi o oală. Mirosea a urină peste tot. Dar nimic nu îl şocă mai tare decât privirea din ochii ei. Nici nu puteai să îi spui frică. Mai repede era stupoare. Se gândi chiar dacă nu fusese cumva drogată, dar niciun drogat nu ar fi putut să ţipe atât de mult. Nu îndrăznise să o atingă. Tot ce putuse să facă era să stea acolo şi să îi spună că e în

regulă, că era în siguranţă, în timp ce urla la bază să trimită o femeie şi asta numaidecât.

Mai târziu auzise că avusese o serie de căderi nervoase şi îşi petrecuse următorul an prin tot felul de instituţii medicale. Mult timp după aceea, ea devenise coşmarul lui permanent - ochii şi urletele. Ernie, partenerul lui, îi spuse că era ceva normal, poliţiştii cu experienţă recunoscând adesea că mizeria nu iese la spălat. Disperarea ei devenise atât de obsedantă, încât la un moment dat ceruse permisiunea să o viziteze ca să vadă ce mai face. Nu fusese surprins când cererea îi fusese respinsă. Mai auzise despre ea cu trei sau patru ani în urmă că încă avea probleme şi cheltuia banii lui tăticu' pe o gaşcă de psihiatri care nu reuşiseră nici măcar să o facă să iasă din casă neînsoţită.

Pentru el lucrurile fuseseră mai simple. Mirka păşise în viaţa lui, dulce şi nevătămată, iar căldura trupului ei alungase coşmarurile şi ţinuse cuşca Ia distanţă. Ea îl iubise, iar el se vindecase. Pur şi simplu. Doar că nimic nu durează veşnic.

Cum pierduse toate acestea, nu putea să îşi aducă aminte.

Cumva truda şi mizeria altor cazuri, ca şi alte dureri începuseră să distrugă optimismul şi răbdarea ei. Începuse să se teamă pentru el. Iar când şi asta luă sfârşit, începu să se teamă pentru ea. El spunea că ea era cea care se schimbase. Ea spunea că el. În cele din urmă, nici nu mai conta. Iar certurile lor deveniseră atât de intense şi de cumplite, că era clar că amândoi se schimbaseră. Doar că numai el fusese cel care îşi recăpătase coşmarurile. A doua zi după ce se mutase, dormind pe canapeaua lui Ernie, cuşca şi urletele reveniseră.

Şi continuaseră să i se arate. Îşi pierduse talismanul care îl apăra de frică. Un timp în acea primăvară fusese convins că, la fel ca fata din pod, o să moară din cauza asta. Dar nu murise. În loc de asta se scufundase în muncă. Era încă în viaţă.

Clăti ceaşca de cafea, puse mâna pe telefon şi sună la New York. Era timpul să strângă şurubul, era rândul băieţilor răi să sufere. O jumătate de oră mai târziu avea ceea ce îşi dorise. Acolo la ei acasă, cineva avea să le pună sare pe coadă guşterilor mari. La urma urmei, în afacerile internaţionale profiturile trebuiau să rămână mari pe toate pieţele, nu numai pe cele care se extindeau. Şi, de data aceasta, se asigură că ei ştiau de la cine venea sarea.

Lucra repede, dând mai multă importanţă numărului de cuvinte decât înţelesului lor. Citi încă o dată, pentru corectură, după care controlă automat şi ortografia cuvintelor.

Poate că ar fi trebuit să printeze o copie şi pentru reverendul Baker, ca să-i arate cum cu cât ajungi mai sus, cu atât e mai greu să îl găseşti pe Dumnezeu. Podurile caselor. Întotdeauna locuri unde se

păstrează secrete, ca de pildă porţiuni întunecate ale minţii. Dar conţinutul acestui pod nu mai surprindea pe nimeni, se gândi cu ironie. Femei ţinute în lanţ ca nişte câini erau pe toate drumurile în zilele astea. Ce altceva ar putea face cu o ostatică un psihopat modern, care avea un dram de respect de sine. Ultimul răcnet în materie de sadism. Poate că asta era ceea ce o înfuriase cel mai mult la respectiva scenă; cât de livrescă şi previzibilă era, chiar şi în transformarea abuzului în nebunie.

Dacă mai-nainte cinismul ei o speria, gândindu-se că ar fi putut cumva să discrediteze textul, acum el îi dădea avânt.

Ce provocare ar fi fost ca autorul să se fi hotărât să-i acorde fetei din cuşcă un alt destin: şase luni de terapie care i-ar fi spulberat teama şi ar fi transformat-o într-o avocată sau pictoriţă cu un soţ şi copii proprii şi o casă în care nu ar fi avut nicio problemă să facă din pod camera de joacă perfectă.

Sau măcar ar fi putut să lupte cu imaginaţie contra imaginaţiei. „Jake auzise ulterior că Marie Louise Brown intrase în forţele de ordine, unde devenise un fel de înger păzitor pentru femeile aflate în dificultate, năpustindu-se asupra bărbaţilor violenţi şi înşfăcându-le trupurile între colţii ei ca de câine până când implorau iertare, lăsându-i apoi în plata Domnului şi luându-le victimele, tinere femei, pe care le ducea la ea acasă ca să le vindece rănile, şi cele mentale şi cele fizice, până deveneau suficient de puternice ca să se întoarcă din nou în stradă şi să strivească câteva boaşe pe cont propriu..."

Poate că ar trebui să îl strecoare. Un paragraf în 500 de pagini. Probabil că nici nu vor observa. Charles era cunoscut drept un cititor neatent şi, cu termenul limită bătându-i la uşă, pesemne că nici nu s-ar fi sinchisit prea mult. Doar o măruntă contribuţie proprie: la fel cum cei care copiau Biblia în timpul Renaşterii îşi lăsau propria amprentă pe fiecare pagină.

Degetele ei alergau pe tastatură când, trei etaje mai jos, soneria de la intrare se făcu auzită. Sunetul o readuse în prezent, la bucătăria şi frica ce nu se putea exprima în cuvinte.

Se ridică să o întâmpine.

Nouă

Reverendul aştepta pe trepte, având în mână un ghiveci cu ceea ce părea a fi nişte narcise timpurii. Purta o haină lungă care îi flutura elegant, iar părul lăsat în bătaia vântului părea un halou cenuşiu, sare şi piper. Arăta, ei bine - oricum, dar nu ca un vicar.

— Bună. S-a mai întâmplat ceva? spuse şi îi întinse florile. Astea sunt pentru tine. Cam micuţe încă, dar până la urmă tot înfloresc.

— Mulţumesc... hm... nu. Deşi cât am lipsit cineva a mâncat

boabele pentru pisică.

— Şi nu crezi că ar fi putut să fie pisica? întrebă, cu o faţă atât de serioasă, încât îi trebui câteva momente ca să sesizeze gluma.

O conduse spre bucătărie. În timp ce descuia, un gând îi trecu fulgerător prin minte - dar dacă totul dispăruse?

Dacă totul nu era decât rodul imaginaţiei ei?

Dar lucrurile erau neschimbate, masa pusă şi neatinsă, castronaşele de pe podea, cu câteva boabe rătăcite împrăştiate printre ele.

Femeia se opri în prag, apoi înaintă încet, privind în jur, sugerându-i că încerca să-şi dea seama ce era cu locul ăla.

Oare ce căuta? Indicii ale minciunii sau disperării? În afară de poliţistul cel rotofei, de mult nu mai trecuse cineva pe acolo. Oare de când? Parcă de la petrecerea dată la întoarcerea din New York, cu două sau două luni şi jumătate în urmă. Pesemne că fantoma se obrăznicise. Pesemne că se făcuse stăpână pe casă.

Reverendul se apropie de fereastră şi privi afară.

— Ce grădină drăguţă! Ai avut ceva de lucru Ia ea.

— Şi încă mai am. Ce zici de o... de o ceaşcă de ceai?

— Da, mulţumesc. Apăsă pe mânerul uşii de la bucătărie. Era blocat.

— Cum deschizi asta?

— Trebuie să tragi zăvorul de sus şi să îl eliberezi.

— Aha. înţeleg. Trist, nu? spuse, închizând la loc uşile.

Cum iarna blochează totul. Te face să te simţi prizonier în propria ta casă.

— Mă rog, aşa s-ar părea.

Oare aşa mi se pare şi mie? gândi. Oare un asediu climatic poate genera o fantomă atât de obraznică?

Continuă să prepare ceaiul, în timp ce Catherine se uita printre castronaşe, adunând cele câteva boabe pentru pisici, în cele din urmă se mută la masă, unde îşi trecu mâna peste cereale, luând în mână pachetul de fulgi de porumb, la prima vedere ca să citească eticheta de pe spate pentru a găsi indicii.

Oare ce face? Ascultă chemarea sălbăticiei, ecou al unui suflet paranoic care încearcă să evadeze? Nu o să meargă, gândi Elizabeth. Nu mă poate ajuta. Nu trebuia să o chem aici.

— Spuneai că eşti traducătoare? reluă femeia după ce se aşezară de cealaltă parte a mesei, cea rămasă nearanjată pentru micul dejun, ţinându-şi ceştile de ceai în mână.

— Da. Traduc din cehă în engleză.

— Ah, aşa se explică numele tău de familie. Familia tatălui tău e cehă.

— Da.

— Şi ce traduci?

— Păi, diverse. Câteva chestii de afaceri, cărţi, proză scurtă.

Lucrez acum Ia un roman.

— Da? Cineva cunoscut?

— Mă îndoiesc.

— Deci nu Milan Kundera?

Zâmbi.

— Nu. Ceva mai comercial, mă tem. Un thriller.

— Bun?

— Popular, îi răspunse. Unul tipic pentru piaţa americană.

— Aha. Şi lucrezi acasă?

— Da. Am un birou la ultimul etaj.

— Deci când eşti acolo este puţin probabil să auzi ce se întâmplă aici, jos.

— Depinde. Dacă începe să arunce cu farfurii, cred că am să-l aud.

— Şi crezi că o să arunce?

Ridică din umeri.

— De unde să ştiu? Îl controlez numai în aparenţă.

Femeia zâmbi. Deschise borcanul cu zahăr şi luă o jumătate de linguriţă. Urmă o pauză. Nu părea deloc stingherită.

— Am sunat doi oameni în după-masa aceasta, zise în cele din urmă. Ca să le cer sfatul. Nu am avut prea mult de-a face cu fantomele până acum. Mi-au spus că uneori, deşi este o manifestare a unei suferinţe, se poate ca suferinţa să nu fie conştientizată de persoana în cauză. Făcu o pauză.

Ziceai azi-dimineaţă că te-ai despărţit de partenerul tău.

— Da.

— De cât timp eraţi împreună?

— De şapte ani şi jumătate.

Dădu din cap.

— Şi nu crezi că poate încă suferi după el?

Iat-o că vine, pseudoterapia. Nu vreau să vorbesc despre asta, îşi spuse, simţindu-se dintr-odată plină de furie. Trase adânc aer în piept şi rămase aşteptând ca furia ei să pună în mişcare nişte biscuiţi, ceva, care să înceapă să cutreiere prin cameră şi să se izbească de pereţi. Dar toate se încăpăţânară să rămână la locul lor.

— Am ales cea mai bună soluţie, rosti într-un final, printre dinţii pe jumătate încleştaţi. Şi am fost mai degrabă fericită decât tristă.

— Dar nu şi singură?

Şi ce ştii tu despre asta; toată noaptea cu Dumnezeu, împărtăşindu-i cele mai adânci temeri ale tale, primind de la el ultimele ştiri şi ducându-te apoi în lume ca să împărţi dragostea divină ca pe brioşele pentru micul dejun, la toţi care ar pune botu'. Ridică din

umeri.

— Poate... uneori.

Dar se vedea clar că aştepta mai mult de la ea. Tăcerea se amplifică. O ignoră furioasă. Cu mulţi ani în urmă, după ce tatăl ei murise şi se trezise pervers ancorată într-o durere care era prea perfidă pentru a fi doar durere, cineva o sfătuise să consulte un psihoterapeut. Şi aceea era tot o femeie, foarte tăcută, foarte calmă. Îi pusese câteva întrebări, după care o lăsase pe ea să vorbească. Petrecuseră patruzeci şi cinci de minute într-o tăcere deplină, iar la sfârşit Elizabeth se convinsese că, oricum ar fi fost, durerea aceea era numai şi numai a ei şi nu putea şi nu va fi împărţită cu nimeni.

Până la urmă, după un timp, jalea bolnăvicioasă se ostoise singură şi devenise suportabilă, mai mult înmuiată de mecanismele vieţii. Acum stătea aici, şi tăcerea părea să aşeze o aşteptare la fel de grea pe umerii ei.

— Ştii, unul dintre colegii la care am apelat în după-masa asta mi-a povestit despre o enoriaşă pe care a consultat-o acum vreo doi ani, continuă femeia mai punându-şi ceai, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Femeia asta locuia singură, nu era membră a congregaţiei sau altceva, doar cineva care apăruse într-o zi, la fel ca şi tine. Era mai în vârstă decât tine - trecuse de cincizeci, mi se pare - foarte creativă, o artistă. Fusese diagnosticată cu cancer şi trebuia să i se scoată un sân. Fusese atât de traumatizată din cauza operaţiei, încât nu mai putea să lucreze.

I-au sugerat să apeleze la chirurgia plastică reparatorie, dar ea a refuzat.

Mă rog, doar că apoi au început să se întâmple tot felul de lucruri la ea acasă. Avea câteva obiecte foarte frumoase, călătorise mult prin toată lumea. Şi unele dintre ele au început dintr-odată să dispară. Statuete, podoabe, genul ăsta de lucruri.

Dar doar dacă erau în dublu exemplar. Unul dintre ele dispărea. Acelaşi lucru se întâmpla şi cu obiectele obişnuite.

Odată avusese două sticle de lapte pe masa de la bucătărie.

Una dintre ele a dispărut. Fiecare incident genera aceeaşi distrugere a simetriei. Mi-a povestit că nici nu remarcase acest tipar până nu îi atrăsese el atenţia asupra lui. Şi, de aceea, când i l-a arătat s-a supărat foarte tare. A fost supărată destul de mult timp. Dar după aceea nu s-a mai întâmplat. Cumva eliberarea durerii, recunoaşterea ei o ajutaseră să se împace cu asta.

A mers mai departe şi a creat o serie minunată de sculpturi ale corpului feminin. A avut o expoziţie cam acum un an.

Tocmai primisem postul de la St. Mary. Am fost cu colegul meu să o vedem. Doar că nu mi-a spus toată povestea atunci, ci mult mai

târziu, de fapt azi, când i-am cerut sfatul. Nu crezi că este uimitor?

— Ba da, răspunse, deoarece chiar era. Şi s-au mai întors?

— Cine, obiectele?

— Da.

Femeia izbucni în râs.

— Ştii, exact asta l-am întrebat şi eu. Zicea că nu îşi mai aminteşte. Bărbaţi. Întotdeauna le scapă lucrurile evidente.

— Să o iau ca pe o observaţie teologică? nu se putu abţine să întrebe.

Femeia râse din nou.

— Nu ştiu. Probabil. Poate şi uşor eretică.

Te plac, gândi Elizabeth. Te plac chiar foarte mult. Dar tot nu ştiu cum ai putea să mă ajuţi. Sau cum ar putea cineva s-o facă.

— Nu pot să zic că îmi lipseşte, spuse ea după o vreme.

Nu cred că ne potriveam. Dar nu prea ştiu ce să fac acum.

Sau ce aş dori să fac. Uneori nu înţeleg cum ajung oamenii să se apropie. Şi de ce se străduiesc.

— Părinţii tăi mai trăiesc?

— Nu, nu. Tatăl meu a murit înainte să îl cunosc pe Tom, iar mama acum trei - nu, patru ani.

— Înţeleg. Dar prieteni?

— O grămadă, răspunse. Apoi, cu voce mică: Doar că nu i-am cam văzut demult.

— Deci nu prea ieşi?

— Aproape deloc.

Tăcu un moment.

— Şi nu te deranjează?

— Ce anume?

— Să fii singură. Nu neapărat singuratică, ci pur şi simplu singură.

— Păi... dacă mă deranjează? Nu ştiu. Dar nu sunt în stare să fac altceva deocamdată. Asta este cea mai lungă conversaţie pe care am purtat-o în ultimele luni, se gândi, cea mai lungă de când a plecat Tom. Ciudat.

— Nu crezi că lucrurile astea se întâmplă... hm, vreau să spun, nu crezi că ar putea fi un mod prin care să-ţi ţii de urât?

Numai ideea şi o făcu să izbucnească în râs.

— Adică? Cineva care să pună muzică înainte să ajung acasă sau să aşeze masa şi să dea de mâncare la pisică în locul meu? Deşi ideea i se părea complet absurdă, se mai gândi o dată la tot ce se întâmplase. Şi încă o dată nimic nu avea sens. Cum ar fi putut să-şi facă singură toate acele lucruri?

Nu numai că era absurd, dar era cu siguranţă şi imposibil.

— Nu sunt nebună, spuse iritată.

— Nu, sigur că nu eşti.

— Şi atunci? Chiar crezi că aş fi putut face toate astea fără să îmi dau seama? Şi arătă spre ceşcuţele şi farfurioarele de pe masa din faţa lor.

— Nu în mod conştient, bineînţeles. Nu mai conştient decât îşi mişca obiectele femeia cu mastectomia. Dar inconştientul este o forţă extrem de puternică. Iar ca energie psihică pe care o poate elibera... nu mi se pare deloc imposibil. Ce zici?

— Nu ştiu. Uneori am impresia că nu are de-a face cu mine. Alteori cred că este cineva care vrea pur şi simplu să mă sperie de moarte. Aşa că vezi ce tare sunt?

— Dar dacă îţi faci singură toate lucrurile astea? Un fel de a te testa acum, când eşti singură.

Scutură energic din cap.

— Dacă este aşa, atunci nu de preot am nevoie, ci de un psihiatru.

Dacă remarca o ofensase, femeia nu o arătă. Poate că cele două profesii mergeau mână în mână. Doctori de suflete într-o lume fără suflet.

— Poate că trebuie să te hotărăşti dacă ai trecut sau nu testul.

— Cum adică?

— Păi, faci faţă atât de bine, încât este evident că te străduieşti pentru asta. Poate că e timpul să îţi iei zborul. Să accepţi că poţi să fii singură fără să te simţi distrusă.

— Nu ştiu. Doamne, oare de câte ori o să mai spun asta, se gândi. La prima vedere, tot ce îi spusese femeia părea să aibă sens. Dar, în ţara orbilor, chiorul este împărat. Poate chiar asta era problema.

— Chiar nu ştiu ce să cred, spuse ea cu grijă. Ce au sugerat colegii tăi?

— În ceea ce te priveşte?

— Da.

— Nimic special. Fiecare caz e unic în felul lui. Deşi spuneau că rugăciunile au efect.

— Păi, ştiu şi eu? Nu cred că pentru moment asta e soluţia.

Zâmbi.

— Cred că se refereau mai degrabă la mine decât la tine.

— Cum adică, să te rogi pentru mine?

— Da. Crezi că te-ar deranja?

Râse.

— Nici vorbă. Doar că este pentru prima oară când îl menţionezi pe Dumnezeu. Mă întreb de ce nu ai adus vorba de El mai devreme.

— De ce ? Asta ai fi dorit?

— Nu ştiu. Mi se părea că ar fi fost... hm...

— De la sine înţeles?

— Cam aşa ceva.

Reverendul rămase pe gânduri câteva clipe.

— Ştii, sunt momente când cred că au permis femeilor să predice doar pentru că nu au ştiut ce altceva să facă. Iar dacă lucrurile aveau să meargă prost, puteau oricând să dea vina pe noi.

Tăcu, jucându-se cu marginea ceşcuţei şi gândindu-se la următoarea mutare.

— Mi se pare că vieţile oamenilor sunt foarte complicate acum. Parcă viitorul nu mai are niciun sens, nu mai există nicio viziune utopică spre care să te îndrepţi. Sau, cel puţin, nici una socială sau politică. Făcu o pauză:

— Ideea este că eu chiar cred că Dumnezeu poate să ajute.

Cred că cel mai minunat cadou pe care cineva poate să îl primească este să vadă că cineva îl iubeşte şi îi duce grija.

Este ca atunci când deschizi o uşă care a stat prea mult timp încuiată. Odată ce priveşti dincolo de ea, totul ţi se pare schimbat, chiar şi camera din spatele tău pare alta. Iar asta îţi dă atâta putere, atâta libertate. Şi niciodată nu ţi se va mai părea nimic la fel de înspăimântător. Sau de dureros.

Se opri, după care continuă. Sau cel puţin aşa a fost pentru mine. Şi încă mai este.

Făcuse tot ce îi stătuse în puteri. Ştiau amândouă acest lucru. Nu că ideea nu ar fi fost tentantă. Ce om în toate minţile nu ar fi dorit ca lucrurile să fie mai simple? Sau mai puţin dureroase? Dar a vrea nu este totuna cu a putea. Sau chiar cu a crede. Clătină din cap, aproape mai stânjenită pentru femeia din faţa ei decât pentru ea.

— Îmi pare rău, dar nu cred că demonii mei sunt şi ai tăi, şopti ea.

Reverendul zâmbi şi îşi împinse ceaşca din faţă mai încolo pe masă.

— N-aş băga mâna în foc pentru asta. Dar fii fără grijă.

Nu este ca la Avon. Nimeni nu îţi cere să şi cumperi produsul.

Fără să vrea, Elizabeth râse.

— Dar, oricum, aş putea să mă rog pentru tine, dacă asta nu te deranjează.

— Cum vrei.

— Bine, atunci. Se ridică. Mi-e teamă că trebuie să fiu înapoi la vicariat înainte de ora şapte. Crezi că o să te descurci singură?

— Da, mulţumesc.

O conduse până la uşă. În ciuda prezenţei stânjenitoare a numelui lui Dumnezeu între ele, atomosfera nu era deloc ostilă.

— Pot să-ţi dau un sfat? rosti femeia, în timp ce îşi lua haina. Cred că ar trebui să ieşi din nou. Fă un efort. Ieşi din casă. Poate că ar

trebui să încerci să-ţi găseşti un nou prieten.

— Prieten? Ce sfios era cuvântul. Plin de romantism adolescentin şi sărutări stângace. Un subiect bun pentru revistele religioase.

— Să nu-mi spui că, după tine, toate astea nu sunt decât manifestările bizare ale unei energii sexuale frustrate.

Îi răspunse cu un râs zgomotos.

— Sigur că nu. Totuşi cred că chestia asta, orice ar fi ea, este amplificată de faptul că te izolezi prea tare. Şi nu văd ce rău ţi-ar face un pic de relaxare. Fii mai blândă cu tine, distrează-te. Foloseşte poate masa asta pentru un mic dejun în doi.

Sugestia, venind din partea ei, părea atât de scandaloasă, că o făcu pe Elizabeth să râdă copios.

— O să ţin minte, îi spuse, în timp ce îi întindea mâna.

Şi, trebuie să-ţi mărturisesc, nu mă imaginez discutând lucrurile astea cu un bărbat.

— Mă bucur. Pot să te citez în buletinul meu de ştiri?

Îi prinse mâna întinsă şi i-o strânse energic. Strânsoarea mâinilor lor avea ceva cald şi ferm. Contactul fizic, gândi Elizabeth, poate mi-a lipsit mai mult decât credeam.

— Poţi fi sigură că mă voi întoarce bucuroasă, dacă şi când vei avea nevoie de mine, spuse reverendul încheindu-se la haină peste gulerul preoţesc.

— Sunt sigură.

— Şi sună-mă oricând.

— Eşti sigură? Unele dintre chestiile astea se întâmplă noaptea târziu, îi spuse cu un surâs.

— Oricând. Sunt sigură. La revedere, Elizabeth, şi mult noroc.

Înapoi în bucătărie, puse ceştile de ceai la loc şi strânse masa. Linguri, furculiţe şi cuţite. Cu siguranţă subconştientul ei avea nevoie de un mic dejun pe cinste. Cu totul altceva decât obişnuia. Îşi îndreptă atenţia spre podea, spălă castronaşele şi le puse la loc în dulap. Lucrurile începeau să se întoarcă la normal. Se aşeză şi se uită în jur. Bucătăria ei. Era oare şi sufletul ei? Gata cu asta, bine? şopti, privind calmă în jur. Este timpul să mergem mai departe. După care o sună pe Sally.

— Dragă, suni de pe lumea cealaltă? Nici robotul nu l-ai mai pus.

— Mda. Am fost ocupată. Wrestling cu domnul diavol.

— Hmmm. Super. Şi cum arată?

— Nu cred că vrei să ştii. Ascultă, Sal...

— Ba nu, tu să mă asculţi. Am tot încercat să dau de tine fiindcă, ce să vezi, un anume tip interesant se tot ţine de Capul lui Patrick să îi dea numărul tău de telefon.

— Îi este frică de întuneric?

— Poftim?

— Nimic. Înalt, cu părul vâlvoi?

— Exact. Se pare că ai nimerit drept la ţintă. Deci, să îl invit pe aici?

— Nu.

— Ascultă, Eliza...

— Dă-mi mai bine mie numărul lui.

Zece

În comparaţie cu vremurile de rahat pe care le trăise, se putea spune că Jake avusese o săptămână bună. Acasă campania de pedepsire fusese destul de aspră cât să îi facă pe câţiva din tipii de mijloc să se plângă de nedreapta protecţie a poliţiei newyorkeze, care nu se mai cumpăra ca de obicei şi, când terminară să se plângă, ştiau prea bine cine era de vină. Şi din care cauză.

În acelaşi timp şi de cealaltă parte, la Jake, începură să plătească şi ei. Poliţaii ăştia est-europeni or fi trăit ei în Evul Mediu, dar ştiau cum să strângă cu uşa. Toate fură puse cap la cap şi nu dură mult până intrară în posesia numelui unui negustor ciudat de antichităţi, care opera în Piaţa Wenceslas: un tip specializat în vânzarea de artefacte religioase ilegale turiştilor, care se trezeau apoi că trebuiau să plătească şi mai mult pentru obţinerea unei licenţe care să le permită scoaterea lor din ţară. Până aici, toate bune. Dar în ultimele luni, devenise atât de lacom, încât începuse să importe obiecte din Orientul îndepărtat, pe care le transporta apoi pe rute ce deveneau tot mai albe de la dâra de pudră pe care o lăsau în urmă. Bineînţeles că ar fi putut să oprească fiecare camion la frontieră, dar nu ăsta era mesajul pe care voia Jake să îl transmită. Era în căutarea a ceva mult mai subtil. Şi, oricum, era mult mai uşor să negociezi decât să distrugi.

Iar la asta, Jake era bun. Tipul se dovedise a fi însuşi domnul Urban; engleză bună, o bună educaţie, minciuni bune.

Dar şi un tip perspicace. Genul care sesiza imediat avantajul unui târg care i-ar fi permis să continue cu un singur fel de comerţ, ilegal, în loc să le piardă pe amândouă. „Fii fără grijă", îi spusese, pe când ieşea pe uşa din spate. „N-au de unde să ştie că tu ne-ai spus. Ai cuvântul nostru."

Dar, dacă aş fi în locul tău, amice, continuă el în gând, aş avea grijă de familia mea. Nu aştepta până când taxele pe moarte îşi vor lua obolul.

Mda. Era mulţumit de el. Nu trecuseră decât trei săptămâni şi curând aveau să se întrebe de ce s-au pus cu el. Dacă ar fi fost în locul lor, ar fi făcut cât de curând o ofertă de nerefuzat, numai ca să scape de el. Şi atunci va avea plăcerea să le spună să se ducă la dracu'. Chiar că era norocos. Onestitatea lui nu se datora atât scrupulelor, cât temperamentului.

Banii nu contaseră niciodată prea mult pentru el, acţionase împins mai mult de plăcerea luptei, deşi mai fuseseră momente de depresie adâncă, în care se gândise dacă nu cumva durerea Mirkăi ar fi fost atenuată de un cont bancar mai substanţial.

Ştia destule neveste de poliţişti la care ar fi avut efect. Dar cine ar fi vrut să aibă de-a face cu ele, curviştine isteţe cu feţele şi fundurile reparate de chirurgia estetică, dar nu suficient de inteligente pentru a se întreba de unde veneau toate bonusurile acelea. Or, nu era şi cazul Mirkăi. Nici la corp şi nici la creier. Dacă stai să te gândeşti, avea din amândouă din belşug. Doamne, cât de mult îi lipseau: isteţimea ei, stilul, felul în care accentul ei străin mângâia argoul newyorkez, zâmbetul ei luminos, cârlionţii deşi de pe pubisul ei, ca şi firişoarele acelea întunecate de păr care marcau drumul până la ombilicul ei. Fuseseră dăţi în ultimele şase luni când nevoia de ea aproape că îl făcuse să înnebunească. Fără să se poată stăpâni, luase în mână telefonul şi formase numărul ei de cel puţin douăsprezece ori. Dar, de fiecare dată, închisese înainte ca ea să răspundă. Nu se va agăţa de nimeni. Dacă are nevoie de el, ştie unde să îl găsească. Da, Jake era un bărbat pentru care lupta era deseori mai dulce decât victoria. Dar asta o ştia şi ea prea bine.

După şedinţă îşi luă liber restul zilei pentru a sărbători, hoinărind prin oraşul vechi, oprindu-se pe câte o bancă prin scuaruri, bucurându-se de primele semne ale primăverii, care le încuraja pe femei să îşi scoată paltoanele. Dar inima lui nu era acolo. Toate rotunjimile din jur nu făceau decât să îi amintească de cea pe care nu o putea avea, aşa că sfârşi în barul hotelului de pe lângă casă, bând mai mult decât ar fi trebuit şi plătind în dolari care să-i înlesnească bacanala.

Pe la ora nouă abia mai putu să se ridice din scaun. Întors acasă, găsi un mesaj pe robot. Sunetul vocii ei îl trezi mai repede decât ar fi făcut-o o găleată de apă rece. Ce era mai trist era faptul că nici măcar nu mai părea supărată.

„Ascultă, Jake, mai bine îţi spun eu decât să afli de la alţii.

Sunt în drum spre Praga. Tocmai am primit un telefon de la femeia care are grijă de bunicu'. A avut un atac. Iau un avion de

dimineaţă spre Paris şi apoi o legătură. Ajung seara târziu. Voi sta la hotel şi dimineaţă voi pleca în sud. Te sun când ajung. Sper... sper că eşti bine. Mă... mă gândesc la tine chiar dacă nu vreau să o fac. Pe curând."

Mirka la Praga. Isuse Hristoase! Mirka aici, în seara asta.

Privi la ceas. Zece fără un sfert. New Yorkul era cu şapte ore în urmă. Zborul ar fi fost, cât?, opt, opt ore şi jumătate, depinde de legătură. Sună la aeroport în timp ce îşi schimba cămaşa. Nu răspunse nimeni. În cele din urmă renunţă şi chemă un taxi, dându-se cu aftershave în timp ce ieşea pe uşă. Îl văzuse ea arătând şi mai bine, dar şi mai rău, şi oricum era singura şansă dacă voia să o vadă.

Uitase de lucrările de pe şoseaua spre aeroport. Oare la ce bun tot efortul? Chiar dacă o repară, tot este de nefolosit.

La naiba. Trebuia să ceară o maşină de poliţie. Măcar ar fi putut pune sirena.

Era aproape unsprezece fără un sfert când ajunse în sfârşit la aeroport. Ultimul avion de la Paris aterizase de mai bine de patruzeci de minute. Se năpusti în holul de la sosiri.

Un grup mic de oameni de afaceri ieşeau cu plase de la duty free în mână. Nu, nu o văzuseră pe femeia pe care le-o descrisese. Se gândi să o dea prin speaker, dar coada era prea mare.

Alergă de jur împrejurul aeroportului, după care ieşi afară.

O localiză pe loc. Era în celălalt capăt al peronului, unde parcau taxiurile, cu un tip cu şapcă de şofer lângă ea. Era sigur că este ea, ar fi recunoscut claia aceea de păr castaniu şj linia lungă şi elegantă a picioarelor ei oriunde. O strigă, dar era prea departe ca să-l audă. Porni în fugă spre ea, dar era deja pe jumătate urcată într-o limuzină neagră, iar şoferul tocmai închidea portiera.

„Hei, tu!" strigă. Şoferul se întoarse la sunetul vocii lui şi păru că îl vede, dar, în loc să se oprească, ocoli repede maşina şi se urcă în ea. Motorul porni imediat. Nu mai avea decât zece metri până la maşină, când aceasta porni. O strigă pe nume şi pesemne că îl auzi deoarece o văzu prin geamul din spate cum se întoarce spre el. Flutură disperat din mâini şi se văzu pe faţa ei că l-a recunoscut, deoarece fu pe moment uluită, apoi ridică o mână şi se aplecă în faţă ca să-i spună ceva şoferului.

În loc să se oprească, maşina îşi continuă drumul. Alergă pe şosea în urma ei, dar nu reuşi decât să fie claxonat puternic din spate. Sări în lături în ultimul moment, doar ca să vadă maşina ieşind pe drumul principal şi îndepărtându-se în viteză.

Ţinându-şi respiraţia, o privi cum dispare şi deodată simţi cum îi îngheaţă sângele în vine. Mai văzuse maşina asta. Nu cu acelaşi număr, fireşte. Pe acela şi l-ar fi amintit oriunde şi oricum, deşi aflase deja că fusese furat. Maşina era cea pe care o mai văzuse, cu portiera

pe jumătate deschisă, invitând înăuntru o femeie pentru o călătorie din care nu mai exista cale de întoarcere.

Un telefon despre un bătrân cu probleme cardiace. Putea fi dat de oricine. Dacă nu ar fi fost beat, şi-ar fi dat seama imediat. Dar tot nu ar fi ajuns la timp la aeroport. Isuse, nu Mirka! Doamne, nu, nu Mirka!

Termină capitolul şi asta o făcu să întârzie la film, dar cel puţin reuşise să nu se mai gândească la întâlnire şi la povestea din bucătărie. Alergase tot drumul de la metrou.

El o aştepta afară în faţa cinematografului, cu biletele în mână, evident un pic enervat. Încă îşi mai cerea scuze când genericul începu să curgă, dar întârzierea o ajută să-şi înfrângă timiditatea.

Filmul avea mai puţine cadavre decât cartea ei şi nici unul dintre ele nu aparţinea vreunei femei. De fapt, se dovedise a fi în cele din urmă o idee destul de bună: un mic thriller cu pretenţii, cu acţiunea şerpuind de la sex la crimă şi la un cont imens în bancă. La sfârşit, răii avură câştig de cauză, dar triumful lor se dovedi a fi nimic altceva decât o glumă bună, mai mult o victorie ca prin farmec decât o apărare a moralităţii, aşa că nu putea fi luat în serios. Fusese o alegere bună. Un film perfect pentru o primă întâlnire, se gândi ea mai târziu.

După film merseseră la un restaurant Thai de pe strada Frith, unde mâncarea era grozavă. Cum nu fură suficient avertizaţi în privinţa condimentelor, de la unul din ele simţise că îi ia gura foc.

Măcar le dăduse un motiv ca să râdă, în timp ce ea înghiţea de zor apă. El avea un râs sănătos, firesc. Genul de râs cu care, gândise atunci, te-ai fi culcat dacă imaginaţia ta ar fi fost înclinată spre aşa ceva. Pe la sfârşitul celei de-a doua sticle de vin, începu să-şi imagineze cum ar fi fost.

Se ciorovăiră pe tema achitării notei, după care hotărâră să o facă pe din două. Locuiau destul de aproape unul de altul ca să împartă la întoarcere un taxi. Când ajunseră la uşă, îl invită la o cafea. El acceptă şi plăti taxiul. Ea nu avu nimic împotrivă.

Închizătoarea Chubb îi făcu probleme. Era doar a doua sau a treia oară, se gândi ea, pe când spumega în întuneric, când o descuia şi nu o făcuse niciodată fără lumină. El se oferi să o ajute şi până la urmă îl lăsă.

— Dar ştiu că eşti protejată, nu glumă, spuse el, când o încuietoare îl conduse spre o alta. Nici unul din ei nu insistă.

Când intrară, casa era tăcută şi paşnică, la fel cum fusese şi în ultimele două zile de când fixase întâlnirea. Poate că făcea pronosticuri, aşteptând să vadă până unde avea ea să meargă. Îl conduse în bucătărie. Pe când descuia uşa, se gândi dacă nu cumva ar

fi trebuit să facă oarece menţiuni nevinovate despre o pisică nebună, în caz că podeaua ar fi fost plină de linguriţe şi coji de cartofi, dar nu ştiu cum să aducă vorba. Odată lumina aprinsă, camera se dovedi a fi curată şi perfect inofensivă.

— Frumoasă bucătărie, spuse el cu convingere.

Aruncă o privire printre CD-urile de pe raft, în timp ce ea punea apa de cafea.

— Cum îi dai drumul? o întrebă, tot apăsând pe butonul de pornire al combinei.

— E scoasă din priză.

— Şi nu trebuie să o reprogramezi de câte ori îi dai drumul?

— Ba da.

— Şi-atunci de ce nu foloseşti butonul?

— E o poveste lungă.

Puse un CD. Spune-mi ce muzică asculţi, ca să îţi spun cine eşti, îşi zise ea. O metodă la fel de bună ca oricare alta.

Vocea lui k.d. lang se răspândi în cameră, vorbind despre trupul femeii. Hm, nu alesese deloc la întâmplare, se gândi.

Stătea sprijinit de masă, urmărind-o cum se agita cu aparatul de cafea. Când se răsuci ca să îi spună ceva, îl văzu dintr-odată pe Tom în locul lui. Trebuie că stătuse acolo de mii de ori, sprijinit de blatul de lucru, cu mâinile în buzunare, capul aplecat într-o parte, perorând despre una sau alta. Doar că, de data asta, nu mai reuşi să-şi amintească chipul lui, nu îşi mai amintea exact conturul fiecărei trăsături.

Oare îl dăduse deja uitării, sau era doar o scăpare de moment?

— Sally zicea că ai o voce bună, îi spuse.

— Da ? Ca să vezi câtă încredere poţi avea în ea.

— Da, spunea că ai cântat într-o trupă.

— Mda, numai că Sally este complet afonă şi are şi o imaginaţie bogată.

El izbucni în râs.

— Pe asta trebuie să o ţin minte. Dar ai cântat, nu?

— Doar la petreceri, când eram beată. Niciodată la modul serios.

Doamne, ce plicticoasă sunt, se gândi. Consecinţa a şapte ani cu Tom: tot ce avusese mai încântător se transformase în veşnica poveste a eşecurilor şi performanţelor sub aşteptări.

Dar, ce să-i faci, nu pot fi două vedete sub acelaşi acoperiş.

Mai ales dacă una dintre ele nu a fost niciodată prea sigură pe propriile ei forţe. Data viitoare când am să mai vorbesc despre subiectul ăsta, o să o fac mai bine, se gândi. O să menţionez ceva mai multe despre posibilităţi.

Se îndreptă spre marginea camerei ca să ia un pachet de cafea din dulapul lângă care stătea el. O privi cum se apropie, apoi se dădu

un pic la o parte ca să îi facă loc, dar nu prea mult. Îi putea simţi căldura trupului. Dar îşi putea auzi şi propria respiraţie. Vrei, calule, ovăz, se gândi... Oare cum se mai face? Era atâta vreme de când nu mai asistase la o manevră de curtare, încât rămase încremenită când văzu că nu îşi mai amintea paşii. Şi, chiar dacă şi i-ar mai fi amintit, pesemne că deja fuseseră înlocuiţi cu alţii.

Se îndepărtă din nou de el. În CD-player k.d. lang încerca să-i dea o mână de ajutor. „Unde-ţi este capul, Katherine? Unde ţi-este capul?"

— E o sticlă de coniac în dulapul din stânga ta, dacă vrei, încercă ea să-i distragă atenţia de la melodie.

— Nu, mie mi-e de ajuns. Dar ţie?

Clătină din cap. Mai sporovăiră o vreme, cât timp ea făcu cafeaua, amândoi cu minţile aiurea. Nu mă găseşte suficient de interesantă, se gândi ea. Dar de ce mă mir? Parcă eu mă găsesc.

Când cafeaua fu gata, o turnă în ceşti şi i-o aduse lângă el. Degetele li se atinseră când îi luă ceaşca din mână.

— Mulţumesc, zise el. Ea zâmbi stânjenită, el zâmbi stânjenit. Tu eşti la fileu, se gândi. Te rog.

„Şi sigur ajutorul va sosi, şi vindeca-va-ţi răni ce singură ţi-ai pricinuit. De ce să-ţi faci rău singură, Katherine? De ce să-ţi faci rău singură?"

De data asta ascultară amândoi. M-am înroşit, se gândi.

Ce facem acum?

El puse ceaşca jos şi se aplecă uşor spre ea. Ea rămase nemişcată. Îi sărută delicat buzele, mai mult o mângâiere decât un sărut adevărat. Aşteptă încordată ca becurile să se-aprindă singure, iar castroanele să-nceapă să zboare prin aer. Bucătăria rămase adormită. El îi zâmbi şi o sărută din nou, de data asta trăgând-o spre el şi strecurându-i limba printre dinţi. Era plină şi insistentă. Nu-şi dădea seama dacă îi plăcea sau nu. Dintr-odată îşi aminti de Jake Biederman şi de femeia fără ochi. Se desprinse brusc, cuprinsă de panică.

El râse uşor şi îi dădu drumul. Era mai bine ca lucrurile să se oprească aici. Un test de foraj. Fără ungere. Doamne, se gândi. Nu putem să ne oprim aici. Sau asta, sau un serviciu complet de exorcism. De data asta prelua ea iniţiativa. Iar acum, când îl sărută, cumva nevoia se transformă în ceva ce semăna a dorinţă. Ce ciudat, gândi ea, senzaţia asta din stomac. Este aproape la fel ca frica, o tulburare dulce-amară.

Sărutul continuă, lacom de ambele părţi de data asta, amândoi cerând tot mai mult. Îşi curmă firul gândurilor, începând să simtă mai mult cu trupul decât cu mintea. Gingăşia se transformă în înflăcărare. Se despărţiră pentru o clipă, doar pentru a se înlănţui din nou. Cafeaua se răcea pe masă. Sentimentul de uşurare era atât de intens,

încât o făcu să tremure.

El o luă ca pe o invitaţie. Îşi strecură mâna pe sub fusta ei, mergând tot mai sus pe picior. Fiecare atingere se transforma într-un mic şoc electric. Nu mai era vreme să se oprească.

Amândoi o ştiau.

— Mergem sus? şovăi ea.

El îşi mutase limba din gura în urechea ei, de unde o băga şi o scotea. Auzea acolo un sunet alunecos, un fel de clipocit, care-i amintea de un act sexual.

— Nu ştiu, răspunse el nerăbdător, între două atingeri. Crezi că rezistăm până acolo?

O străfulgeră o imagine cu masa de bucătărie, ea proptită de masă şi el în spatele ei. Nu era tocmai la ce se gândise reverendul când vorbise despre un mic dejun în doi. Dar deşi se simţea stârnită, dintr-odată imaginea camerei o blocă.

Nu aici, se gândi. Nu aici unde ne poate vedea. Nu îşi puse întrebarea cine să îi vadă.

Se desprinseră din îmbrăţişare şi o luară în sus pe scări.

Brusca separare o alarmă şi se simţi dintr-odată nesigură.

Când ieşi din bucătărie şi o luă înainte, el îi plimbă un deget în jos pe şira spinării. Corpul ei se cutremură la atingere.

Când ajunseră în dormitor, ea deja respira cu greutate, cu adrenalina curgându-i în vene şi cuprinzându-i pântecul.

Deja îi era greu să mai discearnă între frică şi dorinţă.

Intră în cameră şi se opri din instinct departe de pat, undeva lângă fereastră. Li se părea deja că trecuse o veşnicie de când se atinseseră şi se simţeau din nou ca doi străini.

Se întoarse cu faţa spre el şi în acel moment îşi dădu seama că era pe cale să facă o prostie. Doamne, ce fac? se gândi. Nu îl cunosc pe omul ăsta. Probabil nici nu îmi place aşa de mult. Pentru o clipă avu sentimentul cumplit că va izbucni în lacrimi. El făcu un pas spre ea.

— Îmi pare rău, spuse, un pic prea tare. Cred... cred că am făcut o greşeală. După care râse stângaci. Nu sunt chiar sigură că vreau să o fac.

O privea cu un zâmbet uşor jucându-i pe buze. Buze pline, ferme, aproape bosumflate. Şi le amintea de la petrecere. Dar unde dispăruse excitaţia produsă atunci de fantezia ei?

— Ba vrei, spuse el calm. Doar că nu ai mai făcut-o demult şi ţi-e teamă că ai uitat cum. Dar nu ai uitat. E la fel ca mersul pe bicicletă. Nu trebuie decât să o încaleci.

Duritatea cuvintelor lui o surprinse. Doar că, de data asta, mai mult o durură decât o înveseliră. Cine ştie ce poveşti lacrimogene îi şoptise Sally la ureche, vânzându-i imaginea unei femei suferinde care avea nevoie de un pic de înviorare.

— Linişteşte-te, murmură el. O să fie bine.

Se apropie de ea şi îi luă capul în palme. Fusese o scenă similară în filmul pe care tocmai îl văzuseră; debutul unei scene de dragoste picante. Înţelese că gestul fusese deliberat.

El îi zâmbi. Deşi era conştientă că habar nu avea cine e el, ştia că asta nu avea nici o importanţă. Era doar sex. Nimic personal. Cândva, cu mult timp în urmă, era destul de bună la asta. Sau dacă nu bună, măcar o făcea cu uşurinţă. O sărută din nou, mai insistent, folosindu-şi limba ca pe un surogat falic. De ce ar sta lucrurile altfel acum? îi trecu fulgerător prin minte. Doar pentru că atunci eram mai tânără? Sau pentru că atunci nu conta prea mult? Oare eşecul relaţiei mele cu Tom să facă lucrurile atât de dificile? Oh, Doamne, lasă-mă un pic. Lasă-mi un pic de spaţiu.

Dar el nu o auzea. Stătea în braţele lui aproape nemişcată, fără să reacţioneze, aşteptându-se ca el să observe cât de adânci erau sentimentele ei contradictorii. Dar mintea lui era în altă parte. Mâna i se furişase din nou sub fusta ei, de data asta oprindu-se între coapse. Gândul o duse la femeia din sumbrul apartament din Praga. Trucul este să te supui şi să-ţi imaginezi că asta îţi alimentează propria forţă. Dar din nou trupul o trădă, iar picioarele îi rămaseră puternic strânse. Nu îi lăsa prea multe alternative. Ori o forţa, ori o lăsa în pace.

— Te rog, murmură ea, dar el nu o asculta şi, oricum, era destul de greu să ştii dacă o spusese şi cu voce tare. Îşi împinse mâna şi mai sus, până o atinse între picioare. Ea scoase un strigăt pe care el i-l înăbuşi cu limba. De la distanţă, pesemne că siluetele lor sugerau o adevărată scenă de dragoste. Se concentra şi, cu o singură mişcare, folosindu-şi greutatea corpului, îl respinse.

El se dezechilibră şi aproape se prăbuşi pe pat. În timp ce încerca să se adune, îi citea pe faţă lupta dintre jenă şi furie.

— Îmi pare rău, bolborosea ea. Îmi pare rău...

— Sigur. Şi mie. Era clar că furia avusese câştig de cauză.

Credeam că am fost invitat. Doar tu mi-ai cerut să vin sus, nu?

— Ţi-am spus că îmi pare rău. Dar, cu cât încerca mai mult să se abţină, cu atât simţea cum o podidesc lacrimile.

Şi, dacă începea să plângă, ştia că îi va fi greu să se oprească.

— Doar că... nu am vrut să... Oh, la naiba...

El se uita la ea cum stătea pierdută, în vreme ce suspinele îi cuprindeau umerii şi o zgâlţâiau înainte şi înapoi, un plâns cu sughiţuri pe care nu şi-l putea controla.

— Hei, ascultă, linişteşte-te, rosti el un pic prea tare, zbătându-se între jenă şi milă. Nu ai de ce să te temi. Gata. Nu am de gând să te iau cu forţa.

Dar, de data asta, ea era cea care nu asculta. Îşi acoperi gura şi nasul cu mâna, încercând să-şi înăbuşe lacrimile, dar fără succes. Voia

să-i spună să plece, dar cuvintele refuzau să îi iasă din gură.

El stătea ca un şcolar întârziat, încercând să îşi dea seama unde greşise, dorind să dispară de acolo, dar fără să ştie cum să o facă, totodată suficient de conştient de haosul emoţional pe care l-ar fi lăsat în urmă dacă ar fi făcut-o.

— Uite, încercă să o liniştească. Totul este în regulă. Nu îţi fac nici un rău. Nu s-a întâmplat nimic. Eşti bine. Dacă vrei, eu plec. Asta vrei? Să te las singură?

Încercă să încuviinţeze, dar suspinele o împiedicară. În cele din urmă trase adânc aer în piept, îşi dădu capul pe spate cu ochii strâns închişi, înăbuşind totul în ea din nou. Senzaţia de vomă încetă şi înghiţi cu greutate. Când deschise iarăşi ochii, el dispăruse.

Respiră adânc, în tăcere, gustând durerea şi uşurarea totodată. Se prăbuşi pe pat cu capul în mâini, plângând uşor în pumni.

Dar când deschise ochii, el era din nou acolo, în picioare în pragul uşii, cu un pahar cu apă în mână. Ezită un moment, după care se apropie cu grijă, cu mâna întinsă ca şi cum ar fi hrănit un animal care putea să-l muşte.

— Poftim, îi spuse. Ia o gură.

Ea luă paharul şi sorbi din el. După care oftă adânc.

— Mulţumesc.

Urmă o tăcere... îşi dădu părul pe spate.

— M-am liniştit. Poţi să pleci dacă vrei. Şi mulţumesc pentru ... hm... ştii tu... şi vocea i se stinse.

El mormăi.

— Sigur eşti bine?

— Oh, da. Sunt groaznică. Numai corpul meu este de vină. După care se strâmbă la el, ca să priceapă că trebuia să o ia ca pe o glumă.

El îi întoarse zâmbetul cu stângăcie.

— Păi, dacă eşti sigură... îşi tot muta greutatea de pe un picior pe altul. Aşa şi trebuia. Doar era în joc reputaţia lui.

— Să ştii, dacă asta te consolează, că... hm, poate că ne-am cam grăbit un pic.

— Chiar? îi răspunse, deşi nu intenţionase, cu un real interes.

— Păi, ştii, prima întâlnire şi toate astea. Astăzi oamenii nu prea mai...

— Nu ? Doamne, păi, eu aşa făceam. Vreau să zic... înainte ... dar, mă rog, asta era mai demult.

El încuviinţă.

— Să ştii, chiar m-am mirat că m-ai sunat.

— De ce? oftă ea ca un copil, cu un sunet ciudat de satisfacţie.

Ridică din umeri.

— Ce să zic... nu mi s-a părut că ai fi fost interesată... atunci la petrecere.

— Şi ce, tu ai fost?

— Hmm... ştii cum e. Eşti atrăgătoare, simpatică. Puţin ciudată, dar asta nu e o problemă.

— Ciudată ?

— Îhî... un pic închisă în tine. Dar aşa sunt toţi oamenii. Mai ales când nu îi cunoşti încă.

— Aşa e, dădu ea din cap. După care se şterse la ochi cu degetele, care i se umplură de negreală. Cel puţin aşa cred. Dar dacă aşa credeai, de ce i-ai mai cerut numărul meu de telefon lui Patrick ?

Tresări.

— Numărul tău? Eu nu... vreau să zic...

— Oh. Oh, nu-i nimic. Continuă grăbită: Nici o problemă, fii liniştit. Cred că ştiu exact ce s-a întâmplat. La naiba. Oh, păi.... Spune-mi exact ce ţi-a zis Sally.

Ridică uşor din umeri.

— Păi, nu prea multe. Doar că ai nevoie să ieşi un pic. Că eşti la finalul unei legături de lungă durată.

— Mda, păi, nu prea este adevărat, murmură ea, atât pentru ea, cât şi pentru el. Îi zâmbi. Oricum, îţi mulţumesc. Ai fost... extrem de amabil.

O privi, după care scutură din cap.

— Nu cred că ăsta este cuvântul. Şi mie îmi pare rău. Făcu o pauză. N-aş vrea să crezi că... hm... vreau să zic că... dacă asta te face să te simţi mai bine... că eu chiar m-am implicat. Şi nu mi-a venit să cred că, după ce s-a întâmplat jos, n-ai mai vrut.

— Aşa e, încuviinţă ea, nici mie nu mi-a venit să cred.

El îi zâmbi. Urmă un moment de tăcere. Oare ce e asta? se întrebă. O a doua şansă ? Un curent electric îi trecu prin stomac, dar era prea speriată ca să se gândească la el.

— Totul este în regulă. Am priceput. Dacă vrei, poţi să pleci. Crede-mă, totul e-n regulă.

Dar, de data asta, el îi susţinu privirea mai mult decât dacă ar fi fost doar un gest de politeţe. Poate că are o pasiune pentru nebune. Sunt fel şi fel de oameni.

— Păi, dacă chiar eşti sigură că vrei să plec...

Egoul masculin: groaznic şi minunat în acelaşi timp. Scutură din cap cu înverşunare, atât confuză, cât şi reticentă.

— Nu, doar că nu vreau să o dau din nou în bară.

El aşteptă o clipă, după care făcu un pas spre ea.

— Eşti o femeie foarte atrăgătoare, ştii, nu-i aşa?

Ea râse strâmb.

— Nu, e adevărat. Nu aş mai fi aici dacă nu ar fi adevărat.

Nu e nimeni chiar atât de disperat.

— Asta cam aşa e, aprobă ea.

— Şi chiar eşti atrăgătoare, să ştii.

— Ciudat. Chiar acum mă gândeam că pesemne arăt ca un panda.

— Poftim?

— Ochii. Ridică privirea spre el. Inelele de la rimel.

— Oh. Întotdeauna mi-a plăcut stilul neglijent. Pare un pic... cum să spun... mai promiscuu. Plescăi sonor: hait, nu cred că e cuvântul cel mai nimerit.

— N-aş zice, râse ea. De data asta detectară amândoi o urmă de plăcere. Nu se mişcase din loc. Dacă ar fi întins mâna, l-ar fi atins. Sentimentul de vină dispăruse şi, dintr-odată, nu mai arăta ca un băieţel. Încrederea lui proaspăt regăsită era molipsitoare. Sau poate că nu era numai a lui.

— Ai văzut cumva The Big Easy? îl întrebă.

— Ce să văd?

— E un film.

Scutură din cap.

— Nu cred. De ce?

— E acolo o scenă de sex. Uşor asemănătoare cu a noastră, doar că Ellen Barkin nu e chiar aşa de nebună.

— Şi el cine era?

— Dennis Quaid.

— Hmm... şi puteai vedea cum, deşi voia s-o ascundă, se simţea flatat. Şi cum se termină?

— Nu îmi aduc aminte. Cred că au mai încercat o dată şi a început să sune telefonul.

El se uită la ea. Apoi amândoi se uitară la telefonul de lângă pat. Doamne, ajută-mă, se gândi ea. Sper că fac ceea ce trebuie. Întinse mâna şi îl scoase din furcă.

Unsprezece

Bineînţeles, viaţa nu este ca-n filme. Nu numai că telefonul nu sună întotdeauna, dar nici pământul nu se cutremură. Deşi nu este întotdeauna nevoie ca lucrurile să se înregistreze pe o scară Richter pentru a fi memorabile. Uneori un tremur uşor poate fi tot atât de puternic ca şi crăparea unei plăci tectonice.

Nu fusese tocmai cel mai grozav amant, se gândi ea alături de trupul lui adormit, dar nici ea nu era cine ştie ce.

Şi avusese dreptate. Ea nu uitase mersul pe bicicletă.

Ca să spunem drept, trecuseră cam repede de la sărut la sex. Şi-ar fi dorit mai multă ceremonie, mai multe atingeri, joacă, mângâieri. Corpul ei se simţea ca o ţară străină al cărei peisaj trebuia cartografiat şi admirat înainte ca turiştii să dea năvală. Dar se temuse că, dacă şi-

ar fi exprimat dorinţa, ea s-ar fi evaporat pe loc şi ar fi ieşit din nou din stare. Măcar aşa, dusă de curentul pasiunii, se simţise mai în siguranţă, în interiorul domului plăcerii, decât uitându-se de afară şi încercând să pătrundă înăuntru. Şi, dacă actul în sine ţinuse prea mult, guvernat mai mult de nevoia lui şi prea puţin de a ei, îi dăduse posibilitatea să îl întoarcă în favoarea ei, durata lui ajutând-o să se replieze, să găsească un loc în corpul şi în mintea ei, de unde să poată să regleze presiunea şi să o folosească pentru a se satisface. Dar, în final, se străduise prea mult şi ratase, căzând de pe val când el abia prinsese substanţă. Dar să fii pe val după atâta timp era în sine o măreaţă realizare încât după, în timp ce stăteau întinşi, se simţise îndrituită să răspundă cu o minciună nevinovată la întrebarea pusă de el. Unele lucruri nu se schimbaseră deloc în cadrul dansului. Şi totuşi ar fi fost minunat să fi călărit valul până la ţărm. În căldura post-coitum a nopţii până şi lăcomia ei părea sănătoasă.

Se întinse şi îl sărută, dar era prea devreme pentru ca el să fie într-adevăr interesat. Extrema lui reticenţă o făcu să flirteze cu mai multă intensitate. Zâmbi şi se întinse.

— Trebuie să plec, murmură somnoros. Mâine trebuie să mă scol devreme.

— O să pun să sune ceasul, îi spuse ea, dintr-odată dorind foarte tare ca el să rămână. Nu putea spune în ce măsură se datora asta dorinţei sau fricii de manifestările din bucătărie. El o privi prin întuneric, cu o întrebare tăcută pe buze.

— Nu te speria, reluă ea cu veselie. Nu e o invitaţie să te muţi aici. Doar că mi-ar plăcea să rămâi până dimineaţă. Asta dacă nu ai nimic împotrivă.

El zâmbi şi o sărută pe nas.

— Sigur. Orice doreşte domnia voastră, preasexy doamnă.

Dar în vorbele lui era mai mult curtoazie decât dorinţă şi, în câteva minute, era deja adormit, pe jumătate prăvălit peste ea. Curios cum toţi ne străduim să facem ca totul să pară mai mult decât este, se gândi ea.

În somn, corpul lui deveni din ce în ce mai greu, în timp ce piciorul lui drept, prăvălit peste coapsele ei, era un trunchi de copac care o ţintuia de pat. Rămase trează timp îndelungat, sub apăsarea trupului lui.

Casa era tăcută în jurul lor. Oare asta fusese? se gândi ea. Să fii fost oare îmblânzite rebelele mele energii subconştiente prin eliberarea sexuală? Cu siguranţă, se simţea altfel.

Mai deschisă, mai uşoară, ca şi cum - în ciuda greutăţii lui i s-ar fi luat o povară din spinare. Ce ciudăţenie şi lucrul acesta numit sex. Modul în care energia lui străbate ca un curent prin viaţa normală a unora, vital şi crucial chiar şi atunci când pare să nu fie prezent,

mereu gata să iasă la suprafaţă, pârjolind totul în cale. Imaginea era atât de brutală şi de freudiană, încât o făcu să râdă. Dar chiar şi asta era perfect.

Îşi strecură mâna în josul corpului, peste unduirea uşoară a sânilor şi a pântecului, spre vagin, iar degetele îşi căutară drumul spre micul mugure ascuns al clitorisului. Degetul arătător făcea mişcări circulare peste ridicătură, iar respiraţia i se înteţea pe măsură ce mişcarea îşi făcea efectul. În minte era deja aproape la jumătatea drumului spre orgasm, dar greutatea corpului lui nu îi permitea să se mişte în voie, şi ar fi fost cumva nepoliticos să o facă fără el. Îşi pierdu concentrarea şi atingerea se transformă din aţâţare în confort erotic, o versiune adultă a suptului degetului. Poate mâine dimineaţă sau în noaptea asta, mai târziu, se gândi. Şi zâmbi în sine.

Şi îşi mută în mod deliberat gândul de la sex la bucătărie, din dorinţa de a-şi verifica noul sentiment de siguranţă. Abia atunci îşi aminti că nu încuiase uşa.

Când părăsiseră camera, cu o oră şi ceva în urmă, erau încă în focul acelei pasiuni mistuitoare. Nu numai că nu o încuiase, dar nici nu îşi mai aducea aminte dacă măcar o închisese, ceea ce însemna că era posibil ca şi acum să fie larg deschisă.

Gândul trezi în ea un fior de panică, o spaimă atât de subită, încât chiar se gândi să îl scuture ca să se scoale şi să îl trimită jos ca să o închidă. Dar post-coitum toţi masculii dorm ca morţii şi încercarea de a-l trezi nu funcţionă.

Rămase pe spate, epuizată de efortul depus. Sentimentul de panică începu uşor, uşor să dispară. Şi ce dacă uşa era deschisă? Ce ar mai fi putut să le facă? Dintr-odată ideea i se păru ridicolă. Ca şi cum propria ei definire a spaţiului îl făcuse atât de ameninţător. Poate că exact asta trebuia să facă. Să deschidă uşa şi să îl lase să iasă pentru totdeauna de acolo. Să descopere că, la fel ca sexul, nu avea nevoie decât să fie eliberat ca să poată deveni mai degrabă jucăuş decât înspăimântător, şi atunci, cu toată casa la dispoziţie, pur şi simplu se va estompa, depăşit de spaţiu şi de posibilităţi.

Şi, la urma urmei, dacă prealuminata doamnă vicar avea dreptate şi ea fusese cauza, atunci cu siguranţă propria ei eliberare ar fi atras-o şi pe a lui.

O să fac un pact cu mine însămi, se gândi ea. Dacă mâine nu este nimic acolo, o voi lua ca pe un semn. Rămase trează în continuare, urmărind ceasul digital cum înainta spre dimineaţă. 1.30... 2... 2.30. Se gândi să îl scoale ca să o mângâie din nou, dar dorinţa i se topi în somnolenţă, aşa că hotărî că asta este şi gata. Ceasul arăta 2.45. Până la 3.00, adormise.

Parcă nu trecuseră decât câteva minute, când sună ceasul.

Era încă întuneric şi afară din plapumă aerul era îngheţat.

Se întinse şi apăsă butonul de oprire. Micile luminiţe verzi arătau ora 6.00. Lângă ea, el mormăi. Se întoarse cu faţa spre el, mirându-se singură de plăcerea pe care o simţea că îl găseşte acolo. Îşi mişcă mâna uşor în josul pieptului lui, dându-i ocazia să continue el mai departe, încă odată surprinsă de propriul ei apetit şi de cât de la îndemână i se părea.

El răspunse pe jumătate, dar văzu apoi cât era ceasul şi bătu cu delicateţe în retragere. Era o nouă zi şi amândoi erau oameni ai muncii.

Din fericire, senzaţia că era încă noapte le dădea în continuare sentimentul de intimitate. El o atinse pe obraz, apoi se smulse cu greu din pat.

— Ohhh, Doamne. Nu vreau, dar trebuie.

Ea făcu gestul de a-l urma.

— Nu. Rămâi acolo. Culcă-te la loc, murmură el. Este prea devreme.

— Nu-i nimic. O să-ţi fac o cafea.

— Nu, nu este nevoie. Mă duc acasă şi fac un duş. Oricum trebuie să iau ceva de acolo. Culcă-te la loc.

Şi era evident că prefera să fie aşa, o ieşire curată, fără cuvinte de adio sau alte promisiuni. Rămase întinsă şi ascultă cum se îndrepta către baie.

— Cu ce o să ajungi? îl întrebă când îl auzi că trage apa.

— O să chem taxi. Am un număr.

Chiar ai? se gândi, somnoroasă. Şi cât de des îl foloseşti, mă întreb. Stătea întinsă şi îl auzi cum sună, pe fundalul rezervorului de la baie care se umplea din nou. Un bărbat cu telefon mobil; se petrecuseră ceva schimbări pe mapamond de la ultima legătură de o noapte pe care o avusese. El se reîntoarse în cameră şi bâjbâi după hainele împrăştiate pe lângă pat. Stângăcia lui era oarecum forţată, se gândi ea.

Când fu complet îmbrăcat, se aplecă peste pat şi se întinse dibuind după ea. Buzele lor se atinseră. Respiraţia îi era grea.

Dar fără îndoială că şi a ei era la fel.

— La revedere. Somn uşor.

— Pa. Ai grijă.

— Şi tu la fel. Îi atinse din nou obrazul. O să... o să te sun şi... în semiîntuneric ea ridică o mână şi îi acoperi gura.

— Nici o grijă, spuse în şoaptă. Sunt sigură că o să ne mai vedem.

Deasupra ei îl simţi cum scoate un oftat de uşurare.

— Eşti dulce, şopti el. Chiar eşti.

— Îhî, sigur că da.

După care plecă. Stătu şi îi ascultă paşii cum coborau pe scară, sunetul uşii care se deschise şi se închise brusc în urma lui. Gata. Simţea uşurare şi regret aproape în egală măsură.

Când era mai tânără şi făcea genul ăsta de lucruri mult mai des, sfârşitul era mai întotdeauna unul dintre cele mai dulci momente, presupunând că ştiai cum să îl joci: un sentiment reciproc de dragoste, fără responsabilităţi viitoare. Se simţea mulţumită că îşi reamintise atât de multe mişcări.

Rămase întinsă, tentată pe moment să mai doarmă puţin, intrigată un pic de uşorul miros pe care el îl lăsase în aşternuturi şi de faptul că nici măcar nu îi păsa de asta. Dar deşi stătea cu ochii închişi, somnul refuza să vină. Dacă s-ar fi sculat de acum, ar fi fost defazată şi uşor dusă toată ziua, dar, la naiba - poate chiar de asta avea nevoie... de libertatea pe care i-o oferea această lămurire emoţională.

6.45. Trase un capot pe ea şi coborî scările. Uşa de la bucătărie era pe jumătate deschisă şi un început de răsărit de culoarea cărbunelui se întrezărea prin glasvandul de la terasă. Deschise larg uşa. M-am vindecat, îşi spuse, abia respirând în timp ce aprindea lumina. Eu m-am vindecat, iar tu nu eşti acum decât o bucătărie...

Şi aşa şi era: o bucătărie la fel cum o lăsaseră ei. Cu cele două ceşti de cafea rece alături, pe masă, cutia CD-ului cu k.d. lang deschisă lângă aparat şi discul încă înăuntru. Puse apa la fiert să îşi facă un ceai şi rămase în picioare, uitându-se în grădină în timp ce centrala începea să funcţioneze, iar dimineaţa intra prin ferestre grea şi rece. Bună dimineaţa, zi frumoasă, se gândi. Îşi luă ceaşca de ceai şi se întoarse sus să mai stea puţin în pat. Şi era atât de cald şi de plăcut, încât puse ceaşca jos şi se băgă adânc sub pături.

Când se trezi se simţea groaznic, buimăcită de somn şi confuză. Prin perdele pătrundea o lumină granulată care ar fi putut fi şi zori de zi, dar şi un amurg de iarnă. Ceasul de lângă pat arăta ora 16.03. Ce curios, dormise toată ziua. Casa era din nou liniştită în jurul ei. Rămase întinsă, savurând extenuarea pe care o resimţea datorită somnului prelungit şi acestei noi relaţii anarhice cu timpul, renunţării la a-l mai controla, care-i oferea tot felul de posibilităţi. Şi, dintr-odată, se simţi foarte flămândă.

Jos, bucătăria era cum o lăsase, şi chiar şi Millie acceptase să stea acolo, chiar dacă era înfometată şi nemulţumită. Hrăni pisica, după care îşi pregăti un mic dejun complet cu ouă, şuncă şi două felii de pâine prăjită, toate acompaniate de Tupello Honey a lui Van Morrison, un cântec de dragoste dintr-o perioadă a vieţii lui când se pare că dragostea venea cu uşurinţă şi aducea cu ea izbăvirea garantată. Seara sosi în timp ce el cânta şi ea se simţea fericită.

Stătu apoi îndelung într-o baie fierbinte, după care plecă în căutare de ceva haine. În dormitor le găsi pe cele din seara trecută,

împrăştiate peste tot ca de o furtună, dulce mărturie a dorinţei cuiva pentru ea. Chiar şi mirosul lor era diferit.

Le adună şi le puse în coş, după care se îndreptă spre dulap.

În ultimele luni îmbrăcatul devenise de o monotonie inconştientă. Alegea mereu acelaşi gen de haine, mai degrabă lălâi, care să o înfăşoare, mai repede ascunzând decât exprimând sau explorând. De data asta se trezi că era în căutarea a ceva diferit, ceva mai strâmt, ceva pe care să îl simtă, care să o reprezinte.

Se privi în oglindă şi văzu un corp de femeie: curbe, rotunjimi şi locuri tainice şi dintr-odată simţi că îi este dor de el.

Sau, dacă nu de el, de atingerea lui. Şi-l imagină în faţa ei, strecurându-şi mâna în decolteul tricoului ei, luându-i sânul în palmă, cântărindu-l, jucându-se cu sfârcul lui, aducându-l într-o stare de excitaţie ascultătoare. În oglindă ochii ei străluceau de dorinţă. Simţi un fel de încredere, aproape un fel de fericire. Mulţumesc, Malcolm, spuse ea, îngăduindu-şi să-şi îndrepte sentimentele spre el deoarece era sigură că nu o să-l mai vadă niciodată şi nu îi lega decât o noapte care trecuse deja.

Senzaţia făcu loc uneia de mulţumire. I se potrivea mai bine. Nu contabilizase şi nici nu anticipase niciodată fericirea, nu fusese niciodată una dintre acele tinere femei radioase care cred că viaţa le va da ceea ce îşi doresc, atâta timp cât vor purta pantofii potriviţi şi se vor rimela cu conştiinciozitate. Dimpotrivă, nu ştiuse niciodată ce vrea şi cu siguranţă nu pricepuse niciodată cum să potrivească bărbaţii în peisaj.

În loc de asta, îi folosise întotdeauna doar pentru sex.

Spre surprinderea ei, era destul de bună la asta, deşi s-ar fi putut spune că nu era altceva decât o reacţie de apărare în faţa sentimentelor. Era adepta lui cât dai atât primeşti şi nu simţea deloc lipsa lucrurilor pe care bărbaţii nu i le puteau oferi. Mai degrabă se simţea uşurată. Nu simţise niciodată nevoia să se îndrăgostească.

Tom fusese primul care nu se lăsase intimidat. El avea nevoie să fie adorat şi, pentru ca asta să se întâmple, ea trebuia să-şi dezvolte această capacitate. Problema era că, odată cucerită, îşi pierdea interesul de a-i mai întoarce dragostea.

Când îşi dăduse seama cât de narcisist era, fusese prea târziu.

Era deja prinsă în cârlig şi sexul începuse să însemne şi emoţie, şi bineînţeles că nu îi mai oferea nici un fel de protecţie.

În cele din urmă loialitatea începu treptat să se erodeze, ucisă de mii de momente de nepăsare şi remarci nepotrivite, un năvod plin ochi de ocazii pierdute. Şi astfel, treptat, începuse să se retragă. Doar că în acel moment egoul lui avea o nevoie atât de monstruoasă de a fi alimentat, încât nici nu băgase de seamă că ea nu mai era acolo ca să i-l hrănească.

Nu-i de mirare că relaţia avusese nevoie de atâta amar de vreme ca să moară. Dar acum totul se sfârşise. După nouă luni de la final, se simţea din nou ea însăşi. Noaptea trecută, cu toate traumele ei, o ajutase să îşi dea seama de asta. Îşi plimbă un deget uşor pe linia sânilor, după care se întoarse la obişnuita corvoadă a spălatului pe dinţi. După care îşi făcu un cappuccino şi porni în sus spre birou să se apuce de lucru.

Şi, deoarece se simţea atât de puternică şi de sigură, nici prin cap nu îi trecuse să se întrebe ce ar putea găsi dincolo de uşă, aşa că o deschise şi aprinse lumina.

Doisprezece

Dacă puneai la socoteală atât versiunea engleză, cât şi pe aceea cehă, erau cam cinci sute de pagini de manuscris, împrăştiate peste tot prin cameră. O furtună de zăpadă cu frunze albe, imense, atât de sălbatică, că părea aproape frumoasă, ca şi cum cineva ar fi pus tot teancul sub un ventilator şi apoi i-ar fi dat drumul. Dar albul nu era singura culoare.

Mai era şi roşu: dâre mari şi întunecate, mâzgălite pe pereţi, peste birou, prelingându-se pe ecran şi pe tastatură, groase şi consistente.

Scoase un geamăt prelung, cauzat parcă de o durere fizică, iar cana îi căzu din mână, adăugând noi dâre întunecate pe pereţi şi podea.

Când în cele din urmă reuşi să se adune, se îndreptă încet către computer, călcând cu picioarele peste verbe neregulate şi scene de violenţă. Când se apropie, observă că acesta mergea, bâzâind uşor, cu ecranul atât de mâzgălit de substanţa vâscoasă, că nici nu puteai să vezi ce era pe el. Întinse degetul şi o atinse. Era lipicioasă. Îl trase înapoi şi îl mirosi. Avea o aromă aparte de condimente. Când îl duse la gură, gustul era inconfundabil: ketchup - cel mai cunoscut sânge artificial din lume.

Folosi palma ca să şteargă ecranul, lăsând o dâră în urmă, dar dezvăluind ce era scris dedesubt. Era un fragment din carte, o primă versiune scrisă cu litere mari, de trei sau patru ori mai mari decât cele obişnuite. Scria:

„UŞA SE DESCHISE ŞI OMUL PĂŞI ÎNĂUNTRU.

MIRKA SE RIDICĂ DIN PATUL IMPROVIZAT ŞI SE ÎNTOARSE CA SĂ ÎL ÎNFRUNTE.

— AŞ VREA SĂ...

— ŢINE-ŢI CLANŢA ÎNCHISĂ, O ÎNTRERUPSE CU O VOCE ASPRĂ. NIMENI NU DĂ DOI BANI PE CE AIA A MEA VREI TU, AI PRICEPUT?

EA TĂCU, DAR ÎNCĂ ÎI SUSŢINU PRIVIREA. BĂRBATUL O PRIVI O CLIPĂ, DAR APOI FAŢA I SE RELAXĂ ŞI RÂNJI:

— DECI, DOAMNĂ DE NEW YORK, CE CREZI CĂ AR TREBUI SĂ ÎI FACEM DRĂGĂLAŞULUI TĂU TRUP, HM ?

ŞI SE ÎNDREPTĂ SPRE EA."

Pentru o vreme nu fu în stare să facă nimic. Sentimentul de violare, gravitatea evidentă a intruziunii erau atât de mari, încât nici nu putea să se adune. Se prăbuşi pe scaunul din faţa computerului, privind ecranul şi tastatura, unde picăturile de ketchup se prelinseseră printre litere, uscate deja ca nişte solzi. Ca un sânge uscat. Răutatea din spatele intenţiei o făcu să se pună în mişcare. Puse mâna pe telefon şi formă un număr. Îi răspunse un bărbat.

— Alo, pot să vorbesc cu Catherine Baker ?

— Îmi pare rău, nu este acasă. E plecată la o conferinţă în Southampton. O voce amabilă, de soţ. Nu se întoarce până vineri. Ce să îi transmit ?

Nu se mai obosi să îi răspundă.

— Ştiai şi asta, nu? spuse cu voce tare spre camera din jurul ei. Nimeni nu îi răspunse. Formă un alt număr. Trei cifre. Dar, înainte ca centralista să îi răspundă „Urgenţele, ce serviciu solicitaţi?", închise telefonul dintr-odată, la fel de speriată de neîncrederea şi posibilul lor dispreţ pe cât era de ecoul violenţei din jurul ei.

Şi, după aceea, pentru că tot nu avea ce altceva să facă, începu să se gândească.

Dacă analiza lui Catherine Barnes era corectă şi acest ultim act de vandalism era încă o reflectare a tulburărilor psihice de care suferea, atunci singura concluzie logică la care putea să ajungă era că într-un anume fel era clinic nebună. Cu siguranţă că nu putea exista nici o altă explicaţie pentru prăpastia dintre noua ei stare de calm şi violenţa anarhică din cameră. Dar oare poate să fie cineva atât de nebun şi să nu o ştie?

Dar, dacă nu asta era explicaţia, atunci mai exista o singură posibilitate. Aceea că undeva între ora şase a serii precedente, când plecase să se întâlnească cu Malcolm şi acum o oră, când se trezise pentru a doua oară, cineva, mai degrabă decât ceva, a fost la ea în casă. Ca şi în celelalte cazuri, trecuse cumva prin ferestrele franţuzeşti şi, de data asta găsind uşa de la bucătărie deschisă, urcase scările până la pod şi crease tot dezastrul ăla cu o sticlă de ketchup.

O sticlă de ketchup? A lor sau a ei? Dintr-odată, absurditatea întrebării o făcu să sune disperat de importantă. Coborî în fugă scările până în bucătărie şi dădu uşa frigiderului de perete. Şi, bineînţeles, locul de pe uşă unde ketchupul stătea de obicei lângă sucul de lămâie era acum gol. Se uită în coşul de gunoi după o sticlă goală, dar acolo nu era nimic.

Încă se mai holba la gunoi de parcă i-ar fi putut furniza un răspuns, când Millie se năpusti prin uşiţa pentru pisici şi veni spre ea miorlăind, fără nicio urmă de demnitate rămasă.

Clapa se deschise din nou; de data asta ca să îl lase să intre pe motanul cel negru, angrenat într-o urmărire sălbatică.

Luă primul lucru care îi căzu în mână, o furculiţă de pe bufet, şi o aruncă spre el. Îl rată, iar el se feri, se răsuci, cu urechile pe spate, scuipând, cu o violenţă sălbatică în furia lui, înainte să o şteargă ferindu-se de ea, înapoi prin clapetă, afară şi de acolo pe coama zidului din fundul grădinii. Se uită după el cum dispare, cu inima bătându-i să îi sară din piept.

Nu e decât o pisică. Doar o pisică, îşi repeta întruna. Dar gândul la cât de afurisit fusese nu îi dădea pace. Dar, deşi era deja în grădină, şi ea, şi Millie se simţeau încă îngrozite.

Se uită în jos la uşiţa pentru pisici. Poate că ar trebui să o blocheze. Să ţină la distanţă lumea de afară.

Să o blocheze... Să ţină la distanţă lumea exterioară...

Cele două idei i se învârteau prin cap. Lumea de afară, uşa pentru pisică.

Se îndreptă spre ferestrele franţuzeşti şi se uită mai atent la zăvorul de deasupra mânerului. Apoi se uită la uşa pentru pisică. Încă se mai legăna uşor din balama, pe cale să se oprească. Distanţa dintre cele două era de un metru, un metru şi ceva. Pipăi cu mâna braţul zăvorului şi degetele ei dădură peste o asperitate la bază, ca un fel de zgârietură pe suprafaţa metalică fină. Se mai jucă un pic cu el, după care se aplecă să îl cerceteze mai cu atenţie. Da, metalul de dedesubt era cu siguranţă zgâriat, ca şi cum ceva s-ar fi tot frecat de el. Şi încă o dată privi spre uşiţa de pisică. Şi de data asta ceva se limpezi în capul ei. Porni spre bucătărie, acum cu un scop precis, căutând prin sertare. Găsi o ţepuşă - de felul celor pe care le foloseau la grătare, pe vremea când ea şi Tom mai erau suficient de sociabili ca să le organizeze. Se întoarse la uşă şi strecură vârful ţepuşei în spaţiul dintre partea de sus a mânerului şi ivărul zăvorului. Începu apoi să îl mişte înainte şi înapoi până când pârghia formată de ţepuşă fu suficient de puternică să ridice zăvorul. Răsuci mânerul, şi odată piedica ridicată, uşile se deschiseră. Cu inima bătându-i tot mai repede se duse afară, închizând uşa după ea.

Se aşeză în patru labe, jos, lângă clapetă, şi cu mâna întinsă şi ţepuşa în prelungirea ei, o împinse prin ea până când putu să îndoaie cotul. Cu braţul întins şi cu ţepuşa în prelungire aproape că putea să atingă mânerul uşii. Aproape, dar nu de tot.

Îşi trase mâna şi intră înapoi, încuind uşa în urma ei. În living găsi un vătrai lung şi gros, cu vârful dintr-un metal mai subţire. Se întoarse şi repetă exerciţiul. De data aceasta, vătraiul ajunse la ivăr.

Era destul de greu să îşi ţină mâna dreaptă, dar în cele din urmă reuşi. Vârful vătraiului se strecură sub zăvor. Bineînţeles că uşile erau deschise deja. Ar fi putut să încerce şi cu ele încuiate, dar se temea că n-ar mai fi putut să intre înapoi. Dar cineva ar putea totuşi să o facă.

Deoarece cineva chiar o şi făcuse. Ştia asta acum cu toată certitudinea, ştia că cineva se chircise aici unde stătea şi ea chircită şi zgârmase şi zgâlţâise ivărul până când se deblocase, dându-i acces în casă.

Şi apoi, bineînţeles, lucrurile se limpeziră. Cum odată ajuns înăuntru s-a trezit prizonier în bucătărie, deoarece uşa încuiată îi bloca accesul la restul casei, găsise şi aici, folosindu-şi imaginaţia, ce răutăţi să facă; de la furtul celor două CD-uri la mai sinistra joacă cu muzica, mutarea mobilelor şi aşternerea mesei. De fiecare dată un act un pic mai intens, care să-i ia mai mult timp, demonstrând o încredere crescândă a intrusului, aproape ca scenariul unui joc.

Până la acesta din urmă, când şansa lăsase uşa descuiată şi permisese sa se joace în toată casa.

Lor? Dar cine erau ei? Şi de unde veneau?

La primele două întrebări încă nu putea să răspundă. Dar la cea de-a treia, avea oarecum un răspuns. Privi dincolo de grădină. Pesemne că stătuse acolo de sute de ori după plecarea lui Tom, de fiecare dată simţindu-se în deplină siguranţă, cu toate acele anonime ferestre goale şi întunecate uitându-se la ea. Îşi aduse aminte de dimineţile de vară când luase micul dejun acolo, mulţumită de proximitatea lumii de afară şi totuşi protejată de sentimentul de intimitate pe care îl simţea în cadrul ei. Zidul grădinii era înalt, aproape cât ea de înalt, dar nu de netrecut. Oricare din grădinile din jur avea acces la el şi, la rândul lor, aveau alte grădini în spate.

Numără ferestrele din jur. Erau zeci.

Se întoarse şi se uită spre casă. Lumina era aprinsă în bucătărie şi se puteau vedea bine blatul de lucru, plita şi chiar masa. Nu avea draperii şi nici perdele. Nu le simţise niciodată lipsa. Deasupra bucătăriei era fereastra mică de la toaletă, iar apoi, la dreapta ei, dormitorul. Era doar o pată întunecată acum, dar cu lumina aprinsă, sau chiar şi numai cu lumina de pe hol aprinsă, porţiunea din jurul ferestrei era vizibilă. Şi, de asemenea, adeseori stătuse în cadrul ei. Iar aseară nu fusese singură. Aseară fusese acolo cu braţele unui bărbat în jurul ei, amândoi în cadrul ferestrei într-o parodie de scenă erotică care, îşi dădu seama acum, dusese direct la un act de violenţă.

Logica acestei conexiuni era cea care o speria cel mai mult. Păşi grăbită în casă şi încuie uşa în urma ei. După care se duse în pivniţă, de unde se întoarse cu un ghem de sfoară.

O folosi ca să blocheze ivărul de mâner, răsucind-o de jur împrejur până nu mai rămase nici un pic de loc unde un vârf metalic

să se poată strecura ca să deschidă zăvorul. Apoi ieşi din bucătărie şi încuie uşa, proptind o mătură sub clanţă şi în peretele opus, încât, chiar dacă ivărul ceda, uşa să nu se poată deschide. Din hol telefonă după lăcătuş, după care urcă la etaj să facă curat în birou.

Acesta sosi înainte ca ea să termine. Când se auzi soneria, ea adunase deja hârtiile, punând fiecare foaie la locul ei, în funcţie de limba în care era scrisă, ştersese cele mai multe pete de ketchup de pe pereţi şi trecuse la calculator, dându-şi osteneala să înlăture resturile de mizerie uscată dintre taste.

De data asta ceru să vadă un act de identitate înainte să deschidă uşa. El introduse o carte de vizită prin crăpătura lăsată de lanţul de la uşă. Nu era acelaşi om; acesta era mai tânăr, cu nasul spart şi o faţă osoasă. Îi cercetă îndelung actele.

— Am cerut special să vină cel care a mai fost, îi spuse, în timp ce scotea lanţul.

— Are o altă lucrare, replică el, la fel de ţâfnos. Era noaptea mea liberă. M-au chemat în mod special.

— Puţin îmi pasă. L-am vrut pe celălalt.

Dădu din umeri.

— Dacă vrei să reclami, sună-l pe şefu'. Oricum va trebui să plăteşti deplasarea. Dacă vrei lucrarea acum, ai de ales: ori eu, ori nimeni.

Se încruntă şi îl conduse spre bucătărie. Îi luă ceva timp să deblocheze mătura. El îi aruncă o privire ciudată.

— A intrat vreun hoţ? o întrebă pe un ton deloc interesat.

— Poţi să îi spui şi aşa.

În dreptul ferestrelor franţuzeşti strâmbă din nas când văzu sfoara.

— S-a stricat zăvorul?

— Nu. Este pentru protecţie suplimentară. S-au băgat prin clapa pisicii şi au deschis cu ceva zăvorul.

O privi de parcă era nebună. Ea nu făcu nimic să-i contrazică această ipoteză.

— Şi ce să fac eu? Să îl schimb, să mai pun unul?

— Şi una, şi alta. Şi mai pune două ivăre, unul sus şi unul jos.

Dădu din umeri.

— Am tot timpul şi e pe banii tăi.

În timp ce stătea şi urmărea ce face, întunericul de afară se îngroşa tot mai tare. El nu se simţea deloc în largul lui.

Îl enerva. Păi, bine că există unul şi mai nervos decât mine, se gândi în timp ce se uita la el cum strănută, ştergându-se repede cu mâna la nas, aparent nestingherit de faptul că nu avea batistă.

Dar dacă ar fi să fie el, ce ar trebui să fac? se gândi. Dacă ar fi chiar el, aici înăuntru? Ar trebui să îl lovesc cu ceva. Cu o farfurie sau

cu un castron. Cuţitele erau în faţa ei, în suportul lor. Oare aş putea? îi trecu prin cap. Chiar aş putea?

Aş putea să-l iau pe unul dintre ele şi să îl folosesc?

El ridică privirea şi o văzu uitându-se la suportul pentru cuţite. Îi zâmbi strâmb.

— Ştii, dacă eşti aşa speriată de hoţi, ai putea să chemi poliţia, mormăi, de parcă era ceva despre care discutaseră deja.

— Poliţia? spuse aproape visătoare. Ce să zic, sunt de nepreţuit băieţii, nu?

El se întoarse grăbit la treaba lui. O oră mai târziu uşa arăta ca din desene animate, cu zăvoare şi ivăre peste tot. Îi arătă cum funcţionează fiecare. Apoi ea luă vătraiul şi încercă să ajungă la cele de sus şi de jos. Erau destul de departe de clapeta pisicii.

El îşi adunase deja uneltele şi pornise spre ieşire. Completă nota în pragul uşii şi puse cecul în buzunar înainte ca ea să îi dea cardul să îl verifice.

— Mai bine ai scrie şi numărul de cont, îi spuse. Dacă sunt o impostoare?

Ridică privirea spre ea. Nu, dumneata cucoană, parcă îl auzea gândind, eşti prea nebună pentru asta. Îi plăcea faptul că se temea de ea. Când îi înapoie cardul, îl privi cu un rânjet sălbatic. El nu ştiu cum să iasă mai repede.

După ce încuie uşa din faţă, se întoarse din nou în bucătărie şi mai verifică o dată toate zăvoarele. Scoase o sticlă de brandy din dulap şi îşi turnă o porţie zdravănă. Luă apoi telefonul din suport şi îl puse lângă ea pe masă. I-ar fi plăcut să asculte nişte muzică, să simtă compania cuiva lângă ea, dar aparatul se putea auzi din grădină şi nu ar fi vrut să îl pună în gardă. Când se simţi suficient de sigură pe ea, închise uşa de la bucătărie, stinse lumina şi se întoarse la locul ei.

Întunericul sări să o înconjoare. Aşteptă respirând adânc şi regulat. Treptat, întunericul se rări, iar ea începu să deosebească formele; coşul de pâine, rafturile, cadrul ferestrelor franceze şi bezna intensă şi vie de dincolo de ele. Îşi trase scaunul la perete. Uitându-te de afară, nu ai fi putut să o vezi deloc. După o vreme, pulsul ei se întoarse la viteza obişnuită.

Stătea acolo cam de o oră când telefonul începu să sune.

Sfâşie tăcerea ca un cuţit de lumină în întuneric. Se întinse după el atât de repede, încât îl scăpă pe jos şi trebui să orbecăie ca să îl găsească, după care bâjbâi prin întuneric după butonul corect.

— Alo, se auzi o voce de bărbat, când în sfârşit răspunse. Credeam că nu eşti acasă.

— Cine e la telefon? întrebă.

— Eu, Malcolm, ştii, cel de as...

— Malcolm, oh, Doamne, Malcolm.

— Îhî. Ce mai faci?

— Bine, bine.

— Parcă... hmm... nu eşti în apele tale. Ce făceai?

Stăteam în întuneric şi aşteptam un bărbat, gândi ea.

— Nimic. Pe aici. Dar tu?

— Ah, una, alta. Uite de ce am sunat... hmm... îmi pare rău, dar mi-am uitat ceasul la tine.

— Poftim?

— Ceasul meu. Cred că l-am uitat în dormitor la tine. Pe noptieră, cred.

— Ceasul?

Fără îndoială că un analist ar fi avut ceva de spus despre această pană de memorie. Dar, oricum, pentru asta şi sunt plătiţi. După stânjeneala din vocea lui, îi era clar că într-adevăr era vorba doar de un ceas.

— Da.

— Ah. Şi ce vrei să fac? Vrei să ţi-l trimit prin poştă?

— Da. Sau aş... aş putea să trec eu să îl iau.

— Când?

— Nu ştiu... aş putea veni chiar acum. Am terminat la birou şi, hmm... aş avea nevoie de el mâine.

— Nu, rosti ea, mai tare decât ar fi vrut. Nu acum. Nu în seara asta. Sunt... sunt ocupată.

— Înţeleg. Bine, atunci poate mi-l trimiţi prin poştă.

Mâzgăli adresa în întuneric şi, pe când trecea codul poştal, se întrebă dacă nu cumva interpretase greşit conversaţia, dacă nu cumva el dorise să spună altceva. Ce ar fi însemnat asta pentru ea? Greu de spus. Lucrurile se schimbaseră atât de mult de aseară. Nu se mai simţea deloc aceeaşi persoană.

— Stai liniştit, ţi-l trimit mâine.

— Mulţam. Pauză. Totul este în regulă?

— Cât de în regulă se poate, date fiind circumstanţele, îi răspunse înainte să poată să se abţină.

De data asta pauza se transformă într-o tăcere. Râse şi el, dar un pic stingherit.

— Păi, o să ne mai vedem.

— Sigur.

Legătura se întrerupse şi ea puse telefonul la loc pe masă.

Derulă din nou conversaţia în minte. O fi crezut că nu sunt în toate minţile. Ei şi, încă unul pe listă.

Se uită la ceasul ei în întuneric. Nouă şi jumătate. Rămase în continuare în aşteptare. Era încă prea devreme. Dar avea toată noaptea la dispoziţie şi el urma să vină. Era sigură de asta. Timpul

trecea. Se gândea la Jake, cum stătea lângă telefon, cu nervii roşi de spaimă, aşteptându-l să sune. Aşteptând. Dar telefonul lui era diferit de al ei. Ei nu voiau bani.

Doar să îl jupoaie de viu un pic cu sunetul vocii ei. Şi să se asigure că transportul care era pe cale să fie livrat va trece de vamă. Deja îşi rechemase oamenii puşi pe urmele celor indicaţi de negustorul de antichităţi. Ştia că fusese înfrânt încă din clipa în care maşina se pusese în mişcare, ştia că le va da tot ce ar fi cerut. Înghite-ţi furia şi păstreaz-o pentru răzbunarea de mai târziu.

— Când o voi avea înapoi?

— Fii fără grijă, o să o vezi mâine dimineaţă.

La şase dimineaţa pe pragul uşii se afla o cutie al cărei conţinut era înfăşurat într-o cârpă plină de sânge. Sângele se uscase pe hârtie şi trebuise să tragă de ea. Era ţeapăn şi rece la atingere. Părea mai degrabă absurd decât terifiant, carnea ca ceara, îngheţată ca o imitaţie din marţipan. De ce erau întotdeauna degete? Degete sau urechi? Poate pentru că erau singurele amputări pe care le puteau face fără un doctor. Şi doar nu voiau ca ele să moară din cauza hemoragiei.

Asta era din mintea ei sau din carte? Scutură din cap să îşi alunge gândul şi, odată cu mişcarea, auzi cum se deschide clapeta pisicii în întunericul bucătăriei. Întoarse capul la timp ca să vadă umbra întunecată înaintând pe podea. Dădu drumul răsuflării pe care nu observase că şi-o ţinea.

Millie stătu o vreme în dreptul castronaşului cu apă. Lipăitul ei era enervant de sonor în liniştea din jur. După ce se satură sări în poala stăpânei, întinzându-se sub mâna ei, mirosind-o şi cerşindu-i mângâierea.

Se supuse, bucuroasă de căldură şi companie. Şi rămaseră aşa, împreună, pe măsură ce noaptea se adâncea. Hai, gândi. Hai acuma, sunt gata pentru tine. Gata să văd din umbră cum mâna întinsă nu mai găseşte intrarea şi cum îţi vei da seama prea târziu că ai fost descoperit. Şi cum te vei furişa înapoi prin grădină, spre o casă unde o anume fereastră se va lumina şi aşa voi şti ce adresă să dau poliţiei. Sau poate că nici nu o să mă deranjez. Poate că o să te dobor singură şi mă voi răzbuna întocmai ca îngerul răzbunării din imaginaţia mea. Oare ce ar face? Şi cum s-ar simţi? Gândul o excită şi o sperie în acelaşi timp, aşa că îl izgoni.

Timpul trecea şi după o vreme încetă să mai gândească, rămânând nemişcată în liniştea nopţii, aşteptând acum de parcă ar fi putut aştepta aşa o veşnicie. Unsprezece, douăsprezece, unu, două. Ferestrele franţuzeşti şi clapeta pisicii rămaseră închise.

Pe la două şi jumătate i se făcu somn, corpul îi înţepenise de prea multă şedere în aceeaşi poziţie, iar mintea îi ţiuia de prea multă

liniște.

Se scula și se îndreptă spre geam, privind în întuneric.

Nu era nimeni acolo, era sigură. Așa că se înșelase. El nu va apărea în seara aceasta. Sigur, ar fi fost de bun-simț pentru el să mai aștepte. Să o lase să mai fiarbă un pic în suc propriu.

Nu avea nici un sens să înnebunească și mai tare din cauza lipsei de somn.

Controlă din nou toate ivările și zăvoarele și, încuind ușa de la bucătărie în urma ei, urcă la etaj să se culce.

Treisprezece

Nu putea să spună ce anume o trezise, nu știa dacă fusese un sunet sau o reverberație subliminală de teroare care pătrunsese prin straturile de vise. Tot ce știa era că se trezise de-a binelea, cu ochii larg deschiși și mintea la pândă, fără să-și amintească drumul de la subconștient la conștient, fără nicio urmă de buimăceală.

Stătea întinsă pe o parte, cu fața spre ușă. Ceasul digital arăta ora 4.03. Rămase nemișcată, obișnuindu-și treptat ochii cu întunericul, până când reuși să distingă ușa de la dormitor, acum pe jumătate deschisă. Și, din momentul în care o zări, știu că ceva nu era deloc în regulă.

Spaima o făcu să încremenească, de parcă toate lucrurile de care îi fusese vreodată teamă se adunaseră laolaltă, bătând în fereastra minții ei. Rămase în aceeași poziție, fără să-și miște nici un mușchi, fără să îndrăznească măcar să clipească, încercă să respire normal, dar simți cum efortul îi încleșta pieptul. Ce se întâmplă? se gândi cu groază. Ce simți?

Urechile fură cele care îi oferiră răspunsul, și nu mintea; undeva, în camera din spatele ei, auzi sunetul unei expirații lungi, atât de puternică și de controlată, încât păru aproape un oftat dulce. Millie, îi trecu prin minte pentru o fracțiune de secundă, recăpătându-și încrederea, Millie doarme prea aproape. Așteptă parcă o veșnicie. Dar, când se auzi din nou, nu mai avu nicio urmă de îndoială. Sunetul era prea tare, prea nazal ca să fie Millie, expirația prea înăbușită, ca și cum aerul ar fi fost dat afară pe gură, și nu pe nas. Și nu de un animal, ci de un om care era foarte aproape.

Mintea ei refuza ceea ce nu putea pricepe. Era imposibil.

Cum ar fi putut trece cineva de toate încuietorile alea? Nu era decât imaginația ei, care din oarece motive îi juca feste, înspăimântând-o la fel ca și în cealaltă noapte, când îl urmărise pe scări ca să găsească palierul plin de nimic altceva decât de frica ei. Ia aminte. Nu ai decât să te confrunți cu el încă o dată și se va destrăma iarăși ca fumul.

Înghiţi o dată, de două ori, apoi se întinse leneş, ca şi cum ar fi dormit, dar de fapt era paralizată de groază şi se destinse din poziţia încovrigată până când ajunse cu faţa în sus. Şi, când picioarele ei se întinseră şi mai mult spre capătul patului, întâlniră un obstacol în calea lor, prea greu şi prea ferm ca să fie o pisică. Şi de data asta ştiu că era un coşmar cât se poate de real.

Încremeni, uitând că trebuia să se comporte cât mai normal. Timpul încremeni şi el. Deschise ochii din nou şi printre gene desluşi o siluetă stând la capătul patului.

Doamne, fă în aşa fel încât să mor fără dureri, îi trecu prin minte, iar gândul smuls din adâncul sufletului înăbuşi orice altă senzaţie. Fără durere şi fără umilinţe, te implor, oh, te implor! Dar chiar în momentul în care se rugă ştiu că nu era posibil. Deoarece nu aşa funcţionează lumea şi nu se fac târguri cu Dumnezeu la o oră aşa de târzie.

Când nu te poţi baza pe milă, ce altceva ai de făcut decât să lupţi. Dar cum? Telefonul era pe noptieră, distanţa dintre ea şi el de o mie de kilometri şi nimic pe care să pună mâna.

Nu vreau să mor, se gândi din nou, în timp ce teroarea i se ridică în creier ca un val sălbatic care mătură totul în cale.

Nu eu. Nu acum. Închise ochii şi încercă să se liniştească, concentrându-se asupra respiraţiei, făcând-o tot atât de egală şi de relaxată ca şi a lui. Dar chiar şi aşa, ştiu că nu îl prosteşte, în întuneric simţi cum îşi schimbă puţin poziţia şi cum patul se mişcă sub greutatea lui. Ştie că m-am trezit, se gândi. Ştie la fel de bine ca şi mine. Şi, dacă nu fac imediat ceva, o să mă înăbuş în propria mea frică şi sunt ca şi moartă.

Când vorbi, sunetul vocii ei era plin de tensiune, dar destul de puternic pentru cum se simţea în clipa aceea.

— Cine eşti?

Cuvintele rămaseră suspendate în întuneric. El pufni în râs.

— Te-ai trezit. Şi, prin contrast, vocea lui era la fel ca şi răsuflarea, neaşteptat de moale, aproape şuierătoare.

Îşi înghiţi teama.

— Cum ai intrat?

— Ai lăsat uşa de la bucătărie deschisă.

Nu, nu am lăsat-o, se gândi. Nu, nici vorbă. Dar apoi se gândi mai bine. Bineînţeles că o lăsase deschisă. Doar că nu în seara asta. Seara trecută. Îi trebui ceva timp ca să asimileze ideea. Aseară... acum douăzeci şi patru de ore. Fusese undeva în casă timp de o noapte şi o zi.

— Unde... unde ai stat?

Din nou pufni pe jumătate în râs şi pe jumătate într-un oftat zgomotos.

— N-ai vrea să ştii. Pe ici, pe colo. Peste tot.

Felul în care vorbea era la fel ca şi cuvintele; plat, fără emoţie. Cu o mişcare involuntară îşi trase picioarele mai departe de el.

— Nicio mişcare. Vocea explodă sonor, aspră şi spartă.

Observă cum mâna lui stângă se mişcă iute dinspre spate spre lateral. Ce are în ea? gândi ea. Isuse, ce are în mână?

Îngheţă, apoi îşi înghiţi din nou saliva şi teama.

— Trebuie să mă îndrept, spuse ea. Nu pot respira dacă stau pe spate. Trebuie să mă ridic. Şi era limpede din vocea ei că spune adevărul.

Aşteptă. El nu spuse nimic. Mai aşteptă un pic, apoi luă tăcerea ca pe un consimţământ şi se ridică puţin câte puţin până când ajunse la pernele de la capul patului şi îşi ghemui picioarele cât mai departe de el.

— Destul, lătră el.

Se opri pe loc.

— Numai să te mai mişti sau să atingi ceva, sau să faci ceva ciudat şi te omor pe loc, ai priceput?

Încuviinţă cu ochii la mâna lui. Dar nu ai făcut-o, gândi, treizeci de secunde şi încă nu m-ai omorât. Şi câtă vreme stăm de vorbă, încă se mai poate face ceva.

În semiîntuneric putea să îl vadă ceva mai bine: era mai scund decât crezuse, vânjos, cu un păr tuns periuţă deasupra unei feţe înguste, ca de dovleac. O să vomit, se gândi. Nu, nu o să vomiţi. Nu avem timp de asta. Înghiţi din nou. Tăcerea se amplifică. El părea mulţumit să aştepte. Poate că îi făcea plăcere teama ei.

— De ce eu? întrebă când îşi recapătă glasul.

Din nou nici un răspuns.

— Din cauza muzicii?

— Poftim?

— Toate lunile care au trecut. Din cauza muzicii?

De data aceasta el râse.

— Îţi plăcea să dansezi în grădină.

Aşa e. Aşa e. Ajută-mă, Doamne.

— Pesemne că îţi place Van Morrison.

— Cine ?

— Van Morrison. Amândouă CD-urile pe care le-ai luat erau ale lui.

— Oh, nu le-am ascultat, îi răspunse. Le ţineam doar pe pervaz. Ca să îmi aducă aminte de tine.

Cuvintele o făcură să tresară. Primul CD dispăruse în iulie. Acum aproape cinci luni. Cinci luni de obsesie acumulată şi nici un mod de a o elibera. Nici nu te mai gândi.

Continuă doar să vorbeşti. Lasă cuvintele să curgă. Îşi îndulci

vocea. Ca şi cum ar fi făcut conversaţie.

— Deci, dacă mă uit pe geam, pot să văd fereastra ta aşa cum o vezi şi tu pe a mea?

— Fără întrebări! Vocea lui devenise din nou furioasă.

Ţine-ţi clanţa închisă, ai priceput? Şi ecoul cuvintelor lui îi aminti de ceva, dar nu ştiu de ce anume.

— Îmi pare rău.

— Sigur, îmi pare rău. Şi cuvintele şfichiuiră aerul ca o ironie la adresa politeţii ei. Aşa şi trebuie. Aşa şi trebuie.

Trebui să se încordeze din toţi muşchii ca să se oprească din tremurat. De ce nu face nimic? se gândi. Vede cât sunt de speriată. Este mutarea lui. Privea în întuneric şi aştepta.

Dar, de data asta, nu mai găsea nimic de spus. Dar şi el stătea acolo unde era. Şi în momentul acela îşi aminti unde mai auzise cuvintele acelea. Erau pe ecranul calculatorului, răpitorul tocmai se îndrepta către Mirka... Traducerea. Oare cât citise din ea ?

— I-ai tras-o aseară, nu? Şi, pentru prima oară, vocea păru să i se anime. Te-am auzit. Am auzit cum ai făcut-o.

Unde era? La uşă? În baie? Sau într-un milion de alte locuri. Nu te mai gândi la asta.

— Nu mi-o lua în nume de rău, dar pun pariu că te pricepi. Cred că ţi se trage de la chestiile alea pe care le scrii.

— Care? întrebă deşi ştia răspunsul.

— Ştii bine care. Alea din cartea ta.

— Cât ai citit din ea ?

— Oh, tot. Grămezi întregi. Tone. Gunoi.

— Ce...

— Ţi-am zis. Gunoi. Pubele. Toate resturile.

Pubele. Îi căutase în gunoi şi adunase toate paginile de la început, corectate, mâzgălite şi apoi aruncate. Pesemne că citise primele versiuni, dinainte de a începe să le şlefuiască.

Nu-i de mirare că i se păruse suficient de ciudată cât să-i devină ţintă.

— Nu eu am scris-o. Nu este a mea. E doar o carte pe care o traduc.

— Mda. Pe bune că e aşa. Pe bune că nici nu eşti ca femeile alea. Şi din nou izbucni în râs.

Mâna îi alunecă pe lângă corp şi de data asta putu să vadă ce ţinea în ea. O bucată de sfoară din acelaşi ghem pe care îl folosise ea ca să asigure zăvorul de la ferestrele franţuzeşti.

Continuă să raţioneze ca să îşi poată ţine în frâu emoţiile.

Sfoară pentru grădinărit. Deci fusese în pivniţă. Oare acolo se ascunsese? Aţipise oare acolo cât timp dormise ea sus, sau aşteptase până ce casa se liniştise şi apoi pornise să cutreiere, ascultând,

urmărind, atingând? Atingând. Totul, dar nu şi pe ea.

Oare de ce? În ultimele douăzeci şi patru de ore ar fi avut o grămadă de posibilităţi să o prindă nepregătită, să o atace în somn, să o imobilizeze şi să o târască lovită şi ţipând în fanteziile lui bolnave. Dar, în loc de asta, aşteptase ca ea să se trezească de bunăvoie, iar acum încă şedeau cu un ocean de frică şi de aşternuturi între ei, el făcând tot felul de aluzii sugestive, ca un adolescent porcos.

Îl privi din nou şi astfel văzu că era la fel de încordat ca şi ea, remarcă modul în care stătea, rigid, cocoşat, cu pumnii încleştaţi pe lângă corp. Poate că nu era singura înfricoşată de ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

Se ridică mai bine pe pernă.

— Nu mişca, strigă el. Ţi-am spus să nu te mişti. Şi făcu o mişcare bruscă spre ea, ridicând şi cealaltă mână într-un gest ameninţător, dând astfel Ia iveală ciocanul pe care îl ţinea strâns în palmă.

La vederea lui, amândoi bătură în retragere, în acelaşi moment. Pentru o fracţiune de secundă se gândi că o să-l folosească, dar, cu toată panica, răzbătu gândul că avusese dreptate, era speriat. El era speriat. Într-un anume fel, el era la fel de speriat ca şi ea. Doar că, atunci când se speria, devenea violent.

— Gata, spuse repede. Gata, nu mă mai mişc. Uite.

Aşteptă. La fel şi el. Şi încet ciocanul coborî, cu pumnii lui din nou strânşi pe lângă corp, încleştaţi pe arme.

Încercă să nu le privească.

— Doar că îmi este frig, atât, îi spuse cu blândeţe. Înţelegi? Mi-e frică şi din cauza asta îmi este frig. Vreau doar să ajung la bluza aia de lângă tine. Se poate? O iau şi mă întorc imediat la loc. Nimic altceva, promit.

Din nou o tăcere vie. Ar fi putut să o ia el şi să i-o arunce, sau să îi mai spună o dată să îşi ţină clanţa, dar nu o făcu.

În loc de asta, se uita ţintă la ea. După care mormăi ceva.

Cu o grijă infinită se aplecă spre el până aproape îl atinse, ca pentru a verifica dacă se poate apropia mai mult decât îi permitea frica. El rămase rigid. Luă cămaşa de pe canapea şi şi-o trase în grabă pe ea. Era pe cale să se întoarcă, când ceva o făcu să se oprească. Pentru o clipă rămaseră amândoi suspendaţi în timp. Apoi, în loc să se întoarcă la loc, îşi întoarse capul spre el. Era destul de aproape ca să îi simtă răsuflarea. Un iz de mentă. Un fel de apă de gură, ca la o afurisită de parodie a unei întâlniri? Scoase un mârâit nervos, dar rămase liniştit.

Prinse curaj şi aruncă o privire. În semiobscuritate pielea Iui era livid㠄 faţa ascuţită, gura, acum că o putea vedea, subţire. Doamne, cât de mult urăsc buzele subţiri, se gândi, semn al unui suflet mărunt,

posmogit, o gură prea îngustă, interesată doar să ia, nu să şi dea. În niciun caz gura pe care o femeie ar vrea să o sărute.

Gândul îi provocă repulsie dar, în ciuda acestui lucru, se agăţă de el în continuare. Ce sfat se dădea întotdeauna victimelor unui viol? Dacă nu poţi să lupţi, stai şi supune-te. Rahat.

Dar dacă s-ar opune, ar lovi-o. Ar putea să o facă şi acum; să îi tragă una în cap cu ciocanul şi apoi să o violeze într-o baltă de sânge. Dar nu o să o faci, nu-i aşa? Nu încă. Deoarece ai nevoie de mine vie. Dacă mă omori, cine o să te mai bage în seamă? Şi ai nevoie de asta. Ai nevoie de atenţia mea.

Acţiona de acum din instinct, mişcându-se într-o zonă în care raţiunea nu putea ajunge. Supravieţuirea faţă în faţă cu frica. Se reîntoarse la gură, strânsă acum, aproape dezaprobatoare, încercă să se imagineze trecându-şi degetul peste buzele lui, desfăcându-le şi strecurându-se înăuntru. Sex.

Dacă tânjeşti şi te temi totodată de el, e suficient ca să-l scoţi din minţi. Se gândi la jocurile îndelung regizate de el în bucătărie. Cum erau de-a dreptul pline de laşitate, ca şi cum el ar fi refuzat să recunoască ce dorea să facă de fapt. Nu până nu o văzuse pe ea că o face.

Doar că el nu putea să o facă la fel ca Malcolm. Şi, din cauza aceasta, avea nevoie de un ciocan. Violenţa lui şi frica ei - amândouă generându-se una pe alta Ia nesfârşit. Dar de ce totul trebuie să se sfârşească cu sânge şi groază? De ce nu se poate şi altfel? Trebuie să fie şi o...

Fă-o, se gândi. Nu mai sta pe gânduri şi fă-o. Pentru o dată în viaţă, ia tu iniţiativa.

Şi din nou rămaseră nemişcaţi. Şi din nou rămaseră încremeniţi în noapte.

— De ce nu laşi jos ciocanul? îi spuse în cele din urmă şi, spre uimirea ei, vocea îi sună aproape drăgăstos. Nu ai nevoie de el, ştii şi tu. Nu pot să plec nicăieri şi îţi jur că nu o să încerc să fug.

Simţi mai mult decât văzu cum degetele lui se încleştează, după care se strâng mai tare în jurul mânerului. Numără în minte până la zece, apoi încet, atât de încet ca el să îi poată vedea orice mişcare, îşi ridică degetele spre faţa lui. El scoase un mârâit şi mâna lui dreaptă ţâşni şi îi prinse încheietura, ţintuindu-i-o de aşternuturi, strivindu-i pielea cu sălbăticie.

Mintea ei înregistră durerea, dar şi faptul că renunţase la ciocan.

— Târfă, şuieră cu răsuflarea tăiată. Târfă.

— Mă doare, spuse ea printre dinţii încleştaţi, pe măsură ce durerea se înteţea. Mă doare, dă-mi drumul.

Respiraţia lui deveni tot mai grea, prea grea ca să mai poată vorbi.

— Te rog, rosti, şi amândoi auziră cum sunau cuvintele, atât a rugăminte, cât şi a comandă calmă.

Răspunsul lui fu o strânsoare şi mai aprigă, iar mâna începu să-i tremure din cauza efortului. Scoase un mic strigăt de durere, dar nu îşi dezlipi privirea de pe faţa lui. Ochii i se umpluseră de lacrimi, dar când aproape nu se mai putu abţine, strânsoarea slăbi până când încet, încet, încheietura se relaxă şi mâna ei fu aproape liberă.

Avu nevoie de tot curajul ca să nu şi-o retragă, în loc de asta o lăsă acolo să stea moale în mâna lui, odihnindu-se pentru o clipă, amândoi înregistrând atingerea neînsoţită de violenţă.

De data asta, când mâna ei se ridică spre faţa lui, aerul dintre ei se umplu de o aşteptare aproape palpabilă. Şi, de data aceasta, el se lăsă atins. Degetele ei îi atinseră tremurătoare pometii obrajilor. Le ţinu acolo până se liniştiră, apoi uşor, îi trasară în jos conturul obrajilor, spre gură, iar după un moment de ezitare se jucară cu linia buzelor lui. Gura lui se întredeschise uşor. Trase aer în piept şi apoi îşi folosi arătătorul ca să tragă un pic de buza de jos, simţind-o umedă şi lăsând să se vadă un pic din porţiunea cărnoasă dinăuntru.

El scoase un sunet, ceva între geamăt şi mârâit şi muşcă drept răspuns. La început crezu că se va retrage cu degetele ei cu tot, sfărâmându-le între dinţi, dar fusese mai mult din reflex decât intenţionat, ca şi cum cineva s-ar fi tras din faţa unei flăcări.

Calmează-te, gândi. Calm. Poate că o spuse cu voce tare.

Era valabil pentru amândoi.

Aşteptă, după care începu din nou, de data asta împingându-şi degetul înăuntru. Dădu de dinţii lui de jos, neregulaţi şi încălecaţi ca şi cum ar fi crescut de-a valma şi niciodată nu ar fi fost corectaţi cum trebuie, după care îi strecură degetul sub limbă. Carnea era vie şi musculoasă, aspră şi tremurătoare, aproape la fel ca propriul ei vagin. Se cutremură un pic şi trebui să se forţeze ca să nu şi-l tragă afară. Nu era momentul să ai inima slabă. Se ridică de pe pat şi se apropie de el. Respiraţiile lor amestecate se auzeau cu putere în noapte. Ca şi cum nici unul dintre ei nu reuşea să tragă suficient aer în plămâni. Simţi cum mâna lui bâjbâie din nou în căutarea ciocanului, în timp ce degetele i se încleştau pe mâner.

— Fii cuminte, spuse. Nu ai nevoie de el. Nu ai de ce să mă răneşti. Nu trebuie să se întâmple aşa ceva.

Aşteptă, numărându-şi bătăile inimii. La zece se mişcă din nou.

Unde folosise la început degetele, îşi folosi acum limba.

Buzele lui tremurară şi se întredeschiseră ca să o lase înăuntru.

Strecurându-se prin bariera dinţilor lui, îşi aminti de toţi iubiţii pe care îi avusese şi care ştiau cum să transforme un sărut într-o partidă de dragoste; jucându-se şi prinzându-ţi buzele, trăgându-le între ale lor, până când limba lor lacomă te făcea să vrei să îţi smulgi

hainele de pe tine şi să le iei scula ca să ţi-o bagi în tine. Să te facă să tânjeşti de dorul lor...

Şi totul de la un sărut.

Adu-ţi aminte, se gândi. Căci viaţa ta depinde de asta. Îşi împinse limba şi mai mult înăuntru. Gura lui era fără vlagă.

— Sărută-mă, îi şopti. Foloseşte-ţi limba.

Aproape că îi auzea bătăile inimii. Limba îi palpită scurt, după care ţâşni iute ca o şopârlă. Intuia cum tensiunea din el creştea ca un val seismic de necontrolat şi simţea cum mâna cu ciocanul se apropie tot mai mult peste plapumă. Sărutul continuă, limba lui mişcându-se întruna, încă nesigură, dar perseverentă. Doamne, ajută-mă, se gândi, Doamne, ajută-mă să ştiu ce să fac.

Ridică braţele şi îi cuprinse faţa în palme.

— E bine, murmură. Mai vreau.

De data aceasta el o ascultă şi sărutul îi contopi. Amândoi o simţiră. Şi, pe măsură ce se prelungea, ea îşi cobora mâinile de-a lungul gâtului lui şi apoi încet peste spate.

Bluza lui de lână era aspră şi ţepoasă, umedă la atingere.

Pesemne că sub haine era ud de transpiraţie. Îi scoase puloverul sub care găsi o cămaşă şi un fel de vestă. Prea multe haine.

Era îmbrăcat cum s-ar fi îmbrăcat şi ea ca să-şi înăbuşe dorinţa, sperând că astfel avea să dispară. Când mâinile ei ajunseră la piele, el scoase un icnet prelung. Se opri, aşteptă, descifră semnalele, după care încet reluă mângâierea. El se relaxă din nou. Îşi lăsă mâinile să adaste, după care plimbă una dintre ele pe marginea pantalonilor, apoi pe pat şi spre mâna lui dreaptă. La atingerea ei, pumnul i se încleştă. I-l ţinu în palmă, aşteptând până când se desfăcu singur, şi încet ciocanul alunecă în aşternuturi. Îl împinse cât de departe putu fără să rişte să se audă cum cade pe podea. Îi luă mâna între ale ei, cu degetele întrepătrunse rotind jucăuş policarul în centrul palmei lui. Pielea lui era surprinzător de moale, ca a unei fete, moale şi transpirată. Dintr-odată, se simţi cuprinsă de un sentiment al puterii.

De data asta, când îşi desprinse buzele de ale lui, el se întinse spre ea, cu gura scârboasă şi lacomă. Pentru o clipă, gustul lui îi făcu greaţă, saliva şi mirosul făcând-o aproape să vomite. Izgoni gândul imediat şi îi supse din nou limba.

Îi scosese restul hainelor din pantaloni, iar acum îşi trecea mâna peste pieptul lui. Pielea era aspră şi uscată, cu mici cârlionţi în jurul sfârcurilor mici. Carne flască şi neîngrijită.

Neiubită. Cum or putea unii? se gândi. Cum s-or delăsa în halul ăsta? Dacă nu ai fost niciodată atins, cum poţi să ştii cum să atingi? Atât de nedrept. Atât de periculos. Îi ridică uşor mâna şi i-o conduse pe sub tricou, cu palma deschisă ca să îi cuprindă sânul.

Primul contact îl făcu să se zbată. Înainte să poată să o respingă

îşi lăsă corpul peste mâna lui, împingându-şi greutatea cărnii în palma lui şi îl auzi cum geme, un sunet adânc şi dureros scos din rărunchi. Spre surprinderea ei, sunetul îi produse plăcere, şi un fior i se răsuci ca un tirbuşon în stomac. Şi, în aceeaşi secundă, îşi dădu seama că undeva în adâncul ei frica putea coexista cu plăcerea, plăcerea de a deţine controlul. Să nu o arăţi, se gândi. Orice ai face, nu îl lăsa să o vadă.

Era pe cale să îl ajute mai departe, când degetele lui îi descoperiră sfârcurile ridicate de frig şi de frică şi de un confuz şi murdar sentiment de dorinţă.

Prima strângere fu prea puternică şi o făcu să respire grăbit.

— Uşor, rosti în şoaptă. De data asta o auzi şi atingerea lui o tulbură puternic. Se rostogoliră încet şi acum erau întinşi pe pat. În timpul mişcării, ea îşi ridică piciorul drept şi cu talpa pipăi până găsi ciocanul pe plapumă şi îl împinse şi mai mult spre marginea patului.

Căzu pe podea cu un zgomot înfundat.

Sunetul sau poate greutatea lui ţintuind-o de pat îi provocă un nou fior de frică. Amândoi îl simţiră, amândoi percepură schimbarea şi se traseră înapoi. Ea îşi reveni prima, se întinse să îl sărute din nou, ieşind pe jumătate de sub el, în timp ce mâna ei se întindea spre pantalonii lui, bâjbâind ca să descheie nasturele. Îşi folosi podul palmei ca să coboare fermoarul, apoi strecură mâna înăuntru, alunecând pe sub elasticul chiloţilor până îi găsi penisul, moale şi încolăcit.

Nu eşti încă gata, se gândi, cuprinsă dintr-odată de panică.

Asta să fie problema ta? Sau oare de asta ai nevoie de ciocan, ca să ţi se scoale?

Poate că îi intuise gândul. Atingerea ei îl făcu să se tragă violent înapoi şi, pentru o clipă, crezu că l-a pierdut, îl simţea cum se zbate să-şi recapete controlul. În căutarea unei arme care să poată să i-l dea înapoi.

— Nu-i nimic, îi spuse repede. Nu-i nimic.

Rămase cu mâna pe moliciunea lui, ţinând-o acolo aproape cu tandreţe, în timp ce cu cealaltă mână îşi scotea tricoul, frecându-se de el, lăsându-l să îi simtă goliciunea lipită de a lui. Instinctiv, mâinile lui o pipăiră din nou, mutându-se de pe sânii ei pe stomac, mângâieri grăbite şi neîndemânatice, până când degetele lui alunecară în hăţişul părului ei pubian.

Şi când le simţi se auzi pe sine gemând. Sunetul nu fusese deliberat. De fapt, exprima mai degrabă eliberarea fricii decât a plăcerii. Dar cumva le fu de folos. Amândurora.

Îl simţi cum ezită şi ştiu că se temea să meargă mai departe.

Ştiu că în acea clipă el era mai înspăimântat de ea decât era ea de el.

Sunt aici, îşi spuse, deşi gândul nu avea nici un sens. Eu sunt şi eu fac ceea ce fac. Aici. Acum. Nu este nimeni altcineva.

— Sunt aici, spuse, de data asta cu voce tare. Şi nu mă prefac. Poţi să-mi faci tot ce vrei tu. Şi, la aceste cuvinte, penisul lui îi zvâcni în mână, iar el scoase un icnet ascuţit de durere şi dorinţă. În acelaşi timp, degetele lui găsiră drumul înăuntrul ei, mai îndemânatice acum, deşi prea insistente şi nerăbdătoare, o subită grabă pentru toate, declanşarea ucigătoare a unui desfrâu frenetic. Spre uimirea ei, simţi că este udă. Descoperirea îi transmise propria undă de şoc drept în stomac. Îşi plimbă mâna cu gingăşie în sus şi în jos pe organul lui, propria ei respiraţie devenind acum mai grăbită, amândouă conlucrând la o erecţie care creştea. Apoi, remarcând cât de presantă devenise nevoia lui, se strecură dedesubt conducându-l înăuntrul ei. Nu era prea uşor, căci era încă doar pe jumătate erect, dar, în timp ce îi mozolea gura, i se întări mai tare şi pătrunse în întregime, lăsând să îi scape un alt icnet tremurat. Şi ea îşi auzi vocea alăturându-i-se. Şi aşa, aproape nedându-i timp să se mişte, îl simţi cum se ridică şi, cu două, trei mişcări, îşi dă drumul în ea, un orgasm atât de brusc şi neaşteptat, prea rapid şi neîmplinit ca să producă o plăcere de lungă durată.

SIDA, se gândi într-un moment orb de panică, SIDA şi alte un milion de alte boli care mă vor roade încet din cauza păcatelor mele. Dar chiar şi când îşi repeta toată această litanie, gândurile acestea fură înăbuşite de altele, căci îşi dădu seama că el plânge.

După ce terminase, se prăbuşise greu peste ea. Acum încerca să se tragă înapoi, suspinând printre dinţi furios, căutând frenetic în jurul lui ceva ce ea ştia că ar fi fost o armă.

Dar de data asta mai mult decât violenţa, îi simţi durerea.

— E bine. Ai fost în regulă, îi spuse cu mândrie în voce, ridicându-se spre el şi punându-şi amândouă braţele în jurul lui, strângându-l cu putere la piept şi ţinându-l acolo în ciuda tentativelor lui de a o respinge.

— E bine, îi spuse din nou. Pe cuvânt. Nu trebuie să mai faci nimic. S-a terminat. Ai făcut-o. A fost bine.

Şi, cum stătea agăţată de el, înregistrând bătălia ce se dădea în el între furie şi resemnare, simţi cum furia din el se domoleşte şi plânsul iese învingător.

Aşa că stătea acolo în noaptea de iarnă, cu trupul tremurând de frig şi adrenalină, ţinând în braţe un bărbat care plângea de mama focului din cauză că violul pe care îl plănuise se transformase într-un act de iubire.

Timpul curgea. Şi suspinele se domoliseră într-atât, că atunci când încercă să se desprindă, ea îl lăsă. Se ridică şi luă un halat de pe uşă cu care să se acopere şi, pe când se înfăşură în el, simţi cum dâra

rece a spermei lui i se prelingea pe interiorul coapselor. Rece, se gândi. De ce oare este întotdeauna atât de rece când ţâşneşte de fapt din adâncuri atât de fierbinţi? Folosi interiorul halatului ca să se şteargă şi apoi, în timp ce se lega cu cordonul, pipăi podeaua cu piciorul până localiza marginea rece a ciocanului şi îl împinse cât mai departe sub pat.

El îşi trăgea pantalonii, chinuindu-se să-şi închidă nasturele. Toţi arată atât de pierduţi când se reîntorc în hainele lor, se gândi, amintindu-şi brusc de Malcolm şi de o mulţime de alţi bărbaţi cu care fusese de-a lungul anilor, şi care toţi se transformau în băieţei odată actul terminat. Nu e de mirare că femeile trebuie să fie atât mame, cât şi iubite.

Apoi, după un timp care i se păru o eternitate, el o privi şi în întuneric ştiu că orice ar putea el să simtă sau să devină în viitor, în acel moment ea era cea învingătoare şi putea să facă orice ar fi dorit.

Şi de data aceasta vocea era a ei, neîngroşată de seducţie sau teamă.

— Şi cu asta basta, spuse ea cu o voce plată, uitându-se ţintă la el. Ai înţeles? Noi doi am terminat-o. Tot ce ţi-ai imaginat că ar fi între noi s-a terminat. Nu o să spun nimic, nimănui. Şi nici tu. Dar dacă te mai apropii de mine vreodată, jur că mă voi duce direct la poliţie. Iar acum vreau să pleci. Pleacă pe uşa din faţă şi când ajungi acasă aruncă CD-urile şi foile din carte. Uşile de la bucătărie sunt acum încuiate, nu mai ai cum să intri. Toată această obsesie s-a terminat.

Nu îi răspunse, nici nu se uită la ea, dar în schimb se ridică de pe pat, pufnind cu zgomot şi privind în jur ca şi cum ar fi căutat ceva ce nu trebuia uitat. Dar o auzise. Acum o ştiau amândoi.

— Nu mai este, îi spuse ea hotărât. Nu mai este şi nici nu mai ai nevoie de el. Şi poate că nici nu ai avut vreodată nevoie. Dar acum vreau să pleci. Du-te.

În cele din urmă se întoarse spre ea. Ea se dădu la o parte din drumul lui spre uşă. Se uitară unul la altul şi în întuneric ceva îi străluci în privire, dar ea nu îşi dădu seama ce. Şi ştia că îşi asumă un risc arătându-i atât de limpede că ea câştigase, dar nu-i mai rămăsese nici un dram de prefăcătorie şi dintr-odată nevoia de a fi singură devenise atât de imperioasă, încât aproape durea. El scoase un fel de mârâit şi ridică o mână, ca un fel de ameninţare în glumă, dar nu îi reuşi. În loc de asta, după ce o ţinu ridicată o secundă, mâna îi căzu, iar el se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră.

Aşteptă ţintuită locului până îl auzi cum coboară scările şi iese pe uşa din faţă. Cum auzi uşa trântindu-se în urma lui, se repezi la fereastra de la palier la timp ca să îl vadă cum se întoarce şi priveşte la casă, după care o ia grăbit pe drum în jos.

În câteva secunde fu jos, trecu prin bucătărie şi se opri în picioare, în întuneric, lângă ferestrele franţuzeşti, privind afară, în bezna din grădină. Liniştea era deplină.

Acum că totul se terminase descoperi că tremura, picioarele ei scuturându-se atât de puternic, că abia îşi mai putea menţine echilibrul, dar nu putea să se liniştească, trebuia încă să stea şi să privească aşteptând. Şi în final fu răsplătită.

Dincolo de întunericul nopţii, în stânga semicercului de case de vizavi, văzu o lumină care se aprinse la primul etaj, un spaţiu alb, arzând în întuneric. Şi, când poziţia i se întipări în minte, tremuratul învinse şi se prăbuşi pe podea, lăsându-se să retrăiască totul, carnea atinsă de mâinile lui, sperma lui lipicioasă în ea şi şiroaiele din saliva lui în gură.

Scuipă gustul lui pe podea şi în acel moment de repulsie îi deveni clar că avea de făcut o alegere. Fie alegea ca această noapte să devină tot restul vieţii ei, să acopere şi să murdărească tot ceea ce va urma, fie să lase totul să treacă şi lucrurile să reintre în normal.

Dacă avea de gând să îl prindă, acum era momentul. Se imagină punând mâna pe telefon şi sunând la poliţie. Parcă îl vedea pe sergentul ei dolofan stând de partea cealaltă a mesei, cu carnetul în mână, scriind frenetic cu ochii cât cepele, uluit de povestea ei. Doar că nu va fi el. Nu. Vor trimite o femeie în locul lui, care să îi aline durerea cu sensibilitatea ei feminină. Parcă vedea aievea simpatia antrenată din ochii femeii şi încercă să îşi imagineze ce o să îi spună. Şi atunci ştiu că nu va putea să o facă. Că, într-un fel de neînţeles, ceea ce se întâmplase între ei era mai intim decât violenţa şi că nu va fi niciodată în stare să vorbească despre asta. Şi în nici un caz cu poliţia.

Oare ştia şi el asta ? Ştia oare că ea îi va păstra secretul?

Atât pe al lui, cât şi pe al ei. Oare ce făcea acum? O spăla de pe el, pregătindu-se să înceapă o viaţă nouă sau se uita la acele CD-uri strălucitoare de pe pervazul ferestrei lui, rememorând şi retrăind totul? Oare le aruncase deja la gunoi?

Aminteşte-ţi ce i-ai spus, se gândi. Crede. Ai făcut-o şi acum s-a terminat. Ai privit în ochii coşmarului şi ai supravieţuit. Şi prin asta s-a pus punct şi amândoi veţi fi iertaţi şi mântuiţi, chiar dacă mântuirea va răsări dintr-un peisaj plin de umilinţe şi teamă.

Aşa că se ridică şi foarte încet îşi reluă cursul propriei vieţi.

Paisprezece

Petrecu orele rămase până la răsărit în mod intenţionat în linişte. Merse sus şi făcu un duş, dar fără să încerce să spele atingerea lui de pe ea, deoarece era prea târziu pentru asta şi nu dorea să cedeze acestui fel de impuls de dezgust.

Se spălă pe dinţi şi schimbă aşternuturile cu cearşafuri nounouţe şi o cuvertură pe care Sally i le dăduse cadou de ziua ei de naştere, cu şase luni în urmă şi a căror cutie nici nu se obosise să o deschidă. Îi plăcea cum îi schimbară camera, făcând-o cumva să nu mai pară a ei.

În timp ce împăturea cuvertura de pe pat dădu de ghemul de sfoară prins între cutele ei. Ciocanul îl găsi pe la jumătatea spaţiului de sub pat. Se gândi să îl arunce, dar când întinse mâna, descoperi că nu era în stare să îl atingă. În cele din urmă folosi o pungă de la tampoane, îl aşeză înăuntrul plasticului alb şi întoarse sacul pe dos ca să nu mai îl vadă. Merse până-ntr-acolo că îl duse până la containerul din faţa porţii dar, odată acolo, gândindu-se la cine s-ar fi putut uita prin gunoiul ei, se răzgândi şi îl aduse înapoi, ascunzându-l în fundul bufetului.

Dincolo de uşa de la bucătărie lumea era din nou o gaură neagră, fără niciun bec electric care să îi marcheze prezenţa.

Dădu drumul la radio. Oameni care nu aveau somn sunau la un show de discuţii nocturne, desfătându-l pe moderator cu poveşti despre coşmarurile vieţii adevărate. Acesta îi asculta nerăbdător, ţintuindu-i cu comentarii absurde până când îl plictiseau sau enervau suficient - moment în care le acoperea vocile cu efectul sonor al unui ţipăt şi al unui corp prăbuşindu-se pe podea.

Poate că aşa ar trebui să se exorcizeze şi ea, anonim şi public în acelaşi timp, spunând poveşti de groază unui păcălici de noapte cu gusturi macabre. Cine ştie, poate că un anume bărbat cu buze subţiri şi faţă palidă asculta chiar în clipa asta, uitându-se la ea de la fereastra întunecată a etajului întâi. Privi şi ea peste grădini. Dar dacă a stins lumina dinadins, dându-şi seama că, dacă el o poate vedea pe ea, şi ea îl poate vedea? Gândul o făcu să plece din faţa ferestrei.

Gazda prelua acum telefonul unei femei pe nume Fanny, din Hendon, care ieşise în marşarier din garaj şi trecuse peste câinele ei. „Oh, Fanny, fiecare cu terierul pe care-l merită, eh?" Aproape că îl auzeai cum stătea să plesnească.

Închise aparatul şi stinse şi lustra. Oricum, curând nu va mai avea nevoie de ea. Începuse să se lumineze, cerul schimbându-şi deja culoarea de la un mov translucid la un gri-închis de iarnă. Încet, încet grădina îşi recăpăta contururile în lumina zorilor. Singurul lucru care se mişca era pisica.

O privi pe Millie cum sare jos de pe gardul din spate şi păşeşte

grăbit peste peluză. De data asta motanul negru nu se vedea pe nicăieri. Poate că şi Millie avusese parte de propria ei victorie, după ce îl regulase ca pe un prost toată noaptea şi îl lăsase undeva lat în tufişuri.

Deşertă o cutie întreagă de hrană pentru pisici în castronaşul ei. Lupta cu propriii demoni îţi stârneşte foamea. Apoi îşi spălă şi ceaşca ei, o puse înapoi pe raft şi o luă pe scări în sus spre pod.

Scoase de sub cornişe nişte cutii cu obiecte din casa mamei sale, o colecţie de lucruri care se dovediseră prea personale ca să le vândă, prea vechi şi ciudate ca să mai aibă vreo utilitate. Nu îi luă prea mult până găsi ceea ce căuta. Un binoclu demodat care aparţinuse cândva bunicului ei. Îl despachetă dintr-o bucată de pâslă neagră, ţesătura având mirosul Londrei din timpul războiului, aşa cum şi-o imagina ea; un strop de cordită şi pericol în întunericul vâscos. Când îl ridică, îşi aminti cât de greu şi de voluminos i se păruse cândva, în mâinile ei de fetiţă.

Copil fiind, şi-l amintea pe tatăl ei folosindu-l. Stătea în picioare cu orele, la capătul grădinii lor, la marginea mlaştinii, cu lentilele aţintite pe un cer care i se părea mereu gol, cu ea lângă el, dorind să fie băgată în seamă, încercând să stea liniştită, dar întotdeauna plictisindu-se şi devenind gălăgioasă, aşa că în cele din urmă o trimitea înapoi în casă. Se pare că păsările veneau numai când nu era ea acolo. Acum înţelegea de ce. Ca să surprinzi ceva neobişnuit trebuia să ai răbdare şi să aştepţi. Atunci şi numai atunci ţi se arăta.

Nu avusese niciodată destul timp pentru asta, prea ocupată să crească mare. Nu ca acum. Acum avea în sfârşit satisfacţia de a se aşeza la pândă.

Dormitorul îi oferea cea mai bună perspectivă. Fereastra lui, cel puţin după cum o localizase în timpul zilei, era la fel ca toate celelalte din casa aceea, goală şi întunecată, cu o jumătate de draperie trasă peste partea de jos, ca într-un salon demodat. Oare era bucătăria sau dormitorul? Bucătăria, cu siguranţă. O uşă la stânga, jumătate sticlă, jumătate lemn, ducea spre o balustradă de fier şi câteva trepte care coborau în spirală spre grădină. Dacă focaliza cum trebuie, putea să vadă crengile din tufişul de alături. Oare asta era plăcerea care aproape îl transfigura pe tatăl ei, plăcerea de a aduce distanţa mai aproape, de a vedea ceea ce nu trebuia văzut? Grădina era neîngrijită, un paravan de iarbă şi tufişuri în dezordine, cu o cărare pavată aiurea la unul din capete.

Zidul din spate era scund. Uşor de trecut peste el, ca de acolo să te strecori prin fundul altei grădini şi peste alt zid, ajungând într-un final la al ei. Refăcu traseul prin lentile, focalizând fiecare etapă, trecând peste garduri, alunecând pe lângă straturi, la limita luminilor de siguranţă înainte de ultima mişcare peste peluza ei, până la trapa

pisicii. Uşor de făcut pe întuneric.

Dând târcoale. O urmărire de iarnă. Îşi aminti de toate rândurile de haine de pe el, de sudoarea de pe pielea lui şi de corpul lui rece şi umed deasupra ei. Gura i se umplu cu salivă. Uită, se gândi, lasă-l în pace. Dar gustul persistă. Îşi imagină că era spermă şi se văzu pe sine agăţată de cocoşelul ăla moale, sugându-l cu agresivitate. Îşi încleştă dinţii şi auzi un altfel de sunet. Să nu te întorci, se gândi. Nici să nu te gândeşti. Lăsă saliva să se amestece cu frica şi le înghiţi pe amândouă deodată.

Odată ce fu în stare să îl vadă, sau mai bine zis să-i conştientizeze lipsa, următoarea mişcare fu să se asigure că el nu putea să o mai vadă. Din nou podul îi fu de folos. Printre cutiile rămase nedesfăcute de la moartea mamei sale, găsi şi una plină cu pânzeturi, din care scoase la suprafaţă un set de perdele de dantelă care împodobiseră cândva ferestrele de la camera lor de zi. Îi aminteau de anii de prizonierat adolescentin şi de neobosita obsesie a mamei sale în ceea ce privea misterul. Plase, obişnuia să le numească: „ca noi să putem să ne uităm afară, dar ei să nu poată vedea înăuntru".

„Ei". O spunea de parcă ar fi fost vorba despre duşmani.

Ce ironie că refuzul de a urma regulile mamei sale o făcuse ţinta obsesiei unui străin. Dacă ar fi avut vreodată copii, oare şi ei s-ar fi opus convenţiilor ei, şi ar fi mobilat o casă cu perdele de dantelă şi coduri morale extrem de riguroase?

Atingerea materialului din mâinile sale îi aminti de curăţenia de primăvară. „Trebuie să le înveleşti într-o faţă de pernă, dragă, ca să nu se destrame în maşină." Cum de tot ce o învăţase mama ei se dovedise a nu-i fi de nici un folos?

Oare erau numai lucruri greşite, sau nu ştiuse ea să le asculte pe cele bune?

Uneori se gândea că mama ei murise doar ca să scape de sentimentul de dezamăgire pe care i-l provoca fiica ei. Oare ar fi putut să o ajute acum? „Vezi, mamă, nu am avut altă soluţie decât să îi iau ciocanul din mână şi să-mi înfig în mine scula lui. Doar că acum nu sunt sigură, mă simt oare murdară sau vindecată?"

Poate că nu era nevoie de cuvinte. Poate că singurul lucru de care avea nevoie erau două braţe care să o cuprindă şi să o lase să-şi plângă focul. Uită, Elizabeth. Ea e moartă, iar tu ai fost violată. Foloseşte-te de perdelele ei ca să te liniştească.

Închise cufărul şi duse lucrurile jos. Unul dintre seturi se potrivi perfect la fereastra dormitorului. Nu avea şină sau galerie, aşa că le bătu în cuie, scuzându-se faţă de mama ei pentru micile găuri pe care le făcuse cu ciocanul (al ei, nu al lui, deşi şi pe acesta îl simţea nefiresc în mână).

Bucătăria se dovedi mai problematică, cele două fâşii de dantelă fiind prea înguste pentru deschiderea largă a ferestrelor ei franţuzeşti. Aici recurse la un cearşaf, pe care îl bătu în cuie de-a lungul ramei de deasupra până când astupă complet geamul, lăsându-I să atârne pe podea. Milllie urma să înveţe să se strecoare pe sub el spre trapa pisicii.

Aproape terminase când telefonul din hol începu să sune zgomotos, ca un animal micuţ şi neurastenic care se caţără într-un copac. Oricine ar fi fost, nu avea niciun chef să vorbească. Robotul prelua apelul. Din hol se auzea murmur de voci, a ei urmată de a altcuiva. Nu îşi dădea seama a cui.

Se reîntoarse la fereastră. Într-una din casele de dincolo de grădini ceva îi atrase atenţia, un crâmpei de mişcare la una din ferestrele de la ceea ce ar fi putut trece drept un fel de parter. Puse mâna pe binoclu şi focaliză în grabă. Lentilele localizară mişcarea, care îi apăru în vizor; imaginea tridimensională a unei femei care trăsese draperia, cu un copilaş agăţat de piciorul ei. Direcţia fusese corectă, dar era altă casă.

Plimbă încet lentilele spre stânga, către un grup de ferestre de la parter, încă adormite. Cercetă deasupra şi dedesubt.

Niciun semn de viaţă. De nicăieri. Dar cineva trebuie că s-a trezit, nu? Nu era singurul locatar, nu părea genul. Nu putea să şi-l imagineze într-un spaţiu atât de mare, îl vedea mai degrabă ca un om la ananghie, strivit de greutatea plafoanelor succesive ale vieţii.

Puse binoclul jos. Oare de ce se mai agita? Poate că nu era genul care ieşea ziua, în lipsa întunericului care să îi ascundă imperfecţiunile. Şi, oricum, stătuse treaz toată noaptea.

Chiar şi mai mult. Nu, dacă voia să îl aibă sub ochi, nu avea decât să se comporte la fel ca şi el: să doarmă când dormea şi el, să fie trează când şi el era treaz. Ritmul de viaţă al unei pisici. De ce nu? Singura ei obligaţie era traducerea unei duzini de capitole din cehă şi poate, la fel ca şi prinţesa cu caierele de fân, va descoperi că toarcerea lor în timpul nopţii le poate transforma în aur.

Se mai uită o dată prin grădină şi se duse apoi sus. Dormitorul arăta bine, draperiile cernând lumina de iarnă şi dând camerei un aspect mai cald şi mai intim. Îşi scoase halatul şi se strecură goală sub cuverturi. Închise ochii. În mintea ei casa era acum goală. Benignă. Adormi fără să-şi dea seama.

Se trezi brusc. Era întuneric şi era udă între picioare, iar ceva îi picura de pe coapse pe cearşaf. Panica îi tăie răsuflarea. Cu o mână bâjbâi după întrerupător să aprindă lumina, în timp ce cu cealaltă îşi pipăia coapsele.

Degetele i se umplură de un lichid roşu, lipicios. Dădu la o parte plapuma. Era sânge peste tot, închegat pe părul pubian, mânjit pe

coapse, şi o pată mare bältind pe cearşaf.

Panica se transformă în fericire. Sângera, înainte de termen, corpul ei alăturându-se victoriei, înecând orice urmă din el chiar din profunzimea pântecului ei. Deci nu va fi nevoie nici de pilula de după şi nici de doctor. Se vindecase de una singură. Se ridică din pat şi se duse la baie, bucurându-se de dârele strălucitoare de sânge care i se scurgeau de pe interiorul coapselor pe covor, alinată de căldura proprie după răceala spermei lui.

După ce se spălă şi îşi introduse un Tampax, pentru prima dată de multe zile se gândi serios la treabă. Şi-o imagină pe Mirka izolată în celula ei din pivniţă. Cum va face ea faţă dacă sângerarea pricinuită de degetul bont avea să fie ultima de care urma să aibă parte? Ţine o femeie închisă suficient de mult timp şi va trebui să se întâmple şi asta. Se gândi la cât de rar erau descrise menstruaţiile în romane. Oare personajele feminine din cărţi au ciclu mai rar decât femeile adevărate? Clarissa, Anna Karenina, Scarlett O' Hara - nici măcar un tampon folosit de vreuna din ele. Puţinele cărţi în care îşi amintea că eroinele pierdeau sânge erau unele de la şcoala de maici: studii mustind de o vină delicată, unde singurul sânge acceptabil era cel miraculos, transubstanţiunea alcoolului în plasmă din paharele pentru împărtăşanie.

Schimbă din nou cearşafurile şi frecă pata întunecată care trecuse prin ele până la saltea. Îi amintea de o cameră drăguţă de hotel din Glasgow, unde ea şi Tom stătuseră cândva, când ciclul îi venise mai devreme, iar ea fusese prea jenată să dea cearşaful cameristei. Nu fi ridicolă, îi spusese Tom. Pentru asta sunt plătite - să cureţe petele de pe cearşafuri.

Nu genul ăsta de pete, îi răspunsese ea, doar dacă nu te gândeşti la ele ca la un memento al unei deflorări. El izbucnise în râs. Dar era o răstălmăcire nedreaptă. Dintre mulţii bărbaţi cu care se culcase, Tom era unul din puţinii care nu aveau nici o problemă dacă se murdărea de sânge sau de spermă.

Lucrurile n-ar fi stat probabil la fel şi cu el, se gândi. Ce ar fi făcut dacă şi-ar fi scos scula din ea şi ar fi descoperit că este plină de sânge? Oare frica de acesta l-ar fi împins să verse şi un altfel de sânge? Ciocane şi unghii. Viol şi crucificare: poate că tinerele catolice au învăţat mai mult despre viaţă decât îşi pot închipui. Gândul la el o duse la fereastră, dar dormise până la căderea întunericului şi semicercul de case era luminat acum total diferit: cam o duzină de lumini aprinse pentru masa de seară şi clipiri ale ecranelor de televizor; nici o diferenţă între ele. Când se opri la una dintre ele, gândindu-se că putea fi a lui, nici aceea nu se deosebea de celelalte. Cu lumina aprinsă, dar impenetrabilă.

Îşi strecură un deget între picioare, pipăind capătul tamponului

de vată şi lichidul care deja se adunase la marginea lui. Plimbă degetul pe geam, lăsând în urmă o dâră.

— Poftim, şopti încet către fereastră. Sângele meu este mai tare decât sperma ta.

Dar dacă o credea cu adevărat sau doar simţea nevoia să-şi audă sunetul vocii în noapte, asta era greu de spus.

Cincisprezece

Puse imprimanta pe masa din bucătărie, cu spatele uşor cocoşat de greutate. Durase ceva până să reconecteze toate cablurile, intrare la ieşire, mufa el la mufa ea, dar până la urmă reuşi, iar calculatorul prinse viaţă. Mirosul de cafea proaspătă se răspândise în întreaga încăpere. Era joi, la miezul nopţii, iar ea era gata să se pună pe treabă.

Îi luase ceva timp ca să ajungă aici. Prima noapte se dusese cu durerea şi sângele - curgea râu, încât o făcu să se întrebe oare ce respingea corpul ei atât de puternic? Cu una din temeri rezolvată, îi rămăsese acum suficient timp să se gândească la cealaltă. Dar serviciul permanent al liniei de ajutor SIDA nu îi spuse nimic din ceea ce nu ştia deja. Dacă s-ar fi infectat, dura două luni până când se putea vedea şi abia atunci era nevoie să îşi facă un test. Care erau şansele? Păi, bineînţeles, asta depindea de cine era el şi unde mai fusese înainte. Ceea ce o făcu să se întrebe oare unde se afla el acum.

Restul nopţii se scurse cu o adevărată regie de supraveghere: controlul ferestrelor, târcoale pe scări, reacţie la orice scârţâit de podea.

Aşa că, pas cu pas, minut cu minut, casa îşi revenea şi, pentru că până şi frica devine plictisitoare dacă nu este alimentată de nimic şi pentru că există o limită chiar şi pentru stările de alertă maximă, începu să se relaxeze. În cea de-a doua noapte putea deja să identifice un ritm al orelor în întuneric: cum lumea se duce treptat la culcare între miezul nopţii şi ora unu, doar zgomotul ocazional al traficului de noapte mai răzbătând, ca apoi să sucombe până şi el în orele moarte dintre două şi patru. La ora aceea puteai aproape să crezi că nu mai erai decât tu pe lume şi că singurătatea ta te făcea unic şi special, iar faptul că încă mai existai în mijlocul întunericului nu putea decât să îţi confere un fel de înţelepciune sau linişte.

Cum pe măsură ce lucrurile îi deveneau tot mai familiare se relaxă tot mai tare, începu să se simtă aproape privilegiată, îi verifică fereastra din ce în ce mai rar şi de fiecare dată lumina era stinsă.

Poate că îl ajutase măcar să doarmă noaptea.

Dar nu acelaşi lucru se întâmpla şi cu ea. Începuse să se obişnuiască. Aşa că, în cea de-a treia noapte, urcă scările spre pod. Şi, de data aceasta, nu petele de ketchup o făcură să coboare, ci pur şi simplu faptul că noaptea era mai rece decât ziua, iar încălzirea centrală nu funcţiona cum trebuie la etaj.

Aşa că decise să se mute. Mai mult, se gândi ea, pe când deconecta şi împacheta cablurile, nu era singura fiinţă de sex feminin persecutată din această casă şi începuse aproape să simtă că nu se comportă ca o soră faţă de Mirka, rămasă singură şi captivă, pe când ea se preocupa cu atâta îndârjire de propria eliberare.

Camera era umedă şi mică, nu mai mare de unu jumătate pe doi, fără vreo sursă de lumină naturală, doar cu un bec aprins tot timpul. Mai erau o găleată într-un colţ şi un pat metalic, improvizat, cu o saltea subţire şi câteva pături zdrenţuite pe el.

Femeia zăcea nemişcată, în lumina nudă şi aspră care nu-i menaja defel trăsăturile. Dar bărbatul nu se uita la faţa ei. Dăduse pătura la o parte şi studia modul cum somnul îi ridicase fusta până sus, pe coapse. Îi plăcea felul în care dormeau femeile când erau drogate: fără nicio grijă, abandonându-se de parcă erau prea extenuate ca să se mai mişte.

Ca după o partidă de sex.

Îi cercetă mâna cu probleme, care îi atârna pe lângă corp.

Pansamentul era la locul Iui şi sângerarea se oprise. Aici nu erau probleme. Era bun la asta. Şi, să rănească, şi să vindece.

Şi pentru el era o surpriză cum, cu cât o făcea mai bine pe una, cu atât mai mult aveau nevoie de cealaltă. Nimeni nu urlă la nesfârşit. Nici chiar în visele lui.

— Ţine-ţi mâinile acasă, Cristophe. Vocea venea de după gratiile aflate în partea de sus a uşii. Ai auzit ce au spus. Cu asta e altceva.

Grăsunul îşi ridică privirea spre vizor şi se strâmbă.

— Nu încă, vrei să zici. Dar când americanul ăla al ei de bărbat o să vină să o caute, hm, ce o să facem ? Pun pariu că o să ne jucăm cu amândoi.

Rânji şi îşi plimbă un deget de-a lungul unei coapse, până o atinse între picioare. Femeia nici nu se clinti.

Nimic nu se compară cu fiorul anticipaţiei, se gândi, pe când îşi umplea din nou ceaşca de cafea. Mecanismul perfect al fricii, nelăsându-te nici un pic să respiri, făcându-te să te aştepţi tot timpul la ceva mai rău. Numai că grăsanul era un personaj suficient de slab conturat cât să-l facă pe cititor să înţeleagă că roata se învârteşte şi că va veni şi timpul când băieţii răi ar fi făcut mai bine să îşi ţină mâinile acasă. Regulile simple ale genului. Ce au tăiat li se va tăia. Nu că

Mirka ar fi cea care va face incizia. Asta era treabă de bărbat, bineînţeles. Oare câte adjective poate găsi un traducător pentru a descrie un urlet? Urma să afle cât de curând.

Dădu cearşaful la o parte şi se uită afară. Binoclul îi aduse aproape un peisaj cufundat în întuneric. Oare el chiar dormea? Trei nopţi şi niciun semn. Poate că o ascultase. Sau poate că îşi dăduse seama de schimbarea ce se produsese în ea. Dacă frica are un miros, atunci e posibil ca şi lipsa ei să poată fi simţită. Puse un strop de whisky în cafea şi se reîntoarse la calculator.

Întors în capitală, Jake aştepta cu nerăbdare să se răzbune. Păi, se gândi ea, să îl lăsăm să mai aştepte puţin. Acum era anotimpul în care femeile stăteau treze noaptea şi acopereau cu vocea lor proprie vocea bărbaţilor.

Nu era nevoie decât de un pic de imaginaţie. Dacă traducătorul este bun, poţi să nici nu bagi de seamă alăturările.

Într-o ţară a raţiilor, temnicerii nu aveau nici ei mai mult confort decât întemniţaţii. Pe patul de campanie de pe coridor, grăsanul sforăia înfăşurat cu haina care acoperea ceea ce pătura nu reuşise să facă. Tovarăşul lui păşi pe lângă el, aruncând o privire prin vizor înainte de a pune tava jos şi de a deschide zăvoarele.

Ea zăcea în exact aceeaşi poziţie, cu spatele la uşă şi cu mâna rănită întinsă pe lângă ea. Trecuseră deja cinci ore fără să se fi mişcat. Ştia deoarece verificase cu regularitate. Biata femeie. Îl prevenise pe Christophe să nu îi dea mai mult de două pastile. La naiba, erau în rahat dacă le murea în braţe.

N-o să mai vadă niciun ban. Mai bine să încerce să o trezească. Pesemne că era flămândă de-acum.

Mirka înregistrase sunetul cheii în broască şi închisese ochii. Degetul îndurerat îi pulsa în ritmul bătăilor inimii, îşi folosise mâna cealaltă să împingă cât mai departe sub pernă pilulele pe care le scuipase imediat ce grăsanul care i le dăduse ieşise din cameră.

Primele câteva ore fuseseră cele mai grele. Atunci tentaţia de a le înghiţi devenise aproape de nesuportat. Nu putea să gândească clar sub presiunea durerii. Dar se temea mai tare de somn decât de agonie. De ceea ce i-ar fi putut face cât timp era inconştientă. În cele din urmă descoperise că, dacă îşi ţinea mâna uşor în sus, într-o anumită poziţie, sprijinită de burtă, atunci durerea slăbea şi putea să reziste. Prin urmare, zăcuse aşa, imobilă, cu faţa la perete, obligându-se să privească tifonul îmbibat cu sânge până când vederea lui deveni ceva aproape normal. Era o femeie cu nouă degete şi un bont. Şi nu putea să facă nimic ca să schimbe această situaţie.

Degeţele. Îşi amintea că, în copilărie, bunica îi povestea despre femei care se născuseră cu începutul unui al şaselea deget la mână;

cum acest lucru era cunoscut sub numele de ţâţa diavolului, sugarul răului, semnul vrăjitoarelor şi cum, în unele zone, oamenii erau suficient de superstiţioşi ca să pună să fie tăiat la naştere.

Ani de zile după aceea îşi tot controlase mâinile ca să vadă dacă nu există vreo cicatrice care să arate că făcea parte dintre cei însemnaţi. Şi încă de atunci ştiuse că nu avea puteri vrăjitoreşti. Şi chiar dacă ar fi avut, acestea trebuiau să fi căpătat o cu totul altă manifestare fizică.

Fusese drăgălaşă încă de când era mică, delicată, cu un păr de culoarea mierii şi oase frumoase, dar la pubertate frumuseţea sa se copsese şi se transformase într-o voluptate atât de neaşteptată şi exotică, încât tulburase pacea familiei şi îi adunase pe toţi băieţii din preajmă ca pe o haită de câini, în faţa uşii.

Ştia că ar fi putut să îl aibă pe oricare dintre ei, aşa că nu îl voise pe niciunul. Nu pentru că ar fi fost fără inimă, ci doar pentru că nu avea altă soluţie. Tot ce ştia era că merita ceva mai bun. Chiar şi atunci ştia cum să obţină ceea ce îşi dorea. În timp ce prietenele ei erau mulţumite să prindă un post la un magazin sau să intre secretare la vreun birou local, ea buchisea cărţi englezeşti cu totul nepotrivite, renunţând la întâlniri în favoarea studiului, petrecându-şi serile în compania emisiunilor transmise de posturile de radio englezeşti sau americane; limbajul propagandei culturale, dar oricum unul cu mult mai subtil decât cel cu care era ea obişnuită.

În cele din urmă, la douăzeci şi ceva de ani se folosise de relaţiile unchiului ei, membru de partid şi angajat al ministerului de externe, şi obţinuse o viză de vacanţă în America.

Dacă ar mai fi avut răbdare câţiva ani, istoria ar fi rezolvat problema de Ia sine, dar ea nu avea cum să ştie asta şi oricum, dacă ar fi aşteptat nu ar fi avut cum să-l întâlnească pe Jake într-un metrou care ajungea în centru din strada 87.

El tocmai ieşise din tură şi şedea citind un ziar când, remarcându-i accentul caraghios, un punkist începuse să se dea la ea, oferindu-se să îi arate oraşul şi insistând chiar şi după ce ea îl refuzase. Jake intervenise şi îl potolise.

I se păruse cu totul altfel din prima clipă: mai în vârstă, mai rece, mai controlat, evident un profesionist într-o lume a bărbaţilor. Iar purtarea cavalerească îi era atât naturală, încât, după ce o salvase, încetase să o mai bage în seamă. Şi bineînţeles că tocmai această aparentă indiferenţă îl făcuse irezistibil.

În cele din urmă ea fusese cea care îi spusese că ar bea ceva şi îl luase de braţ atunci când el o ajutase să coboare şi o condusese la suprafaţă pe scările pline de abur. Cu ocazia acelei prime întâlniri, ei i se păruse că recunoaşte în el profilul unei întregi pleiade de actori americani ai marilor ecrane; prototipul de bărbat puternic care nu se

plânge şi nici nu se bosumflă dacă nu i se oferă ceea ce vrea, ci pur şi simplu se duce şi ia singur. Era o fantezie atât de evidentă, încât luase dislocarea lui socială drept putere. Doar mai târziu îşi dăduse seama că aceasta se baza pe alte lucruri: teamă, furie reprimată şi vederea a mult prea multe lucruri îngrozitoare. Dar atunci era deja îndrăgostită, atât de ideea de a fi salvatoarea lui, cât şi de bărbatul din el (un alt mit, dintr-un alt film), aşa că renunţă la tot ca să fie alături de omul ei.

„Vor spune că te-am atras în capcană ca să obţin cartea verde", glumise ea pe socoteala lui, în noaptea dinaintea căsătoriei lor, pe când zăceau într-un lac de transpiraţie atât din cauza sexului, cât şi a lipsei de aer condiţionat din micul lui apartament din Brookyn. Traficul şi luminile de neon transformau totul într-un spectacol urban de sunet şi culoare.

„Măcar nu vor zice că ai făcut-o pentru banii mei", îi răspunsese el, întinzând din nou braţele după ea.

Ciudat cât de uşor poate să-ţi treacă dragostea, la fel de uşor cum te-ai îndrăgostit. Cât îi luase oare să îşi dea seama de greşeala pe care o făcuse? Nu numai că nu putuse să îi aline durerea, dar nu reuşise nici măcar să îl satisfacă. Bărbaţi americani. Nu ai fi zis că sunt atât de complicaţi. Oare piaţa liberă şi rock'n'rollul nu le oferiseră tot ce îşi doriseră ?

Libertatea de a alege nu ar mai fi trebuit să lase loc pentru nevroze. Complexitatea lui emoţională dureroasă fusese pentru ea primul semn că, la urma urmei, capitalismul nu era nici pe departe panaceul care se credea.

Chiar şi viaţa lor sexuală era complicată. Nevoia lui de ea era aproape patologică, ca şi cum posesia trupului era totuna cu posesia sufletului şi, dacă îl avea pe unul, îl avea şi pe celălalt. Încă din primul an sexul se transformase din revelaţie în rutină şi din rutină în coşmar. Dorinţă. Nevoie. Gelozie. Şi balet sexual. Dăduse peste termen ulterior într-un roman şi se distrase copios de exactitatea lui. Apoi începuse să se gândească dacă nu cumva asta era consecinţa vizionării a prea multe filme, a timpului pierdut inutil privind cum fundul gol al lui Michael Douglas se mişcă în sus şi în jos pe muzica banilor, în timp ce femeile de dedesubt se zvârcoleau şi gemeau fericite. Încercase odată să discute cu el despre asta, dar fără vreun rezultat. Despre sex nu se discută, îi spusese supărat. Distruge spontaneitatea. Dar încă de pe atunci el ştia că totul se sfârşise şi că era pe cale să o piardă.

Măcar acum o parte din ea va fi a lui pentru totdeauna: ţâţa diavolului, cadou împachetat într-o batistă cu pete roşii şi livrat la uşa lui. Oare ce simte ? Pesemne că groaza nu îi depăşeşte furia.

Furiile lui Jake. Cealaltă faţă a durerii. Ce fericire ar fi fost să nu mai aibă niciodată de-a face cu nici una dintre ele. Când îl părăsise,

fusese o minune. Se simţise ca un adult pentru prima oară în viaţa ei. Visul ei american se împlinise. Independenţă. Îi plăcuse să se ştie singură în oraş. Îşi găsise o slujbă la o galerie de artă specializată în şuvoiul de comori de la Răsărit care se revărsase pe piaţă, unde aspectul ei şi limbile pe care le vorbea îi aduceau un venit suficient ca să plătească chiria unui mic apartament în Village. Nu după mult timp, se trezise curtată de un diplomat brazilian, un bărbat mai în vârstă, blând, cu piele măslinie şi degete lungi. O proteja, o ducea la restaurant, se purta atent cu ea şi asta nu numai în pat. Era un fel de eleganţă şi în modul în care făceau dragoste şi care vorbea de la sine atât despre propria ei plăcere, cât şi despre a lui, şi nici nu îi pretinsese să îi aparţină din această cauză. Fără să aibă nevoie de felicitări şi confirmări de fiecare dată când o făcea. Chiar dacă era mai puţină pasiune, era totodată şi mai puţină durere. În ceea ce o privea, era un aranjament cât se poate de echitabil.

Aşa că se simţea cât se poate de fericită. Asta până în ziua în care telefonul sunase şi de la celălalt capăt al firului i se vorbise în limba ei maternă. Ce ghinion cumplit, se gândise.

Să se trezească prizonieră înapoi în ţara de care se străduise atât de mult să scape, pion într-un joc necunoscut de-a răzbunarea din cauza unui om plin de furie şi fără scăpare, pe care ea nu îl mai iubea. Şi care, dacă s-ar gândi puţin, şi-ar da seama că nici el nu o mai iubea. Nu. Nici vorbă de cavaleri călare pe cai albi în această poveste. Căci dacă Jake ar veni să o salveze, ar face-o doar ca să o întemniţeze din nou. Să îl aştepte nu ar însemna decât să îşi semneze o nouă condamnare la moarte.

Uşa se închise şi îl auzi pe bărbat cum aşază tava pe masa de metal. Se forţă să nu tresară la atingerea lui.

El îi puse o mână pe umăr şi o scutură:

— Trezeşte-te.

O voce diferită. Localnic, dar nu de la oraş. Nu acelaşi cu ciopărţitorul. Verifică pastilele de sub pernă. Deschise ochii şi apoi se întoarse. Durerea din mână se răspândi ca o flacără şi o făcuse să i se umple ochii de lacrimi. Îl privi drept în faţă şi i se păru că întrevede un licăr de compasiune.

— Te mai doare ?

Nu. Omul acesta era altfel decât celălalt. Omul acesta părea stingherit la gândul că îi pricinuise atâta durere. Dădu din cap, nesigură pe vocea ei.

— Ridică-te. O să te simţi mai bine dacă mănânci ceva.

Dialectul era şi mai pronunţat acum. În sunetele cântate ale vocii lui parcă simţea căldura de lângă plita din bucătăria bunicii şi parcă vedea un cârd de băieţi palizi, cu tranzistoarele la ureche, morţi de plictiseală, făcându-şi veacul prin piaţa din centru. Te ştiu, gândi

ea. Te-am întâlnit de sute de ori: băiat de la ţară cu foame de ţăran. Ştiu exact ce vrei.

Simţi o crampă în burtă. Foame sau frică? Va vedea în curând.

— Nu cred că pot să mă ridic. Nu ai putea... , spuse ea, după care folosi expresia familiară, vrei să...

Cineva suna la uşă. Înapoi în bucătăria ei din Anglia, înregistra sunetul cu o tresărire. Cineva suna la uşă în puterea nopţii. Oare el? Sigur că nu. Nu ar fi îndrăznit.

Se uită la ceas. Întunericul o păcălise. Noaptea era pe sfârşite. Era 7.21, ora de răsărit a solstiţiului de iarnă. Nu îsi dăduse seama cât de mult lucrase. Ar fi vrut să citească din nou totul, doar ca să vadă cât de diferit sună. Nu-i nimic.

Va putea să corecteze oricând mai târziu.

Un alt ţârâit, de data asta mai insistent. În drum spre uşa din faţă îşi surprinse imaginea în oglinda din hol: cearcăne, faţă palidă, ciufulită. Neîngrijită. Dezordonată. Atât în sine, cât şi la exterior. Asta se întâmplă când nu îţi mai pasă, se gândi. Să nu uite să îi dea Mirkăi un alt gen de frumuseţe.

Se uită pe vizor. Afară se afla o siluetă distorsionată, în costum, cu o faţă mare, care se uita ţintă la lentila în formă de ochi de peşte. Îi luă un timp să îl recunoască. Dar trecuse atât de mult. Sau cel puţin aşa i se părea acum.

Deschise uşa, dar lăsă lanţul pus, ca un pensionar care verifică actele celui care vine să-i citească contorul. El se uita la ea prin crăpătura uşii. Părea chiar mai solid decât îşi amintea. O străfulgeră amintirea pieptului lui deasupra ei, cu un stomac musculos, aproape fără pic de grăsime. Sau nu făcea decât să-l compare cu corpul celui care îi urmase ?

Văzând-o, păru să rămână şi el cu gura căscată. Încercă să îşi imagineze ce avea el în faţa ochilor. Deşi el o văzuse deja pe post de femeie nebună.

— Bună dimineaţa.

— Bună, Malcolm.

— Te-am trezit cumva ?

— Nu.

— Nu eram sigur dacă te trezeşti aşa de devreme.

— Nici nu m-am culcat încă.

Dacă era cumva surprins, nu lăsă să se vadă. Aşteptă un moment, ca ea să deschidă uşa.

— Dar ai primit mesajul meu, nu? continuă când ea nu dădu vreun semn că are de gând să o facă. Adică, dacă nu m-ai sunat, am presupus că... Se opri ezitând în faţa privirii ei goale. Am venit după ceas. Ea continua să îl privească buimacă. Ceasul meu, ai uitat? L-am

lăsat aici. Nu l-ai pus la poştă încă, nu?

Ceasul lui. Sigur. Ceasuri, ciocane. Cât de neglijenţi sunt bărbaţii cu lucrurile lor.

— Ăă... da, adică nu. Am... fost cam ocupată.

El dădu din cap.

— Mi-am imaginat. De aceea am spus că o să trec să îl iau înainte să plec în călătorie. Dar, evident, nu ai primit mesajul.

— Cred că nu.

Robotul era în hol. Cum dormea în timpul zilei, nu îl auzea, iar noaptea nu îi trecuse prin cap să îl verifice.

— Mai bine intră, te rog, îi spuse cu nervozitate. Privi peste umărul lui. Strada era goală. Închise uşa şi puse lanţul, după care se răzgândi şi îl scoase. El păşi în hol.

— Unde zici că l-ai lăsat?

— Ăă... lângă pat.

— Rămâi aici, îi ordonă, întorcându-se pe călcâie şi începând să urce treptele două câte două.

Nu îi trebui prea mult să descopere că nu era acolo. Nici lângă pat, nici în spate şi nici dedesubt. Nici pe şemineu şi nici în baie. Dar, când se întoarse să îi spună, dispăruse şi el. După care auzi un zgomot în bucătărie.

Era în picioare, lângă fereastră, cu mâna la ochi, privind pe geam în întuneric.

— Ce faci aici? se răsti la el furioasă.

Se răsuci spre ea, dar fără urmă de vinovăţie.

— Mi s-a părut că aud un ciocănit. Tu n-ai auzit nimic?

— Nu. Dar singurul lucru pe care îl mai auzea acum era sunetul pulsului ei în urechi. Se năpusti pe lângă el, luând binoclul în drum şi aprinse lumina de afară. Grădina era goală.

Dar la el lumina era aprinsă.

O privi un moment, apoi se întoarse din nou în cameră.

Trase de câteva ori aer în piept înainte să deschidă gura. El se uita la ea. După care dădu din umeri şi se întoarse spre ecranul calculatorului. Îl împinse şi stinse calculatorul. „Doriţi să salvaţi schimbările?", apăru pe ecran. Apăsa tasta Y şi urmări numărarea cu viteză ameţitoare a cuvintelor, după care ecranul se goli.

— Părea interesant, îi spuse el, peste umăr.

Doamne, dar ştiu că are tupeu. Ce drepturi crede el că a obţinut pentru o noapte?

— Muncă, i-o reteză şi stinse calculatorul.

— Ai lucrat toată noaptea?

— Mda. Se pare că nu îţi găsesc nicăieri ceasul, continuă, într-o încercare disperată să oprească orice conversaţie, în timp ce mintea ei era încă la grădină. Eşti sigur că l-ai lăsat aici?

— Îhî. Nu îl scot decât când dorm. Şi acasă nu este, continuă el cu o voce plată.

— Poate că l-ai uitat la altcineva?

— O iau ca pe un compliment, şopti el sec. Dar cred că ştiu cu cine am fost.

Eşti norocos, aproape că îi spuse. Ai grijă, se gândi. Eşti după o noapte albă şi nu eşti obişnuită să ai companie. Ai grijă ce spui.

— E ceva schimbat aici. Se uita prin încăpere cu o curiozitate evidentă.

— Am un termen de predare, răspunse ea tăios. Este mai uşor să lucrezi acolo unde mănânci.

— Şi cearşaful? arătă el spre fereastră.

— Ascunde grădina. Adică nu vreau să mă distragă priveliştea.

— Asta când nu urmăreşti păsărelele, spuse el cu tâlc.

Se făcu că nu înţelege. Urmă o tăcere tensionată. Îşi aminti de ultima oară când stătuseră în această bucătărie, de mâinile lui alunecând în sus pe coapsele ei, de atingerea limbii lui în urechea ei. Gândul o făcu să saliveze. Limba care nu trebuia, mâinile care nu trebuiau. Nu le amesteca acum.

Se uită la el. Cel puţin el are buze. Îi trecu prin cap că, într-o altă lume, poate că l-ar fi găsit atrăgător din nou. Dar nu în asta. Nu acum. Doamne, oare ce ar crede despre ea dacă i-ar povesti? Pesemne că s-ar îngrozi. Cum, de altfel, s-ar îngrozi oricine. Oare ar ajuta-o să îşi revină dacă ar face dragoste cu cineva care nu are un ciocan? Poate. Dar nu cu omul acesta. Omul acesta este evident în drum spre serviciu.

Numai la gândul ăsta şi îi veni să râdă. Nu-i nimic, se gândi.

O să plece imediat. După care o să poată cerceta grădina.

— Vrei o cafea? Cuvintele îi scăpară fără să vrea.

El stătu un pic pe gânduri.

— Dacă faci...

— Ah, nu, scuze, am uitat. Nu mai am cafea.

O privi în ochi, uşor amuzat.

— Şi-un ceai ar fi bun.

Îl privi agasată.

— Nu am nici lapte. Sau ce am este deja expirat.

— Crezi că şi apa fierbinte ar putea fi o problemă?

Nu-şi amintea să fi avut un deosebit simţ al umorului.

Tom era aşa, se gândi. Asta înainte de a se schimba al naibii de tare. La început i se părea atât de atrăgător. Oare care era aforismul ăla pe care ea şi Sally îl tot citau? Un tip care poate să te facă să râzi poate să te facă şi să termini. Dar asta era demult, când bărbaţii din patul tău contau mai mult decât bărbaţii din viaţa ta. Poate că revenise la starea de atunci fără să îşi dea seama.

— Sigur că nu, se auzi răspunzând, dar am un termen de predare.

— Iar eu trebuie să prind maşina de zece pentru aeroport. Crezi că o să mă descurc fără ceas?

Se aşezase pe marginea mesei, atent să nu deranjeze vreo foaie de hârtie şi se uita la ea cum pune ceainicul la fiert şi scoate ceştile de ceai. Oare ce crede despre mine? se gândi.

Oare îşi dă seama? Oare poate să îşi dea seama numai după cum arăt?

— Este tot aceeaşi?

— Poftim?

— Tot cartea la care lucrai?

— Da.

— Până când trebuie să o termini?

— Începutul lui ianuarie.

— Şi te descurci?

— Poate. Dacă lucrez şi de Crăciun.

— Norocul tău.

— Nu îţi place Crăciunul?

Se strâmbă.

— Ştii pe cineva trecut de cincisprezece ani căruia să îi placă?

— Te duci acasă? Curios cum oamenii continuă să folosească termenul ăsta, chiar şi după ce au casa lor proprie.

— Am noroc. Tata este în County Cork, mama în Australia. Sunt corect faţă de amândoi şi nu mă duc la niciunul.

— Şi ce faci atunci?

— Mă îmbăt, un pic de iarbă şi mă uit la filme.

— Chiar? Râse fără să vrea, deoarece nu i se păruse a fi genul care fumează iarbă. Aventuri de o noapte. Uluitor cât de puţin îţi pot spune despre celălalt.

— Ce te miri? Nu păream genul?

— Ştiu şi eu...

— Ar trebui să mă vezi fără costum.

— Te-am văzut, îi răspunse liniştită, aşezându-i ceaşca de ceai în faţă.

— Parcă nu prea eşti de acord.

— Cu iarba? clătină din cap. Nu. Nu de aia. Doar că... asta era demult. Acum mă simt o cu totul altă persoană.

— Să nu-mi spui că eşti mai degrabă genul care se roagă pentru iertarea păcatelor.

— Ce te face să crezi asta? i-o tăie scurt.

— Oh, nu ştiu exact. Poate din cauza ardorii tale. Şi din nou îi susţinu privirea. Dar lasă asta. Am vrut să sune mai mult a compliment decât a insultă.

Rămaseră tăcuţi pentru o vreme, savurându-şi ceaiul, cam la un metru, un metru şi jumătate distanţă. Simţea nevoia să mai verifice fereastra o dată, dar nu ştia cum să o facă cu el acolo.

— Îmi pare rău de ceas, spuse în cele din urmă.

Ridică din umeri,

— Nicio problemă, atâta timp cât nu l-ai dat altcuiva, îl fulgeră cu privirea, dar el o întâmpină cu un zâmbet.

Urmă un nou moment de tăcere.

— Să... să ştii că m-am tot gândit la noaptea noastră.

— Zău?

— Îhî. Deşi nu mă aşteptam.

— Mulţumesc frumos.

El râse.

— Vreau să spun că atunci mi s-a părut că eşti puţin cam prea nebună pentru mine.

— Să ştii că nu te înşeli, chiar sunt, îi răspunse.

— Dar după aceea mi-am dat seama că de fapt mi-a plăcut.

— Ce, nebunia mea?

— Mda... dar nu numai. Urmă o pauză mai lungă. Mi-a plăcut să fac dragoste cu tine.

— Chiar? spuse ea. Mie nu mi se pare că a fost cine ştie ce.

O privi o secundă cu gura căscată, după care izbucni în râs.

— Acum pricep.

— Ce anume?

— De ce m-am gândit la tine. Niciodată nu spui ce se aşteaptă omul. Deci asta este părerea ta definitivă, sau crezi că ar putea fi îmbunătăţită cu un pic de practică?

Depinde cu cine ne comparăm, se gândi. Dar gândul nu o încântă. Se cutremură. Nu pot să mă implic, îşi spuse. Scutură din cap.

— Nu eşti tu de vină. Eu... eu am o altă obligaţie.

— Aah. Îl simţi cum dă înapoi. Păi, puteai să spui de la început. Scuzele mele, m-am înşelat.

— Nu, vreau să spun că este o poveste care nu e încă finalizată.

— Cu fostul tău?

— Hmm... nu. Cu altcineva.

— Păi, bine atunci, îţi doresc succes. Îşi termină ceaiul şi se ridică. Poate ne mai vedem cândva.

Sigur, cândva, se gândi ea. Îl privi cum se îndreaptă spre ieşire. Ajuns la uşă, se mai întoarse o dată spre ea.

— Pot totuşi să îţi mai spun ceva?

— Îhî.

— Sally şi Patrick sunt îngrijoraţi în ceea ce te priveşte. Mai ales Sally. Ea crede că ai probleme.

— Chiar? Şi tu ce părere ai?

— Eu? răspunse surprins. Nu sunt eu ăla care să judec, întotdeauna mi-au plăcut femeile ciudate.

— Păi, spune-i lui Sally să stea liniştită, îi spuse ea rece. Am de lucru. Sunt ocupată. Nimic altceva.

— Bine. Bine. Nu am făcut decât să îţi transmit. Uite, îţi urez spor la carte şi la... hmm... cealaltă treabă. Şi dacă găseşti cumva ceasul, ai adresa mea.

Nu îl conduse la uşă, ci rămase pe loc până auzi uşa trântindu-se în urma lui. După care luă ceaşca lui de ceai şi o trânti de perete.

Şaisprezece

La lumina zilei grădina era tot goală, iar la fereastra lui storurile nu fuseseră ridicate. Avusese destul timp să dispară.

Asta dacă ar fi fost cu adevărat acolo. Urmărise îndelung cu binoclul urmele lui, încât acum o dureau ochii. Un ciocănit la 7.20 dimineaţa? Nu avea niciun sens. Poate că s-a înşelat. Sau poate a minţit. Dar dacă Malcolm a spus-o doar ca să intre în bucătărie? Nu credea că este chiar aşa de ispititoare. „Scuze, am pe altcineva." Păi, nu era chiar o minciună.

Dar jumătăţile de minciună, descoperi ea, se pot transforma în adevăruri. Douăzeci de minute mai târziu, când dori să îşi prepare cafeaua de care spusese că nu mai are, descoperi că nu mai erau nici destule boabe pe care să le macine şi nici alt pachet în congelator. Nici cafea, nici lapte.

Şi nici suc de portocale. Sau unt pentru coltucul de pâine care mai rămăsese. De când începuse asediul, încetase să se mai gândească la astfel de lucruri. Oare când fusese ultima oară la cumpărături? Acum şapte, opt zile? Dar chiar şi atunci, cumpărăturile exotice pe care le făcuse nu lăsaseră loc pentru cele de zi cu zi.

Se uită la ceas. 8.40. Dacă pleca acum, se putea întoarce înainte să se aglomereze. Înainte să plece de acasă avu o ezitare. Chiar presupunând că el fusese la geam, cu siguranţă că nu ar mai îndrăzni să încerce ceva la lumina zilei. Oricum, nu avea cum să mai intre în casă. Reveni la geam şi verifică încuietorile. Oare de ce nu îl putuse vedea în camera lui?

Trebuie să fi intrat măcar o dată în ea. Doar dacă nu se înşelase ea şi nu era apartamentul lui. Poate că fusese doar o coincidenţă macabră că lumina se aprinsese în acel moment.

Poate cuiva i se făcuse sete tocmai atunci. Oare toate precauţiunile, supravegherea ei continuă fuseseră îndreptate în mod greşit spre altcineva?

Prea multe întrebări. Ca să poată privi în ansamblu avea nevoie de spaţiu. Era timpul să iasă din casă.

În timp ce ea dansa cu întunericul, lumea mersese înainte.

Strada principală deborda de optimismul Crăciunului; un banner amplasat deasupra magazinului universal anunţa că mai sunt doar şase zile până la eveniment. Evident că toată lumea lua asta în serios. Deşi zi de lucru, strada era plină ca sâmbăta, oamenii grăbindu-se cu capul în pământ şi carnetul de cecuri deschis, hotărâţi să cheltuiască banii pe care nu îi aveau pentru nişte indivizi pe care nici nu îi plăceau aşa de mult.

Nu îi plăcuse niciodată prea mult Crăciunul, nici când era mică nu crezuse prea tare în el, adulmecând moartea şi dezamăgirea dincolo de aroma de răşină de brad şi cea de sos făcut din cuburi de supă. Făcut pentru copii. Sau, în cazul ei, pentru copil. Nu e de mirare că totul trebuia să fie perfect.

Să fii singurul copil născut după zece ani de căsătorie sigur că era pentru ei un miracol, dar pentru ea era mai mult o povară. Oare ar fi fost altfel dacă ar mai fi avut unul? Măcar i-ar fi luat de pe umeri povara îndeplinirii propriilor lor speranţe. Fusese obligată să continue să „creadă" în Moş Crăciun mult timp după ce aflase adevărul, doar pentru ca părinţii ei să fie fericiţi, prelungindu-le propriile lor iluzii.

Fusese o mare eliberare când renunţase la tot. Cei mai buni ani cu Tom erau cei în care refuzaseră să sărbătorească evenimentul, luând primul avion spre Maroc sau Scandinavia, unde petreceau ziua beţi în vreo cameră de hotel sau pe plajă.

Se gândi la Malcolm, încercând să alunge amintirile. Oare o interesa? Asta depindea de ce făcea celălalt pretendent.

Seara de Crăciun. Poate că anul ăsta ar trebui să astupe hornurile. Sau să aprindă focul. Cel puţin de data asta avea un motiv pentru a se izola.

În magazin lucrurile merseră şi mai prost. Ca şi el, devenise o creatură a nopţii, neobişnuită cu luminile strălucitoare şi aglomeraţia. Locul forfotea de oameni şi cărucioare, o armată de cumpărători înnebuniţi mărşăluind în acompaniamentul coral de colinde care se revărsau din tavan prin nişte fante asemănătoare cu găurile de gazare. Locul îi dădea un sentiment de panică oarbă, ca şi cum se uita la începutul unui film de groază. Fantastic, se gândi: am făcut faţă unui intrus la mine în dormitor şi nu mă descurc cu nişte cumpărături de Crăciun.

Lăsă capul în jos şi se concentră asupra listei. Trecu de fructe şi legume fără nicio problemă şi continuă cu alimentele care se puteau păstra mai multă vreme, conservele şi mâncarea congelată.

Îşi lăsă căruciorul lângă congelatoare şi făcu o incursiune atentă prin sectorul cu mâncare gătită, alegându-şi prânzurile în funcţie de ţări: miel kaorma, pui Thai, paella, creveţi chinezeşti cu sos dulce-acrişor. Dacă era atentă la ce cumpăra, nu va mai fi nevoie să iasă

înainte de terminarea cărţii.

Oricum mâncarea va fi mai bună decât cea pe care o primea Mirka. Poate i-ar fi mai uşor dacă ar avea o imaginaţie culinară. Cum bărbaţii au fantezii despre sex, ea ar putea să se joace cu imagini de sos de smântână şi ghimbir prăjit. Se întoarse la cărucior şi le puse înăuntru - dar ceva îi atrase atenţia. Cumpărăturile nu erau ale ei. Luase doar legume şi fructe şi câteva chestii de bază, lapte, pâine şi atât. Cu toate astea avea patru conserve puse peste cartofi. Mâncare pentru pisici. Pesemne cineva confundase căruciorul. Cineva? Luă una din conserve. Din poză se uita la ea o pisicuţă frumoasă şi bine hrănită, cu blana exact ca a lui Millie. Ca a lui Millie.

Simţi cum i se pune un nod în gât, ca şi cum un val de frică i-ar fi astupat traheea. Ridică privirea.

Era la capătul unui raft, la mai puţin de şase metri distanţă, fără cărucior, fără cumpărături, stând în picioare lângă raftul cu cereale, cu mâinile vârâte în buzunarele hainei şi se uita la ea. Arăta de parcă el era cel hăituit.

Nu îl văzuse niciodată la lumina zilei, iar acum mai degrabă intuise că era el. Dar îl recunoscuse imediat; nu după corp sau faţă - deşi forma gurii lui îi făcuse să se înteţească bătăile inimii -, ci după tensiunea pe care o genera, după felul în care simţise că totul în jurul ei lua foc, de parcă o rază laser tocmai despicase aerul dintre ei.

Rămaseră amândoi paralizaţi. Ea stătea ţintuită acolo, cu stomacul strâns, cu inima bubuindu-i, conserva de mâncare de pisică sfredelindu-i mâna ca un fier înroşit, ochii lui sfredelindu-i creierul.

După care el zâmbi, un pufnit mic şi nervos care îi dezgoli un pic dinţii, într-un simulacru de durere şi plăcere. A ei sau a lui? Vraja se destrămă. Când îşi aminti gustul lui, îi veni să vomite. Ridică mâna şi, înainte să-şi dea seama ce face, aruncă cu conserva în direcţia lui. Greutatea ei îi acceleră viteza. Dacă l-ar fi nimerit, l-ar fi rănit cu siguranţă.

Dar îl rată cu câţiva centimetri, făcând însă ravagii într-un raft care etala cereale la ofertă specială. Cutiile se împrăştiară ca popicele pe podea. Căzură în jurul unei femei mai în vârstă care tocmai trecea pe acolo. Femeia începu să ţipe. La capătul raftului mai mulţi oameni întoarseră capul. Dar zâmbetul de pe faţa lui nu se şterse.

Mâna ei cotrobăia prin cărucior după o sticlă de ketchup, destinată să o înlocuiască pe cea cu care îi decorase el pereţii, dar era deja prea târziu. Până să o găsească, el o luase din loc. Alergă spre capătul standului, doar ca să îl vadă îmbrâncind o femeie cu un copil mic, expediind copilul într-o piramidă de cutii de biscuiţi. Mama scoase un strigăt iar copilul izbucni în lacrimi. Până ajunse în dreptul lor, el era deja pe la jumătatea culoarului care ducea spre ieşire.

Acum jumătate de magazin se uita la el, cum îşi croia drum

printre oamenii de la coadă. Un bărbat în haine de lucru se enervă şi îl trase înapoi, al cărui simţ englezesc de fairplay fu deranjat de ideea că cineva încearcă să intre în faţă, dar el trecuse deja de el şi gonea spre uşile automate. Ea rămăsese privindu-l de partea cealaltă a caselor, cu sticla în mână, respirând încă agitat. În jurul ei izbucni un cor de exclamaţii indignate şi curioase.

— Draga de tine, eşti bine?

— Ce i-a făcut?

— A vrut să îi ia geanta.

— Cred că avea ceva în mână. În miezul zilei. Nemernicul.

— Huligan nenorocit.

Nu auzea nimic. Ce ar fi făcut dacă l-ar fi prins? se gândea. Cât de tare l-ar fi putut răni cu o sticlă de ketchup?

Ofiţerul de pază care sosi era prea tânăr ca să priceapă ceva. Când îi spuse că nu fusese nimic, că pur şi simplu intrase în panică când simţise cum omul se frecase de ea, dar acum verificase şi poşeta era la locul ei, acesta oftă uşurat.

— Bravo ţie, fetiţo, spuse un bărbat în vârstă, cu faţa brăzdată de riduri, pe când ea se îndrepta sigură pe ea spre cărucior.

— Bărbaţii ăştia trebuie să ştie că nu te pot călca în picioare. Şi fiica mea e ca tine. Nu se sperie de oricine.

Se simţea atât de ameţită, că nu înţelese dacă se referea la bărbat sau la ofiţerul de pază.

Se uită la grămada de provizii din cărucior. Oare unde era el acum? Făcând echilibristică peste zidurile din spate ale grădinilor ca să încerce să vâre vergeaua cu cârlig prin uşiţa pisicii? Oare ce era de preferat? Să moară de frică sau să moară de foame? Trase de câteva ori aer în piept şi scoase din nou lista. Data viitoare când va mai ieşi o să lege zăvorul de la uşa bucătăriei la curentul electric. Să îl scuture definitiv.

Dar numai la gândul ăsta, îl revăzu cu ochii minţii şi încercă să-şi dea seama dacă micul lui zâmbet fioros era de frică sau de triumf.

Îi mai luă aproape o jumătate de oră să îşi termine cumpărăturile. La cea mai mică dintre cozi, femeia din faţa ei avea două cărucioare pline. Stătea în spatele ei, nerăbdătoare şi resemnată în acelaşi timp, uitându-se la raftul de reviste destinate să te îmbie cu cumpărături de ultim minut. Citea coperţile fără să le dea atenţie. „Un milion de moduri în care să transformi Crăciunul într-o ocazie fericită", iar alături fotografia unei fetiţe îmbrăcate ca să se asorteze cu pomul de Crăciun lângă care stătea. Oare chiar existau oameni care îşi petreceau viaţa confecţionând ornamente de împodobit masa?

Mai jos de reviste, ziarul local venea cu altfel de titluri.

Se uită la el pe jumătate atentă, citind cuvintele fără să le înţeleagă sensul. Pesemne că le citise de vreo trei ori înainte să le

priceapă. Când o făcu, nimic de pe raft nu mai conta:

VIOLATORUL CU CIOCAN LOVEŞTE DIN NOU

Luă ziarul, dar trebui să îl lase din nou jos, deoarece mâna îi tremura atât de tare, că nu putea să citească literele mici.

Dar până la urmă reuşi să îşi revină; ciudat, dar la urma urmei, nu se dovedea a fi nimic şocant, doar o poveste obişnuită despre violenţa din oraş şi nişte crime nerezolvate.

Străzile din nordul Londrei au devenit încă o dată nesigure pentru femeile din zonă, după ce o tânără a fost atacată în zorii zilei de miercuri. Victima, al cărei nume nu este dezvăluit, o studentă la medicină aflată în practică, care tocmai se întorcea acasă după schimbul de noapte de la spitalul Whittington, când a fost agresată.

Atacatorul, pe care ulterior l-a descris ca fiind un bărbat alb de înălţime medie, subţire, purta o mască şi avea în mână un ciocan. A târât-o până la capătul lui Holloway Road, pe o alee care ducea spre parcul Whittington şi acolo a agresat-o sexual. Purtătorul de cuvânt al poliţiei a precizat că este al optulea atac de acest fel petrecut în zonă în ultimele şapte luni, operă a celui poreclit de autorităţi Ciocanul din Holloway.

Ultimul atac diferă de cele dinainte, care au avut loc la domiciliul victimelor. Poliţia avertizează tinerele femei care locuiesc în zonă să se asigure că toate uşile şi ferestrele sunt încuiate cu grijă şi să îşi ia măsuri suplimentare când se întorc acasă de la petrecerile de Crăciun şi, dacă e posibil, să fie însoţite de un prieten dacă merg pe jos sau să ia un taxi. Starea victimei este în acest moment bună.

Bună. Nu era deloc cuvântul pe care l-ar fi folosit ea.

Miercuri, în zorii zilei. Ieri. Nu e de mirare că nu dăduse niciun semn de viaţă. Fusese prea ocupat. Al optulea atac în şapte luni. Sau ar trebui să citească al nouălea? Singura întrebare era cine va fi cea de-a zecea? Cam aici se termina şi cu puterea de izbăvire.

Şaptesprezece

Secţia de poliţie era undeva mai jos, pe o stradă laterală, lângă bibliotecă; un alt dezechilibru arhitectural hidos între brutalitatea anilor şaizeci şi mândria civică a secolului al nouăsprezecelea. Probabil că atunci când construiseră biblioteca nu prea avea nimeni nevoie de poliţie, sau cel puţin nu de o secţie întreagă. Pesemne că aici era marginea oraşului, câmpiile verzi şi minunate ale Angliei, doar la o aruncătură de băţ de mers cu bicicleta.

Piatra de temelie a bibliotecii fusese pusă în 1875, înainte de Jack Spintecătorul, când la Londra crimele erau de altă natură, mai mult în genul Artful Dodger. Acum singurele buzunare pe care băieţii vor să le cotrobăie sunt cele făcute în trupurile fetelor. Dar asta nu

înseamnă că trebuie să îi inviţi tu singură.

Se opri la bariere şi îşi imagină cum o va spune. „Am fost prea speriată ca să fac orice altceva. Mi-a spus că mă omoară dacă nu o fac." Poate că nu avea ce urme de violenţă să le arate, dar, împachetată cu grijă, într-un sac menajer, era arma care putea să o dovedească. Sigur că o vor crede. Doar era purul adevăr.

Şi totuşi nu adevărul întreg. Nu. Adevărul întreg era ceva cu mult mai cumplit. Ceva ce nici ea nu dorea să înţeleagă.

Revăzu din nou faţa lui mică şi îngustă, curentul electric care îl străbătuse, cum se legase la pământ prin ea. Deja ştia că unele lucruri nu vor putea fi spuse. Cât tipul încă zâmbea, nimic nu se terminase. Şi uneori nici după aceea.

Aşa că spune-le doar ceea ce poţi, îşi zise cu hotărâre.

Spune-le şi descarcă-te măcar un pic.

Un Ford Fiesta albastru scrâşni din roţi, oprindu-se pe cele două linii galbene din faţa clădirii şi doi bărbaţi în costum se dădură jos. Haine uni. Corespunzătoare. În timp ce traversau, unul din ei îi atrase atenţia; la vreo treizeci şi ceva de ani, cu faţa bucălată. Singura ei experienţă cu poliţia fusese când raportase furtul a două biciclete ca să poată încasa asigurarea şi cu o săptămână în urmă, când avusese de-a face cu tânărul domn Plod. Dar tipii ăştia nu păreau deloc blajini.

— Hmm, acum trei zile? Şi ce v-a făcut să aşteptaţi atât de mult?

— Nu am citit articolul decât adineauri.

— Dar puteaţi să vă imaginaţi că ar putea încerca din nou.

De ce nu aţi venit direct la noi?

— Mi-a fost frică.

— De cine?

— Nu ştiu. De el. De mine.

Îl văzu aruncând o privire spre colegul lui, apoi se uită din nou spre ea.

— Am aflat că aţi chemat poliţia acum două săptămâni, domnişoară Skovorecky. Ceva în legătură cu un raft de CD-uri, nu-i aşa?

— Exact.

— Credeţi că e vorba de acelaşi bărbat? Oare din întâmplare nu şi-a precizat cumva şi gusturile muzicale?

Uşa de la secţie se închise cu zgomot în urma lor. Mai rămase acolo câteva minute, după care plecă.

Dacă se gândea bine, nici nu avea prea multe locuri unde să se ducă după aceea, dar deşi nu-şi amintea să fi luat vreo decizie în mod conştient, se trezise conducând spre casă. Uşa vicariatului rămase tot închisă şi după ce sunase a treia oară.

Dar era a treia săptămână din decembrie şi toţi bunii purtători de gulere înalte erau ocupaţi cu marele jubileu anual.

Se îndreptă atunci spre biserică. De uşile principale din sticlă atârnau două enorme ghirlande de vâsc, cu frunze pline, strălucitoare şi bobiţe grase şi roşii, iar deasupra era scris cu litere de zăpadă: „ŞI ASTĂZI PRUNCUL S-A NĂSCUT".

Dădea bine, se gândi. Plin de gust. Echivalentul unei poleieli spirituale. Se uită prin sticlă şi văzu altarul principal împodobit cu şi mai mult vâsc, într-o impresionantă explozie de ferigi şi bobiţe roşii.

Dar aranjamentul interior nu era peste tot la fel de reuşit.

Pe margine, într-o nişă care se vedea că adăpostise Naşterea, cineva (reverendul?) stătea în patru labe culegând ceva de pe trepte, în timp ce deasupra ei, ca un fel de înger ucenic, un bărbat în salopetă albă se balansa periculos în vârful unei scări, cu braţele ridicate spre cer, în încercarea disperată de a şterge un set de litere gigantice roşii scrise pe perete. „MARIA O IA SUS ŞI ISUS SE FU..." Tencuiala rămasă în jurul celor două litere lipsă era de un roz sinistru. După cum arătau petele, nu fuseseră scrise cu ketchup.

Împinse uşile şi intră. Erau aşa de ocupaţi, că nici nu o observară.

— Este imposibil, Catherine. Îngerul abia îşi trăgea sufletul. Nici nu ajung la ele cum trebuie. O să-mi ia ore întregi.

De jos reverendul se uită la el.

— Nu o să anulez ora de religie, Jim. Şi cu asta, basta. Dacă e nevoie, o să o ţin aici, aşa cum e.

— De ce nu acoperi totul cu vopsea? spuse, când paşii ei pe podeaua de lemn îi făcură simţită prezenţa.

Sus pe scară, îngerul îşi agită braţele frenetic.

— Hei, ce faci aici?

N-o să reuşeşti să-ţi iei zborul, degeaba dai din mâini, să ştii, se gândi ea.

— Biserica este închisă. Nu ai citit ce scrie pe uşă?

— Nu. Pesemne vandalii au rupt anunţul. Bună, reverend Baker.

— Bună, Elizabeth, ce mai faci ?

Vocea era binevoitoare, dar, după ce se îndreptă de spate, era evident că senina Catherine nu mai era deloc atât de împăcată cu sine. Toate acele bucle naturale nu mai arătau ca ale celor cinci femei faimoase din Alberta. Şuviţele de păr i se zburliseră în toate direcţiile, de parcă nu numai o slujbă de dimineaţă fusese trecută cu vederea în ziua aceea. Oare ea observase? Poate printre multe alte binecuvântări, credinţa se punea în calea vanităţii. Îşi aminti de propria ei faţă în oglinda din hol. Poate că la urma urmei au totuşi ceva în comun. Dădu din umeri.

— Eram în trecere.

Femeia îi răspunse cu un zâmbet, ca şi cum ar fi ştiut că minte, dar treacă de la ea. Se uită în sus.

— Ce zici, Jim? Merge să acoperi cu vopsea? Oricum, ar fi mult mai rapid.

— Hmm. Tot nu cred că o să ajung de aici. Cum naiba au ajuns atât de sus?

— Poate dacă foloseşti un trafalet. Sau putem să legăm o pensulă de o coadă de mătură. Sunt vreo două în vestiar.

— Hmm, mormăi din nou. Ar fi o idee.

Elizabeth se aplecă să culeagă nişte bucăţele de pe jos, care se dovediră a fi resturile unor păstori şi magi, din ceramică, risipite printre ferigile şi fânul din iesle împrăştiate şi ele peste tot.

— La ce oră începe slujba?

— La unu, spuse reverendul plat, şi de data asta vocea ei sună chiar obosită.

Îi dădu partea de jos a pruncului Isus, cu picioruşele dolofane învelite într-un şerveţel alb, delicat.

— Ce o să faci fără leagăn?

Se strâmbă.

— Cred că va trebui să mă descurc numai cu puterea cuvintelor.

Pentru o clipă păru că o să înceapă să-şi plângă de milă, dar în loc de asta trase aer în piept, în timp ce se îndrepta, şi îşi şterse mâinile de fustă.

— E pierdere de vreme. Nu avem cum să le reparăm până la unu. Ascultă, Jim, hai să încercăm cu vopsea. Du-te şi cumpără o cutie şi un trafalet. Găseşti bani în cutia milei.

— Asta crezi tu, spuse el, în timp ce se dădea greoi jos de pe scară. Dacă i-au luat şi pe ăia?

— O, Doamne, la asta nu m-am mai gândit.

— Nu-i nimic. Cred că oricum nu erau prea mulţi. Nu după ce am plătit florile pentru Crăciun. Am destul la mine.

Se grăbi să iasă din biserică, în timp ce tălpile lui cu platfus bocăneau pe podele. Amândouă se uitară după el cum se îndepărtează.

— Deci, Elizabeth, spuse ea, dându-şi părul din ochi. Ce pot să fac pentru tine?

— Păi, o să... o să vin altădată. Acum eşti ocupată.

— Nu, nicidecum. Mi-au stricat destul ziua. Nu o să-i las să o strice şi pe cea a enoriaşilor mei. Enoriaş. Suna atât de îmbietor. Sau sufocant? Era greu să te hotărăşti.

— Numai dacă nu te deranjează să stăm de vorbă aici, în biserică. Nu prea pot să plec şi să o las goală acum.

— Crezi că se vor întoarce?

— Nu. Numai că nu-mi place să o ştiu abandonată, spuse ea, după care îi zâmbi a scuză, parcă intuind cât de preţioasă ar fi putut fi considerată această remarcă. Dar nu avea timp să îi pese de cât de în largul lor se simţeau ceilalţi. Se aşezară amândouă în cel de-al doilea

rând de strane, reverendul cu faţa spre ieslea distrusă.

— Se pare că astfel de lucruri se petrec deseori de Crăciun.

— Vandalisme ?

— Da.

— Adică la fel ca în cazul sinuciderilor. Acum se simt oamenii mai singuri? spuse ea, gândindu-se la sine.

Ridică din umeri.

— Păi, sărbătorirea naşterii unui prunc implică noţiunea de familie şi de apartenenţă. Dacă tu nu o ai, simţi nevoia să o distrugi şi pe a celorlalţi.

— Eşti foarte înţelegătoare, îi spuse.

— Trebuia să fii aici acum o jumătate de oră. Nu păream deloc atât de înţelegătoare atunci.

— Ce făceau oamenii înainte de a apărea religia?

O privi surprinsă.

— Adică?

— De Crăciun.

— Sărbătoreau solstiţiul de iarnă şi sperau că primăvara va veni din nou. Întuneric şi lumină. Nu foarte diferit de ce se întâmplă acum. Trebuie să vii la slujba din Ajunul Crăciunului. Toată biserica este plină de lumânări aprinse. Arată minunat.

— Un mic tribut adus păgânismului.

Vicarul râse.

— Probabil. Deşi nu este înţelept să o recunosc. În fine, ce pot să fac pentru tine? Cum s-a mai purtat zilele astea vandalul tău?

O privi şi se scutură uşor. Odată la subiect, ca şi la secţia de poliţie, nu îşi mai găsea cuvintele.

— Al meu măcar a folosit doar ketchup, spuse ea în şoaptă. Mai uşor de curăţat.

— Ketchup, se încruntă Catherine. De ce nu îmi povesteşti?

— Pentru că nu sunt sigură cum să o fac.

— Încearcă.

Oftă.

— Cu ce să încep? Crezi în iertare?

Femeia o privi preţ de câteva clipe.

— Da, cred.

— Nu e asta linia partidului?

Îi zâmbi.

— Ba da, dar nu de asta cred în ea.

— Dar în iertarea păcatelor?

— Hmm... răspunsul ar fi cam acelaşi. Doar că are mai puţin legătură cu mine şi mai mult cu Dumnezeu.

— Vrei să spui că păcătoşii trebuie să se descurce pe cont propriu?

— Cam aşa ceva.

Elizabeth îşi privi mâinile şi băgă de seamă că încă ţinea o bucăţică din iesle, jumătatea de sus a unuia dintre regii care duceau cutia cu aur. Sau cu mir? Fusese cu atâta vreme în urmă, că nu îşi mai amintea bine. Ridică privirea.

— Ce ai fost înainte să te faci preot?

— Eu? Profesoară la o şcoală generală din estul Londrei.

— A fost greu?

— Da... a fost o provocare.

— Deci ai mai întâlnit genul ăsta de copii? spuse arătând spre tavan.

— Poate. Mi-ar plăcea să cred că nu.

— Şi ce s-a întâmplat? Ţi-ai pierdut credinţa în educaţie?

Ea râse.

— Aş zice mai degrabă altfel. E vorba despre a avea mai multă credinţă în altceva. Făcu o pauză. Ştii, obişnuiam să îmi spun că, dacă vreodată Dumnezeu va permite ca femeile să fie hirotonisite, îi voi promite ca eu să nu mă dau niciodată drept posesoare a adevărului suprem. Uşor de spus, greu de făcut.

Drăguţ, gândi Elizabeth, deşi nimic altceva decât o chestie întâmplătoare.

— N-ai grijă. Din câte îmi aduc eu aminte, eşti una dintre cei mai buni.

Vocile lor răsunau în aerul rece de deasupra altarului. Se uită în jurul ei. Nu era o biserică impresionantă: prea tânără ca să aibă prea multă atmosferă şi fără destule locuri izolate ca spiritul să poată zăbovi. Dar, cu toate astea, te simţeai OK.

Poate că nu conta atât de mult locul, cât oamenii, generaţii de credincioşi care de-a lungul secolelor se prelinseseră unele după altele pe lângă pereţi, dând culoare aerului. Oare câte suflete tulburate au stat aici înaintea ei, în căutarea alinării şi a adevărului?

— Ţi s-a întâmplat vreodată să ierţi pe cineva fără s-o merite? Cineva care a comis ceva grav?

— Elizabeth, eu...

— Vreau să zic în sensul confesional. Cineva care vine şi îţi spune ceva, ceva ce chiar ar trebui să spui la poliţie, dar nu poţi pentru că este confidenţial.

Rămase un pic pe gânduri, apoi rosti hotărât.

— Montgomery Clift.

— Poftim ?

— Montgomery Clift. În „Mărturisesc". Un film de Hitchcock. Clift joacă rolul unui preot catolic la care vine să se spovedească un ucigaş. L-am vizionat de multe ori în adolescenţă. Cred că făcusem o adevărată pasiune de şcolăriţă pentru el.

— Dar era homosexual, nu?

— Da. Deşi pe atunci nu o ştiam. Dar presupun că se putea subînţelege, nu?

Se lăsă din nou liniştea, dar de data asta femeia decise să nu mai rupă ea tăcerea. Rămase răbdătoare, privind-o, aşteptând, dându-i un răgaz, lăsând-o să se simtă în largul ei.

— Te-am sunat, dar erai plecată, spuse Elizabeth în cele din urmă. Nu este o fantomă.

— Atunci ce este?

Oftă.

— Cam acelaşi lucru ca şi aici.

— Adică un fel de hoţ sau vandal?

Dar, când deschise gura să continue, se văzu nevoită să folosească aerul pe care îl trase în piept ca să îşi stăpânească lacrimile, nu hohote nestăvilite ca în noaptea cu Malcolm, ci mai domoale, ca o ploaie deasă. Şi mai dură o vreme. Se întreba dacă ele ar putea oare să spele totul.

Femeia îşi aşeză mâna peste ale ei şi o ţinu acolo. În cele din urmă, îi spuse cu mare blândeţe.

— Elizabeth, nu trebuie decât să ceri ajutor şi îl vei primi.

— De la tine, sau de la Dumnezeu ?

— De la amândoi. Ţi-o promit.

Pufni violent.

— Nu voi fi victima nimănui.

— Nu. Nici nu m-am gândit că ai fi.

— Şi cred că, dacă cineva îşi pune în cap să te rănească, ai tot dreptul să te aperi.

— Despre asta este vorba?

— Eu...

— Catherine ? O voce de bărbat puternică se auzi din partea cealaltă a bisericii.

Ea se întoarse şi se uită într-acolo.

— Scuze, Catherine, dar a venit poliţia.

Scoase un oftat nerăbdător.

— Mulţumesc, Patrick, spune-le că vin în cinci minute.

El ezită o clipă.

— Le-am spus că eşti cu cineva. Dar au insistat că este important. Au nevoie să vorbească cu tine imediat.

— Cinci minute, Patrick, spuse şi în puţinele cuvinte simţeai cum profesoara răzbate din ea. Se întoarse din nou, atentă, dar momentul trecuse. Când auzise de poliţie, Elizabeth era deja în picioare.

— Nu, te rog, nu pleca.

— Trebuie - am mult de lucru.

— Ascultă, dacă ţi s-a întâmplat ceva sau ai făcut un lucru de care ţi-e frică, trebuie să spui cuiva. Nu va trece de la sine. Şi de data asta vocea fu mai insistentă.

Sensibilă, se gândi Elizabeth. Atât de bună şi de sensibilă. Oare ea ce ar fi făcut?

I-ar fi înţeles tulburarea şi l-ar fi îndreptat mai repede spre biserică decât spre vaginul ei? I-ar fi dat mai degrabă credinţă decât să îi ia sperma? Nu. Nu ai cum să înţelegi decât dacă ai fost acolo. Şi chiar şi atunci...

— Elizabeth?

— Şi ce a făcut Montgomery Clift? În film...

Femeia o privi ţintă o clipă, după care îi răspunse liniştit:

— L-a convins să se ducă la poliţie.

Ea scoase un hohot mic de râs.

— De-aia ai chemat patrula. Du-te, mai bine. Te aşteaptă.

În celălalt capăt al bisericii bărbatul încă aştepta, încercând să treacă drept invizibil. Reverendul îi aruncă o privire care era oricum, numai binevoitoare nu. Se întoarse spre ea.

— Nu stau mai mult de zece minute. Promite-mi că mă aştepţi.

Urmă o scurtă tăcere.

— Promite-mi.

Încuviinţă.

— Bine. Vrei să vii la vicariat sau rămâi aici?

— Aici.

— Mulţumesc. Poate îi dai ceva sfaturi cum să vopsească. Nu este cel mai îndemânatic om din lume.

O privi cum trece pe lângă altar, îndreptându-se spre uşa din spate. Bărbatul i-o deschise şi ieşiră împreună. Liniştea puse din nou stăpânire pe loc. Şedea şi se uita la graffitiul de pe perete. Îi trecu prin cap că Dumnezeu ar fi făcut ceva dacă i-ar fi păsat. Ar fi făcut uşa mai greu de spart sau ar fi trimis un trăsnet prin nava bisericii, în momentul în care vopseaua din spray ar fi atins peretele. Nu erau decât nişte băieţei. Cu un pic de imaginaţie, ar fi fost constrânşi să revină la sentimente mai bune.

Şi oare ce ar fi putut El să facă pentru ea? L-ar fi făcut pe slăbănogul ei impotent? Sau i-ar fi hărăzit un alt hobby, care să îl ţină departe de coşurile de gunoi ale oamenilor?

Dar sigur că nu aşa mergeau lucrurile. Căci dacă împingi, ajungi să îmbrânceşti. Şi nu fusese pedepsit. Dacă citeşti şi ce scrie cu litere mici, ştii că oricum ai fi avut parte de tot tacâmul. Liberul arbitru. O promisiune de oblăduire pe care o găsise întotdeauna la fel de convingătoare ca şi Carta Drepturilor Omului. Catherine Baker ar fi avut ceva de spus şi despre asta, cu siguranţă. Dar, dacă accepţi

sprijinul ei, va trebui să îl accepţi şi pe al Lui. Ori El deja s-a dovedit a fi neglijent.„Unde erai în liniştea nopţii, când eram gata să mă convertesc?" întrebă în vânt.

Uşa din faţă a bisericii se deschise şi îngerul murdar bocăni, păşind înăuntru cu o cutie de vopsea şi o pungă de plastic trasă peste mânerul unei mături. Când trecu pe lângă ea, se încruntă. Aşteptă până se întoarse cu spatele, după care se ridică şi ieşi.

Optsprezece

Strada era Tavistock Crescent. Cel puţin de asta era sigură.

Ajungea la capătul străzii ei, după care se răsucea într-un semicerc graţios până se intersecta cu o altă alee, tot rezidenţială. Era un şir monoton de case terasate, în stil victorian, cu trei etaje, la fel ca toate celelalte din jur. La fel ca toate celelalte, suferiseră şi ele modificări în funcţie de moda vremii: case familiale transformate în blocuri de garsoniere, apoi în nişte blocuri de apartamente modeste, dar destul de cochete, iar acum (unde au putut să vândă) din nou în case familiale. Putea parcă să şi le imagineze pe dinăuntru, cu straturile de linoleum ca un aluat franţuzesc copt de-a lungul unui secol întreg în care proprietarii se tot schimbaseră.

Trecu în revistă numerele caselor, cu grijă. De la fereastra ei din bucătărie putea să vadă ceea ce ea credea că ar fi partea din stânga a terasei, dar nu şi pe cea dreaptă. Dacă socotise bine, a lui era cea de-a optsprezecea. Asta ar trebui să fie la numărul treizeci şi şase sau poate treizeci şi opt.

Nici una dintre case nu era în stare prea bună, dar cea de la numărul treizeci şi opt era cu siguranţă cea mai prăpădită, cu ramele ferestrelor de la parter scorojite şi uşa fixată cu o scândură la un colţ, cu ochiuri de geam sparte. Traversă strada şi urcă treptele de la uşa principală. Erau două sonerii, dar fără nici un nume alături. Nici una dintre sonerii nu părea să funcţioneze. Apăsă pe prima. Dinăuntru se auzi un sunet înfundat. Linişte. Apoi zgomot de paşi.

Uşa se deschise, lăsând să se vadă un coridor plin cu scări de zugrav şi prelate de protecţie. În prag era o femeie tânără, în blugi şi pulover, cu un copil în braţe.

Îi reveni în minte noaptea în care privise prin binoclu o anumită fereastră luminată. Nu nimerise casa care trebuia. Din nou.

— Bună. Scuze de deranj, căutam un domn despre care credeam că locuieşte aici. Înalt, slab, cu păr sârmos? Eram sigură că mi-a spus că locuieşte la numărul treizeci şi opt.

— Nu, regret. Aici locuieşte doar familia Cranwright, îi răspunse cu un accent surprinzător, dobândit în câmpia australiană şi pe plajele de surf: vocale însorite în mohorâta iarnă. S-au mutat aici doar acum

câteva luni, aşa că se poate să fi stat aici mai înainte.

— Înţeleg. Dar oare nu ai cumva idee cine stă alături? Poate că a zis treizeci şi şase.

Clătină din cap.

— Eu sunt dădaca. Nu locuiesc aici. Dar cred că sunt apartamente. Am văzut uneori oameni venind şi plecând.

Era atrăgătoare, cu o tunsoare simplă şi părul prost vopsit.

Proaspăt debarcată. Oare îi povestiseră despre oraşele englezeşti? Cât de întunecate pot fi ? Cum trebuie să încui ferestrele şi să te uiţi în urmă pe aleile pustii? Poate că nu e atât de tâmpit să atace în propria lui curte. E mai repede genul care preferă să treacă peste garduri şi grădini întunecate.

— Mulţumesc, oricum, îi spuse liniştită.

— Nicio problemă.

Să sperăm. Traversă din nou strada şi se uită la numărul treizeci şi şase. Acum că ştia, i se părea şi mai verosimil că acolo locuia. Parterul avea perdele de dantelă gri şi o pădure de plante exotice năvălise peste geam. Înăuntru părea să fie întuneric, dar nu şi un aer tropical. Etajul de mijloc - al lui - avea obloane; nu din cele subţiri şi moderne, ci unele din lemn solid, rămăşiţe ale obsesiei pentru mobilierul scandinav de acum treizeci de ani. Sora mamei sale avusese şi ea la fel în salon. Îşi aminti cum în copilărie, în după-amiezile plictisitoare de duminică, îşi plimba degetele pe ele, adunând straturi groase de praf. Acum avea dovezi sigure că acolo erau într-adevăr camere mobilate.

Camere mobilate. Încercase doar o singură dată, un popas scurt între apartamentul unei prietene şi unul care îi aparţinuse chiar ei, şi nu putuse să le sufere nici atunci; în viaţă era destul de greu să îţi dai seama cine eşti, darămite să mai trebuiască să o faci şi printre obsesiile altora. Abia aşteptase să se mute. Fără îndoială că şi el simţea la fel. Iar nopţile erau cu siguranţă cele mai groaznice. Dacă era să îţi pierzi minţile, fără îndoială că exact ăla era momentul.

Hmm, te cunosc foarte bine, îşi spuse. Corpul tău slăbănog, buzele tale subţiri, obraznicul tău ciocan mititel şi frânghia. Revăzu zâmbetul lui nervos şi ciudat. Ce aştepta de la ea? Să îl înţeleagă cumva sau chiar să îl placă? Nici o şansă.

Dacă semeni vânt, culegi furtună. Pun pariu că eşti acolo, se gândi, şi decupezi titlurile din ziarul local ca să le lipeşti în jurnalul tău de rahat. A-ţi inventa o viaţă, aşa se cheamă.

Doar că a lui se baza pe distrugerea vieţii altora.

Dar până aici. Folosi cabina telefonică de la capătul străzii, după ce luă numărul din cartea de telefon - era prea riscant să sune la Urgenţe.

Răspunse un bărbat. Când îi spuse ce problemă avea, el îi zise că

îi va face legătura cu persoana care se ocupă de treburile astea şi o întrebă cum o cheamă. Deşi nu vru să îi spună, îi făcu totuşi legătura. La capătul firului se auzi o altă voce.

— Inspector Groves, Biroul de criminalistică, la telefon.

— Dumneavoastă vă ocupaţi de cazul Ciocanului din Holloway?

— Da, fac parte din echipa de cercetare. Cine vorbesc, vă rog?

O greşeală gramaticală obişnuită, genul de care traducătorul se împiedică mereu. Trase adânc aer în piept.

— Omul pe care îl căutaţi locuieşte la numărul treizeci şi şase pe Tavistock Crescent nr. 19. Soneria din mijloc.

— Treizeci şi şase pe Tavistock Crescent, repetă el rar.

Bine, pot să vă întreb de unde ştiţi?

— Pur şi simplu ştiu.

— Ştiţi şi cum îl cheamă?

— Nu.

Pentru o clipă se lăsă tăcerea.

— Ştiţi, dacă aveţi ceva de spus - orice, în legătură cu acest caz -, vă pot garanta că va rămâne absolut confidenţial.

Vocea lui era atentă, aproape teatrală, aproape, dacă puteai zice aşa, uşor plictisită.

— V-am spus deja. Stă la numărul treizeci şi şase, pe Tavistock Crescent. Mai mult ca sigur că este acasă chiar acum.

— Da, doamnă. Vă asigur că vom verifica. Dar trebuie să vă spun că primim zilnic în medie două sau trei telefoane ca al dumneavoastră şi că evident trebuie să le organizăm cumva, în ordinea priorităţii. Dacă aţi putea să ne precizaţi...

Oare pot depista telefonul? se întrebă. Pot să o facă, nu?

Te ţin de vorbă până îl identifică.

— Duce cu el un ciocan şi uneori o sfoară sau o bucată de frânghie, bine? Este înalt şi slăbănog, cu o voce şuierată.

Şi îi place să vorbească înainte să o facă, îi place să te vadă speriat. Sunt sigură că oricare din celelalte opt femei vă poate confirma asta. Credeţi-mă că nu sunt poveşti.

Trânti telefonul, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Până ajunse acasă, alimentele congelate începuseră să se dezgheţe. Lăsă la o parte corespondenţa şi trânti cutiile în congelator. Intră în bucătărie şi îşi făcu o ceaşcă de cafea tare. Nici o şansă să adoarmă acum. Avea prea multă adrenalină în sânge. Se imagină stând pe partea cealaltă a drumului, privind cum îl trag pe scări în jos spre maşina poliţiei, parcată în stradă. Ăsta da vis pentru care să merite să te culci. În realitate, pesemne că dura ceva mai mult. Un telefon anonim va fi fără îndoială pus pe o listă. Poate că va fi verificat. Oare cât va dura ? O oră, poate două. Nu contează. Cât timp lucrează ei, va lucra şi ea.

Întoarsă înapoi în celula din pivniţă, lăsă eleganţa deoparte şi alese acţiunea, scriind după cum îi dicta momentul. O făcu pe Mirka patetică, apoi dulce, apoi într-atât de copleşită de dureri, încât nici nu mai era în stare să îşi taie mâncarea. I-o tăie bărbatul, aşezat lângă ea, folosind pentru mărunţirea mormanului de carne grasă un cuţit care era mai ascuţit decât arăta. În timp ce mesteca cu greutate, încerca să îl antreneze în conversaţie; poveşti despre viaţa la ţară şi cât de mult s-a schimbat aceasta de când s-a prăbuşit sistemul, despre sărăcie şi dezamăgiri sau despre noile oportunităţi. Fu surprinsă de cât de prost era, căci se aşteptase ca slăbănogul să fie creierul, în timp ce grasul era cel cu muşchii. Dar asta nu făcu decât să uşureze lucrurile.

În schimb, ea îi povesti, folosind imagini în culori strălucitoare, despre afaceri uriaşe şi drumuri pavate cu aur, privind cum strălucirea lor i se reflecta în ochi. Iar el, aşteptându-se la mită (oare ar fi fost mai bine să-i ofere asta, oare era doar lacom?), nu anticipă în nici un fel seducţia. Nu conştientiza cât de fierbinte era, cum stătea lipită de piciorul lui şi nici cât de umede îi erau buzele în contact cu furculiţa, înainte de a fi prea târziu. Aşa că până la urmă Mirka descoperi cum era să te freci de un băiat de la ţară şi cum era să-i simţi degetele muncite croindu-şi drum prin umezeala propriului tău sex.

Cuvintele acţionaseră ca nişte lubrifianţi genitali. Dar nu era suficient şi Mirka plusă, folosindu-şi clipocitul propriului sex şi gemetele exagerate ca să acopere zgomotul făcut de cuţit în timp ce îl împingea de pe tava de metal de lângă pat. Şi durerea era atroce, căci îşi folosea mâna rănită ca să îi maseze penisul (de cea bună avea nevoie pentru cuţit), iar durerea era atât de violentă, inundând-o ca un fluviu de lavă, încât la un moment dat îi tăie respiraţia şi aproape că ar fi dat-o de gol dacă el nu ar fi fost deja prea transportat ca să îşi dea seama.

Plăcerile de playboy ale sexului în stil american. Amândoi văzuseră destul în filme, dar ea era cea care fusese acolo, cea care îl şi practicase. Dă băieţilor ce cred ei că au nevoie şi pe moment vor uita să se teamă de tine. Îl împinse uşor înapoi pe pat şi se prelinse în genunchi în faţa lui, folosindu-şi limba ca ghid turistic, arătându-i locuri despre care el citise doar în cărţi.

El icni, apoi îi împinse capul mai jos şi ea ştiu că acum era al ei şi că desfrâul îl va face să îşi piardă controlul.

Şi, în timp ce limba ei cobora, mâna cea sănătoasă urca, până când cele două se întâlniră în triunghiul de carne moale de deasupra penisului. Nu era vreme să stea pe gânduri, înfipse cuţitul şi îl răsuci, simţind oţelul pătrunzând printr-un amestec dens de fibre şi carne. Şi, în acelaşi timp, se ridică şi acoperi cu gura ei propria lui gură, aspirându-i strigătul în plămâni, înghiţindu-l.

În fracţiunea aceea de secundă, în care el, intrat în agonie, o aruncă de pe el, ea se repezi la uşă, ieşi trântind-o după ea şi fixă repede zăvoarele la loc.

Lemnul îi înăbuşi strigătele, dar ele erau suficient de puternice ca să îl trezească pe gras. Se uită după ceva pe care să pună mâna. Pe jos, lângă o ţeavă de gaz, zări un lanţ greu de fier. Îl ridică şi îl lovi în cap cât de tare putu. Simţi cum de la forţa loviturii fierul şi oasele se contopesc, dar ştiu imediat că nu fusese destul. El scoase un răget, întinzând mâinile în acelaşi timp şi spre capul lui, şi spre ea. Aruncă lanţul pe podea şi se năpusti pe scări în sus, apoi pe uşă afară. Îl auzi cum venea orbeşte după ea... închizătoarea era mai mult de formă şi sigur avea să cedeze la prima lui izbitură, dar dacă exista dreptate în lume, ar fi trebuit să reuşească până atunci să dispară.

Se trezi disperată în semiobscuritatea unei camere aproape goale, toată umbre şi lespezi în lumina asfinţitului. Locul duhnea a umezeală şi mucegai de la toate ploile care trecuseră prin rama putrezită a geamurilor. Sigur că nu aveau de ce să se teamă că strigătele ei ar fi putut fi auzite. Casa era o ruină.

În spatele ei uşa de la pivniţă se cutremură sub greutatea trupului lui. Se năpusti pe un coridor, apoi într-o altă cameră mai mică, cu o sobă de fier sub un coş de fum şi cu o uşă care ducea pesemne spre exterior. Era încuiată.

Zgâlţâia disperată de uşă când auzi ceva în spatele ei. Se răsuci la timp ca să vadă o umbră imensă răstignită în pragul uşii; fără faţă, fără trup, cu mâinile întinse bâjbâind în faţă, un gest pe care-l cunoştea dintr-un milion de filme văzute.

— Lasă-mă, urlă ea, dar nici un sunet nu îi ieşi din gură, căci camera explodă în flăcări de jur-împrejurul ei.

Tasta atât de repede, încât literele ieşeau amestecate. Când se opri şi reciti ce scrisese, băgă de seamă că rânjea, un zâmbet stupid lipit de faţă, atât de încordat, încât o dureau muşchii. O tâmpenie. Fără nici o valoare, locuri comune fără un dram de fineţe sau originalitate. Numai că nu contează atâta timp cât dă rezultate. Odată ce ai încetat să mai stai de vorbă, tot ce îţi rămâne este acţiunea. La cinematograf vei începe să simţi adrenalina, mici vibraţii de acceptare şi plăcere. Faptul că nu era de calitate prea bună nici nu prea mai conta; cruzimea lui era cea care genera satisfacţia.

Marcă textul şi îl scoase pe imprimantă, după care apăsă pe butonul de save. Putea să îl rescrie oricând mai târziu.

Privi la ceas. Era 2.55 după-amiază. Aproape două ore de când sunase. Doamne, ar fi vrut să îi vadă faţa când va deschide uşa.

De ce nu? La urma urmei, era Crăciunul. Toată lumea avea dreptul la cel puţin un cadou, chiar dacă ea va avea ceva de aşteptat

ca să îl primească.

Se hotărî să şi-l ofere de parcă era vorba de o excursie.

Scoase o bucată de pâine dintr-una din pungile de cumpărături şi tăie câteva felii groase. Apoi îşi făcu nişte sandvişuri mari, cu o felie de brânză pe un strat gros de maioneză, din care mâncă o jumătate în timp ce le făcea. Abia când simţi gustul mâncării îşi dădu seama cât de flămândă fusese. Mai scoase vreo două pachete de cartofi prăjiţi şi îşi făcu un termos plin din cafeaua proaspăt cumpărată. Ziceai că e mâncarea la pachet a unui muncitor din construcţii. Puse mâna pe foile scoase la imprimantă şi înghesui totul într-o pungă de plastic, împreună cu o mână de casete, apoi se îndreptă spre maşină.

Afară temperatura începuse să scadă, un vânt îngheţat ridicând frunzele târzii din şanţuri şi spulberându-le pe suprafaţa drumului. Conduse până pe strada lui şi parcă maşina vizavi de casa lui, cu oglinda astfel potrivita, încât să poată supraveghea uşa şi aleea din faţă. Opri motorul, dar în mai puţin de o jumătate de oră îl porni din nou, din cauza frigului. Stătea cu ochii pe oglindă, aerul fierbinte înfăşurând-o din toate părţile şi privea cum mamele nervoase din cauza frigului îşi târau după ele copiii, întorcându-se acasă cu ultimele cumpărături de Crăciun. Dădaca din apartamentul vecin coborî atentă un cărucior pe trepte. Înăuntru, bebeluşul înfofolit într-un costum de schi matlasat, cu căciulită şi mănuşile asortate, se agita şi ţipa de mama focului.

Aerul proaspăt. Poate fi ucigător. Dar şi ea începea să îi simtă nevoia. Căldura recirculată de la motor începuse să o ameţească tot mai tare. Dacă ar lăsa capul pe spate şi ar închide ochii... Dar nu putea să se dea bătută tocmai acum.

O să aibă timp să doarmă după aceea, sigură că de data aceasta nu va mai fi nimeni care să o deranjeze. Opri motorul ca frigul să o trezească.

Pe la 4.30 era deja întuneric. Privi cum un bărbat şi fiul lui cărau un pom de Crăciun cât toate zilele pe treptele casei lor. Uşa se deschise şi dădu la iveală un hol împodobit de sărbătoare, după care se închise în urma lor. Se vedea că era cald acolo, înăuntru.

Dacă ar mai fi fost împreună, oare ce ar fi făcut ea şi cu Tom acuma? Dacă lucrurile ar fi stat altfel? Oare ar fi hoinărit prin magazine după ultimele oferte de Crăciun, sau poate chiar mai mult decât atât? Poate că ar fi înfruntat zona comercială din West End cu un Tom micuţ la piept, ascuns sub haină, cu faţa boţită de nou-născut înghesuită între ţâţele ei pline ochi de lapte? Fusese o vreme când i se păruse un coşmar ademenitor; jocul de-a mama şi de-a tata, reclădind simţul familei pe care moartea mamei sale îl distrusese pentru totdeauna. Dar totul era doar o fantezie, sentimentul că reclami dreptul la grădina Edenului, chiar dacă în adâncul sufletului eşti

bucuros că ai fost izgonit din ea.

Deci ce are ea în loc? Optzeci de mii de cuvinte într-o engleză imorală pe calculator şi pete de spermă pe halat, de la un amant violator pe care îl turnase sub anonimat la poliţie. Nu era tocmai genul de poveste care i-ar fi plăcut mamei sale. Poate că unii oameni mor la momentul oportun, ca să fie la adăpost de surprizele inacceptabile ale vieţii.

Se frecă la ochi şi îşi turnă cafea în capacul termosului.

Primele înghiţituri o făcură să se simtă mai bine, dar când se întinse să pună ceaşca pe bord, calculă greşit distanţa, răsturnându-şi-o în poală şi pe teancul de foi pe care îl ţinea în mână. Lichidul era suficient de fierbinte ca să o facă să ţipe. Deschise larg portiera şi ţâşni afară în frig, trăgând de pantaloni să scape de arsură, în timp ce înjura furioasă. O femeie în vârstă, care tocmai trecea, clătină din cap auzind-o.

Era încă afară când pe partea cealaltă a drumului apăru un Ford Fiesta, cu doi bărbaţi înăuntru. Văzu cum unul din ei scoase capul pe fereastră ca să verifice numărul casei. Apoi coborâră amândoi.

Se ghemui înapoi în maşină, dar ei nu se uitau spre ea. Şoferul îşi îndreptă ţinuta, schimbă o privire cu colegul lui, după care amândoi urcară scările de la numărul treizeci şi şase.

Rămase neclintită în scaunul din faţă, cu ochii lipiţi de oglindă. Îl văzu pe unul din ei cum sună la sonerie, după care rămase pe loc cu mâinile în buzunare în timp ce celălalt se apleca să privească ferestrele. Bună treabă. Dacă cineva ar fi deschis acum, nu ar fi avut nicio problemă să ghicească cine erau; o nonşalanţă mult prea studiată ca să nu îi dea de gol. Ei aşteptau. Ea aştepta. Sunară din nou. I se păru că la fereastra din mijloc storurile se mişcară. Dacă ea le-a văzut, sigur le-au văzut şi ei. Inima ei tresări uşor de bucurie. Oare o să coboare ? Probabil că este încă pe jumătate adormit, cu mintea plină de vise şi orgasme după violul de pe aleea întunecată. Pe de altă parte, ei nu vor pleca nicăieri fără el.

Îi privi cum mai sună o dată, de data asta ţinând butonul apăsat mai mult timp. Oh, plăcerea pe care ţi-o dă forţa legii.

Două minute mai târziu uşa se întredeschise, dar tot ce putea să vadă era spatele a două costume şi nimic din ce era în faţa lor. Unul dintre costume se mişcă un pic, în timp ce proprietarul lui scotea din buzunar o legitimaţie. Pentru o secundă nu se întâmplă nimic şi inima aproape că i se opri, după care dintr-odată uşa se deschise mai mult, lăsându-i pe cei doi să intre. După care se închise la loc.

Rămase tăcută, încercând să îşi stăpânească nerăbdarea.

Oare cât o să le ia? O jumătate de oră? O oră? Mai mult?

Vor percheziţiona casa? Nu, nu au de ce. Vor şti deîndată ce aveau de vorbit cu el. O vor auzi în vocea lui, vor mirosi dorinţa în

respiraţia lui, vor vedea cum mintea îi e străbătută de fantezii ca nişte căpuşe. Asta era meseria lor. Pentru asta erau plătiţi.

Intră la loc în maşină. Ceasul de bord arăta 5.13. Dădu drumul la radio şi căută până găsi ceva ce putea să asculte.

Nu muzică. Avea nevoie de cuvinte. Ştirile BBC. Radio 4.

Deplina siguranţă. Simţeai cum comentatorii aceştia vor fi tot acolo şi după sfârşitul lumii.

Iar acesta nu părea a fi prea departe. Atât de aproape de Crăciun şi încă nici un semn de pace pe pământ. Din Bosnia un reporter cu vocea întretăiată relata cum ultimul plan de pace se transformase inexorabil în război. Încercă în van să asculte, căci cuvintele continuau să alunece pe vopseaua uşii lui, strecurându-se prin crăpături şi dispărând îndată ce erau rostite. Ştirile veniră şi se duseră, iar arătătorul ceasului se mută de la cinci la şase. Dacă stăteau acolo atât de mult, înseamnă că aveau suspiciunile lor: verificau date, vorbeau cu femeile, poate verificau detalii în calculatorul poliţiei. Poate că şansa le surâdea şi el era genul care făcea note; un atac minor, o condamare pentru privit prin gaura cheii. Toate păstrate cu grijă în creierul lui Big Brother, alături de extrasele de cont şi analizele medicale. Poate că ştiu şi dacă este seropozitiv?

Un fior o străbătu. Nu otrăvi triumful cu un alt fel de frică.

Dar îl otrăvi oricum, îndată ce privi în oglindă. Pe partea cealaltă a străzii se apropia cu repeziciune un bărbat îmbrăcat într-o salopetă, cu faţa ascuţită, păr sârmos, cu mâinile înfipte adânc în buzunare din cauza frigului. Vederea lui făcu să i se strângă stomacul. Îşi lăsă repede capul în jos, dar continuă să privească în oglindă. Se apropia. Trecu de numărul treizeci şi şase, apoi de treizeci şi opt, după care se opri la numărul patruzeci şi urcă scările din două în două. Pentru cineva care nu dormise de atâta timp, era destul de vioi.

În momentul când băgă cheia în broască, uşa de la numărul treizeci şi şase se deschise şi cei doi poliţişti în civil ieşiră singuri, tropăind în jos pe trepte spre maşina lor. Unul din ei îi spuse ceva celuilalt, iar colegul lui se strâmbă şi râse.

Deschiseră usa de la maşină cu telecomanda.

De lângă uşă îi văzu şi el. Se uită la ei o secundă, după care ochii lui iscodiră repede strada în sus şi în jos. Îşi aplecă fruntea. Când o ridică din nou, el dispăruse, iar uşa se închisese ferm în urma lui. Din locul în care fusese parcat, Fordul Fiesta trecu pe lângă ea fără luminile de poziţie aprinse.

Lovi cu pumnul în bord. Cum putuse să fie atât de proastă?

O casă. O singură casă neverificată şi totul se risipise în vânt.

Potrivi oglinda pe direcţia casei de la numărul patruzeci şi descoperi o fereastră de mijloc la fel ca şi celelalte, curată şi anonimă. Şi nici măcar o faţă de rozătoare care să o trădeze.

La radio tocmai erau reluate principalele ştiri despre Bosnia şi războiul iminent de acolo. Oare ce faci când cele mai bine puse la punct planuri sunt ruinate şi la final nu mai ai nici măcar negociatorii de pace de care să te agăţi?

Va afla. Căci de data asta se va duce ea după el.

Nouăsprezece

Dacă el poate să reziste cu atât de puţin somn, atunci o să poată şi ea.

Se hotărî la patru ore şi puse să sune ceasul la zece, dar când se trezi - fără ajutorul ceasului -, fu convinsă că nu îl auzise, deoarece în cameră, deşi întuneric, era o linişte de mormânt. Cu siguranţă că era dimineaţa devreme. În mintea ei, ziua şi noaptea se amestecau între ele. Îşi simţea corpul greu de parcă somnul fusese un drog care îi adusese mai degrabă inconştienţă, şi nu linişte. Aprinse lumina de la ceasul digital şi, spre surprinderea ei, văzu că nu era încă zece.

Scoală, îşi spuse. Scoală-te şi vezi ce face.

Numai când privi pe fereastră înţelese de ce atmosfera era schimbată. Afară lumea devenise albă. Aerul era plin de fulgi care cădeau răsucindu-se, iar o pătură groasă de zăpadă acoperea totul cu tăcerea ei profundă. Ceea ce doar cu câteva ore mai înainte fuseseră nişte grădini suburbane neîngrijite se transformase într-un peisaj cu sculpturi de gheaţă, unul cu totul diferit, magic. Era atât de straniu, atât de neaşteptat, încât aproape înnebuni de fericire, luând frumuseţea lui drept un fel de mângâiere într-o lume fără de mângâiere.

Patetic. Deci Dumnezeu nu era nimic altceva decât un front de aer rece. Două grade mai mult şi s-ar fi transformat în ploaie insipidă şi interminabilă, ploaie englezească ce îţi bagă frigul în oase şi îţi îneacă orice voie bună. Deci nu era nici o mângâiere, ci un fel de trompe l'oeil a spiritului.

De partea cealaltă a grădinilor, fereastra lui era una dintre cele mai luminate. Puse mâna pe binoclu şi focaliză. Iar de data asta dădu cu ochii de el. Deasupra perdelei care acoperea jumătatea de jos a geamului se profila în lentile o figură umană. Mâinile începură să-i tremure. Silueta se făcu nevăzută. Se controlă şi de data asta conturul feţei lui se ivi iar, distorsionat şi uşor luminos pe margini, ca o imagine în 3 D.

Stătea nemişcat în geam, privind cum ninge. Era sigură că el nu o poate vedea la adăpostul întunericului din dormitor. Acum, pentru prima dată, ea era cea care se uita.

Rămase acolo atât de mult, încât mâna cu care ţinea binoclul nemişcat începu să o doară. Şi-l aminti cum era în supermarket,

încremenit lângă rafturile cu cereale, apoi la capătul patului ei, privind, urmărind, aşteptând, cu o răbdare sinistră şi infinită. Da, era un om obişnuit să se ţină departe de lume, să existe fără să existe de fapt. Dar asta era problema lui; în timp ce ceilalţi se integrau cu uşurinţă, el nu putea decât să privească, după care să iasă şi să înşface. Oare la ce se gândea acum? Oare şi lui i se tăiase răsuflarea? Troiene de zăpadă.

Atât de pură. Poate că nu dorea decât să o pângărească. Să o desfigureze cu un arc de cerc de urină, uitându-se cum se ridică aburii din mica urmă lăsată de găurile arse. Sau poate că transformarea miraculoasă îl făcuse şi pe el să îşi dorească un lucru asemănător: poate că şi el se putea trezi într-o dimineaţă, ca să descopere că somnul transfigurase peisajul lui psihic, aducându-i pacea şi o nouă imagine despre sine.

Îşi aminti din nou de felul în care vocea lui tremurase de violenţă şi furie neconsumată. Îi simţise transpiraţia grea a pielii şi felul în care pieptul lui căuta aerul atunci când furia i se transformase în hohote de plâns. Poate cel mai groaznic lucru în ceea ce priveşte răul este că diavolul ştie întotdeauna cât de departe de graţie a ajuns după cădere, şi asta îl face atât de disperat şi de crud. Şi mai înseamnă şi că, indiferent de câte ori va sparge oglinda, tot îşi va mai vedea propria reflexie. Şi de aceea va trebui să o spargă din nou. Şi din nou.

El dispăru din dreptul lentilelor şi fu nevoie să iscodească prin restul camerei până să dea din nou de el. Pentru o secundă îl pierdu de tot, apoi dintr-odată, bang, apăru din nou în focalizator cu ceva în mână. O cârpă? O zdreanţă? Nu, mănuşi, îşi punea o pereche de mănuşi. Se îndepărtă, apoi reveni, de data asta înfăşurându-şi un fular la gât. Doamne, era gata să iasă din nou afară.

Îl privea, zbătându-se între groază şi curiozitate, cum îşi freacă faţa cu palmele, apoi continuă cu părul, ca şi cum şi-ar fi smuls scalpul, trăgând din toate puterile cât de tare putea, îi distingea chiar şi grimasa de pe faţă. Rămase aşa destulă vreme, cu părul tras puternic înapoi de forţa degetelor. Părea dureros, un gest de autopedepsire aproape. Sau poate de pregătire? Apoi se răsuci să plece şi lumina se stinse.

Nu se gândi la consecinţe, ci doar acţionă. Nu fu greu deloc. Cum dormise cu hainele pe ea, nu avu nevoie decât de treizeci de secunde ca să îşi tragă o pereche de cizme şi să iasă din casă. Fu întâmpinată de asaltul moale al zăpezii; fulgi graşi şi strălucitori peste tot. Pământul scârţâia sub paşii ei, iar neaua proaspăt căzută ofta înfundat strivită sub ei. Avea deja cel puţin şase sau zece centimetri. Pesemne că ningea de ceva vreme. Faţa ei era udă şi aprinsă când ajunse la maşină.

Conduse cât de repede îndrăzni pe drumurile pe care primele

urme de cauciucuri începuseră deja să îngheţe. Avea farurile pe faza lungă, dar când intră pe strada lui le reduse, pentru orice eventualitate. Fulgi mari şi umezi se striveau de parbriz, formând cristale perfecte acolo unde cădeau, preschimbate apoi în apă de ştergătoare. Cât vedeai cu ochii, totul era acoperit de zăpadă. Lumea se desfăşura cu încetinitorul. Folosi asta în avantajul ei. Reduse preventiv viteza la douăzeci de kilometri pe oră. Abia luase curba şi văzu cum uşa lui se deschidea. O siluetă coborî scările, aproape de nerecunoscut într-una din acele pufoaice umflate care ţinuseră de cald armatei ruse timp de o jumătate de secol de comunism şi care acum nu mai erau bune decât pentru magazinele de efecte militare. Un băiat de trupă? Uniforme şi cagule, haine care vorbeau despre o istorie violentă. Oare de ce nu se mira?

Dacă s-ar fi uitat în spate, sigur i-ar fi identificat maşina, nu era decât ea pe stradă. Dar nu era vreme pentru admirat priveliştea. Un vânt începuse deja să bată spulberând zăpada şi nu puteai merge decât cu ochii în pământ. La baza treptelor îşi ridică gulerul şi o luă la dreapta, spre intersecţia unde Tavistock Crescent dădea în High Street.

Când îl depăşi, nici prea repede, nici prea încet, continuă să-l supravegheze prin oglinda retrovizoare. El nu ridică privirea. High Street era o arteră suficient de circulată ca să poată aştepta până când o ajungea el din urmă şi apoi să ia curba. Apoi o luă la stânga, traversă şoseaua prin zona marcată şi intră pe o stradă laterală.

Îl urmă de la distanţă. Era destul de departe de-acum şi zăpada continua să cadă atât de des, încât vizibilitatea devenise o problemă. În faţa ei o maşină ieşi din locul de parcare derapând uşor. Aşteptă să se redreseze şi în timpul ăsta silueta lui se dizolvă în ceaţa albă din faţă.

Când luminile localului se iviră din ceaţă, ele îi oferiră o imagine dickensiană, căldura şi promisiunea unei companii vesele şi binevoitoare răsărite din vremea mohorâtă de iarnă.

Dar ce nevoie avea el de o asemenea distracţie? Doar era un om care putea să trăiască şi să muncească de unul singur. Era cam la o sută de metri în spatele lui când se opri, deschise larg uşa şi îşi scuturăpicioarele de zăpadă, sau poate doar şi le dezmorţi. Optzeci de metri, patruzeci. Douăzeci.

Când uşa se închise cu zgomot în urma lui, opri cu grijă maşina şi o parcă pe partea cealaltă a drumului, ca să fie sigură. Cauciucurile fâşâiră pe zăpada proaspătă.

Poate că observase maşina şi folosea localul drept o diversiune ca să scape de ea? Nu, nu o văzuse. Nu se uitase deloc spre ea. Era sigură de asta. Deci ce să facă acum? Dacă intra după el înăuntru, exista riscul să o recunoască, dar dacă rămânea unde era, putea să intre în rigor mortis până se hotăra el să plece. Fapul că petrecuse deja

prea mult timp în maşină în ziua aia o făcu să ia rapid o decizie.

Se îngrijorase degeaba în ceea ce privea deconspirarea.

Înăuntrul localului era atâta lume, încât abia puteai să te mişti, darămite să mai şi reperezi pe cineva. Nu doar că nu mai era nici un pic de loc pe jos, dar şi pe sus era plin de decoraţii de Crăciun, nişte clopoţei mari, oribili şi ghirlande de hârtie care traversau camera, suficient de jos ca bărbaţii mai înalţi să dea cu capul de ele. Într-un colţ le doborâseră şi fata de la bar purta trofeul ca pe o coroană de beteală cât toate zilele.

Locul întreg vibra de ceea ce s-ar fi putut numi o bonomie forţată. Vocile acopereau cu totul muzica din fundal, astfel încât era imposibil să îl deosebeşti pe Bing Crosby de hip hop. Sau să îţi mai pese.

Bucură-te de micul tău Crăciun fericit, chiar dacă seamănă mai degrabă cu Infernul lui Dante, îşi zise, dar oricum nu fusese niciodată adepta localurilor. Dacă aş fi fost mai obişnuită cu felul ăsta de viaţă, oare lumea ar fi fost mai suportabilă? îi trecu prin minte.

La vreo doi ani după ce terminase universitatea şi se stabilise la Londra, intrase într-o trupă care avea un spectacol pe lună într-un local din Notting Hill. Era cu ei de vreo optsprezece luni când îl întâlnise pe Tom. Venise să o privească pe scenă chiar şi după ce începuseră să fie împreună.

Nu putea să îşi ia ochii de la ea. Fusese o experienţă erotică, absolut deosebită să cânţi pentru o anumită persoană din mulţime, ştiind că de îndată ce vei coborî de pe scenă abia aştepta să îţi bage limba în fundul gâtului şi să îţi smulgă hainele de pe tine. Începuse să înţeleagă ce simţeau băieţii, puterea pe care o astfel de atracţie o aducea cu ea. Odată ce o simţise, ştiu că poate să o folosească pentru sine, că acesta era ingredientul lipsă a ceea ce toată lumea recunoştea a fi o mare voce. Ar fi putut să facă ceva cu aceste cunoştinţe şi să îşi ridice nivelul prestaţiei. Dar nu se întâmplase aşa.

Cu cât relaţia lor devenise mai intensă, cu atât lipsise de la mai multe repetiţii şi în cele din urmă cei din trupă o dăduseră afară. Tom mai degrabă se înfuriase decât o compătimise, insistând că era de fapt prea bună pentru ei. Dar nici nu o încurajase să se alăture unei alte trupe. Pe atunci colecţiile lor de înregistrări începuseră să se amestece, muzica clasică şi rock'n'rollul, iar viaţa ei era atât de plină de el, încât aproape se autoconvinsese că nu îi lipseau nici muzica, nici trupa.

Bleaga, aşa o numise Sally. Îl laşi să te calce în picioare, nu vezi? Nu te vrea atât de mult pentru sine cât vrea să nu fii a nimănui altcuiva.

Stătea în picioare uitându-se la masa de oameni din faţa ei. Totul devenise atât de clar, acum că se terminase. Dar cât de complicat păruse atunci când se întâmpla! Oare ar fi procedat mai

bine acum? Se revăzu stând pe pat, ridicându-şi tricoul deasupra sânilor şi ghidând mâna unui străin spre sfârcurile ei. Poate că egoismul lui Tom o învăţase ceva în cele din urmă. Îi ascuţise instinctul de supravieţuire. Şi de răzbunare.

Privi în jur. Nu era în elementul ei, dar nici el nu era, nu-i aşa? Oare unde se dusese să îşi ascundă sufletul ăla mic şi chinuit? La bar poate, aplecat peste o bere, în timp ce mulţimea se înghesuia în jurul lui, alimentându-i prin asta mânia, generată de preaexageratul lui sentiment de izolare. Dar când în sfârşit ajunse în faţă, el nu era acolo. Se întrebă dacă să îşi comande o băutură doar ca să fie în ton cu locul, dar posibilitatea de a prinde privirea barmanului părea infimă şi oricum nimănui nu îi păsa.

Muzica din fundal se stinse pentru un moment, pentru a reveni şi mai puternică, un Phil Spector ca un perete de sunete. Un strigăt de recunoaştere izbucni dintr-un grup de alături şi câteva voci afone şi fericite începură să urle „Am văzut-o pe mami cum îl săruta pe Moş Crăciun", cu volumul pe care l-ar fi atins o galerie de fotbal. Se întoarse şi îşi croi drum cât mai departe de ei.

Şi, în timp ce se mişca, îl văzu. Era la o masă aglomerată, lângă una din ferestre, înghesuit între un alt tip şi o fată, stând de vorbă. Lucra rapid. Fata era tânără, până în douăzeci de ani probabil, cu o faţă dolofană de păpuşă fardată excesiv. Purta una din acele rochii care se vând în lanţurile de magazine în preajma Crăciunului, pline de lycra şi paiete, create pentru femei fără burtă sau coapse. Ea avea din amândouă.

Arăta ca un ambalaj de cadouri pentru Crăciun. Dar oare al cui nume era pe cutie?

Se retrase înapoi în mulţime, dar nu era niciun pericol ca el să o observe. Era prea ocupat. Privea fascinată. În public nu mai părea atât de ciudat. Părea a fi la fel ca toţi ceilalţi.

Dar, cu cât îl privea mai mult, cu atât mai multe semne se arătau. De pildă, se uita prea insistent. Se tot uita la fată dând din cap la tot ce spunea, cu acelaşi zâmbet nervos în colţul buzelor. Iar ea nici nu băga de seamă. Obrajii îi ardeau şi chicotea întruna. Avea în faţa ei un pahar pe jumătate plin cu ceva care părea să fie rom şi coca şi încă două goale alături. Oare ce i-ar fi răspuns dacă i-ar fi sugerat să fie atentă?

Vezi-ţi de treabă, cucoană, pesemne. Normal. Toată lumea munceşte din greu tot restul anului ca să poată să o facă lată măcar o dată sau de două ori. Oare aşa se întâmplă? Ţi se tocesc antenele atât de tare, încât toate semnalele obişnuite de alarmă trec pe lângă tine şi, în singurul moment crucial în care ar trebui să spui nu, tu spui da? Pur şi simplu. Cu toţii ajungem acolo, mai devreme sau mai târziu, dacă nu cumva intervine pronia cerească.

Se scutură. Nu era chiar aşa de simplu. Dacă fata ar fi spus da, ar fi fost o duzină de martori care să îl descrie pe bărbatul cu care plecase din local. Poate că toţi vedeau dublu, dar undeva în memoria lor tulbure tot ar mai fi rămas suficient pentru portretul-robot după care poliţia l-ar fi căutat. Oare devenise neglijent ?

Prietena din dreapta ei îi spuse ceva şi ea se întoarse râzând. Dintr-odată el se schimbă la faţă. Corpul lui îşi pierdu aproape toată energia. Stătea nemişcat, cu ochii la masă. ÎI simţi cum se retrage în el, ridicând toate punţile. De data asta, când se uită pieziş la fată, în ochii lui era altceva.

Nu mai suporta să îl privească. Orice ar fi făcut, nu putea să îl înfrunte aici, nu printre toţi oamenii aceştia. Se ridică şi îşi făcu loc spre ieşire. Pe când ieşea, primul dintre semnalele pentru ultima comandă se auzi dinspre bar. Nimeni nu îl luă în seamă.

Afară ninsoarea aproape se oprise, dar vântul se înteţise, în maşină dădu drumul la căldură la maxim si rămase cu ochii pe ceas. 10.56. 10.57. 10.58, minutele treceau agonizant de încet.

Pe la 11.10 oamenii începură să se răspândească pe străzi.

Putea să supravegheze uşa de la ieşire, dar îmbulzeala era atât de mare, că nu putea fi sigură că avea să vadă chiar pe toată lumea. Simţi cum inima începe să îi bată mai repede.

Pe la 11.15 o reperă pe fată. Purta o haină lungă gri, descheiată în faţă ca să i se vadă sclipirile rochiei. Pentru o clipă avu impresia că era haina lui, dar când fata ajunse în aerul rece de afară tresări şi şi-o strânse cu un cordon lung, apoi îşi ridică gulerul paltonului de damă ca să se apere de vânt. Imediat după ea ieşi şi prietena ei, la fel de pătrunsă de spiritul Crăciunului şi împreună o luară în jos pe stradă, sprijinindu-se una pe alta, chicotind involuntar ori de câte ori trotuarul îngheţat le făcea să alunece. Două tinere în drum spre casă la un alt Crăciun, cu mama şi cu tata, cu restul vieţii lor. Oare de câte ori te afli atât de aproape de o situaţie din asta, iar soarta alege a doua sau a treia persoană de sub linie şi nici nu ştii că era cât pe-aci să fii tu?

Îşi îndreptă din nou atenţia spre uşă. Şuvoaiele de oameni continuau să se scurgă, dar nici urmă de prada ei. Poate că era încă înăuntru. El şi o grămadă de alţi oameni. Pe o astfel de vreme era greu să îi condamni că doreau să mai bea, iar atât de aproape de Crăciun poliţia sigur închidea ochii la cele zece sau cincisprezece minute de ilegalitate oferite clienţilor fideli. Oare era un fidel? O faţă prietenoasă, un obişnuit al serilor de vineri şi sâmbătă?

De ce nu? Nu ar fi fost pentru prima dată când monstrul se dovedea a fi unul din băieţii simpatici. Oare nu asta spuseseră şi când Peter Sutcliffe şi Spintecătorul din Yorkshire se dovediseră a fi una şi aceeaşi persoană?

Dragul de Peter. Genul băiatului de gaşcă. Un pic cam tăcut, dar destul de simpatic. Tovarăşul perfect de pahar, un bărbat căruia îi plăcea să se joace cu copiii. Politicos. Dar nu şi în propriile lui nopţi cu lună plină, când ieşea cu maşina şi o secure ca să îşi împrăştie sămânţa prin uliţele dosnice ale prostituatelor. Ceva deloc obişnuit pentru un băiat de gaşcă.

Gândurile îi abătură atenţia de la ce avea de făcut şi aproape că îl rată. Ieşise repede, cu capul în pământ, ştiind unde va merge. Acasă în niciun caz. O luă în direcţia opusă şi se îndepărtă în ninsoare. Aşteptă treizeci de secunde după care, cu ochii încă pe el, porni maşina. După şase sute de metri ajunse în Hornsey High Road. O luă la stânga şi se opri într-o staţie de unde se luau autobuze pentru partea de nord a oraşului. Era deja o coadă de oameni care aşteptau, tropăind pe loc şi suflând în pumni sau - cum era cazul cu un cuplu destul de ameţit -, încălzindu-se unul pe altul. Nu se alătură cozii, ci se furişă în nişa unei vitrine din apropiere unde fu aproape complet mascat de umbră. Normal. Dacă avea să meargă mai departe, nu ar fi vrut ca tovarăşii de călătorie să poată să îşi amintească faţa lui, nu?

Trecu de el şi parcă la vreo sută de metri mai încolo. Devenise expertă în supravegherea în oglindă. Doar că de data asta nu mai îndrăzni să lase motorul pornit. De data aceasta vor suferi de frig împreună. Ceasul arăta 11.35.

La 11.50 un autobuz ajunse în sfârşit în staţie, salutat cu satisfacţie de coada care ajunsese acum la vreo cincisprezece persoane. Toţi se înghesuiră înăuntru în acelaşi timp, disperaţi să scape de vânt, cei doi încă lipiţi unul de altul. Dură un pic până cumpărară biletele şi se liniştiră. De pe o altă străduţă, un bărbat alerga spre staţie, fluturând disperat din braţe ca să fie sigur că şoferul l-a văzut.

Autobuzul aşteptă, îl lăsă să urce şi se puse în mişcare.

Dar tot cu un pasager mai puţin. El nu se mişcă din nişa lui.

Douăzeci

Timpul trecea. Fulgii începuseră din nou să cadă, o perdea mişcătoare de dantelă filtrată de lumina galbenă a felinarelor căzând tăcută pe trotuarele înveşmântate în zăpadă.

Pesemne că îi era tare frig cum stătea acolo. Dar, cu toate astea, nu se clintea, nemişcat în întuneric asemenea unei insecte pe o frunză.

Un bărbat şi o femeie sosiră în staţie şi cercetară nerăbdători ceea ce scria pe lateral. În mod miraculos, un taxi al cărui bec galben indica faptul că era liber licări undeva pe la jumătatea şoselei. Îi făcură semne disperate şi acesta opri. Aproape că le puteai vedea uşurarea pe faţă în timp ce se urcau. Ceasul arăta 12.10. Era cert că

de-acum începea orarul autobuzelor de noapte.

Pe la 12.20 în maşină era atât de frig, încât îşi vârî mâinile la subsuori ca să nu-i îngheţe. Când privi din nou în sus, văzu silueta unei tinere femei apropiindu-se de staţia de autobuz. Nu era îmbrăcată prea potrivit pentru vremea de afară; o geacă până la fund peste blugi şi cizme cu toc, fără căciulă, cu o eşarfă uşoară la gât. Îşi trecu un deget înmănuşat în jos peste panoul cu orarul autobuzelor, încercând să desluşească literele prin ninsoare. În pragul uşii din spatele ei, el se mişcă uşor. Probabil că îl remarcase cu coada ochiului, pentru că se întoarse brusc, apoi rosti ceva de parcă i-ar fi răspuns.

Cu siguranţă îl întreba: „Nu ştii cumva dacă a trecut ultimul autobuz?

— Nu ştiu, probabil că îi răspunsese. De-abia am ajuns şi eu.

— Dar autobuzele de noapte ?

— Habar n-am. Peste vreo jumate de oră sau o oră poate."

Ea ridică din umeri, frecându-şi energic palmele ca să se încălzească.

„— Dar ce zici de vremea asta, hmm ? Se pare că o să avem un Crăciun alb.

— Mda, poate."

Ea şovăi, limbajul corpului ei indicând o iritare vădită, după care se întoarse spre staţie.

Ce îi spusese el de fapt? Poate că o invitase să i se alăture în noapte. În mod evident, avea mai multă minte decât ai fi crezut, judecând după hainele pe care le purta.

Un pic mai târziu, două taxiuri trecură pe lângă ea. Erau amândouă ocupate, dar din pricina ninsorii fata nu putu să-şi dea seama. Îi făcu semn primului, iar când îl zări pe pasagerul din spate îşi lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp, cuprinsă de disperare, apoi privi pierdută când al doilea trecu pe lângă ea.

Trotuarele erau de-acum pustii şi stratul de zăpadă devenea tot mai gros cu fiecare minut. Arăta vizibil îngrijorată.

Dacă mai aştepta mult acolo, era posibil să se transforme într-o fecioară de gheaţă. Trecură încă cinci sau zece minute.

Nu numai că nu mai era nimeni pe stradă, dar aproape că nu mai treceau nici maşini. Lumea se închidea, lăsându-i pe amândoi singuri într-o ţară a minunilor peste care venise iarna. Deodată, fata luă o hotărâre şi, cu o ultimă privire în noapte, se răsuci pe călcâie şi o porni înainte pe drum, mergând cât putea de repede pe o astfel de vreme.

Stând în maşină, îşi simţi întreg corpul cuprins de încordare. Nu-şi dezlipea privirea de la vitrină. Zece secunde, cincisprezece, douăzeci. Zăpada aproape că o înghiţise cu totul pe fată când el făcu prima mişcare, cu ochii în pământ, cu bărbia ascunsă în guler,

urmând-o în tăcere, aşezându-şi cu grijă piciorul în urmele pe care ea le lăsase în zăpada virgină.

În timp ce îl privea, inima începu să îi bubuie. Simţea acelaşi val de teroare făcându-şi loc în sus, de-a lungul gâtului ca o senzaţie de vomă, şi în clipa aceea fu din nou înapoi în dormitorul ei, în toiul nopţii, trează de-a binelea, cu toate simţurile în alertă atunci când auzise respiraţia altcuiva lângă ea.

Răsuci cheia în contact şi motorul reveni bolborosind la viaţă. În liniştea intensă a ninsorii, sunetul fu asurzitor. De data asta, el îl auzi. De data asta se întoarse şi se uită. Va recunoaşte maşina? Probabil că trecuse destul de des pe lângă maşina ei parcată în faţa casei. Ei bine, acum era prea târziu pentru astfel de subtilităţi.

Demară şi trecu pe lângă el. Fata era la cincizeci de metri mai în faţă. Prin oglindă îl văzu cum privea cu atenţie. Când ajunse în dreptul fetei, bărbatul se opri şi se strecură în alt intrând.

Dacă fata auzise maşina, nu făcu nimic s-o arate. Coborî geamul şoferului ca să-i atragă atenţia. Un vârtej de ninsoare năvăli înăuntru.

— Nu te supăra...

Auzind un glas de femeie, fata se opri şi se întoarse, dar nu veni mai aproape.

Trase adânc aer în piept.

— N-am putut să - să mă fac că nu te văd. Vreau să zic, tocmai am venit de la o petrecere şi te-am văzut în staţia de autobuz. E clar că ai pierdut ultimul autobuz.

—Mda, spuse fata, cu tot atâta amabilitate ca şi un rottweiler.

— Păi, şi eu merg spre nord. Adică acolo locuiesc şi mă întrebam dacă te-aş putea duce acasă. Pe vremea asta n-o să găseşti niciun taxi şi, până se opreşte ninsoarea, o să fie tot mai rău.

Fata o privi drept în faţă. Nu era urâtă, cu părul negru încadrând o faţă în formă de inimă cu un năsuc roşu de frig.

Îşi lăsă capul într-o parte, ca şi cum ar fi încercat să adulmece un eventual inconvenient. Un fulg de nea îi căzu pe o pleoapă şi clipi des ca să-l alunge.

— Păi, mersi, dar e în regulă. Stau doar la câteva clădiri mai încolo.

Acum era limpede că minţeau amândouă. Evident, fata simţise ceva. Stând în maşină, îşi chinuia mintea să găsească ceva de spus care să o liniştească, dar nu-i venea nimic în cap. Tânăra femeie se răsucise pe călcâie şi o luase iar din loc.

La naiba. încercă să se pună în locul ei. O stradă pustie târziu în noapte şi o femeie care se oferă să te ducă acasă cu maşina. A existat o vreme când nu ai fi ezitat. Dar asta a fost înainte ca apetitul sexual al lui Rosemary West să apară peste tot pe prima pagină a ziarelor, amintindu-ţi în schimb de Myra Hindley şi de cât de mult s-a schimbat

lumea. Acum femei la volan putea să însemne bărbaţi pe bancheta din spate.

Acum lumea era atât de cu fundul în sus, încât fetele puteau să moară chiar dacă erau grijulii.

Privind în oglindă, i se păru că el se mişcase în pragul unde se ascunsese. Ah, nu, să nu îndrăzneşti. Demară din nou şi o ajunse din urmă pe fată, după vreo douăzeci de metri.

— Nu, ascultă, te rog, nu pleca.

Vorbise mai tare de data asta. În pragul uşii, el va putea să audă fiecare cuvânt purtat prin liniştea ninsorii.

— Adică, nu vreau să te sperii, dar probabil că ai auzit că de curând au fost atacate nişte tinere în zona asta. Se pare că e un nebun cu un ciocan, care ia fetele de pe stradă, le violează şi le omoară în bătaie. A scris în ziarul local de săptămâna asta. Poliţia le-a avertizat pe femeile tinere care merg singure acasă.

— O, Doamne!

Fata ezită. Cu certitudine, viaţa ei era prea plină ca să-i pese de ziarul local. Dar probabil cineva îi pomenise ceva despre asta, îţi puteai da seama din licărul care îi brazdă faţa.

Puse punctul pe i.

— Ştiu că probabil te temi să te urci în maşină, dar cred sincer că ar trebui să o faci. Adică, n-am putut să nu-l observ pe tipul ăla de lângă staţia de autobuz. L-am... păi, cred că l-am văzut cum a luat-o după tine pe stradă.

De data asta chipul fetei fu cuprins de panică, în timp ce se întoarse şi privi ţintă strada din spatele ei.

— O, Doamne, zise ea din nou, dar se apropie de geamul şoferului ca să o cerceteze mai bine. Ce vedea? O femeie care se dăduse jos din pat şi se urcase direct în maşină, fără să se uite măcar în oglindă. Probabil că arăta mai rău decât el. Îi simţea şovăiala. Ar fi trebuit să mă pieptăn, îşi zise.

Oare ce gândiseră fetele alea care acceptaseră să se urce în maşina cuplului West? Un cuplu drăguţ, serios. Faţa şi silueta ei ştearsă acoperind orice urmă de sălbăticie din ochii lui. O privea cu insistenţă pe fată. Ascultă-ţi instinctele, voia să-i spună, asta am făcut şi eu şi sunt încă în viaţă.

Fata se uită în treacăt spre bancheta din spate, încercând să descopere ce ar fi putut fi ascuns acolo. Isteaţă fătucă.

Apoi, într-un sfârşit, spuse:

— Stau chiar dincolo de Manor House, cam la trei sau patru kilometri de-aici. E în drumul tău ?

— Sigur, nici o problemă.

Zâmbi silit, cu o uşurare sălbatică.

— Hai sus.

În timp ce fata ocoli maşina ca să se urce, aruncă o privire în oglindă şi i se păru că zăreşte o mână fluturată în intrând.

Ei, cum te simţi ? gândi triumfătoare. Să-ţi fie luat premiul chiar de sub erecţie? Să-ţi îngheţe scula înainte să o duci acasă, ticălos ordinar. Demară în trombă de lângă bordură, în timp ce fata încă îşi prindea centura de siguranţă.

Pe o vreme obişnuită, călătoria ar fi durat cincisprezece minute, poate chiar mai puţin. Acum dură de două ori mai mult. Drumurile erau ca nişte patinoare. Chiar înainte de Finsbury Park, ajunseră la locul unui accident; o furgonetă se înfăşurase în jurul unui felinar de stradă iar de-o parte şi de alta se aflau două maşini de poliţie. Jumătate din stradă fusese izolată cu bandă.

— Se pare că a ratat cu totul curba, zise ea încet.

— Mda, replică fata. Sper că e teafăr.

Se târâră pe Seven Sisters Road, cu o utilitară a autorităţii locale care împrăştia sare duduind spre ele din întuneric ca un mutant OZN, cu luminile galbene intermitente abia răzbind prin vârtejurile de zăpadă.

— Incredibil ce e afară, zise fata în şoaptă.

— Da, murmură ea, nici nu-mi mai aduc aminte de când Londra n-a mai arătat aşa.

— Se aude că o să fie un Crăciun alb.

— Crezi că o să ningă încontinuu până atunci?

— Nu văd de ce nu. Mai sunt doar două zile.

Două zile. Nu. Trebuie să fie mai mult. Cât a trecut de la momentul acela din supermaket? Două zile? Nu, mai mult, cu siguranţă. Îşi dădu seama că nu-şi mai aducea aminte; atât fusese de prinsă între muncă, somn şi frică, încât îşi pierduse puterile. Fata spunea ceva...

— Poftim?

— Ziceam că, dacă e aşa, va fi primul după douăzeci şi şase de ani.

— Adevărat?

— Da. Şi nu a fost atâta zăpadă ca acum.

O privi pieziş. Ea însăşi nu putea avea mai mult de douăzeci şi şase, probabil că nici nu se născuse încă pe atunci.

— De unde ştii?

— Am cercetat. A trebuit să o fac pentru o idee de emisiune la care lucram.

Odată ce începuse să vorbească, nu mai putu să o oprească.

Aşa află că era secretară la o măruntă companie independentă de televiziune de pe lângă Docklands. Era doar a doua ei slujbă, dar era hotărâtă să devină producător, aşa că făcea ore suplimentare.

Compania era la început şi nu era de muncă, dar aveau o atitudine foarte democratică, iar şeful îţi insufla curaj. Îi promisese să-i susţină orice idee pe care ar fi avut-o.

De asemenea, îi promisese că o va lua cu el la două festivaluri de televiziune ca să cunoască oamenii, pentru că în domeniul ăsta nu conta atât de mult ce ştiai, cât pe cine ştiai. Şi, bagă de seamă, îţi lua mult timp ca să îţi faci toate contactele necesare. Nu ca în orăşelul din Devon de unde venise. Puteai să-i aduni laolaltă pe toţi cei care contau în camera din spate a unui pub din Axminster şi tot îţi mai rămânea loc. Cu toate astea, Londra era mult mai incitantă. Desigur, i-ar fi mai bine dacă ar avea o maşină - n-ar fi rămas împotmolită ca în seara asta dacă ar fi avut propria maşină, dar la salariul ei... în fine, va trebui să aştepte până îi va fi acceptată prima idee. Era, părea să sugereze, doar o chestiune de timp.

— Deci, se opri ea o clipă ca să-şi tragă răsuflarea, cu ce te ocupi?

Se apropiau semafoarele de dinainte de Manor House.

Improviză ceva despre faptul că făcea traduceri la o editură, apoi dirijă uşor coversaţia înapoi la staţia de autobuz.

— Mda, m-a cam băgat în sperieţi. Nici nu l-am văzut.

Mi-a zis că am pierdut ultimul autobuz şi că mai e cel puţin o oră până vine cel de noapte.

— Pe acela îl aştepta şi el?

— Habar n-am. Presupun că da. Credeam că o să se ofere să luăm un taxi împreună până acasă. Dar nu s-a oferit.

— Te-ai fi dus dacă ar fi făcut-o?

O privi dispreţuitoare.

— Nu-s chiar atât de proastă. Avea ceva ciudat tipul. Asta m-a şi făcut să mă hotărăsc; adică atunci când ai zis că ţi se pare că mă urmăreşte.

În minte i se profila imaginea unei alei murdare şi a unei femei ţintuite de un zid. Blugii nu erau uşor de scos. E o treabă destul de complicată şi când vrei să te dezbraci cât mai repede, ca să nu mai vorbim când nu vrei. Poate că el n-o să se sinchisească de fermoar şi de capse. Pur şi simplu o să folosească un cuţit. Cum o s-o facă să nu ţipe? O să aibă nevoie de ambele mâini ca să o ţină în timp ce o să-i scoată hainele. O să-i pună căluş? Nu pomeniseră de asta în ziare.

Dar în momentul ăla nici nu mai conta. Pe o vreme ca asta, n-ar auzi oricum nimeni. Simţi cum o trec fiorii. Voia să o întrebe dacă l-ar mai recunoaşte, dar nu mai apucă să o facă.

— E chiar aici.

— Poftim ?

— Poţi să mă laşi chiar aici.

Se aflau încă pe drumul principal. Ajunse într-un loc unde putea

opri.

— Eşti sigură ?

— Îhî. Stau la doar trei sau patru case pe strada aia laterală. E în regulă, serios. Mersi mult.

Oare spusese ceva nelalocul lui? Poate că nu. Poate că era doar o chestiune de bun-simţ să nu-i arăţi unui străin exact unde locuieşti. Hotărî să nu protesteze. Era imposibil să le fi urmărit până aici, iar şansele de a exista doi violatori care să opereze pe o rază de opt kilometri în jurul Londrei într-o noapte ca asta păreau mici. Chiar şi în iad trebuie să existe nişte reguli statistice.

Rămase în maşină, privind-o pe fată cum merge pe stradă şi intră pe o poartă. Apoi blocă uşile maşinii din interior şi porni încet spre casă.

La un moment dat, pe drumul de întoarcere, ninsoarea se opri şi vântul încetă să mai bată. Cum nu se zărea aproape nicio maşină, străzile păreau de basm. Chiar şi Holloway Road avea un fel de măreţie. Când se dădu jos din maşină în faţa casei, tăcerea avea aproape ceva sfânt în ea, iar portiera pe care o trânti avu în noapte intensitatea unui tunet.

Privi în jur. Strada strălucea de cristale de gheaţă, maşinile parcate arătau ca nişte oi împotmolite, acoperite cu o lână albă şi groasă de patru sau cinci centimetri. În câteva ore vor fi urme de mănuşi peste tot, când copiii din zonă o să-şi adune o artilerie de bulgări de zăpadă. Dar nu acum, acum era magie pură, cu strălucirea felinarelor care arunca umbre palide pe suprafeţele neatinse.

Privi în sus, la cer. Nici o stea. Părea înnorat acolo sus, ca şi cum urma să mai ningă. La fereastra de sus a casei de alături zări un chip ca o lună mică şi albă, lipit de geam.

Vecinii ei aveau un băieţel de şase ani pe care îl vedea din când în când plecând sau venind de la şcoală. Un puşti dulce.

Un pic prea protejat pentru vârsta lui, gândea uneori, dar cine era ea să-şi dea cu părerea? Nu numai că acesta va fi primul lui Crăciun alb, dar niciodată în viaţa lui nu mai văzuse atâta zăpadă. Fireşte că era prea entuziasmat ca să doarmă.

Îi făcu semn cu mâna. El îi răspunse, pe urmă dispăru sfios de la geam. Încercă să-şi amintească senzaţia aceea, când inima stă să-ţi explodeze de atâta minunăţie. Pe urmă creşti, şi ce primeşti în schimb? Un dram de înţelepciune din greu câştigată? Sau, dacă eşti norocos, din când în când perioade de pace? Nu era de ajuns. Vreau să mă minunez din nou, îşi zise cu înverşunare. Vreau să simt din nou cu intensitate.

Oare cum îi spunea mama ei? Ai grijă ce îţi doreşti. Că te trezeşti că primeşti ceea ce vrei, doar ca să descoperi că nu era ceea ce te-ai aşteptat să fie.

În clipa în care răsuci cheia în broască, îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Dar nu ştia ce anume. Se opri în hol şi aşteptă. Nimic. Nici un sunet. Aprinse brusc lumina şi se duse la baza scărilor. De unde stătea, putea să vadă până sus toată casa. Tot nimic. Era oare aici, înăuntru ? Oare asta simţea ? Nu. Era imposibil. Cum ar fi putut să intre?

Pe urmă văzu robotul telefonic pe măsuţa din hol, cu tasta 1 pâlpâind, semn că avea mesaje. Nu avusese nici unul înainte să iasă, era sigură pentru că şterse mesajele anterioare la un moment dat ieri după-amiază. Cu ochii în toate părţile, întinse mâna şi apăsă butonul de derulare. Robotul porni cu un bâzâit. Banda se derula înapoi, se opri, apoi porni din nou.

Nu-i mai auzise vocea din noaptea aceea, dar era imposibil să n-o recunoască; ternă, şuierătoare, golită de emoţie, ca şi cum exersase prea mult ce avea de gând să spună. Era ciudat cum nu se potrivea deloc cu încordarea corpului lui.

„Bună, J1009 CYR." Îi luă o clipă să-şi dea seama la ce număr se referea. „Femeile la volan. Toate la fel. Habar n-au să dea prioritate. Uite ce e, vreau doar să ştii că, dacă îmi mai tai calea vreodată, o să ţi-o tai şi eu ţie." Urmă o scurtă pauză. „Sau chiar asta voiai?" Cuvintele o făcură să se cutremure, iar pe el să râdă. „E o vreme să nu-ţi scoţi nici pisica afară, nu crezi? Somn uşor."

Robotul se opri cu un sunet scurt. Apucă receptorul şi formă în grabă 1471: serviciul companiei britanice de telefonie ca replică la apelurile anonime dubioase. Vocea feminină de pe computer îi spuse că primise un telefon la ora 12.45 noaptea, apoi citi un număr local. Elizabeth îl mâzgăli pe o foaie de hârtie şi, fără să stea pe gânduri, îl formă. Aceeaşi voce metalică şi potolită îi murmură în ureche: „Ne pare rău. Acest număr nu primeşte apeluri."

Cabine telefonice. Se găsesc la orice colţ de stradă.

Se întoarse la robot, puse banda din nou, reflectând asupra fiecărui cuvânt.

„Vreau doar să ştii că, dacă îmi mai tai calea vreodată, o să ţi-o tai şi eu ţie."

Dacă i-ar pune banda cuiva acum, n-ar şti despre ce vorbeşte. Bineînţeles că nu. Doar despre asta era vorba. Dar ultima parte: „E o vreme să nu-ţi scoţi nici pisica afară"? Ce naiba voia să însemne? Se gândi câteva clipe. Apoi se repezi la bucătărie.

Uşa era încuiată, iar când pătrunse înăuntru, încăperea era întunecată şi goală. Cearşaful pe care îl trăsese peste ferestre era exact cum îl lăsase. Se grăbi spre întrerupător şi aprinse lampa de afară.

Prima jumătate a grădinii fu învăluită într-o lumină fantomatică, un ţinut îngheţat, pietrificat, de o frumuseţe care îţi dădea fiori. În afară de o mică pată. Zăpada aceea perfectă nu mai era virgină.

Spre centrul peluzei se vedea un şir de urme adânci şi micuţe; delicate, precise, urme de lăbuţe. Şi între ele o dâră de pete întunecate.

Şi fără să se mai uite, ştiu că era sânge.

Douăzeci si unu

Urmele se sfârşeau la marginea straturilor de flori, de parcă animalul n-ar mai fi avut puterea să ajungă la uşiţă.

Se furişă cu spinarea aplecată prin tufiş, conştientă de imensa întindere a grădinii neîngrădite din spatele ei, cu tălpile şi genunchii scufundându-i-se în zăpada proaspăt căzută.

Pe undeva pe aici era locşorul preferat al lui Millie, ascuns sub tufele de ceanothus şi laur, un loc unde în zilele toride de vară o pisică putea găsi răcoare. Acum locul oferea un întuneric total, prea dens, pe care nici măcar zăpada nu îl putea risipi. Întuneric şi frig.

— Millie... o chemă ea blând. Millie!

Raza lanternei găsi corpul prima. Era sigură că pisica era moartă, după poziţia în care zăcea; nu stătea ghemuită pentru a-şi proteja propria căldură, ci cu membrele desfăcute într-o parte, cu un picior ieşit nefiresc în afară. Părea că laba atârna ruptă, o ureche era ciopârţită, iar blana de la ceafă era lipicioasă şi spălăcită. Dar când întinse mâna şi atinse corpul, văzu că era cald, iar capul zvâcni în sus, ca şi cum ar fi reacţionat la durere.

— O, Doamne, Millie. Ce-ai păţit?

Pisica deschise botul ca să îi răspundă, dar tot ce auzi fu o respiraţie întretăiată şi grea, de parcă ceva din interiorul plămânilor o sufoca.

Ridică trupul fără vlagă cu mare atenţie şi se reîntoarse pe peluză cu ea în braţe.

Gerul şi liniştea le pătrunseră pe amândouă. Auzi o foşneală zgomotoasă în fundul grădinii. Se răsuci pe loc, îngrozită, cu inima zvâcnindu-i în gât. Motanul cel negru se căţăra rapid pe zidul din spate, lăsând o dâră de nisip pe albul zăpezii. În braţele ei Millie îşi reveni tremurând şi scuipând, zbătându-se între durere şi ripostă, încercând să se apere. O ţinu mai strâns, aşteptând ca mica făptură să se liniştească în braţele ei.

Înăuntru, aduse un prosop din uscător şi înveli cu grijă animalul în faldurile lui calde, în timp ce suna la un număr pentru urgenţe. Îi

răspunse o voce somnoroasă; domnul veterinar cuibărit lângă doamna veterinar, cu un coş plin de căţei drăgălaşi adormiţi la capul patului.

Îi spuse ce s-a întâmplat; clar şi concis, fără istericalele sau exagerările iubitorilor de pisici. El deveni dintr-odată atent când îi descrise bârâitul din plămâni.

— Mai bine aduceţi-o aici, spuse el întretăiat, ca şi cum tocmai se dăduse jos din pat şi se îmbrăca deja ţinând cu umărul telefonul la ureche. Tineţi-o la căldură şi nu îi daţi nimic să bea. Pentru orice eventualitate.

O aştepta la uşa sălii de operaţie, cu zăpada încă pe cizme.

Parcă ei doi erau singurii oameni din lume treji la ora aceea.

O lăsă înăuntru şi închise uşa în urma ei. Locul era îngheţat.

Mai dura până se încălzeau caloriferele.

Intrară împreună în cabinet. Aşeză trupul micuţ pe masă şi îl examină cu atenţie. Când îi ridică picioruşul rănit, Millie scoase un miorlăit de durere şi se trase înapoi.

— Iartă-mă, fetiţo, nu am vrut. O să am grijă.

Folosea mâna dreaptă ca să o ţină culcată, în timp ce cu stânga examina cu grijă blana din spatele gâtului.

Se uita la faţa lui. Avea o urmă de urdori la colţul ochiului. Oare dacă iubeşti animalele te descurci mai bine şi cu oamenii? Probabil că nu.

— Poţi să o ţii puţin ca să o ascult la plămâni? spuse scoţându-şi stetoscopul.

O ţinu cu duioşie, încercând să o chinuie cât mai puţin, dar pe masă Millie nu se mai zbătea.

— Se încaieră des? se încruntă el.

— Îhm... nu ştiu. Este un cotoi negru care tot dă târcoale.

S-au zgâriat de vreo două ori. Dar... se opri.

— Dar ce?

Scutură din cap. El se concentra iar la pisică. Îi ascultă pieptul, apoi lăsă stetoscopul deoparte şi reveni la lăbuţă.

— Nu pot fi sigur, dar cred că a fost prinsă într-un fel de capcană. Rănile astea de la ureche şi din jurul gâtului sunt sigur răni de luptă. Dar lăbuţa a fost pe jumătate retezată.

Mai mult ca sigur a fost un laţ.

— Laţ... înghiţi în sec. Am... am un vecin... care a mai ameninţat-o... zicea că nu suportă să-i intre pisicile în grădină.

— Şi crezi că el a fost?

— Ştiu şi eu... Cred că da...

Respiră agitat.

— Atunci, primul lucru mâine-dimineaţă, reclamă-l la Protecţia animalelor.

De ce nu ? Poate ei vor face o treabă mai bună decât cei de la

poliţie, se gândi ea cu amărăciune. Mă rog, atâta timp cât nu trimit o femeie-ofiţer.

— Se va face... bine?

— Piciorul va fi rău pentru un timp, dar nu am depistat nici o leziune internă. Nu cred că are plămânul perforat. Cred că s-a speriat, a avut un acces de vomă şi s-a înecat cu ea.

Sunt aproape sigur că asta se aude la plămâni. Orice a atacat-o, nu s-a lăsat mai prejos. O să îi dau un sedativ ca să îi cos lăbuţa, o ţin aici peste noapte sub control şi o să mai facem nişte radiografii dimineaţă. Sună mâine după-masă şi mai vorbim.

— Sigur.

Întinsese mâna şi mângâia uşor pisica sub bărbie. Pe pariu că face la fel şi cu femeile, îi trecu prin cap.

— Ai avut noroc, fetiţo, şopti uşor. O să te faci bine.

Acum suntem două la activ, se gândi.

Casa era cufundată într-o tăcere de moarte fără Millie.

Din pivniţă îşi luă ciocanul, nişte cuie şi dosul unui tablou mai vechi. Zgomotul trezise pesemne jumătate din vecini, nu era mai mult de cinci şi jumătate - şi nu fu chiar o treabă de profesionist, dar merse. Nimic nu va mai intra prin uşiţă până nu se va întoarce Millie acasă.

Privi peluza. Zăpada era murdară acum, erau vizibile o dâră de sânge, un şir de urme de pisică şi urmele ei alături.

Dar nu şi ale altcuiva, după cât se vedea. Orice păţise Millie, nu se întâmplase în grădina ei.

Laţ. Ce răzbunare dezgustătoare, parcă desprinsă dintr-un film prost, şi nu din viaţă. Loveşte familia acolo unde o doare. Aruncă iepuraşul în oala de pe foc. Dar, în ciuda melodramei, funcţionase. Millie era familia ei. Era tot ce avea şi imaginea ei cu piciorul pe jumătate retezat de fălcile unei capcane era exact genul de lucru care o depăşea; o combinaţie de neputinţă şi durere, ideea de a fi prins în capcana fanteziei şi puterii unei alte persoane.

Mai întâi mi-a furat muzica, apoi a încercat să mă violeze, acum mi-a mutilat pisica. Asta da atenţie, se gândi. Sau obsesie. Mă iubeşte, nu mă iubeşte... îşi aminti un banc despre o femeie agresată sexual de o gorilă. „Nu m-aş fi supărat", spusese ea pe patul pe spital, „dar să fi dat un telefon, să fi trimis nişte flori..." Râsese atunci. Dar dacă femeile nu ar avea de ce să se teamă, nici violul nu ar mai exista. Atunci chiar că ele i-ar avea pe băieţi la degetul mic.

Încuie uşa de la bucătărie şi luă telefonul mobil cu ea în living. Aprinse câteva lumânări şi focul, după care îşi turnă un coniac mare. Nu te mai gândi la el, îşi spuse, de fapt asta vrea, să fii şi tu obsedată. Ţine şi asta tot de plăcerea lui, de sentimentul puterii. Aşa că joacă cu el propriul lui joc şi uită-l.

Luă telecomanda şi începu să schimbe canalele. Două erau oprite, pe unul era sport, iar pe al patrulea cântau un grup de formaţii din anii şaizeci; o perioadă când lucrurile erau în alb şi negru, iar revoluţia plutea în aer. Sau cel puţin aşa ziceau textele melodiilor. Privind acum în urmă, ţi se părea greu de crezut. Era prea tânără ca să îşi aducă aminte de cele mai multe din trupe, dar costumele stil Carnaby Street şi părul vâlvoi îţi aduceau zâmbetul pe buze. Cum să te simţi ameninţat de cineva care era tuns în halul ăsta? Sau de restul.

Totul în anii şaizeci era prea apropiat de plasticul anilor cincizeci ca să poată fi luat în serios.

Sau poate că ăsta e secretul trecutului; privit retrospectiv, pare mult mai inocent decât prezentul? încercă să îşi imagineze o Anglie a ciumei, a armatelor de flagelaţi, cruciade, războaie şi execuţii publice. Oare câte femei erau bătute sau violate pe atunci? Pesemne că era distracţia naţională. Oare acele femei aveau o altă părere despre asta? Poate că ceva atât de obişnuit nu avea cum să fie prea traumatizant? O sulă nedorită ar fi fost cu siguranţă mai puţin dureroasă ca un abces dentar. Şi cu siguranţă mai puţin fatală. Ca rasă stăm destul de rău la capitolul durere. Când viaţa oamenilor era plină de ea, pesemne că ei învăţaseră să îi facă faţă mai bine. Oricum, cu cât mai multă durere în viaţa asta, cu atât mai mari şansele în următoarea. Stai pe spate şi gândeşte-te la rai. Mai plăcut acolo decât în Anglia. Dar şi mai plăcut ar fi să-i înfigi atacatorului tău un vătrai încins în fund, nu?

Într-o lume atât de familiarizată cu durerea, pesemne că aveau măcar o idee vagă despre pedeapsă şi răzbunare.

Şi iar înapoi, se gândi, înapoi la el, oferindu-i satisfacţie cu obsesia ta. Gata. Gata. Goli paharul şi îşi mai turnă unul.

Luă o înghiţitură bună. Lichidul o încălzi mai tare decât reuşiseră caloriferele, dar şi frigul era mai mult pe dinăuntru decât pe dinafară.

Pe ecran nişte frumuşei - atât de mulţi în perioada aia, şi cât de slăbănogi păreau acum, nişte băieţandri - făcură loc unor secvenţe cu cei de la Rolling Stones, din prima lor perioadă. Cu gura lui Jagger larg căscată în faţa camerei, o postură tupeistă semnificând miserupismul lui. Era o piesă pe care o ştia de pe un CD cu compilaţii; una dintre piesele lor timpurii, unde omagiul R&B era evident şi jubilant.

Under My Thumb; o poveste clasică despre băieţii care se poartă rău şi cred că femeile trec peste asta. Poate că ar trebui să dea volumul mai tare ca să audă şi el de dincolo de zidurile grădinii.

Anii şaizeci făcură loc unei serii de reclame la şampon şi maşini, apoi o reluare a unui chat show despre abuzul de stupefiante şi, în cele din urmă, urmă un matinal. Aruncă telecomanda şi, în timp ce îşi mai turnă nişte coniac, trecu pe muzica ei.

Livingul nu avea CD-player (una din consecinţele despărţirii fusese şi că tot ce era în dublu exemplar se împărţise), aşa că trebui să se mulţumească cu vinilurile. Chiar şi la atingere păreau arhaice acum, greoaie şi îmbâcsite în comparaţie cu acele mici navete spaţiale argintii pline cu muzică. Dar alese ceva clasic, o selecţie care să se potrivească cu un alt set din arhivele TV, datând dintr-o perioadă de dinainte ca dispreţul muzical al lui Tom să înceapă să o convingă că maturizare înseamnă să te îndepărtezi de muzica tinereţii spre ceva mult mai serios şi mai profund. Îşi plimbă degetele pe metrii de cotoare uzate, fiecare atingere amintindu-i de o altă vară, o altă seară târzie, o altă iubire. Cum au venit, aşa s-au dus. Cum de atunci era atât de uşor, iar acum atât de greu? Poate că nu este vorba decât de exerciţiu. Exerciţiu şi stil de viaţă. Nu vei întâlni bărbaţi dacă nu ieşi din casă, Elizabeth. Oh, nu sunt sigură, îşi răspunse singură; dacă petreci destul timp în dormitor, s-ar putea să vină ei la tine...

Trecu la lucruri mai vesele: Eddy Grant mergând pe o plajă caraibiană, dar cântând despre Brixton, Electric Avenue. Avea vreo douăzeci de ani când se lansase albumul ăsta.

Era un cântec de dragoste pe care i se aprinseseră atunci călcâiele, versurile banale fiind salvate de sexualitatea leneşă din vocea lui. „Inima mea face un tango cu fiecare mic gest al tău. Te iubesc ca pe un mango, aş vrea să o facem în fiecare zi." Acum picioarele ei se mişcau din nou dansând, croindu-şi drum într-o nouă dimineaţă cu un pahar gol în mână, în timp ce fulgii de zăpadă cădeau în spirale din cer.

Când ajunse să întoarcă discul - ce ciudat să nu ai toate piesele pe aceeaşi parte -, terminase sticla de coniac şi se simţea mult mai liniştită.

Se întinse pe sofa şi privi în jur prin cameră. De când plecase Tom, nu mai petrecuse prea mult timp aici. O stinghereau un pic spaţiile de unde lipseau mobilele lui şi nu se sinchisise să reaşeze piesele care rămăseseră. Oare şezlongul acela chiar fusese al lui? Ea îşi aducea aminte că folosise cardul ei Barclay la licitaţia din acel weekend în Wales. Era caraghios că îi trecuse prin cap, dar oricum. Fusese prea mare ca să încapă pe scaunele din spate, aşa că trebuiseră să se întoarcă la Londra cu el legat şi cu uşa de la portbagaj deschisă. Fusese distractiv atunci, genul de lucruri pe care se pricepeau să le facă împreună, genul de lucruri care îi separaseră de restul lumii. Sau poate că asta însemna pe atunci să fii fericit. Fericirea, ce sentiment simplu. Mai degrabă o lipsă de sentiment, o obişnuinţă, o lipsă de durere.

Dar sigur îl luase cu banii ei. Mă rog, nu avea sens să se mai gândească acum. Măcar rămăsese cu girafa de lemn, adusă în cala unui avion din Kenya şi ajunsă pe Heathrow cu o ureche ruptă. Nu se

obosiseră să o mai lipească. Dacă ar fi fost mai la începuturile relaţiei lor, poate că Tom ar fi reparat-o pentru ea, dar deja apăruse un fel de egoism în modul în care se purtau unul cu celălalt. Girafa ta, problema ta. Nici măcar nu putea să îşi aducă aminte unde mai era urechea aia. Poate că o luase cu el.

O girafă cu o singură ureche. Oare asta însemna că totul va rămâne aşa în camera asta, pentru totdeauna? în timp ce fantoma domnişoarei Havisham se va furişa înăuntru, iar casa se va transforma într-o ruină prăfuită, cu anii? Îşi dădu seama că nu se gândise niciodată până acum la viitor.

Cum va fi ea peste cinci ani? Va fi tot singură? Ar fi fost oricum mai bine aşa decât cu un iubit. Ce ar fi făcut cu un alt iubit? Mobila altcuiva ar fi însemnat gusturile altcuiva, programul altcuiva, alte scheme de joc.

După toată durerea separării, nu ar fi renunţat uşor la proaspăt dobândita independenţă, de asta era cât se poate de sigură. Mai bine să fii singură. Dacă erai suficient de mulţumită cu propria-ţi companie, nu exista nici un motiv pentru ca viaţa să nu fie un catalog de întâlniri de o noapte. Atâta timp cât sexul era protejat şi satisfăcător. Poate că îl va invita pe Malcolm din nou, îi va da nişte lecţii, ca să-l înveţe cum să se asigure că amândoi vor fi satisfăcuţi în acelaşi timp de data asta. Să înveţe cum să ceară; genul de talent la care toate femeile trebuie să exceleze.

Probabil că nu l-ar fi deranjat prea tare. Nu era oare visul oricărui băiat - o fată care să ştie ce vrea? Sex fără complicaţii? Nu părea să fie genul care să se grăbească să împartă nota lăptarului. Nu exista niciun pericol de fantezii concubinale.

Se gândea la Malcolm, dar nu pe el îl vedea. Îl vedea pe el, îi vedea corpul sălbatic încremenit la căpătâiul patului, îi simţea atingerea aspră a pielii uscate şi forţa grosolană a penisului trezit la viaţă de mâna ei. Îşi aminti cât de udă fusese şi cum teroarea şi puterea se contopiseră în momentul în care el terminase în ea.

Dacă nu te simţi victimă, înseamnă că poate nu eşti. Era poate timpul să conştientizeze asta şi să-şi asume şi celălalt aspect; modul în care preluase controlul în întâlnirea pe care o avuseseră - egală oare cu plăcerea? Pentru o timidă jongla cu o mulţime de fantezii periculoase. Se cherchelise. Dacă ar fi fost trează s-ar fi înspăimântat cu siguranţă. Oare când se îmbătase ultima oară? Nu îşi mai amintea. Dar ştia că nu vrea să fie trează. Se ridică de pe sofa, tensiunea gândurilor ei nemailăsând-o să stea pe loc.

De data asta nu mai găsi muzica potrivită cu starea ei; rockul american al anilor şaptezeci pe care crescuse era prea uşuratic, prea moale. Chiar şi coşmarul urban al lui Springsteen avea prea multă compasiune în el. Alese Clash. Deşi avusese vârsta perfectă pentru el,

punkul nu fusese niciodată stilul ei, era prea „provocator" pentru gustul ei. Dar îi plăcuse strigătul iniţiat din spatele lui, şi i-ar fi plăcut să creadă că aşa ar fi putut să fie şi ea, dacă nu era cea de-acum.

Poate că niciodată nu e prea târziu. Ar fi putut deveni acum acea persoană. Plecă în căutarea unui supliment. Pe raftul de sus al barului îi atrase atenţia o fotografie de familie; tatăl şi mama ei împreună pe un câmp, ea tânără şi frumoasă, râzând în bătaia vântului, el mai matur, mai serios, ca întotdeauna. Oare ce făceau ei în pat, hm? Îşi petrecuseră primii zece ani ai mariajului încercând să facă un copil care nu mai venea. Asta însemna că făceau dragoste la greu. Erau oare întruchiparea politeţii lui David Niven şi a durerilor de cap ale lui Doris Day, sau mai degrabă era vorba de dragoste animalică? Oare în asta îşi îngropase tatăl ei violenţa disperării? Sex. Secretul întunecat al tuturor.

În spate de tot dădu peste o sticlă nedesfăcută de Glenmorangie, pe care Tom pesemne o ratase când îşi luase lucrurile. Ar fi dezaprobat cu siguranţă folosirea aceluiaşi pahar în care îşi turnase coniac. Dar oricum nu era aici ca să comenteze. Putea să facă ce avea chef. Şi cu cine avea chef.

Deci oare ce şi-ar fi dorit? Să fi fost vorba de forţa pe câre ţi-o dă neputinţa? Căci era expertă la asta. Şapte ani de convieţuire cu Tom o dovediseră cu prisosinţă. Dar cu el fusese mai degrabă vorba de social decât de sexual. Oare ce ar fi fost dacă ar fi folosit-o când făceau sex? Gândul îi zbură din nou la teancul de reviste porno de lângă pat. Acţionaseră mai degrabă ca afrodisiac decât ca material didactic.

Dacă ea ar fi fost mai puţin speriată, iar el mai îngăduitor, oare unde n-ar fi ajuns ei doi ? Numai gândul şi se îngrozi din nou. Aşa gândesc eu? se întrebă. Elizabeth Skvorecky, femeie albă, singură, în căutarea unui viitor?

Ştii care este problema ta? Ar trebui să ai mai multe de pierdut, mai mult simţ al interesului legitim în viaţă. Atunci nu ai mai fi atât de laşă în a-ţi asuma riscuri. Dar, privind din nou în adâncul ei, văzu că niciodată nu fusese altfel. De copil crescuse cu sentimentul că lumea fusese creată pentru alţii, mai prezenţi, pe când ea era doar un vizitator de ocazie care trebuia să se descurce cu limitele şi marginile.

Oare asta era ceea ce simţea şi el? Că aparţinea unui sentiment de neapartenenţă? Cine ştie? Poate că fuseseră făcuţi unul pentru altul şi ea ar fi trebuit să exploateze acest sentiment. Trimite-i o invitaţie la cină. Doar să ţii la îndemână telefonul sau un spărgător de gheaţă sub pat.

Deşi cu ciocanul poţi să faci o mizerie mult mai mare.

Oare ce le făcuse celorlalte fete, celor din apartamentele cu grădină în faţă sau celor de pe alei? Nu e ca şi cum ai avea nevoie de trei zile de spitalizare ca să îţi revii după un viol.

Oare ce nu fusese spus în ziare? Gândeşte-te. Dacă durerea altcuiva era plăcerea ta, ce te-ar fi făcut să te opreşti odată ce ai început să loveşti? Eşti gata pentru asta, Elizabeth? Oare asta ţi-a rezervat viaţa?

Malţul avea un gust mai aspru pe papilele gustative decât coniacul. Uneori ai parte de un lup îmbrăcat în piele de oaie.

Dar poate să fie şi invers. Ce ar fi fost dacă ar fi descoperit că toată violenţa lui nu era decât o deghizare a durerii? Că plânsul lui era mai real decât mânuirea ciocanului?

Oare de ce este sexul atât de complicat? De ce trebuie să fie întuneric pentru a fi atât de viu? Se frecă cu mâinile la ochi, apoi şi le trecu prin păr, simţind dorinţa de a se trage de el.

Aşa cum făcuse şi el.

Fusese o perioadă la început cu Tom, când nu se mai sătura de el: când dorea fiecare bucăţică din el înăuntrul ei, toate găurile ei pline de mirosul şi bărbăţia lui. Se excita doar privindu-l cum scoate o monedă din buzunar sau întorcându-se la masa din restaurant de la toaletă. Iubise acel sentiment de lipsă a controlului. Deştept Tom să miroasă chestia asta la ea. Deştept Tom. Deştept şi el.

Dacă vrei să faci asta, va trebui să o faci acum, se gândi.

Nu ai cum să te îmbeţi mai tare şi, dacă mai iei o picătură, s-ar putea să ameţeşti şi să cazi.

Se ridică de pe scaun clătinându-se pe picioare şi, cu paharul în mână, se îndreptă spre bucătărie, unde dădu drumul la calculator.

Douăzeci si doi

„... sunaţi la recepţie pentru orice aveţi nevoie, orice. Suntem aici pentru dumneavoastră."

Managerul se întoarse spre ea şi mai spuse ceva în cehă.

Ea încuviinţă şi îi răspunse şoptit, după care îi zâmbi uşor.

Usa se închise încet în urma lui.

Era cel mai bun apartament, un amestec de istorie precomunistă palidă şi noi speranţe. Farmecul lui nu va mai ţine mult. Trusthouse Forte va pune mâna pe el şi îl va transforma într-un hotel internaţional: fax, minibar şi cască de duş, cultura cardului de credit, atât de potrivită pentru afaceri, atât de nepotrivită pentru viaţă.

Dar nu acum. Acum era încă suficient de emoţionant pentru a-i servi acestei scene drept decor.

Jake privi cum se închide uşa, apoi se întoarse spre ea.

Era aşezată pe pat. Găsiseră pentru ea alte haine, un pardesiu fără nicio formă, pe care şi-l pusese pe umeri, peste rochia ruptă şi plină de sânge, şi o pereche de pantofi, cam greoi, deloc stilul ei. Se oferiseră să-i schimbe pansamentul de la deget, dar ea încă nu făcea

faţă ideii de durere sau atenţie, aşa că micul bandaj macabru rămase, cu rana domolită mai degrabă de tranchilizante decât de antiseptice. Şi asta îi convenea. Nu dorea să fie trează. Dorea să doarmă. Şi mai dorea să fie singură.

El o privea. Ea cunoştea privirea aceea. Trăise aproape doi ani însurat cu ea. Încă o speria. El crede că mă iubeşte, îşi spuse. El crede că sunt sensul vieţii lui şi că a mă avea este singurul lucru care contează. O, Doamne, să nu ne întoarcem iarăşi la asta. Nu acum.

El veni lângă ea şi îngenunche la picioarele ei. Mirosea a sânge şi moarte. Era complet desfigurat, cu un ochi aproape închis de la lovitură şi buza spartă şi umflată. Nimeni nu consimte să moară fără luptă. Tăietura făcea sărutul dificil.

Dar nu ar fi fost prima oară. Te obişnuieşti cu asta, îi spusese el odată. Ea fusese convinsă că nu se va obişnui niciodată.

Oare cine avusese dreptate, ea sau el?

Se întinse şi îi luă mâna sănătoasă în ale lui, apoi o ţinu un minut în dreptul feţei, după care se întinse după cealaltă.

Se trase înapoi şi o adăposti instinctiv la piept. El ridică privirea spre ea, i se uită în ochi şi se întinse din nou.

— Nu o să te doară, aproape şopti.

De data asta îl lăsă să o ia. Era atent să nu atingă degetul.

Îi ţinu cu gingăşie mâna cu palma în sus, degetele lui jucându-se cu pielea moale din podul palmei, urmărind linia vieţii, mângâind curburile până aproape de bont. Ea rămase încăpăţânată cu ochii în jos, apoi în cele din urmă ridică privirea şi se uită la el. Durerea lui era mai mare decât a ei. Oare de câte ori am mai stat la fel ca acum? se gândi. Îi ridică mâna spre gură şi îi sărută uşor podul palmei.

— Christoase, am crezut că te-am pierdut, spuse el, cu vocea întretăiată de emoţie. Când am năvălit în pivniţa aceea şi am văzut sângele, am crezut că te-am pierdut cu-adevărat.

Ea închise ochii şi rememoră în minte scena. Se revăzu alergând pe scări, intrând într-o cameră, apoi în următoarea, cu inima bătându-i ca un ciocan în piept, ecou al bufniturilor din uşa care se închisese în spatele ei. Apoi se răsuci şi văzu umbra din pragul uşii. Auzi focuri de armă şi vocea lui Jake de undeva strigând „la pământ".

Dar ea era deja la pământ, trăgându-se înapoi în ritmul gloanţelor care veneau de undeva din spatele ei şi muşcau din corpul cărnos, mişcându-l în toate părţile, făcându-l să danseze ca o sculptură cinetică, viu după ce murise. Şi fiecare gaură lăsată de gloanţe făcea să ţâşnească sângele şi mici bucăţele de carne. Totul era îmbibat cu sânge. Ea era plină de el pe haine. La fel şi el.

— Eşti teafără? strigase el cum ajunsese lângă ea.

Nu avu nevoie să îşi mişte capul, se mişca singur într-un fel de tremur violent pe care nu îl putea controla. Încercă să o ajute să se

ridice, dar ea îl respinse.

— Celălalt, bolborosi. Jos mai este unul, l-am...

— Gata, gata, iubito, îi spuse ţinând-o strâns la piept, ca să fie sigur că înţelege ce îi spune. Şi el este mort.

Simţi iar lama cuţitului cum alunecă printre muşchii stomacului. Cum urletul lui se deschide în gura ei.

— L-am, l-am omorât ?

— Nu, şi de data asta se încruntă. Dar eu da.

Deschise ochii şi se uită la tapetul liliachiu ponosit. Gata cu fermele părăsite, gata cu cadavrele. Se terminase, totul se sfârşise. Şi nu se va mai întâmpla niciodată.

— Am crezut că te-am pierdut, murmură el din nou.

Amintirea îi aduse mai aproape. Îşi puse capul pe genuchii ei. Ea îi mângâie cu mâna sănătoasă părul. Degetele ei dădură de mici particule de ceva; creierii altcuiva sau stropi de sânge. Nu văzuse ce se întâmplase în celula de jos, dar ştia că răpitorul se împotrivise. Chiar şi cu stomacul spintecat şi cu pantalonii pe jumătate în vine.

Întotdeauna cineva trebuie să câştige. Cineva trebuie să fie victorios. Este oare felul în care îşi manifestă ei bărbăţia?

Poate, dar tot au nevoie de o femeie care să le-o confirme, care să îi întâmpine la întoarcerea acasă. Asta era momentul când el se transforma din bărbat în băiat şi apoi înapoi în bărbat. Capul dintre sâni ducând la capul dintre picioare.

Încă o dată, se gândi ea. Încă o dată şi după aceea poţi să te culci...

Nu, nu, nu, Elizabeth.

Se îndepărtă de calculator, scuturând din cap nervoasă, plimbând cursorul pe ultimele trei paragrafe şi selectând textul.

Şterge-l, îşi spuse. I-ai dat un avantaj Mirkăi şi nu are cum să meargă. Cui îi pasă cât de deşteaptă este? Deşteptăciunea femeilor îi înspăimântă pe bărbaţi. Nu trebuie să mai gândească. Dă-i corp, nu şi creier. Adu-ţi aminte pentru cine scrii.

Apăsă pe ştergere. Cuvintele se dezintegrară în neant, iar Mirka deveni altcineva; cineva mai supărat, cineva mai bun de futut, dacă te străduiai un pic.

Privi tapetul liliachiu ponosit. Gata cu fermele părăsite, gata cu cadavrele. Se terminase, totul se sfârşise. Şi nu se va mai întâmpla niciodată.

— Am crezut că te-am pierdut, murmură el, aducând-o din nou cu picioarele pe pământ.

— Nu, scutură ea din cap, cu vocea sfârşită de efort. Nu ai cum să mă pierzi, Jake. Nu am unde să merg şi tu să nu mă găseşti.

Simţindu-i rezistenţa din spatele cuvintelor, el ridică privirea spre ea...

— Aşa e. Chiar aşa e, puiule.

Rămaseră uitându-se unul la altul. încă o competiţie, întotdeauna era, întotdeauna va fi. Asta putea şi el să înţeleagă. La asta se pricepea. Se ridică în picioare.

— Bei ceva?

Clătină din cap.

— Eu da.

În colţul camerei aveau un simulacru de minibar. Uşa era înţepenită. Trase de câteva ori, după care o forţă. Se deschise. Scoase trei sticluţe miniaturale de bourbon pe care le turnă în paharul pentru spălat pe dinţi. Luă o înghiţitură şi se întoarse la ea.

— Vrei să vorbim despre asta?

Ea scutură din nou din cap.

El o privi pentru o secundă.

— Eu aş vrea totuşi să vorbim.

Ea râse scurt.

— Deci acum vrei să vorbim. Nu crezi că este cam târziu pentru noi să ne furăm replica unul celuilalt?

Oftă, abia ţinându-şi furia în frâu. Obişnuise să fie mândru de engleza ei, de cât de repede o prinsese, de cât de încântător suna. Acum tot ce auzea era sarcasmul ei pe buzele ei.

— Sunt soţul tău, Mirka. Te iubesc, vreau să ştiu ce ţi-au făcut.

Urmă o pauză. După care ea rosti cu o voce rece, voit impersonală.

— Mi-au tăiat degetul.

O privi.

— Doar atât?

— De ce? întrebă ea mânioasă. Ce altceva ai fi vrut să-mi facă, Jake?

El tresări, apoi se îndepărtă brusc de ea şi se trânti într-un scaun aflat de cealaltă parte a patului. Luă încă o înghiţitură din paharul pentru perii de dinţi, după care îşi trecu mâna peste faţă. Nu se uita la ea.

— Ştii, după ce ai plecat te-am visat aproape în fiecare noapte. În fiecare blestemată de noapte... închideam ochii şi erai acolo, în faţa mea, în rochia aia verde. Cea prin care ţi se vedeau sfârcurile. Mă uitam la tine şi îmi închipuiam cum aş fi supt sfârcurile alea, doar dând breteaua de pe umăr la o parte şi primind în palmă sânul tău greu şi cald.

Ea stătea complet nemişcată. Asta nu avea nimic de-a face cu ea. El vorbea cu el însuşi. Se simţea mai mult confidenta decât soţia lui. Dar asta era o problemă a lor mai veche.

— Crezi că m-am lăsat greu, nu? Ziua aceea în metrou, când ne-am întâlnit. Crezi că aş fi putut să trec pe lângă tine, nu? Habar n-ai, Mirka. Şi niciodată nu ai avut.

Am ştiut că tu eşti aleasa din primul moment când te-am văzut. Erai într-o cafenea pe Broadway, între Optzeci şi şase şi Optzeci şi şapte. Luam prânzul când ai intrat. Te-ai aşezat la geam şi ai comandat un mic dejun. Nu pricepeai că era valabil doar până la unsprezece dimineaţa. Tipul a fost drăguţ cu tine. Pesemne ţi-ar fi pus-

o. Sau poate îşi mai amintea cum era când nu stăpânea bine limba. Ai luat un burger cu cartofi prăjiţi. El ţi 1-a recomandat. Ţi-a spus că este ceva foarte american. Ai spus că ţi-a plăcut. După care ai plătit nota şi ai mers pe jos preţ de zece intersecţii până la muzeu, îţi aminteşti? Erai cam plictisită. Mi-am dat seama. Ştiam că o să fii.

Toată istoria aia naturală. Mortăciuni. Ştiam că eşti mai vie de atât. Dar nu suficient ca să mă dau la tine atunci. Nu îţi mai aduci aminte, nu? Bine ai venit în culisele forţelor legii, puiule. La asta sunt buni copoii, să urmărească oameni fără ca ei să ştie că sunt urmăriţi.

Nu îţi mai aminteşti să mă fi văzut pe peron. Ce romantic că ne-am urcat la aceeaşi staţie. Nu cred că aş fi reuşit, dacă jigodia aia nu ar fi început să se ia de tine. Poate doar dacă aş fi generat un incident. Dar l-am primit de-a gata. Şi ţi-a plăcut. Oh, sigur, ştiu că ai crezut, că te-ai speriat, doar am văzut-o în ochii tăi. Pentru asta ai venit în America. Ca să fii înspăimântată, ca să te apere cineva. Ca să fii dorită. Sigur că nu erai conştientă de asta. Pentru tine nu erau decât stele şi neoane care-ţi luceau în ochii. Ca un copil cu o cutie cu vopsele. Nu ai văzut ororile, rateurile, nu ai simţit violenţa din graffiti. Ţie ţi-au plăcut doar culorile. America. Cu litere mari. Unde femeile nu trebuie să ceară. Unde este bine să găseşti un bărbat tare. Ne căutam unul pe altul, Mirka. Nu ţi-ai dat seama? Am făcut pe indiferentul ca să îţi dau impresia că m-ai câştigat. Ca să îţi ofer plăcerea de a face lucrurile în felul tău. Sau de a crede asta.

În cameră se lăsă tăcerea. Simţi cum mâna începe să-i zvâcnească. Efectul calmantelor se terminase.

Îşi lăsă capul pe spătarul scaunului.

— Nu poţi să mă părăseşti acum, Mirka. Nu ai cum. Unde să te duci? Ce să faci? Nu vor fi niciodată suficienţi pentru tine, toţi babalâcii ăia cu degete fine, cu accentul lor şi cardurile şi curtea de modă veche cu brăţări de diamante.

Ea trase scurt aer în piept. El o privi.

— Ce? Credeai că nu ştiu? râse. Sunt eu, Jake. Mai ştii? Nici la budă nu poţi să mergi fără mine. Scuze, nu e limbajul care îţi place, hm? Oare ce cuvinte ar folosi dânsul? Toaleta doamnelor?

Dar nu avea nici un haz dacă nu vorbea şi ea. Lăsă tăcerea să se aştearnă.

Ea trase aer în piept.

— Nu mă întorc cu tine, Jake, spuse cu blândeţe. M-am hotărât să rămân aici.

— Aici?

— Da, aici. Acasă.

— Acasă. Şi de data asta izbucni în hohote. Chiar că e bună. Ce s-a întâmplat? Un pic de hârjoneală cu un băiat de la ţară ţi-a aprins dorul de casă?

— Eu...

— Doamne, Mirka, este timpul să te maturizezi, i-o tăie el scurt. Să stai aici? Locul ăsta se autodistruge, sau nu ai observat? Îţi spun eu ce e aici. Nu au nici banii, nici viziunea să poată să facă lucrurile să meargă. Capitalismul este dureros când ai rămas atâta în urmă. Şi băieţii au avut parte de prea multă durere până acum. Aşa că oamenii o să fie nemulţumiţi şi totul o să înceapă să fiarbă pe dedesubt. Fărădelegile pot fi exportate la fel ca orice altceva. Şi nici măcar nu vorbim despre viitor. Asta se întâmplă deja. Cine crezi că i-a plătit pe cosaşii ăia să te ţină captivă? Lăcustele au venit. Ciuma este pe tine, Mirka.

Nu ai idee ce tari sunt băieţii. Vorbim de sofisticare aici.

Aproape că au întrecut America. Care crezi că sunt preţurile într-o ţară aşa de prăpădită ca asta? Vor cumpăra pe oricine vor vrea, iar cine nu va fi de vânzare o să fie scos din schemă.

Crezi că sunt cineva, Mirka? În comparaţie cu ăştia sunt un căcat. Râse. Chiar dacă încă pot să le-o trag.

Luă o nouă înghiţitură.

— Nu ai să rămâi aici. O să te întorci înapoi cu mine.

Aşteptă ca el să o asculte.

— Nu, nu o să mă întorc, Jake.

Trânti paharul de braţul fotoliului.

— Deci, spune-mi, nu a fost numai el, a fost şi grasul?

Tăcu o secundă.

— Ce vrei să spui? întrebă liniştită deşi amândoi ştiau la ce se referea.

— Ştii prea bine despre ce dracu' vorbesc, Mirka. Avea pantalonii în vine. Şi am impresia că a fost invitat să o facă.

—Jake, se ridică ea de pe pat şi pentru prima dată în ochii ei văzu un dram de energie. Jake, mi-au tăiat degetul, pricepi? Dacă nu ai fi venit, m-ar fi omorât.

— Dar veneam, Mirka. Şi o ştiai, dracu' să te ia.

— Ba pe tine. Pe tine să te ia dracu', cu toate fanteziile tale de Superman. Ai fi vrut să stau şi să aştept să apari ca un erou din filme? Ei bine, nu am vrut să fiu salvată de tine. Pricepi? Am vrut să mă salvez singură.

O ascultă. Dar apoi vru din nou ca ea să vorbească, să fie care pe care.

— Deci, cum a fost? spuse calm, ca şi cum nu i-ar fi păsat.

Ea oftă.

— Era un băiat de la ţară. Nici n-a ştiut ce l-a lovit. Nu dorea decât să fie bogat, atâta tot.

Urmă o pauză.

— Iar acum este mort.

— Mda, tu ştii, că doar aşa îţi plac. L-ai omorât şi pe Luis?

— Mai bine ai fi atent. În America diplomaţii sunt mai puternici decât copoii. Chiar şi decât un copoi atât de bun ca tine.

De data asta fu rândul lui să rămână tăcut.

— Te înşeli în ceea ce mă priveşte, Jake. Poate am fost cândva aşa. Poate că erau doar stele şi neoane. Dar m-am schimbat. Voi m-aţi contaminat. Acum sunt şi eu bolnavă, am boala Americii. Dar nu o să mor din asta. O să mă fac bine. Şi asta fără ajutorul tău.

Privi îndelung în covor, muşcându-şi cu dinţii buza spartă. După care oftă.

— Te iubesc, Mirka, spuse atât de încet, că aproape nu îl auzi. Asta este începutul şi sfârşitul.

— Nu, nu mă iubeşti, Jake. Iubeşti ideea de mine. Nu pe mine. Pe mine trebuie să mă laşi în pace.

El tăcu un pic. Ca la orice bun poliţist tempo-ul era unul din talentele lui.

— Si, a reuşit să termine ?

— Ce?

O privi.

— L-aş fi întrebat pe el, dar când l-am găsit avea deja probleme cu vorbitul. Dar încă te dorea. Îţi puteai da seama din violenţa cu care m-a atacat.

— Jake, spuse ea încet, ca şi cum i-ar fi vorbit unui copil şi ar fi fost foarte important ca el să priceapă. Jake, i-am înfipt un cuţit în burtă.

— Mda, ştiu că ai făcut-o. Şi ştiu şi cum e. Căci mi-ai făcut-o şi mie, puiule. Doar că a mea nu era sculată atunci.

Făcu câţiva paşi spre el, îi luă paharul din mână şi îl izbi de perete. Se sfărâmă într-o arteziană de cioburi.

— Asta este? Asta vrei? Hai atunci. O să-ţi vâr degetul meu bont în fund.

Râse gros.

— I-auzi. Ce limbaj de doamnă.

— Şi unde crezi că l-am dobândit, Jake? Nu găseşti aşa ceva în manualele de engleză.

Îl privi, apoi se răsuci pe călcâie şi se aşeză din nou pe pat. El nu se mişcă. Pentru un timp niciunul nu spuse nimic.

Ea oftă, clătinând din cap, ca şi cum ar fi vrut să şteargă totul, apoi îl privi ezitând.

— Şi acum ?

El dădu din umeri. Se uitară unul la altul pentru o clipă.

Ea deschise gura pentru o fracţiune de secundă şi o umbră scurtă îi traversă chipul. El se ridică de pe scaun şi traversă camera până ajunse dintr-odată foarte aproape de ea.

— Cum să nu fiu gelos, Mirka? spuse el fără să se mişte.

Te iubesc ca nimeni altul. Este asta atât de rău?

Ea închise ochii pentru o secundă, apoi îi deschise din nou, privindu-l drept în faţă. El întinse încet mâna şi îşi strecură arătătorul pe sub pardesiul ei, apoi i-l trase pe mână în jos împreună cu breteaua rochiei. Când ajunse la cot, sânul ei era gol. Ea nu se mişcă. Nici el.

— Spune-mi cât de mult îţi displace asta. Spune-mi să-mi iau dracului mâna de acolo.

Ea înghiţi în sec.

— Ia-ţi dracului mâna de acolo, spuse, dar fără nicio vlagă în voce.

El zâmbi şi îşi strecură mâna sub sânul ei, ridicându-l uşor.

— Cred că ţi-e frig. îşi mută mâna pe sfârcul ei, apucându-l între degete.

— Oh, ce erecţie. Ea respiră scurt. Dar am uitat. Ţie nu îţi plac erecţiile, nu? Prea grosolane. Prea „americane".

Şi îşi lăsă mâna să continue gestul. Cealaltă bretea se opuse.

O smulse din cusătură. Ea se dădu înapoi. El se aplecă încet şi îi luă celălalt sfârc în gură. Când îl simţi tare, îl împinse cu limba afară, ca pe o sămânţă de strugure. Rămase erect şi palpitând.

— Ştii ce am să fac acum? o întrebă, încă deasupra ei.

Ea clătină din cap.

— Am să ţi-o trag. Sau poate ar trebui să folosesc alte cuvinte? Ce zici, Mirka, ţi-ar plăcea mai mult dacă aş spune că voi face „dragoste" cu tine?

Nu, îi plăcea mai mult să i-o tragă. O putea simţi în trupul ei. Dar nu asta spuseră vorbele ei.

— Nici nu cunoşti semnificaţia cuvântului, Jake.

Ridică mâna, gata să o lovească. Ea rămase nemişcată.

Dar asta ar fi însemnat că nu ea era cea atinsă.

— Nu? Tu chiar aşa crezi. Ei bine, Mirka, lasă-mă să-ţi spun ceva. Tu eşti aia care nu-i cunoşti semnificaţia. Crezi că o ştii, dar nu este aşa. Iar acum vocea lui tremura de furie. Ne-o stoarceţi. Picătură cu picătură stoarceţi toată dragostea din noi, până nu mai rămâne decât futaiul. Noi vă oferim sentimente, iar voi le călcaţi în picioare. Ştii cum este să fii respins? Ştii? Ştii cum este să vrei să iubeşti şi să ţi se spună că astă-seară nu au chef? Că sunt prea... sau sunt nu prea... sau prea preocupate de ele însele. Ce tâmpenie... Ştii cum este? Fetiţo, dacă v-am face şi noi la fel, ne-aţi urî. Ne-aţi urî de moarte. V-aţi simţi neapreciate şi ignorate. Dar Ia noi nu contează. Suntem bărbaţi, ce naiba.

Sexul este doar sex. Dă fuga la baie şi rezolvă-te, Jake. Dă drumul tensiunii din tine. Mai bine în budă decât în nevastă.

Era conversaţia pe care nu o avuseseră niciodată. Ce dureros că

o aveau acum, când era prea târziu.

— Nu e adevărat, Jake, rosti ea furioasă. Nu este adevărat. Am făcut dragoste cu tine. Un an întreg am făcut dragoste cu tine. Dar niciodată nu era destul. De-aia am ajuns doar să ne-o tragem.

— Nu. De aceea ai ajuns tu să ţi-o tragi. Sau mai repede să te prefaci.

— Oh! Era rândul ei să râdă. Deci asta te durea?

— Te-ai prefăcut şi cu el?

Alungă întrebarea cu un gest nervos al mâinii.

— Nu, spuse după un timp, cu o voce la fel de liniştită ca şi strigătul lui. Cu el a fost de-adevăratelea.

— Şi care e şpilul? Ţi-a cerut voie?

— Nu avea de ce. El doar mă dorea. Spre deosebire de tine, care aveai tot timpul nevoie de mine.

De data asta o plesni. Nu tare - era doar profesionist -, dar suficient cât să o trântească pe pat. Se urcă pe ea, ţintuindu-i coapsele sub el. Îl privi şi încercă să îşi mişte pelvisul.

El se lăsă cu toată greutatea pe ea. De data asta ea rămase nemişcată. Ceva se întâmpla între ei. Amândoi o simţeau: o căldură ca un fel de şoc fizic, dorinţă şi teamă trecând din unul în altul, contopindu-se ca într-o reacţie chimică.

— Deci? Spuse el în cele din urmă, cu respiraţia aproape tăiată. Dorinţă şi nu nevoie? Şi cum să fac asta, hm?

Îşi răsfiră părul pe cearşaf şi ridică mâinile deasupra capului; un gest deliberat provocator de predare.

— De ce nu îţi foloseşti imaginaţia? Făcu o pauză. Şi ai grijă la mâna mea.

Rămase ochi în ochi cu el, în timp ce el se prelinse în jos pe corpul ei, scoţându-i restul de haine, până rămase doar în slip. Îşi folosi limba ca să îi frământe sfârcurile, după care îşi plimbă încet degetele pe pântecele ei, urmând dâra întunecată care pornea de sub buric şi dispărea sub elastic. Împinse un deget dedesubt. Ea tresări uşor. Şi-l retrase. Apoi coborî podul palmei încet pe deasupra chilotului până îi cuprinse pubisul, jucându-se şi pipăind până ajunse la ceea ce căuta. Îşi frecă degetul pe deasupra materialului în dreptul clitorisului. Ea începu să se mişte odată cu mâna lui. El intră în ritm, privind-o încă în ochi. Simţi cum se umezeşte sub mătase. Scoase un oftat uşor şi închise ochii. El se opri. Ea îi deschise din nou, cu o întrebare pe buze.

— Ţi-a plăcut, spuse cu o voce aproape rece, mai degrabă un enunţ decât o întrebare.

Ea încuviinţă din cap, un pic nesigură de acest nou Jake.

— Atunci ţine-ţi ochii deschişi, doamnă. Nu am chef să îţi imaginezi că eşti cu altcineva.

Degetele lui porniră din nou. Materialul era ud de acum, sub atingerea lui. Simţi cum tensiunea începe să crească în ea. Se îndrepta către orgasm. Făcu un gest să se ridice să îl sărute, dar el o împinse la loc pe pat.

— Acum mă vrei? spuse, uitându-se la buzele ei întredeschise şi auzind-o cum răsuflă agitat. Ea râse, clătină din cap şi începu să se îndese în el.

— Atunci stai şi nu te mai mişca.

Ea scoase un geamăt uşor. Se mai jucă cu ea şi, când simţi că excitaţia ei se accelerează, trase de partea de sus a chilotului până când materialul îi intră adânc în crăpătură. Ea gâfâi, îi prinse în cupa mâinii fesele şi i le ridică de pe pat, în timp ce cu cealaltă freca şi pipăia. O privi cum termină cu faţa impasibilă, bucurându-se de putere la fel de mult ca de plăcerea ei. După care îşi mută capul mai jos şi dădu la o parte chilotul cu ajutorul limbii.

De data asta orgasmul ei fu atât de puternic, încât era de nesuportat. Se eliberă ca să îşi tragă răsuflarea, încolăcindu-se departe de el pe burtă, iar mâna vătămată i se lovi de cuvertură. Scoase un ţipăt de durere.

El se întinse şi îi puse sub ea o pernă.

— Ţine, şopti blând. Pune-o aici.

Făcu cum îi spuse.

— Şi ţine-ţi gura. Ţi-am spus că nu vreau să-ţi aud gemetele. Şi amândoi ştiau că se referea la cele de plăcere, şi nu la cele de durere.

Îşi băgă un genunchi sub coapsele ei şi o trase spre el până când era aproape jumătate în poala lui, cu coapsele deasupra patului şi fundul în aer. Îşi vârî degetele în ea pe la spate, înăuntru, afară şi tot aşa. Acum era atât de udă, încât se auzea.

— Asta este ceea ce numesc eu erecţie, spuse el uşor, în timp ce îi apăsa clitorisul cu degetele. Hai, fetiţo. încă o dată.

De data asta, când termină, tot corpul îi tremura. Când îşi reveni, încercă să se răsucească cu faţa spre el.

— Nţ, nţ, spuse el rece. Nu până când nu eşti gata pentru mine.

Ea scoase un mic geamăt.

O plesni uşor peste fund.

— Asta înseamnă că eşti?

— Da. Cuvântul ieşi întretăiat în timp ce ea încercă din nou să se răsucească spre el.

Dar el o opri din nou. De data asta o mângâie înainte de a o lovi, o dată, de două ori, apoi din nou, cu palme ritmice, suficient de puternice ca să doară. Ea icni, dar nu făcu nici o mişcare ca să se ferească.

— Spune-mi. Vreau să te aud că o spui.

Palma care urmă fu şi mai puternică.

— Te vreau, şopti, iar de data asta amândoi simţiră cum îşi ridică fundul spre palma lui. El râse şi o mângâie pe fund.

— Pe mine, sau asta? Palma următoare fu atât de puternică că o făcu să geamă.

— Doamne! Vocea ei gâfâia de dorinţă.

O plesni din nou, apoi îşi bagă degetele în ea şi o făcu să se ridice în genunchi până ajunse în patru labe. Şi când scula lui o pătrunse, simţi cum un fior lung îi străbate pe amândoi.

— Christoase! Greu de spus vocea cui fusese. Se terminase atât de repede... amândoi se luptau acum să îşi recapete răsuflarea.

— Drace! spuse el. La dracu', la dracu'. Iartă-mă. Iartă-mă.

Ea îşi puse capul pe umărul lui.

— Nu. A fost bine. A fost bine, şi râse.

Îşi pierdură echilibrul şi se prăbuşiră amândoi pe pat. El scoase un oftat prelung, după care se încolăci în jurul ei strângând-o la piept. Ea îşi scoase vicleană mâna cea bună şi îl îmbrăţişa.

— Vezi, îi spuse. Vezi, nu este nevoie să fii bătrân şi zbârcit ca să o faci cum trebuie.

Afară orologiul bătu ora unu. Începutul unei zile noi.

Crăciunul. Un moment la fel de bun ca oricare altul pentru un nou început.

— Aşadar, spuse el după o vreme. Crezi că ar trebui să caut o slujbă în serviciul diplomatic? Am putea să rămânem pentru totdeauna la Praga.

Ea zâmbi. Zăvoarele erau acum descuiate, la uşile inimii, cât şi la cele ale trupului.

— Hai să vorbim mai bine mâine-dimineaţă.

El o întoarse spre el.

— Ce? Crezi că acum o să dormim? Şi îşi strecură mâna pe sub ea.

Douăzeci si trei

Cineva aruncă cu un bulgăre în fereastră. Zgomotul o făcu să sară în sus. Privi în sus, încă ameţită de scena de dragoste, încercând să iasă din mrejele propriilor cuvinte. Din spatele grădinilor se auzeau strigăte şi chiote de copii. Se ridică încet de pe scaun. Se simţea ameţită, cu picioarele tremurând, ca şi cum momentul de eliberare trebuia împărţit şi nu voia să fie ea cea care să se ridice şi să facă ceaiul.

Îndepărtă cearşaful şi dădu cu ochii de urmele cristalelor de gheaţă care se topeau pe geam. După câteva secunde urmă o nouă lovitură. Era de la vecinii de alături. Putea să îi audă pe toţi în grădină, Mami, Tati, micul Jonny (oare aşa îl chema ?) şi prietenii lui, zăpadă şi râsete pretutindeni. Îşi aminti faţa copilului turtită dincolo de geam. Pesemne că este obosit de atâta nesomn. Dar ce contează, totul este atât de excitant. La fel şi în ceea ce o privea.

Se întoarse Ia calculator şi dădu înapoi cam jumătate de scenă. Desfrâul lor defila prin faţa ochilor ei. Oare chiar ea scrisese asta? Şi-l imagină citind. Ai putea regula aşa? Nu ştia cui i se adresează, lui sau ei. Reciti ce scrisese. Nu mergea, în ciuda jocului de-a dominatorul, plăcerea era totuşi reciprocă. Violenţa erotică nu era violenţă de-adevăratelea.

Era prea multă dorinţă şi nu suficient de multă frică, nu suficient de multă panică. O să mai încerce o dată. O să îl facă să sune mai neruşinat. Mai dur. Ori aşa, ori înapoi la original. Dar aia era proză fără viaţă, fără inteligenţă, tradiţională; tăvălitul final cu te iubesc al bărbatului care are totul, inclusiv o nevastă stârnită de maniera lui macho de a mânui o armă. El nu ar fi fost atras de asta. Era chiar mai sentimental ca dragostea.

Nu. Asta era ceea ce scrisese ea şi asta era ceea ce el avea să citească. Căci ce rost ar fi avut să îi ofere tot un viol ?

Asta ar fi putut avea în orice noapte a anului. Ce îşi dorea era ceea ce nu putea să aibă. Un cocktail de frică şi complicitate. Sper să ai dreptate. Sper să ai dreptate, în a douăsprezecea zi a Crăciunului, iubitul meu adevărat mi-a dat... cinci inele de aur, doi porumbei şi un sac de gunoi cu urmele unei partide de sex. Cadoul ăsta nici nu avea nevoie de etichetă.

Apăsă pe butonul de printare şi privi cum pe ecran se afişa numărul de pagini. Şapte, opt, nouă... Oare sexul ţine chiar atât de mult? Privirea îi fu atrasă de o frază la întâmplare.

„— De data asta amândoi simţiră cum ea îşi arcuieşte fundul spre palma lui. El râse şi o mângâie. Eu sau asta?

Iar următoarea palmă fu suficient de puternică cât să o facă să geamă..."

Oare asta dorise să spună ? Sau de vină era alcoolul ? Dacă pune scena deoparte şi trage un pui de somn, o să îşi revină şi când o să se scoale poate că se va răzgândi.

Ultima pagină ieşi fâşâind din imprimantă, cu paginile încă fierbinţi de la venirea lor pe lume. Cel puţin invitaţia era clară:

„Afară orologiul bătu ora unu. Începutul unei zile noi.

Crăciunul. O zi la fel de bună ca oricare alta pentru un nou început... zăvoarele erau acum descuiate, la uşile inimii, cât şi la cele ale trupului..."

Nu. După un pui de somn i se va părea invenţia unei femei nebune. Curaj dement şi nici un pic de minte. Un motiv suficient ca să o facă acum.

Dincolo de grădini, fereastra lui era întunecată. Fără îndoială că dormea ca un bebeluş, la adăpostul convingerii că produsese atâta durere. Adună hârtiile şi le îndesă într-un plic maro folosit. Apoi, scrise pe faţa lui cu litere mari: Jake şi Mirka. Ultima scenă. Prima variantă. Doar o altă metodă de a scrie cuvinte. Când ajungi la revizia finală, arunci primele variante la gunoi. De unde să ştii ce fel de perverşi îţi scotocesc prin pubelă?

O făcu imediat, de frică să nu îi dispară curajul dacă va ezita. Afară, lumina zilei şi o sută de urme murdare răpiseră strălucirea zăpezii. O femeie între două vârste împrăştia sare ca pe mana biblică, pe trotuarul care devenise patinoar pentru vreo şase copii suficient de mari ca să fie lăsaţi afară fără a exista pericolul de a fi răpiţi. Deschise un sac negru deja plin şi lăsă plicul cu câteva pagini disparate deasupra.

Îşi alese drept post de observaţie fereastra din faţă. Trecu o oră şi ceva. Începuse să simtă nevoia de somn. Trecu un cuplu cu un bebeluş în cărucior, apoi un bărbat într-o haină de ploaie şi o gaşcă de adolescenţi. Nimeni nu se opri, nimeni nu se uită la gunoi. De ce ar fi făcut-o? Dacă ar trece acum, oare ar fi primul lucru pe care l-ar vedea? Sau poate că se vede că este contrafăcut? Şi-l imagină oprindu-se la poartă, cercetând din priviri pubela. Văzându-l acolo, atât de curat şi de îmbietor. Oare îl va citi în stradă sau va aştepta să ajungă acasă? Va ştii oare că era pentru el?

Bineînţeles că va şti. Mesaje telefonice, vizite, pisici mutilate. Aveau o relaţie, de ce să nu recunoască? În care caz, de ce să se mai ostenească cu pubela? Dacă dorea ca el să citească o scrisoare, ar fi trebuit să i-o ducă la uşă. Cum ar fi fost altfel sigură că o va primi în timp util?

Îşi trase pe ea o jachetă şi ieşi repede afară, cu gulerul ridicat, cel puţin să nu poată fi recunoscută ulterior. Nu ar fi trebuit să se agite. Trecuse pe lângă destul de puţini oameni, mai preocupaţi să îşi ţină echilibrul decât să monitorizeze traficul din jur.

Pe treptele casei se vedeau urmele estompate ale cizmelor lui acoperite cu un strat subţire de la ninsoarea de dimineaţă. Nu mai ieşise de când se întorsese seara trecută acasă.

Călcă exact în urmele lăsate de paşii lui, întinzând cu talpa zăpada ca să se potrivească exact pe contur. Uimitor câte îţi trec prin cap când ai timp să te gândeşti. Oare asta fac şi poliţiştii - se joacă chiar şi când nu există nici un joc? Ridică plicul şi era gata să îl bage în cutie, când îşi dădu seama că nu avea numele lui pe el. Sigur că el va şti că îi era adresat.

Dar ce s-ar fi întâmplat dacă altcineva ar fi ajuns primul la el? Ezită. Era oare precauţie, sau laşitate? Dacă vrei ca tipul ăsta să vină la tine, trebuie să îl inviţi. Dar dacă o faci prea evident, s-ar putea să nu vină. Scrisoarea se lipise de degetele ei, refuzând să intre în cutie. Se răsuci pe călcâie, fără să se mai gândească la urmele lăsate pe zăpadă şi o luă spre casă.

Inima încă îi bubuia când dădu colţul intrând pe strada ei şi văzu o siluetă în faţa uşii de la casă.

Stătea cu un deget pe sonerie şi arăta nemaipomenit.

Mantoul era evident ultimul răcnet; stofă de lână neagră şi groasă, cu un fald generos şi un şal cu dungi albe şi negre care pe oricine altcineva ar fi arătat ca nişte jambiere de fotbal, dar pe Sally arăta ca desprins din jurnalele de modă.

Hainele. Unul dintre marile ei talente.

Dacă ar fi avut şi simţul lui Sally pentru haine, oare cine i-ar fi rezistat? Cu excepţia lui Patrick, bineînţeles. Oare chiar fuseseră cele mai bune prietene? Totul părea să se fi întâmplat cu atâta timp în urmă... în timp ce intra pe poartă, strecură cu un gest firesc plicul în sacul de gunoi.

— Bună, Sally.

O privi cum tresare la auzul vocii ei. Parcă toată lumea era nervoasă în ultimul timp. Oare citise şi ea despre violatorul local?

— Doamne, Eliza, m-ai speriat de moarte. Mă aşteptam să fii înăuntru.

— Am ieşit să mă plimb.

— Aha, spuse, privind un pic neîncrezătoare la hainele ei nepotrivite. Deci doamna în persoană. Am câştigat pariul.

— Cu cine?

— Cu Patrick. Spunea că nu o să deschizi.

— Nici nu am deschis.

Ridică din sprâncene.

— Da, dar el nu ştie. Ridică din nou din sprâncene şi deschise larg braţele.

Ar fi vrut să se apropie şi să se lase îmbrăţişată, să simtă braţele altcuiva în jurul ei, dar descoperi că nu poate să o facă.

— Cum de ai venit? spuse cu o voce voit lejeră. Credeam că de Crăciun eşti cea mai ocupată.

— Cu siguranţă. Suntem cufundaţi în petreceri până peste urechi. Dar m-am învăţat minte de anul trecut. Eu fac meniurile şi îi angajez pe alţii să facă restul. Deci? Respiră nervos, un lucru neobişnuit pentru ea, ceea ce demonstra că simulacrul de conversaţie nu o prostise. Deci. Care mai e viaţa ta?

Oare de ce îi pasă?

— Nu ştiu. Cum arăt?

Ezitarea era ea însăşi un răspuns.

— Când te-ai uitat ultima dată într-o oglindă?

Oftă.

— Am avut o noapte grea, Sally. Sunt doar obosită.

Tăcură stingherite. O bucată fleşcăită de zăpadă alunecă de pe un pervaz de sus şi se prăbuşi pe pământ în faţa lor. Sally îşi îndepărtă cu mâna câţiva stropi care-i căzură pe haină.

— Ascultă, ştiu că traduci o carte oribilă, dar dacă nu vrei să ai pe conştiinţă şi alte cadavre, ar fi mai bine să mă inviţi înăuntru. O să murim de frig aici afară.

Oftă.

— Sally, zău că nu am...

— Nu plec până nu stau de vorbă cu tine, Eliza, i-o tăie scurt, aşa că fă bine şi scoate cheia.

Îi amintea atât de bine de vechea Sally, slăbănoagă, o blondă dură, pe urmă roşcată făcută cu henna, ca în final să ajungă din nou la castaniul original. Bătuse la uşa ei în a doua săptămână a trimestrului şi o întrebase dacă nu vrea să împartă o iarbă. Se făcuseră atât de tare, că nu reuşiseră să mai ajungă în pat, ci se prăbuşiseră pe jos în camera ei, după care a doua zi dimineaţa se târâseră la un curs care începea la nouă, unde Sally adormise imediat. Pe măsură ce prietenia lor evoluase, de-a lungul anilor, fumaseră mai puţin, băuseră mai mult, dar unele lucruri rămăseseră constante. Unul dintre ele era ca Sally să nu accepte un refuz.

Îi plăcuse asta cândva, o luase ca pe un semn de afecţiune.

Acum nu mai era atât de sigură.

În loc s-o invite în bucătărie, o duse în living. Aşa nu va vedea cearşafurile de la ferestre sau calculatorul cu ultimele pagini de futai triumfător. Cum intră, Sally făcu imediat inventarul dintr-o privire.

— De ce a luat Tom şezlongul? Nici nu era al lui, nu?

Tatăl lui Sally fusese agent imobiliar. Fratele ei era deja partener la firma lui de consultanţă. Unele lucruri rămân adânc imprimate în ADN.

Dădu din umeri.

— Custodie disputabilă.

— Vrei să spui gustul lui pe banii tăi. Mă rog, cel puţin ce cumperi de acum încolo îţi rămâne numai ţie. De ce nu muţi sofaua aia împletită din camera de oaspeţi aici? Se potriveşte perfect.

— Ce vrei, ceai sau cafea?

— Oh... ce vrei să faci. Şi făcu un gest să o urmeze.

— Nu, nu. Rămâi aici. Aduc eu. Poate mai îmi dai şi alte idei de decorare.

În bucătărie, dădu cearşaful la o parte. Nici o mişcare.

Poate că ar fi trebuit să sune la sonerie. De ce să doarmă el mai

mult decât ea? Cu cât se scoală mai repede, cu atât mai curând va primi mesajul. Trezeşte-te, norocosule. Pe o stradă de lângă tine, gunoiul dă pe-afară. Adrenalina curgea prin ea ca o undă fierbinte. Ca să se potolească, se concentră şi puse tot ce trebuia pe tava de ceai: zaharniţa, lapte, chiar şi o farfurie cu biscuiţi. Nu ar fi vrut ca Sally să o creadă mai nebună decât este.

În living, Sally trecuse de la mobilă la muzică şi ochii i se învârteau în timp ce încerca să descifreze titlul de pe discul care continua să meargă pe pick-up.

— Doamne, dragă, dar ştiu că te-ai întors ceva în timp. Nici nu ştiam că ai asta. Obişnuiai să deteşti punkul. „Sunet dur şi furie falsă", parcă aşa spuneai. Ai trecut cumva la retro? Sper că nu. Ştii că Patrick l-a avut client pe fratele lui Malcolm McLaren, sau cam aşa ceva. Nici nu ştii ce poveşti.

Oh, biscuiţi, hmm. Nu-mi spune că ai început din nou să mănânci.

Asta era unul din lucrurile cele mai reconfortante la Sally, modul în care nu avea nevoie de un partener de conversaţie.

Era ca şi cum ai asculta cum curge apa. Îi turnă o ceaşcă de ceai negru şi puse două bucăţele de chec pe farfurioară. Oare de ce sunt atât de pornită pe tine? se gândi. Oare între noi a existat întotdeauna posibilitatea să nu ne putem suferi, sau una din noi s-a schimbat? Dacă s-ar uita acum sub pat, ar găsi oare rămăşiţele de la vechea ei piele lepădată? Învelişul exterior al fostei Elizabeth, atât de dornică, atât de disperată de un prieten, că nici nu i-ar mai fi păsat care era acela? Sigur că şerpii îşi leapădă pielea, doar cresc. Dar oare era vorba de creştere, sau de împerechere?

— Deci, spuse Sally, privind-o atent de la locul ei de pe sofa. Îmi spui tu, sau te întreb?

Trase aer în piept.

— Sally, zău că nu sunt în apele mele în dimineaţa asta. Ca să fiu sinceră, sunt un pic beată.

— Bine măcar că îţi dai seama. Începusem să cred ai pus coniac în loc de lapte în cerealele de dimineaţă. Când te-ai apucat?

— Cam la două săptămâni după ce a plecat Tom. Văzu unda de îngrijorare şi zâmbi. Stai liniştită, am glumit. Nu am ajuns încă să beau dimineaţa. E ce a rămas de aseară. Nu am dormit deloc.

— Mda, am auzit de obiceiurile tale nocturne.

Dădu din umeri.

— Spune-mi, te rog, Sally, cât de bine îl cunoşti pe Malcolm?

— Care Malcolm? Se încruntă. Iartă-mă. Nu uşurez deloc situaţia.

— Nu.

— Bine. Facem un târg. Eu nu mai fac poante, iar tu nu te mai

dai pe după vişin. De acord?

Dădu uşor din umeri. La drept vorbind, Sally nu avea nici un motiv să insiste, nici acum, nici altă dată. Fusese drăguţă cu ea când altora nici nu le pasase. Or, numai asta conta cu adevărat.

— De acord.

— Spune-mi atunci, ce e cu tine?

— Nu e nimic.

— Nu pare deloc să fie aşa. Arăţi groaznic. Dacă Tom are...

— Tom nu are nimic de-a face cu asta. Este complet în afară. Nici nu mă mai gândesc la el. Este vorba numai despre mine. Am ajuns într-un... E în legătură cu munca mea şi se pare că nu reuşesc să mă desprind. Este o carte ciudată, e... Adică din cauza asta nu am mai apărut. M-a copleşit.

Tot ce fac este să scriu, să dorm şi iarăşi să scriu.

— Cum adică? Credeam că ai timp până la primăvară ca să o termini. Nu spunea Charles aşa?

— S-a răzgândit. Au devansat începutul filmărilor. Au nevoie de text mai devreme.

— Spune-i să caute alt traducător. Doamne, Eliza...

— Nu pot. Şi oricum nici nu vreau. Ştiu că sună aiurea, dar chiar îmi place.

— Cartea sau presiunea?

— Oh, nu ştiu - pesemne amândouă. E un fel de licenţă... de comportament urât, cred. Nu trebuie să văd pe nimeni, să fiu drăguţă cu nimeni sau să mă prefac. Pot fi cât de antisocială vreau eu.

Urmă o pauză. Sally o privea de parcă evalua stricăciunile.

— Pari la fel de nebună ca Doris Lessing. Aşadar, cât de nebună eşti? Ai halucinaţii? Şi întrebarea suna foarte serios.

Doar dacă... se gândi. Zâmbi.

— Nu, nu am halucinaţii, totul e sub control.

— Mă cam îndoiesc.

Sally clătină din cap.

— Ciudat. Cât de aiurea mă port eu, se pare că întotdeauna tu ai fost cea smintită. Sunt sigură că de aceea am şi devenit prietene. Poate că eu fac lucruri pe care tu crezi că nu ar trebui să le fac, dar tu poţi să te gândeşti la lucruri la care eu nici nu aş îndrăzni.

— Păi, nu cred că ţi-ar plăcea să faci parte din povestea asta.

— Spuneai că îţi face plăcere.

Se scutură.

— Uneori da, uneori nu.

— Treaba ta, dar vezi să nu o păţeşti. Se opri. Că veni vorba, cum a fost cu Malcolm? Sau nu ar trebui să întreb?

— Credeam că eşti deja la curent.

— Dragă, nu sunt chiar aşa de băgăcioasă. Tot ce ştiu este că, în

ceea ce îl priveşte, crede că eşti ciudată şi asta îi place. Dar dragul de el, este un romantic. Patrick spune că nu va avea niciodată succes în afaceri. Prea fascinat de ideea de prăbuşire ca să dorească să urce. Oftă. Nici nu ştii cât de mult ai speriat pe toată lumea în ultimele luni. Ajunsesem să cred că începi să te pierzi.

Să mă pierd. Oare asta se întâmplă aici? Din partea opusă a camerei o privea pe Sally ca prin celălalt capăt al telescopului. Prea mică pentru a fi luată în serios. Ai grijă pe unde calci, se gândi. Ai putea să o striveşti sub talpă. O privi cum creşte la loc, până ajunse din nou la dimensiunea normală.

Zi ceva, te aşteaptă.

— Iartă-mă, Sally, nu am vrut să te sperii. Fii liniştită, o să fiu bine.

Se uită la ea.

— Dar nu o să-mi spui nimic mai mult?

Încercă să-şi imagineze desfăşurând totul ca pe o poveste populară gotică; stafii, preoţi, intruşi, viol, răzbunare. Acţiuni pe care alţii nu ar îndrăzni nici măcar să le viseze. Oare aşa ajunsese aici? Neobservând de câte ori trecuse limita?

Acolo de unde nu mai există întoarcere?

— Sally, nu pot. Poate altădată.

— Cum vrei. Puse jos ceaşca de ceai. Deci să înţeleg că nu vii la noi mâine.

— Mâine?

— Da, de Crăciun, ai uitat? Ştii, copii concepuţi fără sex, naştere fără dureri. Treburi de genul ăsta. Te-am invitat. Ţi-am lăsat patru sau cinci mesaje pe robot.

— Iartă-mă, Sally. Se întrebă dacă să o mintă. Să îi spună că deja a promis altcuiva. Că se duce la ţară ca să îl petreacă cu prietenii mamei ei? Jake şi Mirka. Nu de pe aici. Un cuplu drăguţ şi plin de viaţă. Gata oricând de distracţie.

— Îmi pare rău.

— Nici măcar pentru un pahar pe seară?

Clătină din cap.

Se lăsă un moment de tăcere.

— Patrick se gândea să îl invite pe Tom.

— Păi, n-are decât.

— Bine. Să îi spun ceva?

— Spune-i că mă bucur că are o iubită. Lasă, e în regulă, nu trebuie să te arăţi surprinsă. Am auzit-o pe fundal când am vorbit cu el acum vreo două săptămâni. E drăguţă?

Sally tăcu o clipă.

— Este ca lumea.

— Cu ce se ocupă?

— Cred că face nişte studii postuniversitare.

Sigur. De ce să mai călătoreşti când poţi să le culegi din grădina din spatele casei? Deci Sally şi Patrick se văzuseră cu ei. Poate că vor deveni prietenii lui în cele din urmă. Se mai întâmplă. Cuplurile se despart, alte cupluri se formează, nu contează loialitatea, cât convenţiile şi stilul de viaţă comun.

Şi oricum Sally avusese întotdeauna o pasiune pentru Tom, într-o manieră prietenească, bineînţeles. Ca şi multe alte femei.

Era genul acela de bărbat care atrăgea suplimente. Un gând meschin o fulgeră.

— De când au o relaţie, Sally?

Tresări. Cu toată aparenta ei spontaneitate, Sally nu se pricepea să mintă.

— Aha. De mult.

— Ascultă, Eliza...

— Fii liniştită. Nu ai de ce să te simţi neloială. S-a terminat. L-am lăsat de tot. Cu şezlongul şi cu toate celelalte. Oricum, nici nu am de ce să-l învinuiesc. Am fost groaznică în ultimele luni. Transmite-i salutări când îl vezi. Şi urează-i bon voyage.

— Şi ce să-i spun dacă întreabă de tine?

— Spune-i că sunt în mare formă.

Sally o privi o clipă şi scutură din cap.

— Nu. Dacă nu te deranjează, am să îi spun adevărul. Care este că habar nu am cum eşti, dar eşti altfel. Şi poate asta este tot atât de bine ca...

Îşi luă poşeta.

— Oh, aproape am uitat. Uite - scoase ceva din ea. Cadoul tău de Crăciun. Se strâmbă. Ştiam cumva că nu o să vii.

Era un obiect lung, subţire şi moale, împachetat cu gust în hârtie de culoarea bronzului, cu o etichetă galbenă strălucitoare. Sally nu avea nevoie să citească revistele de modă. Avea moda în sânge.

— Are proprietăţi magice. Tot ce ai de făcut este să o porţi cu persoana potrivită.

Se ridică şi îşi luă haina. Materialul se răsuci în jurul ei, luxos în negrul lui intens.

De data asta, când Sally întinse braţele, se apropie şi ea.

Stătură o clipă îmbrăţişate.

— Mulţumesc, Sal, spuse când se eliberă. O să te sun.

— Aşa să faci, sau ai să te trezeşti cu poliţia la uşă.

Nici nu ştii, se gândi. Nici nu ştii.

Nu îl observase până nu închisese uşa. Deşi ar fi trebuit să fi fost acolo încă de când intrase împreună cu Sally sau, dacă nu, cine îl lăsase ar fi trebuit să sune. Sau poate că nu?

Era un plic alb, cu numele ei pe el. Scris de mână. Când îl ridică,

observă că mâna îi tremura. Cercetă scrisul, mărunt dar curgător, cu stiloul, nu cu pixul. Îl rupse, desfăcându-l în timp ce se îndrepta spre pubelă să o verifice. Oare aşa scrie el? Aşa de îngrijit şi cursiv? Oare ce ar fi putut să îi răspundă? Nu, nu putea fi un răspuns, plicul ei era încă acolo.

O felicitare de Crăciun căzu pe zăpadă din plicul desfăcut; desenul în peniţă, alb-negru, al unei biserici cu o stea colorată, strălucitoare deasupra. O ridică. Mesia vine în Holloway. Când nu poţi avea parte de sex, întotdeauna îţi rămâne religia. În interior, completând mesajul, era o mică notă din partea lui Catherine:

„Aprindem în seara asta lumânările. Slujba începe la miezul nopţii, iar mâine avem o slujbă specială, la ora zece, pentru familii, urmată de un pahar de vin sfinţit la vicariat.

Vino. Minţile deschise sunt bine-venite. Sper că lucrurile s-au îmbunătăţit. Sună-mă dacă ai nevoie de ajutor. La orice oră, nu uita."

Crăciunul. Un timp al urărilor de bine pentru toată lumea. Mai puţin pentru cineva, cu siguranţă.

Douăzeci şi patru

Necazul cu musafirii este că îţi dau planurile peste cap.

Deşi se simţea înviorată având brusc atâtea de făcut. Se plimbă prin casă scrutând totul cu ochii lui Sally, ceştile pătate, covoarele neaspirate, dezordinea şi mizeria. Cum să nu îşi facă o impresie proastă?

Îi luă aproape două ore să întoarcă totul cu susul în jos.

Efortul fizic, frecatul, aspiratul şi lustruitul o făcură oarecum să se simtă mai bine. Sudoarea treburilor casnice; într-o lume în care totul era un haos, plăcerea necesarei ordini casnice era cu atât mai dulce.

Deşi nu prea era timp să se bucure de ea. Cum lăsase Crăciunul pe ultimul plan, avea acum un milion de lucruri de făcut. Cu o vreme aşa de câinoasă ar fi ajuns la fel de repede pe jos ca şi cu maşina, dar fără ea nu ar fi avut suficiente mâini în care să care totul. Făcu o listă, apoi o împărţi în două.

Se concentră pe scule şi chestii electrice mai întâi: două seturi de beculeţe, o cutie de vopsea pentru lemn şi una pentru chit. Înapoi acasă găsi în pivniţa care fusese cândva atelierul lui Tom două şurubelniţe masive şi o cheie sau două. Nu suficient ca să construieşti ceva, dar suficient ca să strici.

Lăcătuşul îşi făcuse bine treaba. Ar fi putut să explice ulterior că cea de-a doua închizătoare fusese lăsată deschisă deoarece încurcase cheile, dar şuruburile suplimentare fuseseră strânse ca lumea şi sfârşi prin a săpa nişte crevase urâte în lemn ca să le poată scoate afară.

Umplu găurile cât de bine putu. Arătau oribil, dar poate că vopseaua va mai remedia situaţia. Oare în cât timp se usucă chitul? Două ore? Avea timp. Se concentra pe scoaterea cuielor bătute în uşiţa pisicii.

Fereastra lui era în continuare cufundată în întuneric. Perfect. Nu-i stătea în fire să ajungă prea devreme.

Următoarea cursă fu mai festivă. În piaţă cei mai buni pomi se duseseră şi nu mai erau decât din cei prea mari sau prea urâţi, legaţi de suporturi. Se gândi un pic, era ca atunci când alegi un pui dintr-un cuib, ca să îi oferi un cămin fericit; căţelul este pentru totdeauna, pe când pomul e doar pentru Crăciun, aşa că mai bine te asiguri că iei unul reuşit. Îl alese pe cel mai înalt pe care putea să îl care şi se târgui până îl scoase cât să îi mai rămână bani şi pentru flori şi o creangă de vâsc.

— Şi Crăciun fericit, drăguţă, îi spuse vânzătorul, băgând cele treizeci de lire în buzunar.

Propti pomul de cabina telefonică până când formă numărul. Sunetul de apel se auzi de trei ori, după care se cuplă robotul. Tăcu şi puse receptorul în furcă. Mai bine să fii sigură decât să îţi pară rău.

Acasă, puse pomul în living, lângă fereastră, proptit într-o găleată cu mai multe bucăţi de cărămidă. Încălzirea centrală pierduse din vigoare şi dulcea umbră a morţii îşi croi drum în amintirile ei; toată familia înfierbântată, veselia forţată şi prea multe pahare de sherry. Dar nu era momentul să îşi plângă de milă. De atât de multă vreme nu mai împodobise un brad, încât nu mai ştiuse câte podoabe să cumpere, dar beculeţele şi beteala argintie arătau bine şi, dacă insista pe partea dinspre fereastră, putea părea destul de bogat dinspre stradă. Prinse ramura de vâsc deasupra uşii de la intrare, folosind sfoara de grădinărit (o tuşă elegantă, gândi), după care făcu un pas în spate şi îşi admiră opera. Foarte festiv. Chiar primitor. Verifică pubela. Era încă acolo, cu marginile sacului negru adunate în jurul lui ca nişte petale grase şi diforme.

Va veni ca o albină la miere. Cum ar putea să nu vină ? Când restul lumii se va fi cuibărit în sânul familiei, el va ieşi la cules de singuratice. Cineva cu care să-şi împartă nefericirea.

Şi doar ştia cât de mult îi păsa ei.

În bucătărie chitul era încă moale. Îl presă cât de bine putu, după care aplică vopseaua. Se gândi să dea jos cearşaful şi să deschidă uşile pe terasă ca să îl ajute să se usuce, un alt semnal de bun venit într-o lume îngheţată, dar planificarea era totul şi ea mai avea încă de lucru. Scoase calculatorul din funcţiune.

Abia după ora patru telefonă la poliţie. Grăsuliul ei sergent era pe teren, dar ea făcu să pară totul suficient de urgent, dând ofiţerului de serviciu suficiente indicii ca să îl stârnească şi astfel să fie sigură că persoana interesată avea să afle despre apelul ei. El îi luă numărul şi îi

spuse că cineva o va contacta mai târziu. O sunară în mai puţin de cincisprezece minute.

Din câte îşi dădea ea seama, nu era bărbatul cu care mai vorbise, dar ca să fie sigură îşi schimbă totuşi vocea. El ascultă cu atenţie, deşi poate nu din cauza a ceea ce spunea ea.

— Hm, şi spuneţi că era cineva la geamul dumneavoastră ?

— Da.

— Îl puteţi descrie?

— Nu chiar. Ştiţi, era întuneric când am intrat în bucătărie, şi cum l-am observat m-am speriat groaznic şi am aprins lumina, iar el a luat-o imediat la fugă.

— Unde s-a dus?

— Nu ştiu. A dispărut în întunericul din fundul grădinii. Zidul din spate nu este prea înalt şi de acolo, ei bine, de acolo ar fi putut merge oriunde.

— Dar nu aveţi idee încotro a luat-o?

— Păi, am văzut vreo două lumini aprinzându-se peste drum imediat după, dar nu pot spune la care dintre ferestre. Şi poate că nici nu erau ale lui. Poate că a fost doar o coincidenţă.

El tăcu un pic şi îl auzi cum scrie ceva.

— Şi locuiţi pe Dalmead Road, nu ?

— Da.

— Deci care este strada din spatele dumneavoastră ?

— Hm... of... nu ştiu. Numai un moment... cred că este Crescent. Da, Tavistock Crescent.

— Aha. Şi când spuneţi că s-a întâmplat ?

— Alaltăieri.

— Înainte să ningă ?

— Da. Nu sunt urme. Din păcate.

— Şi nu aţi reclamat până acum, nu?

— Nu. Adică i-am spus celuilalt ofiţer - când l-am chemat în legătură cu lucrurile care se întâmplau în bucătăria mea. Dar după aceea nu am mai văzut pe nimeni şi, sinceră să fiu, nu mi s-a părut prea impresionat de ceea ce i-am spus.

— Şi acum credeţi că au legătură una cu alta ?

— Da, spuse încet, dar ferm. Da, aşa cred.

— Ştiţi, noi primim multe apeluri. Dar sunt sigur că ofiţerul cu care aţi vorbit a tratat lucrurile cu seriozitate. Voi verifica raportul pe care l-a făcut.

Urmă o pauză. Oare cât de ademenitor trebuie să fie totul încât să-l facă să muşte? Căci, evident, nu erau încă gata. Încep să mă pricep la ademenit bărbaţii, se gândi. Doar plimbă-le încă o momeală pe sub nas şi-ai să vezi.

— Hm, ar mai fi ceva.

— Da?

— De fapt, asta m-a hotărât să vă sun. Când m-am trezit azi-dimineaţă, am descoperit un mesaj pe robotul telefonic.

Cred că este de la el.

— Ce vă face să credeţi?

— Păi, este un fel de ameninţare.

— Ce spune ?

— Tocmai asta e, nu l-am înţeles exact. Ceva despre tăiat...

Urmă o pauză.

— Mai aveţi înregistrarea ?

— Sigur. Este pe robot.

Puteai aproape să vezi cum îi curge saliva pe bărbie.

— Bine. Venim în mai puţin de o oră, domnişoară... hmm... Skvorecky. Staţi liniştită şi nu vă îngrijoraţi.

— Mulţumesc, domnule ofiţer. Vă sunt recunoscătoare.

Odată casa aranjată, începu să se pregătească şi ea. Făcu duş. Îşi spălă şi îngriji părul şi îmbrăcă nişte haine curate.

Nimic prea extravagant, dar drăguţ. O pereche de pantaloni buni şi un pulover polo pe gât. Se gândi şi la ceva bijuterii, dar până la urmă renunţă. Îşi făcu ochii (păreau mai mari aşa) şi aplică un pic de ruj pe care îl şterse în cea mai mare parte, deoarece i se păru prea strălucitor. Studie produsul final în oglindă. Femeia feroce dispăruse, deşi urme mai existau încă, dacă ştiai unde să te uiţi. Ochii erau prea strălucitori, iar părul îi stătea vâlvoi, dar după atâta singurătate era nevoie de ceva mai mult decât de un piepten ca să îl aranjeze. Făcuse tot posibilul. Încercă un zâmbet mic. Ar fi putut fi şi mai rău. Femeia care se strâmba la ea din oglindă era suficient de atractivă ca să fie ţintă, dar şi suficient de neutră ca să nu fii provocat. Problema e cum să te îmbraci pentru viol, se gândi; căci în funcţie de asta eşti tratată ca victimă sau ca acuzat.

În bucătărie avu timp doar să pună florile în vază când se auzi soneria. Se mai uită o dată în jur. Cu excepţia cearşafului din geam, totul arăta bine. Domestică fără să îţi sară în ochi. Băgă un CD din cele lăsate de Tom în aparat şi îi dădu drumul. Primele acorduri faimoase ale unui concert trist de violoncel se revărsară în cameră. Pesemne că era o interpretare de mâna a doua, dacă Tom i-o lăsase, dar o ureche muzicală de mâna a doua ca a ei nu ar fi putut confirma asta.

Şi nici vreunul dintre ei nu părea a fi mai expert. Erau pesemne aceiaşi doi tipi care merseseră la el acasă, dar văzându-i de aproape, nu era chiar sigură. Puterea ei de concentrare se axase prea mult pe un singur bărbat: toţi ceilalţi se estompaseră şi îşi pierduseră conturul. Încercă să le ghicească gândurile. Unul era dur, celălalt doar obosit. Prea multe nopţi pierdute. Echipa de la fraude economice stătea mai

bine cu somnul. Dar trecură totul în revistă: hainele, muzica, florile, lipsa prafului şi cearşaful bătut în cuie de-a curmezişul geamului de la bucătărie.

Acceptară ceaiul, dar avu impresia că mai mult ca să o poată observa mai bine decât ca să îl bea. Cât se agită ea cu ceaiul, unul conversa de complezenţă, în timp ce celălalt privea atent în jur. Cu o mână dădu perdeaua la o parte şi se uită afară, după care pierdu un timp cercetând starea uşii.

Când se întoarse spre cameră, văzu şi ea, prea târziu, cutia de chit uitată pe raft deasupra CD-urilor.

O vreme însă nu întrebară nimic despre ea. Stăteau cu ceştile de ceai în mână şi o ascultau cum îşi deapănă povestea; pas cu pas, fapt după fapt, ajutându-se de teancul de CD-uri care împodobiseră cândva masa din bucătărie ca material demonstrativ. Cât de inocent părea acum totul, nici vorbă să îţi dea vreun motiv de îngrijorare, cel puţin nu unul serios. Dar cum de aici pornise totul, ei doreau să afle toate detaliile.

— Deci vreţi să spuneţi că atunci aţi crezut că cineva intrase în casă?

— Păi, sigur, aşa părea.

— Dar numai în bucătărie? Nicăieri altundeva?

— Nicăieri. Lăsă o pauză. Dar, când plec de acasă noaptea, încui uşa de la bucătărie ca măsură suplimentară. Aşa că, dacă cineva intră aici, nu poate pătrunde şi în restul casei. Decât dacă sparge uşa. Sau, dacă sunt sus, l-aş auzi.

— Şi i-aţi spus sergentului toate astea?

— Păi... sinceră să fiu nu îmi prea aduc aminte. Şi nici nu ne-am înţeles prea bine. Cum am spus şi la telefon, am avut impresia că nu mă crede. Zâmbi. Dar nici nu mă mir, nici mie nu îmi venea să cred. După ce a plecat şi am coborât a doua zi dimineaţă ca să găsesc masa pusă şi boabele de mâncare pentru pisică împrăştiate pe jos, am devenit atât de paranoică, încât ajunsesem să cred că s-ar putea să fie un spirit. De aceea m-am şi dus la doamna vicar de aici.

Asta pentru că, dacă nu le spunea ea, ar fi putut oricum afla de altundeva.

— Doamna vicar? Cum o cheamă? Asta ca să trecem la dosar.

— Catherine Baker. Am şi numărul ei de telefon dacă îl vreţi. A fost foarte drăguţă, dar bineînţeles că nu a putut să mă ajute. Adică nici ea nu avea nici un fel de explicaţie, la fel ca şi mine.

— Dar acum credeţi că aveţi o explicaţie?

Îi privi.

— Da, spuse, cred că am.

Aşa că îi luă şi îi duse la uşa de la terasă.

Mai întâi le spuse, apoi, când văzu neîncrederea oglindită pe

feţele lor, le arătă. Ieşi pe terasă în noaptea geroasă şi le spuse să închidă uşa după ea, după care băgă un umeraş prin trapa pisicii şi zgândări mânerul de la uşă până când reuşi să îl deblocheze. Era un moment cam nepotrivit. Nu dorea ca admiratorul ei să vadă spectacolul, cel puţin nu acum.

Dar dacă nu rişti, nu câştigi. Acum ştia asta cu certitudine.

Deschise uşa şi intră în casă tremurând. Era evident că pe de o parte erau impresionaţi, dar pe de alta nu puteau să îşi ia ochii de la găurile astupate din lemn şi de la cutia cu chit de pe raft.

— Am făcut asta dimineaţă, spuse ea repede. Când mi-am dat seama cum a intrat, am acoperit geamul cu cearşaful şi am dat o fugă şi am cumpărat nişte cuie ca să blochez uşa şi trapa pisicii, dar nu am făcut mare scofală. Schiţă un zâmbet.

Cred că am făcut o porcărie.

Tipul cel obosit dădu din cap cu bunăvoinţă. Fete care nu au habar ce să facă cu jucăriile băieţilor. E plină lumea de ele.

— Şi asta credeţi că făcea când l-aţi văzut la geam?

— Ştiu şi eu... Dar mi s-a părut că avea ceva în mână.

Deşi... Ezită un moment. Deşi părea mai greu decât o bucată de fier sau de ţeavă. Mai repede semăna cu... cu un ciocan, spuse ea şi de data asta lăsă să răzbată frica din vocea ei.

Cuvântul avu impactul dorit. Nici nu avură nevoie să se uite unul la altul ca să îl înregistreze, dar apoi, spre deosebire de toate cuplurile de poliţişti pe care le văzuse la televizor, păreau că nici nu au nevoie de asta. Oare ce ar fi spus Jake despre tehnica lor? se gândi.

— Să trecem la casetă, spuse cel dur cu gingăşie. Tipul cel obosit se trezise şi el de-a binelea.

Îi duse în hol şi îi dădu drumul. Nu îi mai auzise vocea de aseară. Descoperi că nici nu trebuia să se prefacă că tremură.

„Femeile la volan. Toate la fel. Habar n-au să dea prioritate. Uite ce e, vreau doar să ştii că, dacă îmi mai tai calea vreodată, o să ţi-o tai şi eu ţie. Sau chiar asta voiai? E o vreme să nu-ţi scoţi nici pisica afară, nu crezi? Somn uşor."

O opriră, o dădură înapoi şi o mai ascultară odată. Şi încă o dată. Părea că le place sunetul vocii lui, ca şi cum se aşteptau să fie exact aşa.

— Când spuneţi că aţi primit mesajul ăsta?

— Păi, l-am ascultat doar azi-dimineaţă, dar pesemne că a venit în timpul nopţii.

— Aţi fost plecată?

— Da, dar doar un pic. Am terminat ceva care trebuia să ajungă undeva, aşa că am dus plicul la cel mai apropiat oficiu ca să prindă poşta de dimineaţă. Ningea tare, aşa că m-am dus cu maşina.

— Pe casetă e numărul de la maşina dumneavoastră?

— Da.

— Dar nu vă amintiţi de nici un incident?

— Nu, chiar de nici unul. Tăcu o clipă. Dar poate când a văzut că răspunde robotul a avut grijă ce spune. Făcu un mic gest de scuză, ca şi cum tocmai spusese un lucru prostesc. Ei nu comentară.

— De ce nu ne-aţi sunat azi-dimineaţă, imediat după ce aţi ascultat-o?

Oftă.

— Păi, nu ştiam ce o să spuneţi. Vreau să zic că la prima vedere nu sună prea ameninţător. Nu dacă nu pui cap la cap toate celelalte lucruri. Ştiu şi eu... Ezită. Presupun că sunt o grămadă de femei singure care nu pot dormi bine noaptea dacă nu îşi imaginează tot felul de lucruri. Dar nu l-aţi prins încă, nu?

Ei nu îi răspunseră.

— Am vrea să luăm caseta, dacă nu vă deranjează, încuviinţă, scoase caseta şi le-o dădu. Urmă o scurtă tăcere.

Nu aveau cum să o lase aici, se gândi. Doamne, dar cum ar fi fost dacă le-ar fi spus întregul adevăr?

— Ar mai fi ceva, spuse încet.

— Ce anume ?

— M-a mai sunat o dată.

— Când?

— Chiar înainte să vă contactez eu în după-amiaza asta.

Cred că era trei sau patru. Nu îmi amintesc exact. Dar eram aici şi nu am putut să înregistrez.

— Şi ce a spus ?

Înghiţi în sec, iar pe faţa ei se instala o nelinişte vădită.

— Păi... doar două cuvinte: „Pe curând". Tăcu un moment.

Cred că a sunat de la o cabină telefonică.

Schimbară o privire între ei şi ea se felicită că fusese atât de prevăzătoare. Chiar dacă ar fi verificat lista de apeluri, numărul cabinei telefonice din Holloway Road nu le-ar fi spus prea multe. Probabil că cineva suficient de precaut ar fi avut grijă să poarte mănuşi. Dar dacă ar fi verificat? Slavă Domnului că era frig. Căci altfel nu i-ar fi trecut prin cap.

— Puteţi să îl depistaţi? îi întrebă.

Tipul cel obosit tresări, ca şi cum nu ar fi înţeles întrebarea. Scoase un oftat.

— Spune-mi, Elizabeth, pleci undeva de Crăciun?

Deci acum erau la per tu. De ce nu ? Vor deveni chiar şi mai intimi.

— Nu, nu am unde să mă duc. Amândoi părinţii mei nu mai sunt şi mai am şi de terminat ceva, aşa că o să stau acasă şi o să lucrez. De fapt, de asta v-am şi sunat. Mi-am dat seama cum o să arate lucrurile

pe aici în următoarele câteva zile.

Cele mai multe dintre străzi vor fi pustii... se întrerupse.

Urmă o pauză. Dar am şi prieteni. Dacă credeţi că ar trebui să merg undeva, aş putea să îi sun.

În sfârşit schimbară o privire. De data asta părea că se deciseseră care din ei să pună punctul pe i. Durul primi această sarcină. Doar aşa se întâmplă de fiecare dată, nu?

— Sigur, ai putea să te duci. Deşi, după cele ce ne-ai spus, nimeni nu ar putea să garanteze că nu se va întâmpla nimic după ce te vei întoarce acasă.

— Ce altceva aş putea să fac? Şi vocea ei era evident ezitantă.

El tăcu preţ de o secundă. Poate că în momentele cu adevărat tensionate totul pare să se petreacă precum într-o telenovelă.

— Ai putea să rămâi acasă şi să ne laşi pe noi să te protejăm. Şi o privi cum îi digera spusele.

Numără până la şaizeci. Cum nu i se păru suficient, continuă până la o sută. După care rosti liniştit:

— Dacă fac asta, puteţi să îmi promiteţi că îl prindeţi înainte de a mă prinde el pe mine?

— Ai cuvântul nostru. Zâmbi. Asta ne e meseria.

Douăzeci de minute mai târziu îi conduse la uşa din faţă.

Era din nou întuneric, iar becurile stradale aruncau o lumină de un galben murdar pe zăpada gri. În pubelă sacul negru era plin cu ambalaje de alune şi cineva deşertase nişte cartoane de hamburgeri deasupra, făcând-o să dea aproape pe dinafară. Plicul dispăruse. Zâmbi în sine.

În casă telefonul începuse să sune. Textul nu ceruse o confirmare de primire. Dacă avea ceva de spus, oare dorea ea să ştie? Poate că avea nevoie de mai multă încurajare.

Ridică receptorul.

— Alo?

Omul de la celălalt capăt al firului fu delicat, dar ferm.

Doar era ora cinci în ajun de Crăciun şi nimeni nu vrea să rămână cu un animal mort în braţe de sărbători.

— Îmi pare rău că te iau aşa pe neaşteptate. Am încercat să te găsesc mai devreme, dar suna ocupat.

— Dar credeam că mi-ai spus că nu e...

— Cred că am spus că nu este nicio problemă internă. Dar nu poţi fi întotdeauna sigur. Cum am sesizat că este vorba de un edem pulmonar, am făcut o puncţie şi i-am golit cavitatea, după care i-am dat steroizi ca să o scoatem din şoc. Numai că pisicile reacţionează foarte rău la şocuri. Până la urmă a fost prea mult pentru ea şi inima a încetat să mai bată. Îmi pare rău.

— Înţeleg. Deşi nu înţelegea. Nu înţelegea şi nu simţea nimic.

Liniştea deveni apăsătoare. Trebuie să spui ceva, se gândi.

— A suferit?

— Nu. Nu a durut-o. Sunt sigur. A murit liniştită.

Parcă ar fi vorbit despre o bunică din epoca victoriană, dându-şi sufletul între cearşafuri de mătase, înconjurată de rudele iubitoare. Şi nici măcar nu îşi luase rămas-bun de la ea, se gândi.

Millie, ucigaşa de păsărele, greutatea caldă de la capătul patului, torsul ei din adâncul gâtului, aventuriera grădinii care nu se va mai duce afară de teama umbrelor şi a întunericului. Ar fi trebuit să ripostezi, fetiţo, aşa cum ţi-am spus.

Ar fi trebuit să întinzi şi tu capcane, aşa cum am făcut eu.

La celălalt cap al firului compasiunea lui începuse să dispară, risipită de acele ceasornicului.

— Nu te supăra, dar trebuie să te întreb. Ce vrei să facem cu corpul? Putem să rezolvăm problema aici sau, dacă vrei, putem să o ţinem până după sărbători. Dar acum trebuie să închid cabinetul.

Acum? Nu avea cum să se ducă acum. Uşile erau deschise şi încă avea lucruri de făcut. Millie avea să o ierte.

— Păi... mulţumesc. O să o iau imediat după sărbători.

— În douăzeci şi opt. Deschidem din nou pentru o intervenţie chirurgicală. Şi, dacă bănuieşti cine i-a făcut asta, ar trebui să îl reclami. Dacă a făcut-o o dată, o va mai face şi a doua oară.

În bucătărie luă castronaşul lui Millie, îl spălă şi îl umplu cu boabe de mâncare pentru pisici. Coborî în pivniţă şi alese o cutie cu erbicid din boxa unde ţinea substanţele pentru grădină. Puse o jumătate de capac în castronaş, peste boabe.

Hrana uscată îl va absorbi repede şi va umfla bobiţele, făcându-le să arate umede şi gustoase. Puse la loc castronaşul pe tava lui Millie, lângă vasul cu apă. Orice gazdă bună le oferă musafirilor răcoritoare de Crăciun.

Aruncă şi afară, prin uşiţa pisicii, câteva boabe netratate pe zăpada îngheţată. Se risipiră ca nişte zaruri maro pe un covor alb. Norocul va veni sub chipul unei doamne noaptea asta.

Aduse o scară din pivniţă şi desprinse cu grijă cearşaful de la fereastră, după care aprinse becurile pe terasă. Zăpada îngheţată strălucea şi scânteia în lumină. Deblocă zăvorul şi deschise uşa dinspre grădină.

Un val de aer îngheţat o izbi; aproape că îi luă respiraţia.

Se gândi cât de departe era vara şi muzica tuturor posibilităţilor. Schimbă Dvorak-ul cu o compilaţie Bob Seger cumpărată în acel prim raid din toamnă prin magazinele de CD-uri ale New Yorkului. Ciudate lucruri, compilaţiile; amestecuri de amintiri care stârnesc emoţia, aranjate într-o nouă ordine, deconcertante până când te înveţi cu ritmul lor alternativ. Dar ea ştia exact ceea ce caută. Întotdeauna

avusese timp pentru Bob Seger, genul de rocker care nu se temea să arate ce simte... sau să cânte ceea ce vrea. Vocea lui traversa întunericul de zăpadă, pe versurile unui cântec de dragoste de Frankie Miller...

Caut o femeie,
Nu foarte înaltă,
Ce caută nu splendoarea,
Ci doar o duşcă bună.

Un supermodel fin
Cu pasul hotărât
Ce sigur mă va conduce
În cea mai fierbinte dintre nopţi.

Stătea în pragul uşii şi fredona cuvintele, respiraţia ei lansând semnale aburite în noapte. Nu era chiar Donne sau Yeats. Dar spuneau ceea ce era de spus.

Hai, iubito, nu fugi.
Uită-te în ochii mei,
Şi noapte şi zi.
Nu sunt plin de bani,
Dar sigur sunt plin de iubire.

Dincolo de grădini o lumină strălucea ca steaua de Crăciun, la o anumită fereastră de la etajul întâi. Oare i se părea sau chiar era silueta lui în cadrul ferestrei?

Douăzeci şi cinci

Ajunseră chiar înainte de opt şi, dacă te gândeai că era Ajunul Crăciunului şi poate că ar fi avut ceva mai bun de făcut cu timpul lor, erau impresionant de entuziaşti. Dar să fii de serviciu în noaptea în care Ciocanul din Holloway va fi prins ar fi fost o bună recomandare pe viitor.

Îi aşteptase stând la fereastra din faţă, sub lumina celor trei becuri, cu ochii pe stradă, uşa de la bucătărie încuiată şi cheia în buzunar. Îi văzuse trecând cu maşina şi oprind un pic mai încolo, astfel încât automobilul lor fără însemne să nu sară în ochi. După ce se dădură jos, priviră atent să nu îi vadă cineva. De data asta se alesese nu cu doi bărbaţi, ci cu un cuplu: îngrijoratul dintre cei doi care veniseră înainte, dar şi o femeie. Amândoi îmbrăcaţi obişnuit, ea în jeanşi şi o geacă din fulgi, el în pantaloni de costum, un jerseu şi un hanorac. Un bărbat şi o femeie. Vor dormi în camere separate? Sau nu vor dormi deloc?

Pe când traversau, femeia alunecă uşor şi el o prinse de braţ ca să nu cadă. Era mai tânără decât el, nu urâtă, deşi un pic cam solidă. Iubiţi? Prieteni? Tovarăşi în ale crimei?

Sau era ca în filme, răceala profesionistă mascând uşor politicile lor sexuale, femei arătându-şi muşchii într-un domeniu pe care bărbaţii îl considerau de drept al lor? Probabil că în situaţia dată trebuia să existe o femeie - cu siguranţă că aşa cerea procedura - în caz că nu ar fi ajuns la timp şi ar fi fost nevoie de cineva care să o consoleze.

Nu de data asta. Şi nu în noaptea asta. În noaptea asta simţea mirosul victoriei. Şi al promovării pentru toţi.

Ca provocare socială, să ai la tine doi ofiţeri de poliţie în seara de Ajun ar fi fost o treabă dificilă pentru cei mai mulţi. Din fericire, toţi trei erau se pare croiţi din acelaşi aluat; tăcuţi, mai mult interesaţi de muncă decât de poveşti.

Singurul lucru despre care doreau să vorbească era el. Îşi cumpăni bine răspunsurile, aproape geloasă pe interesul pe care i-l purtau. Luând în mod greşit reticenţa ei drept frică, nu insistară şi se concentrară mai mult pe casă, controlând toate ferestrele şi încuietorile, anticipându-i mişcările, planificându-i accesul. Bucătăria avea un loc aparte în sufletul lor. Conştienţi de fereastra de dincolo de grădini, stinseseră cu precauţie lumina înainte de-a intra în bucătărie, ca să nu poată fi văzuţi. Verificară zăvorul şi uşiţa pisicii, apoi bărbatul - inspectorul-detectiv McCormick, dar putea să îi spună David - trecu la etaj, în timp ce femeia, Veronica (îi uitase cel de-al doilea nume imediat ce i-l spusese), rămase cu ea să o ajute la ceai. Conversaţia fu aproape inexistentă, chiar dacă femeia se uită în jur şi întrebă de pisică. Îi spuse că Millie era o hoinară; uneori o vezi, alteori nu.

— Deci aşa se explică boabele de mâncare împrăştiate în grădină?

— Un fel de a-şi marca drumul înapoi. Uneori chiar are nevoie.

Dar era mai mult curiozitatea unei iubitoare de pisici decât o întrebare profesională şi conversaţia muri încet după aceea.

Împreună cu ceaiul încălzi şi nişte plăcinţele pe care le mâncară în Iiving, ferindu-se din faţa ferestrelor. Aruncă o privire în jur şi încercă să vadă locul prin ochii lor; spaţiul gol unde se aflase şezlongul, singurul cadou de sub pom.

Totul părea destul de trist. Dar nu aveau ei treabă cu viaţa ei. Erau aici doar ca să i-o salveze.

Ora opt deveni nouă. O lămuriră că cel mai bine ar fi să acţioneze normal, să facă ce făcea de obicei la ora aceea. Dar cuvântul normal ieşise din vocabularul ei. Petrecu un timp sus, făcând ordine în birou, mutând hârtiile de pe un colţ pe altul al biroului, dar pereţii o

apăsau cu urmele lor de ketchup, iar luminile de dincolo de grădini erau mai strălucitoare decât ale ei.

Când nu mai avu nicio idee ce să mai facă, coborî să îşi prepare ceva fierbinte. Trecuse de zece şi deja îşi luaseră poziţiile : bărbatul în camera din spate, cea mai aproape de bucătărie, femeia în faţă, cu lumina stinsă, într-o tăcere deplină.

Cunoştinţele lor despre atacurile precedente îi făceau cu siguranţă să cunoască ora la care îi plăcea lui să bântuie, tipicul după care se mişca. Era conştientă de imensa ironie a situaţiei. Pe de-o parte ei şi teoriile şi rapoartele şi suspiciunile lor, toate considerate prea confidenţiale pentru a fi împărtăşite unei potenţiale victime. De cealaltă ea, care nu numai că îl cunoştea pe bărbatul pe care îl căutau ei, dar îl avusese şi în pat şi chiar îi trimisese scrisori de dragoste.

Asta o făcu să se gândească că poate ar trebui să le spună despre fragmentele de carte. Şi totuşi nu. Până când nu le vor găsi ei în apartamentul lui, cum ar fi putut să ştie că le aduna?

Teoretic, nu avea de unde să ştie că el îi căuta prin gunoi.

Dar mai însemna şi că va trebui să îi trimită lui Charles o versiune a acelei scene finale de sex, pentru a-i demonstra autenticitatea. Bietul Charlie. Va crede că a înnebunit, doar dacă nu va brava şi va pretinde că a fost credincioasă originalului. Doar ceea ce vrea el este un bestseller, aşa că ce contează cum l-a obţinut? Poate că va începe după aceea să scrie romane erotice, va deveni bogată şi faimoasă până când, în cele din urmă, va scrie o carte despre o femeie urmărită de un obsedat...

Le oferi din nou ceai, dar o refuzară. Aveau de lucru acum şi doreau să fie singuri. În timp ce strângea în bucătărie, îi simţea cum se pregăteau pentru noapte în cele două camere separate. Tensiunea prezenţei lor umplea parterul casei ca o ceaţă joasă care plutea deasupra câmpiei.

Îşi turnă un pahar şi ieşi din bucătărie, lăsând înadins uşa deschisă larg în urma ei. Privi înapoi în întuneric. Hai, se gândi, sunt de toate pentru toţi: mâncare şi distracţie. Vino şi ia-le.

— Mă duc să mă culc. Băgă capul pe uşa de la camera unde bărbatul veghea în întuneric. Am lăsat centrala să meargă. Face un zgomot ciudat, ca un scârţâit. Asta ca să nu credeţi că e... Lăsă fraza neterminată.

— Mulţumesc, spuse el încet. Fii fără grijă. Totul va fi în ordine.

— Sigur.

În camera de alături Veronica se cuibărise într-un fotoliu de după uşă, stând foarte liniştită cu mâinile în poală, asemenea cuiva care face yoga.

Îşi spuseră noapte bună, dar nu putea să plece de acolo.

Se aşeză pe marginea canapelei. După un timp spuse:

— Nu cred că pot să dorm.

Poliţista dădu din cap înţelegător.

— Nu ai nimic de dormit?

Scutură din cap. Se uită la pomul plin de luminiţe şi podoabe.

— Ciudat mod de a petrece Crăciunul, nu?

Femeia zâmbi.

— Cred că s-ar putea şi mai bine.

— Dar pariez că nu la fel de excitant. Ezită. Ţie ţi-e frică?

— Nu chiar. În cazuri din astea aşteptatul este mai degrabă plictisitor decât înspăimântător.

— Şi dacă se întâmplă ceva?

— Dacă se întâmplă, eşti prea ocupat ca să te sperii...

— Chiar aşa, spuse, gândindu-se iar la bărbatul de la capătul patului ei. Păi, să sperăm că veţi fi ocupaţi în noaptea asta.

Femeia o privi din întuneric.

— Nu te teme, spuse încet. Nu se va apropia de tine. Vom avea grijă de asta.

Părea atât de hotărâtă, de parcă ar fi fost implicată personal în asta. Oare le intervievase pe unele dintre victime?

Ştia de ce este în stare? N-avea nici ea idee ce vrea, să ştie totul sau nimic.

— În caz că pierd spectacolul, distracţie plăcută.

Sus dădu drumul la apă în cadă ca să facă o baie fierbinte, dar ideea de a sta acolo dezbrăcată o făcu să se simtă prea vulnerabilă, aşa că o lăsă să se golească fără să intre în ea.

În dormitor privi dincolo de grădini, la ferestrele luminate în noaptea geroasă. Oare va mai fi priveliştea asta vreodată normală? În grădina din spate a vecinilor o siluetă masivă se ridica din mijlocul peluzei îngheţate, cu o pălărie veche pe capul făcut dintr-un bulgăre de zăpadă, cu un fular la gât şi cu ceva ce aducea cu un morcov în loc de nas; un om de zăpadă modern, încercând să arate ca în revistele ilustrate pentru copii. Nimeni nu mai ştie cum se făceau lucrurile astea mai demult, se gândi. Copiem mereu ceva ce credeam că ştiam cândva cum să facem, chiar dacă nu a fost niciodată aşa.

Se duse la uşă şi aprinse lumina, fără să tragă draperiile, după care se întoarse din nou în cameră şi începu să se dezbrace, îşi imagină silueta ei în cadrul ferestrei, văzută prin binoclul hulpav al unui voyeurist în căutare de imagini desfrânate; o frântură din interiorul unei coapse în timp ce îşi rula în jos ciorapii (coapsele deja se depărtau larg în eleganţa fanteziei), linia sânilor când îşi trăgea tricoul peste cap. O imagine extraordinară când capul este încă acoperit. Persoana ca atare dispare. Se gândea la toate astea în timp ce îşi scotea puloverul, ieşea din pantaloni şi îşi desfăcea sutienul, încetineala cu care le săvârşea fiind singura concesie făcută posibilului

voyeurist. Oare se uita la ea? Dacă îi citise rândurile pesemne că o dezbrăcase deja cu mintea, dacă nu cu ochii.

Tremura când îşi trase pe ea o cămaşă de noapte.

Oare când va veni? Aştepta oare ca ea să adoarmă? Poate că nu acţionează decât când le surprinde nepregătite, smulgându-le din vise ca să dea piept cu coşmarul. Ghinion. De data asta nici nu va mai apuca să urce scările.

Se băgă în patul cu cearşafuri reci la atingere. Îşi aminti de sângele ei şi de dârele de spermă care îi curgeau pe picioare, îi revăzu figura când se întorsese şi ieşise pe uşă ca un copil bosumflat. Dar dacă nu se mai întoarce? Dar dacă simplul motiv că ea îl dorea îl va face să se opună? Sau şi mai rău, îl va face să adulmece capcana. Sub pernă pipăi punga de nailon şi prin ea forma ciocanului. Îl pusese acolo înainte de venirea poliţiei, o precauţie în cazul în care el ar fi văzut invitaţia ei ca un motiv să vină neînarmat. Aşa va avea şi arma, şi amprentele. La un moment dat, va trebui să îl pună undeva la vedere, înăuntru sau afară. Dar nu mai înainte ca umeraşul să se strecoare prin uşiţa pisicii şi să înceapă să zdrăngăne zăvorul de la uşă. Va fi oare în stare să audă zgomotul de aici de sus? De ce nu? Îl auzise doar de atâtea ori în mintea ei de atunci.

Nu încă totuşi. Ceasul digital de pe noptieră arăta 23.56.

Ajunul Crăciunului. Se gândi la Catherine Baker, în picioare lângă altarul ei, cu pereţii proaspăt vopsiţi, leagănul reparat şi o sută de lumânări aprinse ca omagiu al unui festival medieval.

La radio, după ce trecu prin muzica de Crăciun, prin Beatles şi jazz, dădu de un post ce părea a fi Radio 3: un bărbat care rotunjea vocalele vorbea în biserică, povestind despre timpuri când colindele erau dansuri păgâne, prea periculoase pentru instituţia religioasă, dar şi prea puternice pentru a fi lăsate pe dinafară. Aşa că biserica timpurie a purces la asimilarea şi înfrumuseţarea lor, furându-le paşii şi îmblânzindu-le spiritul. Dar în mijlocul iernii tot au mai scăpat. Cum să nu îngheţi dacă nu dansezi?

Şi-o imagină pe Catherine Baker aruncând gulerul preoţesc şi învârtindu-se în faţa altarului în ritmul însufleţit al colindelor. După care un grup de bărbaţi ar fi năvălit pe uşi înăuntru, ar fi ţintuit-o pe treptele altarului, trăgându-i cu forţa anteriul până deasupra taliei: imaginea exploatării, copie la indigo şi deformare a imaginaţiei, la fel ca morcovul care înlocuia nasul omului de zăpadă.

Comentatorul se opri şi începu corul, cu o avalanşă de rugi adresate lui Dumnezeu pe cele mai înalte note. Băieţi de cor; nimic comparabil cu această ultimă dulceaţă înainte ca testosteronul să dea buzna. Dar nu poţi să îi ai aşa pentru totdeauna. Fără sevă. Nu se poate. Toată lumea are nevoie de sevă.

Rămase ascultând în întuneric; poveşti despre prigoană,

călătorie şi naşterea în iesle. Fusese oare naşterea la fel de imaculată ca şi concepţia? Oare mâncaseră vacile placenta şi linseseră sângele, curăţind bebeluşul înainte de a fi înfăşat, cu limbile lor mari şi aspre plimbându-se pe membrele lui micuţe? Nu era genul de detaliu care să apară în vreo colindă.

Corul se reducea la ciobani, înţelepţi şi happy-end. Vorbitorul ură tuturor un Crăciun fericit.

Miezul nopţii.

Aproape că simţeai cum lumea oftează uşurată când ora trecu.

Opri radioul şi rămase nemişcată în tăcerea din jur. Anul trecut pe vremea asta, ea şi cu Tom zăceau într-un pat cu baldachin într-un hotel drăguţ din nordul Franţei, cu corpurile cât mai depărtate unul de altul, ca să nu se atingă. Veniseră cu feribotul de dimineaţă, o traversare a apei întunecate, pe un vânt de iarnă, sorbind brandy ca să îşi ţină stomacurile în frâu. Odată debarcaţi, conduseseră preţ de două ore şi jumătate în josul unei văi spre un orăşel pitoresc, recomandat în toate ghidurile, unde era ruina unei fortăreţe, cu străzi pline de case oblonite, mustind de frustrări bovarice.

Era un loc mult prea frumos ca să fii nefericit şi începuseră să bea încă de dimineaţă, ca să îşi taie greaţa; vinuri albe seci ca să meargă cu stridii de iarnă, reci şi aspre ca Marea Nordului, urmate de o cină cu trei feluri de vinuri roşii locale, Tom se pricepea de minune la vinuri - şi, la sfârşit, o selecţie din cele mai rafinate coniacuri. Cu cât beau mai mult, cu atât mai puţin aveau nevoie să vorbească unul cu altul. Era o metodă de non-comunicare pe care o perfecţionaseră de-a lungul ultimelor luni.

Sus, în cameră, el adormise aproape imediat, sforăind aşa cum făcea ori de câte ori bea prea mult. Dacă hotelul nu ar fi fost plin, şi-ar fi luat o cameră separată, numai să nu fie lângă el. Dar cum era, stătuse trează ore în şir încercând să se lămurească cum ajunseseră acolo; unde dispăruseră toate, plăcerea şi pasiunea ? În noaptea aceea îşi făcuse o promisiune. Orice s-ar fi întâmplat, la Crăciunul următor ea va fi singură. Şi, oricât de groaznic fusese, nici nu se compara cu cât de groaznic era acum.

Din toate lucrurile care îşi imaginase că o vor îndepărta de Tom, ăsta nu figura pe nici una dintre liste. În ultimul an avusese parte de doi bărbaţi; pe unul îl înspăimântase, celălalt o înspăimântase, cu unul plânsese, pe celălalt îl făcuse să plângă. Nici unul dintre ei nu cunoştea adevăratul înţeles al plăcerii erotice. Vreau un amant, se gândi. Un bărbat care să nu se teamă de mine sau de el, cineva care să îşi bage degetele în mine şi să îmi găsească inima. Oare ce îi spusese prietenul ei Maurice, homosexualul? Că atunci când îţi bagă pumnul în tine parcă vezi cum mâna îi urcă în sus prin corpul tău, până ajunge la inimă. Dragoste şi durere. Poate că nu ar fi trebuit să se despartă.

Poate că romantismul era ca şi glazura de pe o prăjitură, prea dulce ca să aibă gust.

Se ridică pe perne şi privi prin camera goală. Îl revăzu cu ochii minţii cum stătuse la capătul patului, cu corpul străbătut de frisoane. Oare chiar crezi că poţi să intri aşa şi să mă fuţi? se gândi. Că îţi aparţin ca femeia de la bar, sau cea din staţia de autobuz? Ei bine, acum este rândul tău să simţi cum este să fii înspăimântat.

Închise ochii, obosită să-i privească trupul slăbănog şi zâmbetul chinuit. Încercă să se gândească la altceva. Apoi încercă să nu se mai gândească la nimic. Încercă să adoarmă, încercă să stea trează. Nici un zgomot suspect.

Era undeva după trei când auzi mişcare dedesubt, un fel de zgomot metalic, care se stinse atât de repede, încât crezu că i se păruse. Dar şi corpul ei îl auzise; un fior de teroare o străbătu, fierbinte şi rece în acelaşi timp. Scoase sacul de plastic de sub pernă, se dădu jos din pat şi se strecură în linişte spre capătul scărilor. Nimeni nu îi spusese cum să procedeze în caz că se va întâmpla ceva. Dar dacă el va veni, ea se va duce să îl vadă. Aşteptă. Apoi, după un minut şi ceva, auzi altceva, o serie de paşi şi scârţâitul podelei sub ei. Întreaga casă intră în alertă.

Coborî un pic şi privi printre gratiile de la balustradă, în capul scărilor care duceau la bucătărie, o siluetă se făcuse una cu peretele, mai mult o umbră decât un om. În uşa de la living Veronica rămăsese împietrită.

Poliţista o văzu în capul scărilor. Îi făcu semn cu mâna să stea deoparte, dar în acel moment partenerul ei deschise uşa şi într-o secundă Veronica traversă holul şi se postă în spatele lui.

Elizabeth auzi cum uşa de la bucătărie se izbeşte de perete sub forţa piciorului lui şi cum se aprinde lumina. Se aşteptă să audă strigăte. Dar nu se auziră. Nimic. După care zgomotul făcut de uşiţa pisicii şi un râs aspru. Lumina se stinse din nou. Ascunse în grabă punga de nailon în baia de sus şi coborî în vârful picioarelor scările.

Ei erau deja înapoi pe scară.

— Ce s-a întâmplat?

El întoarse brusc capul spre ea, evident agasat să o vadă acolo.

— Nimic. Du-te în pat.

— Ce s-a întâmplat?

Veronica dădu uşor din umeri.

— Cred că pisica ta s-a întors acasă. Făcu o pauză. Mi-e teamă că nu a prea apucat să mănânce. S-a speriat de noi şi a fugit iarăşi.

Bravo, Protecţia animalelor le va da o medalie. Nu contează, se gândi. Cotoiul o să se întoarcă. Mai întâi stomacul şi după aceea dragostea. Va fi uşor să îl ademenească.

Se simţi dintr-odată ameţită şi vru un pahar cu apă. Coborî încă

câteva trepte.

— Rămâi acolo sus, îi spuse el ferm.

— Vreau nişte apă.

— Ia de la baie.

— Nu am pahar.

— Ia-l pe cel de la periuţa de dinţi.

— Mai bine să nu vadă lumină, spuse Veronica, încercând să domolească atmosfera. Nu cred că o să vină dacă va crede că nu dormi încă.

În care caz, tonţilor, l-aţi speriat cu siguranţă când aţi aprins lumina în bucătărie, îşi spuse în gând.

— Bine.

Bărbatul se răsuci pe călcâie şi se întoarse în cameră.

Curios cum şi profesioniştii pot să se dezumfle atât de uşor.

E enervant să îţi foloseşti toată adrenalina şi tehnica pe o alarmă falsă.

— Poate că nu mai vine. Poate că este prea frig pentru el, îi spuse ea Veronicăi.

Dar în acelaşi timp parcă îl vedea în zăpadă, pândind-o pe fata din staţia de autobuz. Nu, vremea nu îl deranja. Mâncărimea pe care o avea era mult prea puternică.

— Mai e timp, îi răspunse. De ce nu încerci să dormi un pic?

Sus, nici măcar nu încercă. Trei deveni patru. Noaptea se scurgea tot mai încet şi mai rece. Pe la cinci, auzi pe cineva urcând scările şi mergând la toaletă. Nu se sperie nici măcar un pic. Ştia de ceva vreme că nu va veni.

Oare ce s-a întâmplat? se gândi. Am făcut totul prea evident? Desfrâul Mirkăi fusese prea pe gratis? Poate că bărbaţii ca el nu ştiu să se descurce cu femei care iau iniţiativa sau manifestă dorinţe sexuale. Se ridică din pat şi se duse la fereastră. Peste drum totul era negru ca noaptea, mai puţin câţiva brazi împodobiţi cu luminiţe ca să indice drumul renilor lui Moş Crăciun.

Doamne, m-am săturat de priveliştea asta, se gândi din nou. Vreau să îmi iasă din minte. Şi ea, şi tu. Afară din mintea şi din viaţa mea. Vreau să se termine. Acum.

Dar nu va fi acum. Ştia asta.

Dimineaţa se ivi rece şi mohorâtă. Aşteptă până se făcu lumină, după care îşi trase o fustă şi un pulover şi coborî.

De data asta nu mai încercară să o trimită iarăşi sus. Amândoi arătau obosiţi. Obosiţi şi învinşi. Le făcu un ceai. În bucătărie castronaşul pisicii era plin, deşi boabele din grădină dispăruseră. Aprinse lumina şi alese nişte muzică. Ziua de Crăciun. Ceva ce de fapt nu avea niciun chef să asculte. Alese Sting, din piesele de început.

Dimineaţa de Crăciun împreună cu poliţia. Le va rămâne oare în memorie ?

Aduse tava în living, ceai şi pâine prăjită cu unt. Veronica făcu pe mămica.

— Ai dormit vreun pic?

Elizabeth clătină din cap.

— Poate recuperezi azi. Nu mai are cum să vină acum.

— Nu.

Pe canapea, inspectorul tăcea. Se uita curios la ea. Era oare mândrie rănită sau timp pierdut? se gândi. Oare nu aşa trebuie să fie munca de poliţist? Lentă, atentă, cu mici recompense?

Nu ca în filme. Ar trebui să fie obişnuiţi. Sau poate că este ceva mai serios? Poate că se întreabă dacă ar fi trebuit să se afle aici? Ce scrisese oare tânărul ofiţer în acel prim raport?

Tânără femeie labilă, pesemne dorind să atragă atenţia?

Ascultă, ar fi vrut să îi spună. Nu am inventat caseta aia. Şi nici nu i-am pus eu amprentele pe ciocan. Dar despre astea nu avea cum să ştie. Poate că ar trebui să pretindă că l-a găsit în tufişul din grădină. Poate aşa vor avea de ce să se lege.

Amesteca în ceai când staţia lui se trezi la viaţă. O scoase din buzunar şi o duse la ureche. Spuse de două ori da, da, apoi, aruncându-i o privire Veronicăi, se ridică şi ieşi din cameră. Îl urmări din ochi. Se duse în camera din spate şi închise uşa după el. Un timp rămaseră în tăcere.

— Şi acum veţi fi liberi pentru tot restul zilei? întrebă mai mult pentru că nu mai suporta tăcerea.

— După ce ne facem raportul, da.

— Ce o să faci?

Dar nu mai primi răspunsul deoarece McCormik intrase din nou în cameră şi Veronica se ridicase imediat, citindu-i pe faţă tensiunea.

— Vino un pic, mormăi el.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă calmă Elizabeth.

Se încruntă şi era evident că nu avea de gând să îi răspundă. Veronica ridică uşor din sprâncene. Îşi vorbiră o vreme fără cuvinte.

— Ce s-a întâmplat? repetă ea întrebarea.

— Un incident, răspunse el în sfârşit.

— Un incident? Unde?

— Într-o casă de pe St. John Way.

St. John Way. Patru străzi dincolo de Holloway Road.

Uşor de ajuns din Tavistock Crescent.

— A fost el?

— Vreau doar să vorbesc ceva cu inspectorul Peters...

— A fost el? repetă ea de data asta mai tare decât ar fi vrut. Atât de tare, încât ei sesizară panica. A fost...?

El oftă nervos.

— Nu ştim încă.

Ceea ce însemna că ştiau prea bine.

— Femeia e bine?

— Nu pot să spun mai mult de atât.

Se răsuci pe călcâie şi Veronica îl urmă afară din cameră.

Lipsiră doar câteva clipe. Se văzu nevoită să lase ceaşca jos, aşa de tare îi tremura mâna.

Când se întoarseră, el avea haina pe el.

— Ai pe cineva pe care să-l chemi ca să stea cu tine? Un prieten poate? Sau poţi să mergi la cineva?

Se uită la el fără să îi răspundă.

— Inspectorul Peters ar putea să stea cu tine până vine.

Nu ai de ce să te temi. Eşti în siguranţă. Dar poate te-ai simţi mai bine dacă nu ai fi singură.

Îi trebui un timp ca să se liniştească şi vocea să îi sune normal.

— Apreciez grija ce mi-o porţi, spuse ea în sfârşit, dar nu îmi place să mi se comande. Şi dacă ce s-a întâmplat îl implică pe... nebunul ăsta, atunci cred că sunteţi măcar datori să îmi spuneţi şi mie. Urmă o pauză în care nimeni nu spuse nimic. Se uită la el. El a fost, nu-i aşa? A atacat pe altcineva.

Urmă un alt schimb de priviri. De data asta Veronica fu cea care vorbi.

— Da, aşa se pare.

— Şi l-a descris? A fost tot el?

Poliţista trase aer în piept.

— Nu, nu a descris pe nimeni. Dar cineva a raportat că l-a văzut părăsind casa; de asta se ocupă acum. De ce nu îmi dai un număr de telefon, Elizabeth? O să sun pe cine vrei tu.

Stătea şi se uita în ceaşca de ceai. Căldura ei nu îi mai încălzea mâinile. Chiar că era prea rece. Ar fi trebuit să îl lase mai mult să fiarbă. Este moartă, se gândi. De aia nu îmi spun. A omorât-o de data asta.

— Elizabeth?

— Hm... nu e nimic. Am... am fost invitată la cineva la prânz. Pot să mă duc acolo.

— Perfect. Stau cu tine până...

— Nu. Nu. Prefer să nu stai. Zău, spuse hotărât. Dacă nu te superi, aş prefera să rămân singură.

Bărbatul se încruntă uşor. Ea îi zâmbi.

— Totul este în regulă. Promit. Nu am nimic. O să ţin toate uşile şi geamurile închise şi o să bat uşiţa pisicii în cuie.

Deşi nu cred că mai e nevoie acum. Doar e puţin probabil să dorească şi un desert, nu? Nu atât de repede după felul principal.

Bărbatul se uită lung la ea. Nu o plăcea, asta era clar, deşi nu ştia de ce, poate pentru că îi ruinase perspectivele de carieră sau din alte motive mai greu de ghicit.

— Bine, dacă aşa crezi...

Îi conduse la uşă.

— Apropo, spuse el întorcându-se din prag, cred că acum poţi să pui deoparte ciocanul ăla. Nu cred că ar avea prea mare efect asupra lui oricum.

— Nu ştiu..., începu ea să nege, dar roşi şi se dădu de gol. Ca atunci când eşti prins copiind în clasă, ruşine de nestăpânit la fel ca şi voma. Dar dacă s-a uitat în pungă, sigur şi-a lăsat şi urmele peste tot. Tâmpiţi. Nişte tâmpiţi toţi.

— Nu o să păţeşti nimic, spuse Veronica calm, dar de data asta vorbea mai mult asistentul social din ea decât poliţistul.

Ştii, uneori este bine să te mai sperii, Elizabeth. Singurătatea este de vină. Dar trebuie să uiţi acum. Du-te la prietenii tăi şi nu te mai gândi. O să îl prindem de data asta. Îţi promit.

Ştim ce avem de făcut.

Se întoarse să îşi urmeze partenerul, dar fu dintr-odată prea mult pentru ea să o vadă că pleacă. Înainte să îşi dea seama ce face, Elizabeth se întinse şi o apucă de mână.

— Pe Tavistock Crescent la numărul patruzeci, spuse ea repede. Acolo locuieşte, în apartamentul din mijloc de la numărul patruzeci, pe Tavistock Crescent. Poliţista o fixă cu privirea.

— Nu inventez, îţi jur. Toată noaptea m-am gândit unde s-a aprins lumina atunci. Sunt sigură că era la numărul patruzeci.

De la jumătatea cărării bărbatul oftă zgomotos. Amândouă femeile îl auziră şi ştiură ce vrea să spună.

— Mulţumesc, spuse Veronica cu grijă. Ne e de ajutor, îţi promit că o să verificăm.

— Fă-o acum. Sigur s-a întors deja acasă.

Poliţista îşi trase uşor mâna.

— Fii fără grijă, lasă asta pe noi.

Se întoarse şi coborî pe potecă. Îi privi cum se urcă în maşină. Pesemne că acum râdeau de ea. Râdeau sau o înjurau.

Trânti uşa după ei şi izbucni în lacrimi.

Încă plângea când auzi uşiţa de la pisică deschizându-se cu o pocnitură. Coborî scările la timp ca să îl vadă pe cotoiul negru traversând încăperea de parcă era la el acasă. Dar aroganţa îl făcu mai lent şi de data asta îl prinse. În timp ce îl ridica el o zgârie, lăsându-i urme roşii pe dosul mâinii. Îl puse jos, apăsându-l cu putere pe cap. Se zbătu din nou şi o zgârie de data asta pe braţ. Durerea o făcu să slăbească strânsoarea.

Se smulse şi o zbughi prin uşiţă afară şi de acolo peste coama

zidului.

Îşi frecă mâna şi aruncă boabele în găleată. Încă plângea.

Destul. Destul cu răzbunarea. Nu a mers. Tot ce ai făcut a fost să te simţi mai murdară ca ei.

Din urmele lăsate de gheare ţâşnise sângele. Se duse în baie şi scotoci prin dulapul cu medicamente. Dezinfectantul o duru mai tare ca zgârieturile, dar aproape că durerea îi făcea plăcere. Măcar îi dădea un motiv ca să plângă.

St. John Way: case mari în stil victorian, cele mai multe transformate în apartamente, dar cu grădini suficient de mari ca să poată fi împărţite. Un corn al abundenţei plin cu oportunităţi; a avut de ales între o duzină de ferestre franţuzeşti sau scări în spirală. Ştia pe cine atacă, sau alesese la întâmplare? Oare o bătuse rău înainte de a o omorî?

Nu era vina ei. Cum ar fi putut cineva să ghicească unde se va duce data viitoare? Chiar dacă poliţia nu ar fi fost la ea, nu ar fi avut nici un motiv să fie pe St. John Way în căutarea cuiva care să aibă nevoie de ajutor. Nu puteau da vina pe ea că femeia murise. Nu era vina ei.

Se uită la ceas. 7.49. Ce o să facă toată ziua? Era aşa de obosită. Oare de când nu mai dormise? Noaptea trecută nu. Nici noaptea de dinainte. Dar când? Veronica avea dreptate. Avea nevoie de ajutor şi avea nevoie să iasă de acolo.

„Nu uita. Sună-mă dacă ai nevoie de mine. La orice oră."

Azi mai mult ca în orice altă zi Catherine ar fi primit-o cu siguranţă; ca să îi asculte confesiunea şi să o absolve de păcatele pe care îi era frică că le comisese. Dintre toţi oamenii, ea ar fi fost cea care ar fi înţeles cum este posibil să te simţi vinovat pentru inocenţa cuiva. Ea nu ar fi judecat-o. Se va duce la ea sau la Sally.

Se hotărî să sune imediat ce va opri sângerarea. Tăie o bucată de pansament şi începu să se bandajeze. Căută prin dulăpior după foarfeca medicinală pe care o ţinea acolo, când se auzi soneria.

Sunetul ei o făcu să se oprească din căutare. Era ziua de Crăciun, ce Dumnezeu. Nimeni nu vine în vizită atât de devreme de Crăciun. Mai ales la ea. Toţi ştiu că de obicei ea şi Tom sunt plecaţi de acasă. Doar dacă nu sunt cumva vecinii de alături, cuprinşi de milă pentru singurătatea ei.

Aşteptă. Dar oricine ar fi fost, nu mai sună. Băgă de seamă că tremura uşor. Nu avea cum să fie el. Nu ar fi îndrăznit.

Coborî scările şi se uită prin vizor. Trotuarul din faţa casei era gol.

Se duse în camera din faţă şi aruncă o privire din spatele perdelelor de dantelă. Uneori, dacă cineva stătea chiar pe treapta din faţă, vizorul nu îl cuprindea. Dar scara era şi ea goală. Se gândi să

deschidă uşa şi să verifice, dar decise apoi să nu o facă.

Lângă telefonul din hol scrisese pe un bilet numărul de telefon al lui Catherine. Îl formă şi aşteptă să se facă legătura.

Pe când stătea şi aştepta să i se răspundă, simţi cum mâna o doare de la urmele de gheare şi în momentul acela îşi aminti unde lăsase foarfeca. Era în bucătărie, lângă sobă: o folosise când încercase să scoată cuiele de la uşa terasei, cuie care odată scoase lăsaseră din nou bucătăria vulnerabilă pentru un vizitator hotărât.

Dintr-odată înţelese totul.

Trânti la loc receptorul în furcă şi se năpusti în jos pe scări, exact când primele acorduri din Enlightenment-ul lui Van Morrison izbucniră în aer.

Douăzeci şi şase

Uşa de la bucătărie era larg deschisă. Se întinse după clanţă, dar el sări pe ea din lateral, chiar înainte să intre în cameră, folosindu-şi greutatea trupului ca s-o izbească întâi de uşă şi s-o facă apoi să se întindă, cât era de lungă, pe podea.

Sări imediat în picioare şi se repezi spre geamurile de la terasă, din care unul trebuia să fie deschis, şi poate că de acolo cineva i-ar fi putut auzi strigătele acoperite de muzică.

Dar nu ajunse până acolo. Din nou îşi folosi toată greutatea trupului ca pe un berbece, atacând-o din spate şi propulsând-o înainte. De data asta căzu peste un scaun al cărui colţ îi intră în piept. Când atinse podeaua, el era deja deasupra ei. Dar asta nu o împiedică să opună rezistenţă. Fără să ia seama la durere, se zbătea sub el, urlând din toate puterile, dând sălbatic din mâini şi din picioare. Avu nevoie de toată forţa ca să o imobilizeze.

În clipa în care îi prinse mâinile, scoase sfoara din buzunar şi începu să i-o înfăşoare în jurul uneia dintre încheieturi. În timp ce îi lega o mână, ea continua să îl izbească cu cealaltă, dar el pregătise sfoara dinainte şi, odată laţul pus pe mâna ei, nu avu decât să tragă ca să o strângă cu sălbăticie.

Pielea o arse făcând-o să ţipe de durere. Ca şi pisica, avu o ultimă tentativă de atac, alegându-se cu sânge şi piele sub unghii, dar odată legate amândouă mâinile, el putea să o tragă oriunde ar fi vrut. Încă ţipa când începu să o târască pe podea.

— Gura! Gura! îi spuse cu răsuflarea tăiată, iar cuvintele o izbiră ca o rafală de vânt. O duse până la primul loc unde putu să ajungă, trecând celălalt capăt al sforii pe după uşa de la cuptorul montat sus pe stâlp, apoi o trase în sus până când braţele şi partea de sus a corpului i se lipiră de uşa din metal şi sticlă. Ea încă se zbătea încercând să scape, deschizând pe jumătate uşa de efortul cu care

trăgea. Dar, de data asta, în timp ce cu o mână o trântea la loc, cu cealaltă o izbi atât de puternic în burtă, încât pentru moment durerea o făcu aproape să-şi piardă suflul, darămite să se mai şi lupte.

Picioarele i se tăiară şi se prăbuşi cu întreg corpul tremurându-i de durere şi teroare. Nu-ţi pierde cunoştinţa, se gândi. Orice, dar nu îţi pierde cunoştinţa.

— Nu mai mişca, la dracu', ţipă el ridicându-se în picioare în faţa ei, abia respirând din cauza efortului.

— Drept cine m-ai luat? Credeai că sunt prost? Asta credeai? Credeai că o să mă las prostit de pornografia aia? Că nu o să-mi dau seama că e o capcană?

Cineva trebuie să audă, se gândi. E ora opt, în dimineaţa de Crăciun. Nimeni nu pune Van Morrison aşa devreme şi mai şi ţipă pe deasupra. Nu are cum să fie o ceartă în familie. Tot ce mai ai, fetiţo, e vocea. Foloseşte-o. Foloseşte-o.

— Dă-mi drumul! urlă. Dă-mi drumul! În timp ce ţipa, îl împroşcă cu salivă de parcă l-ar fi scuipat înadins.

Îi răspunse punându-şi mâinile în jurul gâtului ei şi apăsându-i cu degetele mari traheea.

Durerea şi panica fură aproape instantanee, urmate de o căutare disperată şi inutilă după aer. Astuparea traheei; un lucru atât de delicat, încât aproape îl simţeai cum se rupe.

Fără aer nu poţi să trăieşti. Nu vreau să mor... Te rog, nu mă lăsa să mor.

Te rog... Simţea cum o îneacă cuvintele, conştientă că faţa ei se învineţea cu presiunea crescând în spatele ochilor până când fu aproape sigură că va muri. Ce uşor poţi omorî pe cineva. Cât de repede. Fără loc pentru cuvinte, în timp ce chiar şi gândurile devin mai palide ca un bec chior în întuneric.

Deodată presiunea slăbi. Trase avid înghiţituri mari de aer în piept, dar o durea aşa de tare, încât încă crezu că moare.

După aceea începu să tuşească. Se dăduse un pic înapoi şi o privea, aşteptând, mişcându-se nervos de pe un picior pe altul, de parcă şi pe el îl surprinsese propria lui violenţă.

— Mai strigă o dată şi îţi bag o cârpă cu benzină în gură şi îi dau foc. Ai înţeles?

Încercă să dea din cap, dar încă nu respira cum trebuie.

Se încruntă la ea de parcă slăbiciunea ei îl enerva şi mai tare, dar se duse la chiuvetă şi îi turnă apă într-o cană. I-o aduse şi trebui să i-o ţină la gură ca să bea. Luă înghiţituri mici în timp ce şiroaie de apă îi curgeau în jos pe bărbie şi pe haine. Ca la un copil mic. Ce uşor poţi să le-o iei din faţă, să-i faci să saliveze, să-i faci să urle. Dar nu o să-ţi spun mulţumesc, se gândi. Şi forţa hotărârii ei o făcu să se simtă din nou vie.

Se obligă să îl privească. Faţa lui era roşie şi congestionată, ca şi cum ştrangulând-o pe ea se ştrangulase şi pe sine, cu urmele de la unghiile ei imprimate pe unul din obraji.

Ăsta e bărbatul pe care o să îl mai fut o dată înainte să mor, se gândi. Înainte să mor. Dar cum? De ciocan, sau va găsi ceva şi mai înfiorător? Nimeni nu menţionase ştrangularea.

Dar nici nu vedea ciocanul. Oare unde îl ascundea? În buzunarul de la jachetă? La spatele blugilor? Ca să-i zdrobească capul ca pe o coajă de ou. Oare unde auzise expresia? Jake, Jake şi poezia lui de copoi. Doar că imaginaţia nu lăsase loc pentru sânge. Începu să plângă. Dar nu mai conta. Nimic nu mai conta dacă putea încă să mai respire.

— Ar trebui să te vezi, mârâi el. Ai nevoie de batistă. Îţi curg mucii din nas. Acum ştii cum e, îhm? Îhm? M-ai minţit, da. Ai spus că s-a terminat. Ai promis că nu o să spui la nimeni. Dar nu ţi-ai ţinut cuvântul, nu? Aşa că eu de ce să mi-l ţin?

Deschise gura să vorbească, dar el i-o astupă din nou cu mâna.

— Ai ceva de spus? Sau vrei să nu mai respiri din nou?

Clătină din cap. El îi ţinu gura astupată în continuare şi mucii ei i se prelinseră pe degete. Umilinţa o făcu să se simtă ca un copil.

— Nu ar fi trebuit să faci asta. Femeiuşcă proastă. Îşi trase mâna şi o şterse de pantaloni.

— Cuvântul tău, ştii, „femeiuşcă". Nu l-am folosit niciodată. Dar m-ai făcut să îmi placă. Nu aşa îi spui unei doamne.

— Dar tu nici nu eşti una. Poate de aia te-am şi ales, nu?

Făcu o pauză şi tăcerea lui se potrivi pe muzică: un Van Morrison superb, cu vocea ca o mângâiere, făcându-ţi inima să sângereze de atâta frumuseţe.

Aşa arată sigur paradisul.

E-atâta linişte aici. Atâta pace.

Muzică pe care să mori. Un cântec de dragoste. A treia piesă de pe album. Doar atât de puţin trecuse? I se părea că erau acolo de ore întregi. El râse, un sunet dur şi gutural.

— Îţi place, îhm? Şi mie. E al tău, mai ştii? Ţi l-am adus înapoi. M-am gândit că vrei să îl mai asculţi.

Şi cât timp vorbi se tot legăna pe vârfurile picioarelor, un bărbat incapabil să stea pe loc, neştiind ce să facă cu propriul lui corp. Era ca un personaj secundar de rahat dintr-un film de Tarantino, murdar şi la minte, şi la suflet, cu o violenţă mult prea capricioasă pentru a trezi cuiva interesul.

Nervi, se gândi. Eşti plin de nervi. Un surplus de adrenalină. Nu e de mirare că îi plăcuse atât de mult de Jake.

Amândoi mureau să scape de ea. Nu aveau nevoie decât de un imbold suficient de puternic. Dar el avusese deja parte de sex. De două

ori într-o noapte. Oare ce se întâmplase cu prima, de era încă atât de flămând? Murise înainte să se descarce cum trebuie? Simţi cum începe să tremure din nou.

— Deci ţi-e frică?

Încercă să clatine din cap, dar mişcarea nu îi ieşi cum trebuie.

— Mda. Păi, ai şi de ce să îţi fie frică. Căci acum eşti pe cont propriu. Au plecat. Şi nu se vor mai întoarce. Chiar ai crezut că o să-ţi meargă? Îhm? Nu ar fi trebuit să le dai adresa greşită. Ce? Crezi că nu ţi-am recunoscut maşina afară? Maşina ta, casa ta, cartea ta. Le-am văzut pe toate.

Asta şi făceam. Începusem să te cunosc. Începusem să te plac. Începusem să sper că şi tu mă placi pe mine.

Rosti ultima propoziţie cântat, cu o voce înaltă şi afonă, ca şi cum ar fi râs de el însuşi.

— Dar nu sunt destul de bun pentru tine, nu? Ce să-i faci, nu avem toţi talentul tău. A fost ideea lor să îmi trimiţi mizeria aia? Nu, clar a fost ideea ta. Ţi-a plăcut, nu-i aşa?

Tot atât cât ţi-a plăcut să te dezbraci aseară în geam, ca o stripteuză ieftină. Pariez că habar nu au avut. Prea ocupaţi cu prinsul mâţelor la miezul nopţii. Nici unul nu aţi mai dormit după aceea, nu? Nici eu. Dar atunci eram deja prea excitat de ce urma să se întâmple.

Era ceva lipsit de sens în ceea ce spusese, dar nu îşi dădea seama ce anume. Plângea atât de tare acum, că aproape că nu mai vedea de lacrimi. O privi o clipă, apoi scoase ceva din buzunar. Tresări crezând că e o armă, dar nu era decât o bucată de cârpă cu care îi şterse nasul. Mirosea rău. A benzină.

— Mulţumesc, murmură. Eu...

Dar el îi puse iar mâna la gură.

— Ssst. Nu strica totul. O să minţi şi eu o să vreau să te lovesc din nou.

Rămase tăcută, încercând să îl convingă cu ochii acolo unde nu putuse cu limba. El ezită o clipă, ca şi cum nu ar fi fost sigur de următoarea mutare. Icni, atât pentru ea, cât şi pentru el, apoi îi băgă repede mâna pe sub fustă, pipăind după marginea chilotului.

Ar fi trebuit să port pantaloni, se gândi. Aş fi avut mai mult timp. Doar că atunci ar fi trebuit să mi-i taie. Şi nu poţi să faci asta cu un ciocan. Privi prin cameră. Suportul de cuţite era în partea cealaltă, lângă chiuvetă. Prea departe.

Foarfeca ar fi mai aproape, undeva lângă sobă.

— Îţi jur... spuse calm, când el îşi luă mâna de pe gura ei, cu o voce subţire care răzbătu cu greutate printre gâfâieli. Jur că nu toate au fost minciuni. Chiar am dorit să te mai văd.

Scoase un muget, ca şi cum cuvintele l-ar fi rănit, dar cel puţin nu o mai lovi, continuând să pipăie în jur ca şi cum nu ar fi ştiut ce

caută. Apoi găsi şi îşi băgă două degete în ea. De data asta nu era nici o umezeală care să îl întâmpine.

De data asta duru. Şi nu numai în sexul ei.

În cap auzi o voce. Asta e ceea ce ai vrut? spunea ea. O astfel de plăcere? Tu ai descris-o, tu să o trăieşti.

Îl cunoşti pe omul ăsta, se gândi, ca şi cum şi-ar fi răspuns sieşi. De ce ar putea fi atât de rău să o faci încă o dată? Chiar dacă nu te aşteptai. Fute-mă, dar nu mă omorî, te rog. Nu vreau să mor. Te rog. Nu mă face să fi trecut prin toate astea, tot rahatul cu mine şi cu Tom, obişnuinţa de a fi singură, toate astea ca să devin o statistică criminală oarecare. Cineva despre care să se vorbească. Sau mai rău, cineva care să fie uitat. A zecea victimă. Cea de după ce începuse să omoare.

Oh, Doamne, nu vreau să mor. Gândurile îi pluteau ca o placă de surf, simţea cum se scufundă în ele, înecându-se în ele, incapabilă să gândească clar.

Îşi apropie faţa de a ei şi îi băgă limba în gură. Ar fi vrut să vomite pe el. Dar dacă o făcea ar fi putut sfârşi înecată în propria ei vomă.

Sunetul străbătu durerea. Reuşi să acopere muzica şi frica. Amândoi îngheţară. Soneria, cu sunetul ei îndelung, puternic. Cineva era la uşă, cineva venise să o salveze.

Îi scoase limba din gură, dar rămase cu faţa lipită de a ei, dându-i capul pe spate.

— Cine-i? şuieră el.

Dar mâna îi astupă gura cu atâta repeziciune, că nu apucă să îi răspundă. Îşi slăbi un pic strâsoarea.

— Poliţia, spuse ea repede. Mi-au spus că se vor întoarce ca să vadă ce fac. Soneria sună din nou şi de data asta cel de dincolo de uşă rămase cu degetul pe ea. Oricine ar fi fost, părea convins că trebuia să fie acasă.

— Nu vor pleca până nu vor vedea că sunt bine.

Aproape că o crezu, vedeai asta după cum se uita sălbatic în jur. Dar nu era prost. Măcar atâta ştia şi ea. Şi dacă poliţia trebuia să se întoarcă, ea ar fi folosit până atunci atuul ăsta.

Nu prea mai avea timp. O străfulgeră imaginea lui Malcolm pe treptele de la intrare, cu o sticlă de vodcă frumos împachetată şi două ţigări cu iarbă în buzunar. Sunt aici, strigă în capul ei. Dar oricine ar fi fost nu va aştepta la nesfârşit.

Oare nu aude muzica? Poate că nu, era o bucată atât de lină.

Şi era şi pe sfârşite. Nu pleca, nu încă, Doamne, nu pleca.

În liniştea dintre melodii vor putea să o audă dacă strigă.

Nu reuşi însă. Când muzica se opri ea deschise gura, dar el văzu strigătul care se pregătea şi îi propti palma peste gură, dând-o cu capul de uşa de sticlă. De data asta, corpul lui o izbi şi îi simţi sula

împungând-o în burtă.

Pauza veni şi se duse, iar muzica începu din nou, Van încă melancolic, fără ritmuri rock'n'roll care să străbată prin lemn şi sticlă.

Oricine ar fi fost la uşă refuzase să mai sune şi plecase.

Lângă uşa de la cuptor el începu să lucreze febril. Cârpa apăru din nou din buzunar şi de data asta ajunse direct în gura ei. Duhoarea era insuportabilă. O să o facă să vomite, dar nu o să o omoare.

Ţi-a luat glasul, aşa că începe să îţi foloseşti creierul. Ca să faci ce? Orice ar fi făcut, avea nevoie de mâini. Se împinse un pic în sus, ca să îşi ia greutatea de pe încheieturile mâinilor, folosind degetele de la mâna dreaptă ca să lărgească spaţiul dintre nod şi încheietura celeilalte mâini. Dacă ar putea să îşi elibereze un braţ, ar putea apoi să îi dea drumul şi celuilalt. Dar trebuia să fie atentă totuşi - dacă mişca mâinile prea mult, iar uşa de la cuptor se deschidea şi el observa, ar putea să o ia ca pe o tentativă de evadare. Avea nevoie de timp. Iar el era acum foarte grăbit.

Soneria îl enervase. Trăgea nerăbdător de chiloţi, sfâşiind materialul. Faţa îi era asudată, contorsionată de ceva ce semăna atât cu desfrâul, cât şi cu durerea. Nu, nu durere. Un fel de frică. La fel ca şi în prima noapte, era speriat. De ea, dar şi de el. Şi frica asta ar fi putut să îl facă să o omoare.

Se trase înapoi şi începu să tragă de pantaloni, încurcaţi în erecţia lui, smucind de betelie ca să se elibereze. Uite, asta nu vezi niciodată în filme. Chiar şi cele mai dure scene de viol nu arată deloc membrul captiv. În loc de asta, trebuie să ghiceşti dimensiunea erecţiei după panica şi durerea de pe faţa femeii. Frica ei acţionează ca un declanşator al imaginaţiei. Cenzura perfectă a voyeurismului.

Scoase un icnet când pantalonii se eliberară şi îi căzură în vine şi se împinse spre ea. Şi în acel moment ea ştiu ce i se păruse aiurea mai devreme. Dacă petrecuse atâta timp urmărindu-i pe ei cum îl urmăreau pe el, cum mai avusese timp şi de St. John's Way?

Dar nu avea timp să se gândească la asta acum. Proptindu-i umerii de uşă, încercă să intre în ea. Dar partea asta nu era ca în filme. Cu corpul ei jumătate prăbuşit pe jos nu putea să o penetreze cum trebuie, nu putea să îşi potrivească unghiul de pătrundere. Rateul îl făcu să turbeze.

— Scoală, strigă, încercând să o ridice în picioare. Scoală sau te tai în două.

Apoi se auzi zgomotul. Un bubuit asurzitor dinspre uşa de la terasă. Amândoi întoarseră capul la timp ca să vadă imaginea extraordinară a unei femei între două vârste, îmbrăcate într-un palton, izbind în geam cu mâinile ridicate ca un arhanghel răzbunător.

Dimineaţa de Crăciun, iar dacă tu nu ai putut să vii la biserică, atunci va veni biserica la tine. Fereastra se cutremură sub impact, dar

nu se sparse. Chiar dacă spiritul vrea, carnea e slabă. Şi dacă dorinţa lui Dumnezeu era ca lupta dintre bine şi rău să fie una dreaptă, Catherine Baker se trezise captivă afară, spectator neajutorat al dansului morţii ce se desfăşura înăuntru.

Vederea ei îl scoase din minţi. Dar îi şi distrase atenţia pentru o fracţiune de secundă. Acum era pregătită. Cu amândouă mâinile apucă mânerul de la cuptor şi, când el se întoarse din nou spre ea, trase de uşă cu toată puterea. Marginea ei îl prinse în plină figură şi îl răsturnă peste masă.

Disperată, trase de legăturile de la mâna stângă. Când se ridică de pe jos, văzu că îi curge sânge de deasupra unui ochi.

Sfoara era aproape slăbită. El se repezi din nou la ea. De data asta îşi folosi piciorul ca să ţintească sexul expus, ratându-l, dar lovindu-l suficient de tare cât să îi provoace o durere puternică.

O auzea pe Catherine strigând de-afară. Vocea ei puternică şi amplă, antrenată în predici şi binecuvântări, dădea acum alarma. Mai trase o dată şi îşi eliberă mâna stângă. Trecu disperată la dreapta, dar nodul era prea strâns. Cu mâna cea bună pipăi deasupra, găsi foarfeca şi începu să taie sfoara dintre încheietură şi mânerul de la cuptor.

El se aduna de pe jos şi venea spre ea cu ochiul plin de sânge. Sfoara se rupse chiar când o ajunse şi ea se întoarse cu foarfeca deschisă.

Se izbi atât de tare în ea, încât mânerul îi intră adânc în burtă. Horcăitul lui fu asemănător cu cel care îi însoţise primul orgasm, ridicându-i-se de undeva din adâncuri.

Rămase ţeapăn peste ea, cu ochii ţintă în ochii ei, ca şi când ar fi încercat sa îşi dea seama cu ce îl lovise atât de puternic, după care începu să se prelingă pe lângă ea. Trebui să îl prindă în braţe ca să nu se prăbuşească pe podea. Stăteau acolo agăţaţi unul de altul, o umezeală lipicioasă izvorând între ei ca primul şuvoi sălbatic al sângelui menstrual.

Dintr-odată fu ca şi cum cineva stinsese toate luminile din lume; erau amândoi singuri, fără îngeri răzbunători, fără altcineva, nici vocile de dincolo de sticlă nu se mai auzeau.

Doar un bărbat şi o femeie ţintuiţi în nemişcarea dintre acele ceasornicului, cu toată energia lor concentrată pe durerea lui şi sângele care curgea năvalnic.

Când nu putu să îl mai ţină, se lăsă să alunece pe podea, cu el în braţe, trăgându-l peste picioarele ei într-o pietă plină de sânge. De-acum era sânge pretutindeni; ţâşnea din el, îmbibându-i cămaşa, curgând pe picioarele ei goale, cu foarfecele ivindu-se din mijlocul rănii. Era prea speriată ca să îl atingă.

El era prea copleşit de durere ca să îi pese. Singura dată când se rănise în viaţa ei fusese când se arsese la mână şi durerea fusese atât

de atroce, încât lumea din jurul ei încetase să mai existe; nu mai erau decât ea şi durerea, faţă în faţă. Văzu acelaşi lucru în ochii lui acum.

— O să fie bine, spuse ea hârâit, vocea ei încă resimţindu-se după tot ce se întâmplase. E bine. O să te faci bine.

Rezistă.

Dar chiar în momentul în care o spunea, ştia că este o minciună. Încercă să îi răspundă, dar cuvintele ieşiră cu un val de sânge, curgându-i pe bărbie şi pe mâna ei care îi sprijinea capul. Îl simţea cald şi generos. O ultimă scenă intimă între ei doi.

El tremură şi ea îl strânse mai tare în braţe, aplecându-şi corpul pe el până când capul îi ajunse lângă al lui. Era ca atunci când terminaseră de făcut dragoste şi ea îl îmbrăţişase, iar el începuse să plângă. Ar fi trebuit să ştie de atunci că nu era un ucigaş. Ciocanul ăla nu era decât bravura unei copii la indigo, iar sub toată furia şi frustrarea Iui nu era decât durere.

Avea probleme acum cu respiraţia, aerul din plămâni amestecându-i-se cu sângele, iar din piept i se auzea un horcăit, îi amintea de Millie când o găsise sub tufişuri. O altă parte a poveştii lor. Trecuseră prin atâtea. Avuseseră aproape o relaţie. Dar chiar aşa şi fusese. Ştia asta acum. Curând va fi singura care va mai şti. Singura care să ştie ce făcuse el.

Şi ce nu făcuse.

Îi privi faţa. Pielea lui începuse să devină lividă, puteai aproape să vezi ce se întâmplă, să vezi cum sângele şi viaţa se scurg din el. Trecuseră prin atâtea împreună. De ce să se simtă stingherită de întrebări dificile atunci? Îşi puse buzele lângă urechea lui.

— Mă auzi? şopti ea.

El scoase un zgomot mic. Cât de familiare îmi sunt, gândi, toate micile tale mârâituri şi gemete.

— Nu am fost decât eu, nu? Asta ai vrut să spui când ai zis că m-ai ales pe mine. Nu ai făcut nimănui altcuiva nici un fel de rău, nu? Nu am fost decât eu.

O tresărire îi străbătu faţa, dar orice ar fi vrut să spună, timpul răspunsurilor trecuse deja. Chiar şi sângele curgea acum mai încet, dâra din colţul gurii aproape că se uscase pe degetele ei, formând o crustă pe bărbia lui. Nu mai era decât strânsoarea braţelor ei în jurul corpului lui şi lunga aşteptare pentru ajutorul care nu mai avea cum să vină la timp. Cum nu îl avusese în timpul vieţii, nu avea să îl aibă nici la moartea lui.

La un moment dat - nu va şti niciodată când - lumea îşi reluă cursul şi ea i se alătură. După mişcarea din spatele ei, înţelese că uşa de la terasă fusese forţată şi cineva se afla în cameră.

— Avem nevoie de ajutor aici, spuse tare, cu spatele la cine intrase şi îşi dădu seama că plângea. Avem nevoie de o ambulanţă.

— Este pe drum, Elizabeth, îi răspunse blând vocea, dar nu se apropie şi nici nu încercă să se amestece. Catherine cea înţeleaptă; o femeie care ştia să sune înapoi la numărul de la care fusese căutată, o femeie care se urca pe ziduri ca să obţină ceea ce nu obţinuse la uşa din faţă. Dar mai ales o femeie care recunoştea atât o nevoie spirituală, cât şi una fizică.

Se uită din nou la el, dar nu mai părea conştient de prezenţa ei. Nu mai era nimic ce i-ar fi putut oferi. Totul se terminase între ei. Când sfârşitul vine, e aproape imperceptibil. Nu marea desfăşurare victoriană a morţii, nici măcar un ultim oftat sălbatic, doar o oprire, o încetare, o răsuflare care nu mai vine după cea din urmă. O absenţă mai degrabă şi un sentiment de uşurare.

Unul din braţe îi alunecase într-un unghi straniu faţă de corp. Îl luă cu grijă şi i-l puse pe piept. Fu pentru prima oară când îi observă ceasul de la mână. Surprinzător că nu îl recunoscuse mai înainte. Fusese atât de uşor; luat de pe noptieră şi pus la propria mână. Sigur că el ştia unde îl pusese. Doi amanţi. Un ceas. Oare îi dăduse un sentiment de proprietate sau doar unul de control asupra timpului?

Nu mai avea nevoie de el acum. I-l luă şi îl puse pe mâna ei.

În spatele ei auzi vocea lui Catherine, joasă şi ritmică; vorbind intens şi cu un anume scop. Dar nu cu ea. Date fiind circumstanţele acestei plecări, cineva avea nevoie de o convorbire cu Dumnezeu. Şi cine ar fi fost mai nimerit să o mijlocească?

Cândva, după ce căzuse întunericul, începuse să ningă din nou, uşor de data asta, ca şi cum cineva se mai gândise un pic, cu fulgi mici şi apoşi în bătaia vântului. Stătea în geam şi se uita cum cad.

Camera era rece, grilajul de la geam fiind bun pentru protecţie, dar nu şi pentru umezeală. Dacă va mai sta mult, va trebui să dea din nou drumul la centrală. Ar trebui să doarmă acum, dar nu era încă gata să părăsească camera. Nu că ar fi fost speriată - din momentul în care îl ţinuse în braţe orice frică îi dispăruse -, ci pentru că trebuia să se obişnuiască din nou să fie pe cont propriu. După douăsprezece ore de poliţişti, doctori şi legişti, mişunând ca gândacii prin bucătărie, absenţa lor devenise la fel de descumpănitoare cum le fusese şi prezenţa.

Primul lucru pe care îl făcu fu să frece cu peria podeaua, în filme pata rămâne mereu acolo, sângele pătrunzând prin crăpături indiferent de material, negru, şi nu roşu. Dar aici, în bucătăria ei, descoperise că se spăla uşor. Privi în jurul ei. Curăţă suprafeţele, pune braţul cuptorului la loc, scoate laţii şi lustruieşte geamurile şi nu va mai rămâne nimic. Nimic decât amintirea. Cumva nu i se păru suficient. Şi-atunci lăsă un colţ al petei necurăţat. Poate cu timpul se va impregna în lemn. O rană în podea. Nu putea să-i ofere nici mai

mult, nici mai puţin.

Dosarele poliţiei vor contribui şi ele la intrarea lui în nemurire, deşi va fi mereu doar o notă de subsol, şi nu un titlu pe prima pagină. Un urmăritor nebun faţă de un criminal în serie. Ca să se dovedească asta, fusese nevoie de toată armata aia de fluide prelevate şi fibre analizate care arătaseră că nu existase decât o unică scenă a crimei şi doar o singură victimă.

Nu le trebuise prea mult ca să o convingă.

După cum îi spuseseră, suna aproape ca o rutină. Ca mulţi alţii înaintea lui, adevăratul Ciocan din Holloway se dovedise a fi un tip de altfel destul de respectabil; mecanic auto independent, căsătorit, cu doi copii, locuia la Hendon şi lucra ca subcontractor pentru A.A. depanări auto în Islington, zona Holloway. Genul de slujbă care îl făcea să poată fi oriunde, la orice oră. Mai ales iarna. Dar pe St. John's Way la patru dimineaţa, în ziua de Crăciun, norocul lui se terminase când o femeie de peste drum observase un bărbat suspect ieşind din apartamentul de la parter şi ducându-se spre capătul drumului, unde era parcată o dubiţă. Uneori A.A. chiar şi cei mai inteligenţi pot fi neatenţi.

Se juca cu copiii când îl ridicaseră, făcea un model de garaj pentru fiul lui cel mic, în timp ce în bucătărie nevastă-sa curăţa cartofii pentru masa de prânz. Genul de tip obişnuit. Greu de imaginat că familia îl va vizita la închisoare.

Ascultase calmă relatarea pe care i-o făcuse Veronica, amândouă stând în living, aşa cum o făcuseră şi cu o seară înainte. Când ajunse la faza cu arestarea, poliţista abia îşi stăpânea entuziasmul. Poate că şi pentru ea fusese pentru prima oară.

Cât despre ceilalţi, fuseseră bunătatea întruchipată.

Medicul poliţiei pe care îl aduseseră îi oferise calmante şi sedative. Le acceptase pe primele şi le refuzase pe celelalte, chiar dacă o durea gâtul şi nu putea încă vorbi prea bine.

Dar nu părea să le pese. Tot ce voiau ei să ştie se putea vedea cu ochiul liber. Dădu un minimum de detalii. Restul era un lucru intim, ceva ce se petrecuse între ea şi el. Ca şi sfârşitul oricărei relaţii, nu era pentru publicul larg.

Mai târziu, Catherine o sunase şi îi oferise găzduire pentru noapte. Dar vor avea destul timp să stea de vorbă dacă vina nu se va şterge ca petele de sânge, iar în noaptea asta mai mult decât în oricare alta avea nevoie să fie singură.

Se duse sus şi îşi pregăti o baie. Îşi scoase pantalonii (celelalte haine - fusta îmbibată de sânge şi bluza se duseseră de mult, ambalate în pungi şi etichetate cu grijă de medicii legişti) şi ceva îi căzu din buzunar. Ceasul de la mâna lui.

Îl strecurase acolo în timpul interogatoriului şi după aceea uitase

de el. Strict vorbind era o probă la dosar. Dar doar dacă le-ar fi spus de el. Îl ridică şi îl ţinu în palmă. Oare cui îi aparţinea acum? Prins între cei doi bărbaţi, poate ar fi fost OK să îl păstreze ea. Sau poate nu.

Se uită la ceas. 11.10 în seara de Crăciun. O grămadă de ţigări şi casete se vor fi scurs de acum. Într-o altă încarnare poate că ar fi simţit nevoia să îl sune. Dar nu acum. Va fi timp pentru asta în altă zi, dacă aşa va hotărî.

Puse ceasul pe marginea căzii, la îndemână, şi se scufundă în spuma fierbinte, cu ochii închişi, ascultându-l cum ticăia, urmându-şi drumul către miezul nopţii.

Îşi puse apoi un halat şi coborî din nou în bucătărie.

Rămase în pragul uşii şi cuprinse totul cu privirea: fereastra spartă, podeaua frecată, rămăşiţele unei poveşti violente.

Ce simţea? Părere de rău? Milă? O urmă de frică? Cuvintele cântecului lui Morrison îi reveniră în minte. „E-atâta linişte aici. Atâta pace."

Ninsoarea se oprise şi grădina era întunecată. Se duse la masă. Dădu drumul la aparat, luând pe degete praful rămas de la prelevarea amprentelor. Şi le şterse bine şi apăsă butonul eject. Compartimentul se deschise, dar discul dispăruse.

Cu siguranţă fusese poliţia. Ce coincidenţă, totul se terminase aşa cum şi începuse. Enlightement. Avea o copie pe undeva, dar era prea devreme să fie aşa de curajoasă. Îl va mai asculta totuşi. Ştia asta. Căci, deşi nu înţelegea cum, îi era clar că vindecarea începuse deja. Răsuci cuvintele în minte, îşi găsiră propria cadenţă. „Vindecarea a început", piesa a opta de pe albumul Into the Music, copertă albastră, 1979.

Van, bărbatul îndrăgostit, pe cale de vindecare.

Îşi plimbă degetele până dădu de el, apoi îl puse în aparat, alese bucata şi privi cum secundele se scurg în timp ce piesa curge...

Vom face muzică sub stele, Cu o vioară şi două chitare, Şi vom sta ore şi ore şi ore, Căci vindecarea a început...

Ca toate marile albume, şi acesta părea nou cu fiecare generaţie care trecea. Făcuse cândva dragoste pe albumul ăsta, cu un bărbat care se dovedise a fi mult mai puţin important decât crezuse ea atunci.

Dar piesa asta crescu şi crescu în ea, până când îi ştiu toată curgerea şi toate notele; felul cum pianul intra ca razele unui răsărit de soare, cum aranjamentul devenea tot mai moale şi mai moale, ca două corpuri care nu se mai satură unul de altul, sensul intoxicării lor crescând cu fiecare pasaj muzical.

Poate că aşa era şi cu dragostea. Nu ştii niciodată unde o vei găsi. Care va dăinui şi care se va stinge. De-aia trebuie să încerci iar şi iar. Până atunci tot ce poţi să faci este să continui să asculţi.

Dădu muzica mai tare şi se uită afară, dincolo de grădini.

Noaptea de Crăciun. Şi lumea era un loc mai sigur decât fusese cu douăzeci şi patru de ore mai devreme. Mai sigur şi mai gol. Se trezi că se uită după o lumină care ştia că nu va fi aprinsă. Oare cât de mult îi va lipsi din peisaj? Sau din ea? Era o întrebare la care nu putea să răspundă acum. Şi poate că niciodată.

Aş vrea să îţi pui rochia cea roşie.

Boneta de Paşti şi toate celelalte.

Vreau să fac dragoste cu tine, da, da.

Când vindecarea a început.

Aşteaptă primăvara ca să deschizi ferestrele şi să laşi lumea înăuntru din nou.

Du-te la culcare, Lizzie, se gândi. Ai o carte de terminat şi în lumea reală noaptea este pentru a dormi.

Când piesa se termină, se întoarse şi porni pe scări în sus spre dormitor, lăsând CD-playerul să meargă şi uşa care dădea în bucătărie descuiată în urma ei.